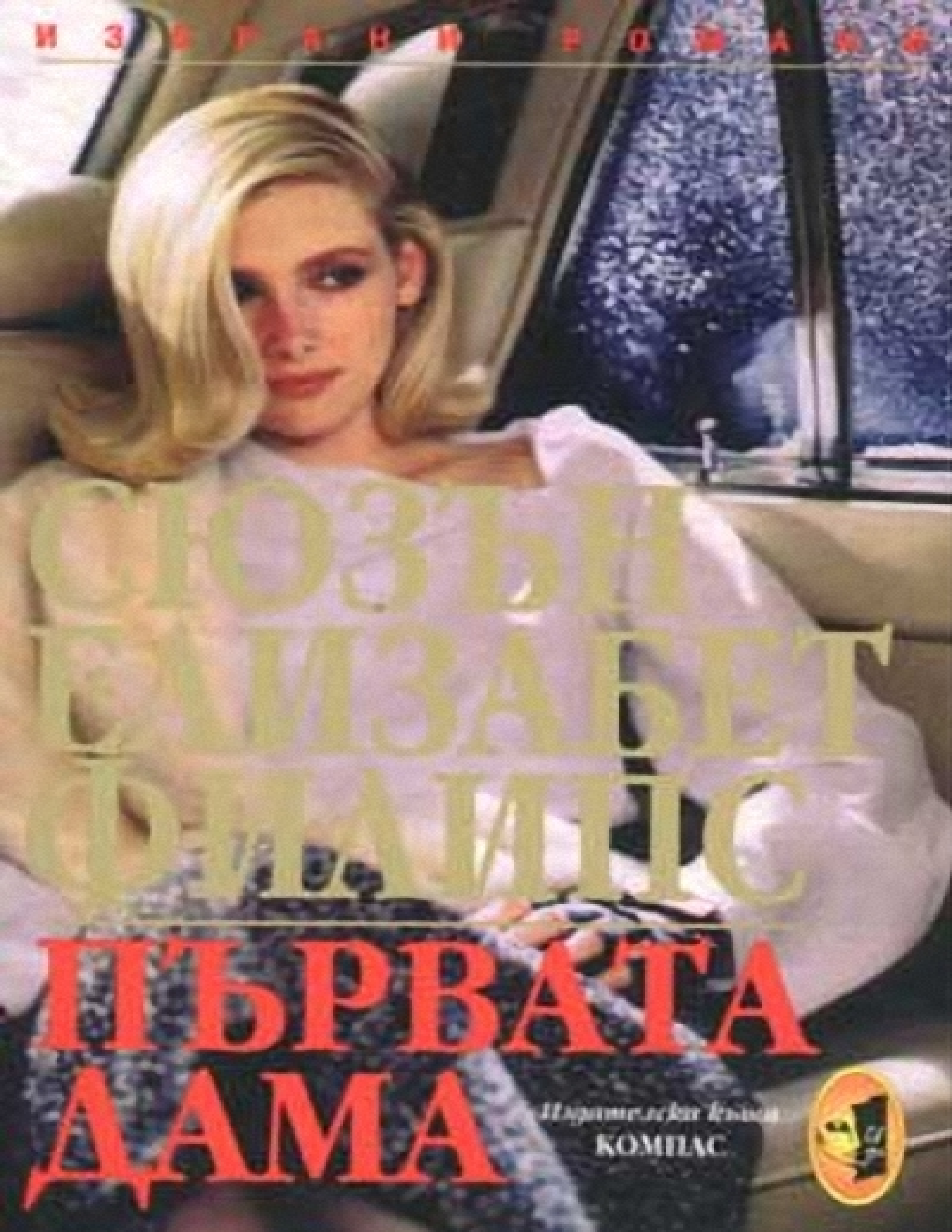

ИЗДАНИЕ ДОДАТАК

ЮЗЫН
ЕЛИЗАБЕТ
ОФИЦИАЛТИС

ПЪРВАТА
ДАМА

Издаване: 1 юни 2010 г.
КОМПАС

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ПЪРВАТА ДАМА

Превод: Мария Нешкова

chitanka.info

Първата дама на САЩ. Уморена от делниците си под изгарящата светлина на прожекторите, тя решава за малко да се скрие от света. Избягва за няколко дни от Белия дом и докато цялата нация я търси, тя тръгва по пътищата на Америка. За да срещне един мъж, да опознае и сподели радостите и болките му, да съпреживее мечтите и тайните му. И да се случи нещо изумяващо, един финал на една невероятна история, която остава дълго в сърцето...

*„Трябва да овладеете онова, с което
смятате, че не можете да се справите.“*

Елинон Рузвелт

1.

Корнелия Личфийлд Кейс усещаше как носът я засърбява. Иначе той си беше много елегантен нос. Перфектно оформен, съдържан, изящен. Челото ѝ можеше да се нарече патрицианско, скулите — фино изрязани, но в никакъв случай не и остри, което щеше да ги напрани вулгарни. Синята мейфлауърска^[1] кръв във вените ѝ беше осигурила тен дори по-нежен от този на Жаклин Кенеди^[2] — една от най-известните ѝ предшественички. Френското излъчване включваше и дългата ѝ светла коса, която тя би подкъсила още преди години, ако баща ѝ не ѝ беше забранил да го прави. По-късно съпругът ѝ също беше ѝ предложил — о, беше я *помолил* така нежно, той винаги беше нежен с нея — да я остави дълга. И ето каква беше сега, американска аристократка с прическа, която мразеше, и нос, който я сърбеше и който нямаше как да почеше, тъй като стотици милиони хора по света я наблюдаваха на екраните на телевизорите си.

Фактът, че погребваш съпруга си, със сигурност би лишил деня ти от повод за забавления.

Тя потрепери и се опита да потисне надигащата се истерия, чувствайки, че се беше приближила още повече до усещането, че ще се разпадне. Застави мисълта си да се концентрира върху красотата на октомврийския ден и начина, по който слънцето проблясваше по редиците мраморни гробове в Арлингтънското национално гробище, но небето беше като надвиснало, а слънцето — твърде жежко. Дори ѝ се струваше, че и земята като че се надигаше, за да я погълне.

Мъжете от двете ѝ страни още повече я приближиха. Новият президент на Съединените щати я улови за рамото. Баща ѝ я прихвана за лакътя. Точно зад нея скръбта на Тери Акерман — най-близкия приятел и съветник на мъжа ѝ, я заля като огромна тъмна вълна. Те я задушаваха, отнемайки ѝ въздуха, от който имаше нужда, за да диша.

Тя потисна надигналия се у нея вик, свивайки пръстите на краката си в елегантните черни кожени обувки, прехапвайки долната си устна и насочвайки съзнанието си изцяло към звучащия хор от

„Goodbye, Yellow Brick Road“^[3]. Песента на Елтън Джон ѝ припомни, че той беше написал една друга песен — за мъртва принцеса^[4]. Дали щеше сега да напише една и за убит *президент*? Не! Не мисли за това! Щеше да мисли за косата си, за носа, който я сърбеше. Да се тревожи как така не можеше да яде, откакто нейната секретарка ѝ беше съобщила новината за убийството на Денис, извършено само през три пресечки от Белия дом от някакъв луд на тема оръжия, сметнал, че правото му да носи оръжие включва и правото му да се възползва от американския президент като от мишена за стрелба. Убиецът беше застрелян на място от инспектор от вашингтонската полиция, но това не беше променило факта, че нейният съпруг, с когото бяха женени от три години, мъжът, когато тя някога беше обичала така безумно, сега лежеше пред нея в проблясващ на слънцето черен ковчег.

Тя се откъсна от поддръжката на баща си, за да може да се докосне за миг до миниатюрното американско знаме под формата на значка от емайл, забодена на ревера на черния ѝ костюм. Точно тази значка, която Денис толкова често си беше слагал. Би трябвало да я даде на Тери. Прииска ѝ се да можеше да се обърне още сега и да му я подаде, може би, за да облекчи мъката му.

Имаше нужда от надежда — нещо позитивно, в което да се приюти — но положението беше тежко дори за краен оптимист. И изведнъж една мисъл я прониза...

Тя вече *не беше* Първата дама на Съединените американски щати.

Няколко часа по-късно и малката утеха, която беше открила, ѝ беше отнета от Лестър Вандерворт, новия президент на САЩ, още докато той вдигаше поглед към нея над бюрото в Овалния кабинет, зад което беше седял и Денис Кейс. Кутията с миниатюри „Млечен път“, която *нейният* съпруг беше съхранявал в специална кутия, останала още от Теди Рузвелт^[5], беше изчезнала, както и колекцията му от снимки. Вандерворт не беше сложил нищо свое, дори и снимка на починалата си съпруга — пропуск, който тя със сигурност знаеше, че екипът му щеше съвсем скоро да коригира.

Вандерворт беше слаб мъж с аскетично излъчване. Беше и направо непоносимо интелигентен, почти изцяло лишен от чувство за

хумор и доказан работохолик. Шестдесет и четири годишният вдовец сега се беше превърнал в една от най-желаните в света партии за женитба. За пръв път — след смъртта на Едит Уилсън осемнадесет месеца след встъпването в длъжност на президента Удроу Уилсън^[6] — Съединените щати се оказваха без Първа дама.

Въздухът в Овалния кабинет се контролираше от климатик, високите три етажа прозорци зад бюрото бяха непроницаеми за куршуми и това породи у нея усещане, че всеки момент ще повърне. Както беше застанала пред камината, загледана, без да го вижда всъщност, в портрета на Вашингтон^[7] от Рембранд Пийл^[8], гласът на новия президент я достигаше като че от много далеч.

— ... не бих искал да ви се сторя лишен от съчувствие към мъката ви, като повдигам този въпрос сега, но нямам друг избор. Нямам намерение да се женя повторно и никоя от моите познати дами не е в състояние да се справи като Първа дама. Искам вие да продължите да изпълнявате тази роля.

Докато се обръщаше, усети ноктите си да се забиват в дланите ѝ.

— Това е абсурдно. Не мога да го направя.

Прииска ѝ се да му изкрещи, че все още е облечена в дрехите от погребението, но невъздържаните прояви на чувства бяха изличени от поведението ѝ далеч преди тя да влезе в Белия дом.

Аристократичният ѝ баща се изправи от една от двете кушетки, тапицирани в кремава дамаска, и застана в тъй наречената си поза на принц Филип^[9] — с ръце скръстени отзад и изнесена върху токовете на обувките тежест на тялото.

— Ти преживя тежък ден, Корнелия. Утре ще можеш по-ясно да прецениш всичко.

Корнелия. Всички хора от значение в нейния живот я наричаха *Нийли*, освен баща ѝ.

— Нямам намерение да променям решението си...

— Разбира се, че ще го направиш — прекъсна я той. — Управлението на нашата държава се нуждае и от компетентна първа дама. С президента преценихме ситуацията от всички гледни точки и двамата стигнахме до извода, че това е идеалното решение.

Тя твърдо отстояваше решенията си, освен когато въпросът не опираше до нейния баща — тогава се налагаше да прояви *желязно упорство*, за да му се противопостави.

— Идеално за кого? Не и за мен.

Джеймс Личфийлд ѝ отправи онзи покровителствен поглед, който той, откакто тя го помнеше, използваше, за да упражнява контрол над хората. Иронията беше в това, че той имаше много повече власт сега — като председател на партия, отколкото през осемте години, когато беше вицепрезидент на Съединените щати. Нейният баща пръв беше оценил като потенциален президент Денис Кейс — красивия и неженен губернатор на Вирджиния. Четири години по-късно щеше да постигне върха по отношение на репутацията си като създател на крале, повеждайки дъщеря си към олтара, за да се омъжи за същия този мъж.

— По-добре от всеки друг мога да разбера колко травмиращо би могло да бъде подобно решение — продължи той, — но ти представляваш най-видимата връзка между управлението на Кейс и управлението на Вандерворт. Страната има нужда от теб.

— Да не искаш да кажеш, че *партията* се нуждае от мен?

На всички им беше ясно, че липсата на лично обаяние превръщаше в трудна задача избирането на Лестър за президент. Макар и опитен политик, той не притежаваше способността на Денис Кейс да се превръща в звезда.

— Нямаме предвид само бъдещото преизбиране — отрони се от устата на баща ѝ като шприцована сметана лъжата. — Мислим преди всичко за американския народ. Ти си много важна като символ на стабилността и приемствеността.

Вандерворт се намеси оживено:

— Като първа дама вие ще си запазите стария офис и сътрудници. Сам ще се погрижа за всичко, от което имате нужда. Вземете си месец, за да се възстановите при баща си в Нантъкет, и след това ще ви помогнем да се заемете с обичайната си програма, започвайки с прием за дипломатическия корпус. Не поемайте ангажименти за средата на януари — тогава е срещата на Г-8 и пътуването из Южна Америка, което е наложително да се състои. Всичко това всъщност фигурира в програмата ви и не смятам, че би представлявало проблем за вас.

Е, най-накрая изглежда си беше спомнил, че всички тези събития бяха вписани в програмата ѝ — тя беше планирала да бъде участник в тях редом до своя обаятелен, златокос съпруг. Връщайки се отново към

по-спокойния си тон, президентът изрече това, с което всъщност трябваше да започне:

— Разбирам, че се намирате в много тежък момент от живота си, Корнелия, но вярвам, че и президент Кейс би искал да продължите обичайните си занимания, а заетостта ще ви помогне да понесете по-леко мъката си.

Копеле! Искаше ѝ се да му изкрещи тази дума в лицето, но тъй като беше истинска дъщеря на баща си, обучена от раждането си в самоконтрол, тя изрече хладно, обръщайки се и към двамата:

— Казах, че това е невъзможно. Сега си искам моя живот обратно. Заслужила съм го.

Баща ѝ се приближи към нея, прекосявайки овалния килим с втъкания печат на президента, отнемайки ѝ по този начин и малкото въздух, от който се нуждаеше, за да диша. Тя се почувства като затворница и си спомни, че Бил Клинтън веднъж беше нарекъл Белия дом *бизу в короната на федералната система от изправителни заведения*.

— Ти нямаш деца, за да се грижиш за тях, нито професия, на която да се посветиш — поде баща ѝ. — Не си егоистка, Корнелия, а и беше възпитана като човек на дълга. След като прекараш известно време на острова, ще се почувстваш отново предишната. Американският народ разчита на теб.

Как се беше случило така, запита се тя учудена. Как беше успяла да се превърне в толкова популярна първа дама? Баща ѝ го беше обяснил с факта, че страната беше станала свидетел на израстването ѝ, но тя смяташе, че още от детството ѝ я бяха обучавали да се излага на публичното внимание, без да допуска сериозни грешки.

— Аз нямам такава популярност. — Вандерворт говореше в обичайния си директен стил, нещо, което тя харесваше у него, макар това да му струваше избирателни гласове. — Вие можете да ми я дадете.

Тя разсеяно се запита как ли би постъпила Жаклин Кенеди, ако Ел Би Джей^[10] ѝ беше предложил нещо подобно. Но Ел Би Джей не се беше нуждал от първа дама заместител. Защото вече си е бил избрал най-добрата и се беше оженил за нея. И Нийли си беше мислила, че се е омъжила за най-добрия човек, но при нея ситуацията не се беше развила по най-добрия начин.

— Не искам да се заема с тази роля. Заслужих си правото на личен живот.

— Ти се отказа от правото си на личен живот още когато се омъжи за Денис.

Но баща ѝ грешеше. Беше се отказала още в деня, в който се беше родила като дъщеря на Джеймс Личфийлд.

Когато беше на седем години — много преди баща ѝ да стане вицепрезидент, в националните ежедневници бяха публикувани статии, разказващи как беше подарила всички великденски яйца, намерени от нея на моравата пред Белия дом, на едно дете инвалид. В никоя от тях не се споменаваше, че именно баща ѝ — по онова време сенатор, ѝ беше подсказал идеята да подари яйцата, и че тя беше плакала след това, защото не ѝ се искаше да го прави.

На дванадесетгодишна възраст, със зъби, върху които проблясваха шини, я бяха фотографирали как подготвя порции с царевична крем супа в кухнята за подготовка на супи в Белия дом. На тринадесетгодишна възраст — със зелена боя на носа, докато помагаше в ремонта на дом за престарели хора. Но популярността ѝ беше подпечатана навеки, когато я бяха снимали в Етиопия на шестнадесетгодишна възраст с гладуващо кърмаче в ръце и стичащи се сълзи на ярост и мъка по бузите ѝ. Снимката беше на корицата на „Тайм“ и я превърна в символ на американското милосърдие.

Стори ѝ се като че бледосините стени ще се стоварят върху нея.

— Погребах съпруга си преди по-малко от осем часа. Не искам да вода спорове по въпроса сега.

— Разбира се, скъпа моя. Можем да продължим с уговарянето на ангажиментите ти утре.

В крайна сметка тя успя да си откупи шест седмици спокойно уединение, след което отново я бяха върнали на работа — бяха я върнали към това, което беше научена да прави, това, което Америка очакваше от нея.

Да бъде първа дама.

[1] The Mayflower — първият кораб с преселници пуритани, пристигнал в Америка през 1620 г., наследниците им се смятат за

аристократите на Америка. — Б.пр. ↑

[2] Съпруга на Джон Фицджералд Кенеди, президент на САЩ, убит през октомври 1963 г. — Б.пр. ↑

[3] В превод: Сбогом, път от жълти тухли. — Б.пр. ↑

[4] Песента „Goodbye, British rose“ (Сбогом, британска роза) по повод смъртта на принцеса Даяна на 31 юли 1997 г. — Б.пр. ↑

[5] Теодор Рузвелт (1858–1919) — 26-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[6] Удроу Уилсън (1856–1913) — 28-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[7] Джордж Вашингтон (1732–1799) — пръв президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[8] Рембранд Пийл (1778–1860) — американски художник, майстор на портрети, известно време и дворецов портретист в императорския двор на Наполеон. — Б.пр. ↑

[9] Съпруг на кралицата на Великобритания Елизабет II. — Б.пр. ↑

[10] Линдън Бейнс Джонсън (1908–1973) — вицепрезидент на Кенеди, поел поста му след убийството и спечелил президентски мандат за периода 1964–1968 г. — Б.пр. ↑

2.

В течение на следващите шест и половина месеца Нийли отслабна много, което накара таблоидите да публикуват статии, че тя страда от анорексия. Часовете за хранене се превърнаха за нея в мъчение. Не можеше да спи нощем, а усещането, че се задушава, така и не я напусна никога. И въпреки това продължаваше да служи на страната си като първа дама на Лестър Вандерворт... докато едно маловажно наглед събитие не промени изведнъж всичко.

В един юнски следобед тя се намираще в детското отделение за рехабилитация на болницата във Финикс и наблюдаваше как едно малко момиченце с къдрава рижа коса полага огромни старания да проходи с новия си комплект протези за крака.

— Гледай ме!

Малката кръглолика червенокоска се усмихна широко на Нийли, отпусна се с цялата си тежест върху патериците и пое по трудния път на усилията да направиш една-единствена стъпка.

Целият този неин кураж!

Нийли често се беше чувствала засрамена, но сега това чувство я завладя изцяло. Това дете беше повело храбра борба, за да възвърне отново предишния си живот, докато Нийли просто наблюдаваше как собственият ѝ се изнизваше покрай нея.

Тя не беше страхливка, нито неспособна да защити себе си, и все пак всичко това се беше случило, защото не беше могла да посочи нито на баща си, нито на президента подходяща причина *защо* не би трябвало да играе ролята, чието изпълнение ѝ беше отредено още от раждането ѝ.

И точно в този момент взе решение. Не знаеше как и кога, но щеше да се освободи. Даже и ако свободата ѝ щеше трае само един ден — или един час! — поне щеше да е направила усилие.

Осъзна точно какво иска. Искаше да изживее живота на един най-обикновен човек. Искаше да може да пазарува в магазин за плодове и зеленчуци, без всички да са се вторачили в нея, да се

разхожда по някоя малка уличка, ближейки сладолед и с усмивка на лице само защото ѝ се *иска* така, а не защото така *трябва*. Искаше свобода, за да осъществи собствените си решения, за да направи собствените си грешки. Искаше да види света такъв, какъвто бе в действителност, а не излъскан и пригладен като за официална визита. Може би така най-накрая щеше да успее и да си представи как да изживее остатъка от живота си.

Нийли Кейс, каква искаш да станеш като пораснеш?

Като малка винаги отговаряше, че иска да стане президент. Сега не знаеше.

Но как най-известната жена в Америка би могла да стане обикновен човек?

В съзнанието ѝ една след друга изникнаха вероятните пречки. Невъзможно беше. Първата дама не би могла просто така да изчезне. Би ли могла?

За да си пазен, изискваше да сътрудничиш — точно за това, противно на общоразпространеното разбиране, всъщност беше възможно да се изплъзнеш от вниманието на Тайните служби. Бил и Хилари Клинтън го бяха правили в началото на неговото управление, но последва официално предупреждение повече да не се възползват от подобна свобода. Джей Еф Кей^[1] беше довел Тайните служби до лудост със своите изчезвания. Да, беше възможно да им се изплъзнеш, но от това нямаше смисъл, ако след това нямаше да може и да се придвижва свободно. Сега най-важното беше да открие начин да направи не само първото, но и второто възможно.

Месец по-късно тя вече имаше готов план.

В десет часа една юлска утрин възрастна жена се промъкна сред групата за обиколка на Белия дом, поела по обичайния път през залите от State floor^[2]. Беше със снежнобяла коса на равни ситни къдри, облечена в рокля на жълто-зелени повтарящи се мотиви и с голяма дамска чанта от изкуствена кожа. Крехките ѝ рамене бяха сведени, слабичките ѝ крака бяха обути в еластични чорапогащи и кафяви обувки с връзки. Тя се взираше в туристическия справочник през огромни очила с перленосиви рамки и едва забележимо златно покритие по свързващата рамка на носа. Челото ѝ можеше да се нарече патрицианско, носът ѝ — аристократичен, а очите ѝ бяха сини като американското небе.

Нийли преглътна и усещайки, че се задушава, трябваше да потисне желанието си да смъкне перуката, която си беше поръчала по каталог. Чрез друг каталог се бе снабдила с роклята от полиестер, обувките и чорапогащите. Като предохранителна мярка по отношение на личните си предпочитания тя винаги се беше доверявала на пазаруването по каталог, използвайки името и адреса на шефката на своя екип, Морийн Уотс, като прибавяше по средата фалшивия инициал „К“ така Морийн разбираше, че поръчката е на Нийли. Морийн ни най-малко не подозираше какво беше съдържанието на пакетите, които беше донесла съвсем наскоро в Белия дом.

Нийли вървеше плътно сред другите, докато групата преминаваше от Червения кабинет с мебелите в американски имперски^[3] стил към Официалната трапезария. Видеокамерите записваха всичко и тя усети как пръстите ѝ се вледеняват и изтръпват. Опитва се да овладее треперенето, вглеждайки се в портрета на Линкълн^[4], окачен над камината. Върху обрамчващата камината тясна дъска бяха гравирани думите на Джон Адамс^[5], които тя така често беше препрочитала: „Моля небесата да въздадат най-блажения свой благослов на този дом и върху всички, които ще го обитават. Нека никой друг, освен честни и мъдри мъже да не управляват под този покрив“.

Екскурзоводката беше застанала край камината и любезно отговаряше на въпрос. Нийли със сигурност беше единствената в залата, която знаеше, че всички екскурзоводи в Белия дом се числяха към Тайните служби. Чакаше момента, в който жената ще я забележи и обяви тревога, но агентката само бегло я погледна.

Колко ли бяха тайните агенти, с които се беше запознавала в живота си? Бяха я придружавали в гимназията и след това в колежа. Бяха с нея по време на първата ѝ среща с момче и първия път, когато беше прекалила с пиенето. Тайните служби я бяха научили да шофира и бяха станали свидетели на сълзите ѝ, когато беше отблъсната от първото момче, което беше харесала. Една агентка дори ѝ беше помогнала да си избере рокля за абитуриентския бал, тъй като мащехата ѝ се беше разболяла от грип.

Групата се отпрати към Cross Hall^[6] и оттам към северния портал. Беше горещо и задушно — типичен юлски ден във Вашингтон. Нийли примигна на яркото слънце и се запита колко ли стъпки ще

успее да извърви, преди бодигардовете да се усетят, че тя не е посетителка на възраст, а Първата дама. Пулсът ѝ рязко се ускори. Точно до нея една майка отвърна рязко на въпрос на сина си. Нийли продължи да върви, но усещаше като че всяка крачка я изпълваше с по-голямо и едва поносимо напрежение. По време на черния период на Уотъргейт^[7] измъчената Пат Никсън^[8] се беше дегизирала с шал и слънчеви очила. Придružена само от един агент на Тайните служби, тя се бе спасявала от Белия дом и беше бродила из улиците на Вашингтон, спирайки се пред всяка витрина, обзета от мечти за деня, когато всичко ще е свършило. Но, и защото светът се беше превърнал в едно много по-гневно място, времената, когато първите дами можеха да се радват точно на такъв тип утеха и спокойствие, беше отминал безвъзвратно.

Тя отново си пое дълбоко въздух, сякаш не ѝ достигаше, на изхода. Кодовото наименование на Белия дом, измислено от Тайните служби, беше „Корона“, но би трябвало да е „Крепост“. Повечето от минаващите край оградата туристи не знаеха, че по цялото ѝ протежение бяха разположени микрофони, така че намиращата се вътре охрана да може да вижда и чува всичко, което ставаше и се говореше по целия охраняван периметър. Екип на СОСУ — полицейски отряди^[9] с картечници, се разполагаше на покрива всеки път, когато президентът влизаше или излизаше от сградата. Откритите площи бяха съоръжени с видеокамери, детектори за движение, сензори за напрежение и оборудване с инфрачервени лъчи.

Само ако съществуваше по-лесен начин да постигне свободата си! Беше помислила и дали да не организира пресконференция и на нея просто да обяви оттеглянето си от обществения живот — тогава пресата щеше да се впусне в още по-стръвно преследване на всяка нейна стъпка и тя нямаше да се окаже в по-добро положение, отколкото беше сега.

Това беше единственият начин.

Излезе на „Пенсилвания авеню“. Ръката ѝ видимо потреперваше, докато прибираше туристическия справочник редом до плик, съдържащ хиляди долари в наличност. С поглед право пред себе си, тя пое покрай парка „Лафайет“ към метрото.

Видя един полицаи да пресича улицата и да се насочва право към нея — между гърдите ѝ изби струйка пот и потече надолу. Ами ако я

разпознаеше? Сърцето ѝ едва не спря, когато ѝ кимна, а после я отмина. Той изобщо нямаше представа, че току-що беше поздравил първата дама на Съединените щати.

Дишането ѝ започна да се успокоява. Всички членове на първото семейство носеха устройства за проследяване. Нейното, тъничко колкото кредитна карта, беше под възглавницата в спалнята на апартамента, който обитаваше на четвъртия етаж на Белия дом. Ако имаше късмет, това щеше да ѝ осигури два часа преднина, преди да открият изчезването ѝ. Макар Нийли да беше уведомила Морийн Уотс като шефка на екипа ѝ, че не се чувства добре и има нужда да полежи няколко часа, знаеше, че Морийн нямаше да се поколебае да я събуди, ако сметнеше някакъв проблем за достатъчно спешен за разрешаване. И тогава щеше да открие, че Нийли беше оставила писмо, както и проследяващото си устройство и щеше да настъпи ад.

Насилваше се да не бърза, след като влезе в метрото. Насочи се към една от машините за билети, за чието съществуване дори и не подозираше, преди да чуе разговор между две от секретарките си. Беше решила да пътува, като направи една смяна на линиите и след като изчисли колко ще ѝ струва, пусна необходимата сума, натисна съответните бутони и си получи билета.

Премина през въртящата се преграда и излезе на перона. След което, с нос, забит в туристическия справочник, и лудо биешо сърце, се зае да чака мотрисата, с която щеше да сложи начало на пътешествието си към Мериленд. Слезе в Роквил с намерението да вземе такси и с него да се отпрати към една от автомобилните къщи за коли втора употреба, разположени на „Път №355“. Надяваше се, че ще открие някой, който да продаде автомобил на една стара дама, без да поглежда шофьорската ѝ книжка.

След три часа тя вече седеше зад волана на доста безлично на вид четиригодишно синьо чеви модел „Корсика“ на път за Фредерик, Мериленд, по „Път 1-270“. Беше ѝ струвало повече, отколкото заслужаваше, но точно това не я интересуваше, тъй като едва ли някой би могъл да свърже подобна кола с името на Корнелия Кейс.

Тя опита да разхлаби изтръпналите си пръсти, но не успя. В Белия дом вече щеше да бъде обявена тревога и беше време да се обади. Докато приближаваше поредната железопътна бариера, си даде сметка, че не може да си спомни кога за последен път е шофирала по

магистрала. В Нантъкет и Кемп Дейвид ѝ се беше случвало да върти волана, но рядко другаде.

Отляво съзря малко магазинче, изви към него и спря. Излезе от колата и се отправи към телефона, монтиран отвън. Беше свикнала с експедитивността на телефонните оператори в Белия дом и затова ѝ се беше наложило внимателно да прочете инструкциите за системата от телефонни връзки и прехвърляния, за да се ориентира. Беше решила, че трябва да набере един от най-частните телефонни номера — в Овалния кабинет, точно този, който знаеше, че няма да бъде проследен.

Самият президент вдигна след втория сигнал.

— Моля?

— Нийли е.

— За бога, къде си? Добре ли си?

Напрежението в гласа му ѝ подсказа, че беше взела правилно решение да не отлага това си обаждане. Писмото ѝ, разбира се, е било открито, но нямаше как в Белия дом да са сигурни, че не е било писано под принуда, а тя не искаше да им причинява излишни тревоги.

— Добре съм. Никога не съм се чувствала по-добре. Писмото е истинско, господин президент. Никой не ме е принуждавал с пистолет в слепоочието.

— Джон е обезумял. Как можа да му причиниш подобно нещо?

Беше очаквала подобно развитие на нещата. Всеки член на президентското семейство притежаваше свой собствен код в случай, че е заплашен по един или друг начин. Ако тя споменеше името *Джон Норт*, президентът щеше да разбере, че събитията се развиват против волята ѝ.

— Това няма нищо общо с него — отвърна тя.

— С кого? — Даваше ѝ втори шанс.

— Никой не ме заплашва — уточни тя.

Най-накрая изглежда беше разбрал, че случилото се е по *нейна* воля, и яростта му буквално заля телефонната линия:

— Писмото ти е пълно с глупости. Баща ти е обезумял.

— Кажи му, че за известно време ще се посветя на себе си. Ще се свързвам с вас редовно, за да сте сигурни, че всичко е наред.

— Не можеш да постъпиш така! Не можеш просто да изчезнеш. Чуй ме, Корнелия! Ти имаш *отговорности* и трябва да си под наблюдението на Тайните служби. Ти си Първата дама.

Излишно беше да спори с него. От месеци говореше и на него, и на баща си, че се нуждае от почивка и че трябва да напусне Белия дом, но никой не я чуваше.

— Трябва да държиш пресата настрана, поне за известно време, като кажеш на Морийн да обяви, че съм се разболяла от грип. Ще ти се обадя отново след няколко дни.

— Почакай! Опасно е! Трябва да имаш край теб тайни агенти. Ти не можеш...

— Сбогом, господин президент.

И тя затвори телефона на най-влиятелния човек в свободния свят.

Докато вървеше към колата, едва се удържаше да не започне да тича. Роклята ѝ от полиестер като че не се отлепваше от кожата ѝ, а краката в найлоновите чорапогащи като че не бяха нейни. Дишай, каза си тя. Просто дишай. Твърде много ѝ предстоеше да свърши, за да унива така.

Докато излизаше на магистралата, я засърбя главата. Искеше ѝ се да махне перуката, но не трябваше да го прави, преди да се е снабдила с нова дегизировка.

Не ѝ отне много време да идентифицира сградата на базара „Уол март“, чийто адрес беше открила предната седмица в Жълтите страници в Интернет. Бягството ѝ беше възможно само с вещи, които да се събират в дамска чанта, но сега вече беше време да направи по-обемисти покупки.

Лицето ѝ, дори и от детските ѝ години, беше дотолкова познато, че никога не ѝ се беше отдавало да влезе в магазин, без хората да започнат да наблюдават всяко нейно движение. Сега обаче се чувстваше твърде напрегната, за да се отдаде на новото усещане да пазарува в пълна анонимност. Приключи бързо, нареди се на опашката за касата и после веднага се отправи към колата. Прибра покупките си на сигурно място в багажника и изведе колата обратно на магистралата.

По здрач планираше вече да е стигнала Пенсилвания, а по някое време на следващия ден щеше окончателно да изостави магистралата. След което щеше да поеме по пътищата на страната, за която знаеше и много, и твърде малко. Щеше да пътува, докато привършеше парите или докато я хванеха — което се случеше първо.

Действителните измерения на постъпката ѝ едва сега завладяха съзнанието ѝ. Никой не вървеше по петите ѝ, никаква програма не се налагаше да изпълнява. За пръв път в живота си беше свободна.

[1] Популярен съкратен изговор на имената на Джон Фицджералд Кенеди. — Б.пр. ↑

[2] Т.нар. етаж за приеми и посещения. — Б.пр. ↑

[3] Обхваща периода от 1810 до 1830 г. и наподобява френския имперски стил на вътрешно обзавеждане. — Б.пр. ↑

[4] Ейбрахам Линкълн (1809–1865) — 16-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Джон Адамс (1735–1826) — втори президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[6] В Белия дом има Entrance Naal и Cross Naal, съответно преддверие и вестибюл-коридор, отвеждащ към останалите зали за прием — трите кабинета и трапезарията. — Б.пр. ↑

[7] Уотъргейт — избухнал скандал в началото на 70-те години за подслушване на телефоните на политически противници, наредено от преки сътрудници на президента Ричард Никсън и непредотвратено от него. Резултатът — оставка на Никсън. — Б.пр. ↑

[8] Съпругата на президента Ричард Никсън. — Б.пр. ↑

[9] Специални оръжия и специални умения. В оригинал SWAT (Special Weapons And Tactics — police units). — Б.пр. ↑

3.

Както се въртеше неспокойно на стола, Мат Джорик удари лакътя си в острия ръб на бюрото на адвокатата. Често се удряше в най-различни неща. Не защото беше непохватен, а защото светът, затворен зад вратите, в по-голямата си част беше устроен за хора с по-нисък ръст от неговия.

При височината му от сто деветдесет и девет сантиметра и теглото му от деветдесет и пет килограма неголемият дървен стол пред бюрото на адвокатата от Харисбърг, Пенсилвания, върху който беше седнал, изглеждаше още по-миниатюрен. Разбира се, Мат беше свикнал със столове, в които не се побираше, и мивки, които му стигаха малко над коленете. Той машинално се навеждаше, когато му се налагаше да слиза по стълби за сутеренни етажи, а пътническата класа в самолетите беше неговата представа за ада. А що се отнася до седането на задната седалка на почти всяка кола, пусната в движение — просто забрави!

— Вие сте посочен като баща на децата в удостоверенията им за раждане, господин Джорик. А това означава, че носите отговорността за тях.

Адвокатът беше лишен от хумор задръстен задник, от типа хора, които Мат Джорик най-много ненавиждаше, затова поизпъна гръбнак и протегна дълъг крак, повече от щастлив да се възползва от ръста си, за да изплаши този пигмей.

— Ще ви го кажа буква по буква. *Те не са мои.*

Адвокатът се постресна.

— Така твърдите вие. Но майката ви е посочила за техен баща и настойник.

Мат му хвърли гневен поглед.

— При цялото ми уважение към закона, не мога да приема това положение.

Макар Мат да беше живял в Чикаго и Лос Анджелис, работническата закалка от Питсбърг, където беше израснал, се беше

просмукала във вените му както фабричен дим във въздуха. Сега беше тридесет и четири годишен — един хулиган от Града на стоманата^[1], със здрави юмруци, гръмовен глас и дар слово. Една от предишните му приятелки го беше назовала „Последния от истинските мъже на Америка“, но тъй като в същото време го беше замерила със списание „Брайд“ по главата, той беше възприел думите ѝ за комплимент^[2]. Адвокатът се беше посъвзел.

— Казвате, че не са ваши деца, но вие сте бил женен за майка им.

— Ожених се на двацет и една.

Чист пристъп на младежка паника, какъвто повече не му се беше случвал.

Разговорът им беше прекъснат от пристигането на секретарката, понесла кафява папка. Не беше от типа, с който един мъж би могъл да си позволи да пофлиртува, но очите ѝ бяха започнали да шарят по него от горе до долу от мига, в който беше влязъл в кантората. Мат знаеше, че жените го харесват, но макар да беше живял години наред в обкръжението на седем по-малки сестри, така и не беше успял да проумее *защо*. В собствените си очи той си беше просто един хлапак.

Секретарката обаче гледаше на него по друг начин. Когато беше влязъл в кантората и се бе представил като *Матиас Джорик*, тя беше забелязала, че е строен и мускулист, с широки рамене, големи ръце и тесни бедра. Сега забеляза и леко гърбавия нос, неумолимия израз на стиснатите устни и безцеремонния поглед в очите. Гъстата му кестенява коса беше подстригана поносимо късо, но и така нито можеше да заличи склонността ѝ да се къдри, нито да намали впечатлението от предизвикателно изсечената му широка долна челюст от типа *само пробвай да ме удариш*. След като по начало намираше силните и сурови мъже по-скоро за отвратителни, отколкото за привлекателни, нямаше как да разбере кое беше неустоимото в този мъж, преди да ѝ се беше наложило да даде на шефа си папката, която беше поискал, и отново да види Джорик отблизо, веднага след което отново се върна на бюрото си. В стоманеносивите очи на този мъж се отразяваше интелект, обезпокоително опасен и режещ като бръснач.

Адвокатът погледна в папката, след това отново към Мат.

— Признавате, че бившата ви съпруга е била бременна с по-голямото момиче в момента на женитбата ви.

— Нека отново ви кажа как стоят нещата. Санди ми каза, че детето е мое, и аз ѝ повярвах, докато няколко седмици след сватбата една нейна приятелка не ми съобщи истината. Попитах направо Санди и тя призна, че ме е излъгала. Обърнах се към адвокат и така приключи всичко.

Още пазеше спомен за облекчението, което беше изпитал, след като загърби нежелания брак.

Пигмеят обаче отново погледна в папката.

— Изпращали сте ѝ пари в течение на няколко години.

Без значение колко старателно се беше опитвал да го скрие Мат, хората рано или късно разбираха, че е с добро сърце, а и той самият смяташе, че едно дете не трябва да страда заради невярната преценка на майка си.

— Сантименталност. Санди имаше прекалено широко сърце и не беше претенциозна с кого преспива.

— И твърдите, че не сте я виждали от деня на развода?

— Което е неоспоримо. Не съм я виждал близо петнайсет години, което за мен превръща в пълна загадка как съм се оказал баща и на второто ѝ дете, родено миналата година.

Естествено, и то беше момиче. Целият му живот беше обсебен от деца от женски пол.

— Защо тогава името ви фигурира и в двете удостоверения за раждане?

— Трябваше да попитате Санди за това.

С тази разлика, че никой вече нямаше да пита Санди за нищо. Беше загинала заедно с приятеля си, карайки колата си пияна. И тъй като Мат беше в командировка, нямаше как да научи по-рано — допреди три дни, когато се беше върнал и проверил телефонния си секретар.

Имаше и други съобщения, разбира се. Едно — от бивша приятелка, друго — от случаен познат, който му искаше пари назаем. Приятел от Чикаго искаше да знае дали Мат ще се мести отново в Града на ветровете^[3], за да го запише пак в Лигата на любителите на хокея на лед. Четири от седемте му по-малки сестри искаха да говорят с него, което изобщо не беше нещо ново, след като Мат беше поел грижата за тях още като дете, растейки сред мъчнотиите на словашкия емигрантски живот^[4]. Той беше останал единствения мъж в къщата,

след като баща му си бе тръгнал. Баба му беше поддържала дома, докато майка му работеше по петдесет часа на седмица като библиотекарка. Това разпределение не бе оставило друг избор на деветгодишния Мат, освен да поеме грижите за седемте си по-малки сестри. Надвивал бе на всички трудности през детството, таейки омраза към баща си, задето беше направил това, което самият Мат не би могъл — да напусне къща с твърде много жени.

Последните две-три години преди бягството му от Ужасната Женска Къща бяха особено тежки. Баща му междуременно бе починал, слагайки по този начин край на фантазиите, че някой ден ще се върне и ще поеме грижата за всичко. Колкото повече растяха момичетата, толкова повече се засилваха проявленията на темперамента им. Все на някоя от тях или ѝ беше време за мензис, или беше в мензис, или ѝ свършваше мензисът, или пък се промъкваше нощем в стаята му, изпаднала в истерия, че мензисът ѝ закъснява, а той трябваше да се сети как да ѝ помогне. Мат обичаше сестрите си, но фактът, че се чувстваше отговорен за тях, му действаше потискащо и дори го задушаваше. Когато най-накрая бе успял да се измъкне оттам, си беше обещал, че веднъж завинаги ще обърне гръб на семейния живот и с изключение на краткотрайното и глупаво съжителство със Санди стриктно изпълняваше това свое обещание.

Последното обаждане на телефонния секретар беше от Сид Гилис, продуцент на „Байлайн“. Молеше го за пореден път да се върне в Лос Анджелис и в таблоидното телевизионно шоу, което беше напуснал миналия месец, но Мат Джорик веднъж вече беше продал професионализма и популярността си и нямаше намерение да го прави отново.

— ... първо, трябва да ми донесете копие от удостоверението за прекратяване на брака. Необходимо ми е доказателство, че сте били разведени.

Мат прикова вниманието си отново към адвоката.

— Имам доказателство за това, но ще ми отнеме известно време, преди отново да ми бъде подръка. — Така набързо беше напуснал Лос Анджелис, че беше забравил да изпразни съдържанието на банковия си сейф. — По-бързо ще стане, ако се подложим на тест за бащинство. Ще го направим още този следобед.

— Резултатите от този ДНК тест ще са готови след няколко седмици. Освен това е необходимо и надлежно оформено и подписано съгласие за теста на децата.

Просто забрави! Мат нямаше никакво намерение да позволи тези удостоверения за раждане да му бъдат като трън в петата. Макар да не беше трудно да докаже развода си, държеше на кръвните тестове, за да се потвърдят думите му.

— Аз ще подпиша за децата.

— Не можете едновременно да играете и за двете страни, господин Джорик. Момичетата или са ваши, или не.

Мат реши, че вече е време за открита атака.

— Може би най-напред все пак ще ми обясните защо е тази бъркотия. Санди е мъртва от шест седмици, защо *точно сега* решихте да ми го съобщите?

— Защото и аз самият го узнах едва преди три дни. Трябваше да взема няколко дипломи от магазина за рамки, където тя работеше, и разбрах какво се е случило. Макар да съм неин адвокат, никой не ме бе информирал.

Мат сметна за направо непонятно как така Санди си беше имала адвокат и дори — че си беше направила труда да състави завещание.

— Веднага отидох до къщата ѝ и говорих с по-голямото момиче. Каза ми, че една съседка се грижи за тях двете, но така и не я видях. Ходих още два пъти при тях, но нямаше и следа от присъствие на възрастен човек. — Адвокатът потупа с пръсти жълтия си бележник и продължи да говори, като че размишлявайки на глас. — Ако вие не поемете отговорността за тях, ще трябва да се обадя на Детската служба. Те ще се погрижат децата да бъдат прибрани и въдворени в приемни семейства.

Спомени започнаха да засипват Мат — като сажди. Опита се да ги отпъди, казвайки си, че има много прекрасни приемни родители и шансът децата на Санди да попаднат на семейство като Хавлови беше минимален. Хавлови живееха в съседство, когато Мат беше момче. Бащата беше хронично безработен и членовете на семейството оцеляваха, като вземаха приемни деца. След което обаче започваха да се отнасят толкова зле към тях, че се налагаше бабата на Мат и нейните приятелки да ги хранят и да превързват раните им.

Мат си даде сметка, че трябва да се съсредоточи върху собствените си заплетени взаимоотношения със закона, вместо върху минали истории. Ако не изяснеше сега веднъж завинаги въпроса с бащинството, той щеше да висне на врата му за месеци, може и години.

— Задръжете това обаждане за няколко часа, докато изясня нещата.

Адвокатът изглеждаше облекчен, но Мат възнамеряваше единствено да вземе децата и да ги заведе в лабораторията, преди да са ги прибрали от социалните служби, защото тогава щеше да му се наложи да се бори с хиляди бюрократични усложнения.

Едва след като потегли към къщата на Санди, следвайки инструкциите, дадени му от адвоката, той си спомни за майката на бившата си съпруга. Трябва да беше сравнително млада, доколкото си спомняше, и вдовица. Видял я бе само веднъж, но му беше направила огромно впечатление — беше преподавателка в колеж, дали в Мисури или някъде другаде, но беше ясно, че едва ли има нещо общо с дивичката си дъщеря.

Вдигна клетъчния си телефон, за да се обади отново на адвоката, но виждайки, че се е озовал на улицата, която търсеше, го остави на мястото му. След минута паркира двуместния си спортен мерцедес SL 600, който беше купил с парите от разпродажбата на притежанията си, пред порутена едноетажна къща, намираща се в съседство с подобни на нея съборетини. Колата му беше твърде маломерна за него, но за толкова много неща до този момент се беше заблуждавал, че реши да подпише чека със сумата за нея, макар да му се свиваше сърцето. Да се освободи от мерцедеса щеше да бъде следващата точка от дневния му ред.

Като наближи къщата, забеляза и ронещата се мазилка, и напуканата асфалтова алея за паркиране, а най-накрая и явно доста често експлоатираната жълта каравана марка „Уинибаго“, паркирана край избуялата тревна площ. Значи Санди беше предпочела да похарчи парите си за къща на колела, макар недвижимата ѝ къща да изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разпадне.

Той закрачи внимателно по пътеката към централния вход, изкачи стъпалото, дялящо го от входната веранда, и удари с юмрук по

вратата. Появи се една доста по-млада версия на Уинона Райдър с намусено изражение.

— Да.

— Аз съм Мат Джорик.

Тя скръсти ръце и се подпря на рамката на вратата.

— Здравсти, татко.

Значи такива щяха да бъдат взаимоотношенията им.

Лицето ѝ беше фино изрязано и деликатно изпод дебелия пласт грим, положен явно с твърде щедра ръка. Червило в кафеникав отънък тип *градска разруха* покриваше младежките ѝ устни. Миглите ѝ бяха толкова много напластени с *маскара*, че изглеждаха сякаш върху тях бяха кацнали черни стоножки, а късата ѝ тъмна коса беше пръскана отгоре с боя-спрей в лилаво. Парцаливите ѝ дънки се бяха смъкнали твърде надолу по слабичкото ѝ телце, откривайки много повече, отколкото би му се искало да вижда от ребрата и корема ѝ, а малките ѝ като на четиринадесетгодишно момиче гърди нямаха нужда от черния сутиен, който се показваше над дълбоко изрязаното деколте на плътно прилепналото ѝ потниче.

— Трябва да си поговорим.

— Нямаме за какво да говорим.

Той се вгледа в предизвикателното изражение на дребното ѝ лице. Уинона дори не подозираше, че нямаше как да сервира на Мат нещо, което той вече да не беше чул от сестрите си. Сега я простреля със същия поглед, който използваше пред Ан Елизабет — най-упоритата от сестрите му.

— Отвори вратата.

Виждаше как се опитва да набере кураж, за да му се противопостави, но не успя и отстъпи настрана. Той мина покрай нея и влезе в дневната.

Обзавеждането беше като в бедняшка къща, но чисто и подредено. Видя на масата разтворена книга, посветена на грижите за бебето.

— Чух, че от известно време си останала сама.

— Не съм останала сама. Кони току-що отиде до плод-зеленчука.

Тя е една съседка, която се грижи за нас.

— Измисли нещо друго.

— Мислиш, че те лъжа?

— Ами да.

Развитието на ситуацията изобщо не ѝ хареса, но нищо не можеше да направи.

— Къде е бебето?

— Спи.

Нямаше голяма прилика между момичето и Санди, освен може би около очите. Санди беше едра красавица с неприличен език, добро сърце и ум на място, които трябва да беше наследила от майка си, но никога не си беше дала труда да използва по предназначение.

— Ами баба ви? Защо тя не се грижи за вас?

Детето започна да гризе това, което беше останало от нокътя на палеца му.

— Отиде в Австралия да изучава аборигените в слабонаселените области. Тя е преподавателка в колеж.

— Заминала е за Австралия, след като знае, че няма кой да се грижи за внучките ѝ?

Той не се опита да прикрие, че не вярва на думите ѝ.

— Кони беше...

— Стига с тези глупости! Няма никаква Кони и ако не си откровена с мен, от Детската служба ще дойдат да ви приберат.

Чертите на лицето ѝ се разкривиха.

— Нямаме нужда никой да се грижи за нас. Прекрасно се оправяме и сами. А ти защо не си гледаш проклетия бизнес?

Докато се вглеждате в израза на войнстващо непокорство у момичето, Мат си припомни всички онези приемни деца, които се бяха появявали в съседство на родния му дом и после бяха изчезвали. Някои от тях бяха решавали да плюят в окото на света и бяха смачкани като мухи за усилията си в тази насока. Реши да смекчи тона.

— Разкажи ми повече за баба ви.

Тя сви рамене.

— Тя и Санди не се разбираха много. Заради пиенето на Санди и всичко останало. Баба не знаеше за катастрофата.

Някак не се оказа изненадан, че чу момичето да нарича Санди по име. Точно такова поведение би могъл да очаква от бившата си жена, която освен това явно се беше постарала да изпълни даденото още в младежките си години обещание да стане алкохоличка.

— Искаш да ми кажеш, че баба ви не знае какво се е случило със Санди?

— Знае. Не й знаех телефонния номер, за да й позвъня, но преди три седмици получих писмо от нея със снимка на мястото, където е. Написах й отговор и й казах за Санди, катастрофата и Трент.

— Кой е Трент?

— Бащата на сестричката ми. Беше абсолютно нищожество. Както и да е, и той умря в катастрофата, обаче на мен не ми е мъчно за него.

Мат знаеше, че настоящият приятел на Санди е бил в колата с нея, но не и че е баща на бебето й. Санди изглежда се беше чувствала несигурна по отношение на него, иначе името му щеше да бъде вписано в удостоверението за раждане вместо това на Мат.

— Този Трент има ли роднини?

— Не. Беше от Калифорния, бил е отгледан в приемни семейства. — Тя издаде брадичка напред. — Разказвал ми е всичко за тях и аз и сестра ми няма да ходим никъде, така че просто забрави! И няма защо, защото днес получих отговор от баба и тя ще се върне скоро.

Той я изгледа с подозрение.

— Нека да видя писмото.

— Не ми ли вярваш?

— Да кажем, че ми трябва доказателство.

Тя го изгледа враждебно и изчезна в посока към кухнята. Беше сигурен, че го лъже, и истински се изненада, когато след малко се върна с бланка с печата на колежа „Лорънц“ в Уилоу Гроув, Айова. Пробяга с очи по равния почерк.

„Току-що получих писмото ти, скъпа. Толкова ми е мъчно. Връщам се в Айова през юли, на петнадесети или шестнадесети — зависи от полета. Ще ви се обадя веднага щом се прибера и уредя всички формалности, свързани с вас, мои момичета. Не се безпокойте. Всичко ще бъде наред.“

С обич, баба Джоан

Мат смръщи мело. Днес беше четвъртък, единайсети. Защо ли баба Джоан не си беше стегнала веднага багажа и не беше хванала първия полет за насам?

Напомни си, че това не е негов проблем. Интересуваше го единствено да може да направи кръвните тестове, без да има нужда да преодолява планини от бюрократични номера.

— Виж сега какво. Иди да вземеш сестра си. Ще отидем до една лаборатория и после ще ви купя сладолед.

Чифт недоверчиви и видели явно много в живота очи се впиха в неговите.

— В каква лаборатория?

Постара се да ѝ прозвучи като нещо съвсем обикновено:

— На всички трябва да ни направят кръвен тест. Нищо особено.

— Със спринцовка?

— Не знам как го правят — излъга той. — Иди да вземеш детето.

— Ще стане на куково лято. Няма да дам на никого да ме боде.

— Внимавай какво говориш...

Тя му хвърли поглед едновременно снизходителен и презрителен, като че беше най-глупавият човек на света, осмелил се да коментира езика ѝ.

— Не си ми шеф.

— Взemi бебето.

— Забрави!

Някои битки не си струваха напрежението и борбата, така че той излезе в коридора с износената сива пътека и се запъти към спалните — бяха две, по една от всяка страна. Едната, разбира се, беше на Санди. В другата имаше неоправено двойно легло и детско креватче. Изпод завивките се дочуваше хленч.

Макар креватчето да не беше ново, изобщо не беше мърляво и мръсно. Мокетът беше чистен скоро с прахосмукачка, играчките бяха прибрани в голям син кош, предназначен поначало за пране. Върху олющена масичка бяха подредени старателно сгънати дрешки и наченат пакет с памперси.

Хленчът премина в рев с цяло гърло. Мат приближи креватчето и видя надупено задниче, облечено в розово. След това и главица с няколко руси косъма. В този момент последва движение настрани и той изведнъж се оказа взрян в гневно розовобузесто лице и плувнала

в слюнка уста, зейнала, за да даде път на силния рев. Споменът за детството му и многобройните бебета отново го застигна.

— Успокой се, детенце.

Бебето спря да плаче и го загледа с подозрение, изписало се в кръглите сини очички. В същото това време Мат надуши неприятната миризма и си даде сметка, че денят му вървеше от лошо към по-лошо.

Усети движение зад себе си и видя подобие на Уинона да застава на вратата, гризейки друг нокът и наблюдавайки всяка негова стъпка. В погледа, с който обхождаше креватчето, се съдържаше нещо покровителствено. Момичето явно изобщо не беше коравосърдечно и нехайно, за каквото искаше да се представи.

Той посочи с глава бебето.

— Трябва да ѝ се смени памперсът, като приключиш, ще се видим отново в дневната.

— Я, стига! Не сменям лайняни памперси.

След като от няколко седмици се грижеше за бебето, това си беше чиста лъжа, но ако пък смяташе, че той ще го направи, и тя на свой ред жестоко се лъжеше. Когато Мат най-накрая беше успял да избяга от Ужасната Женска Къща, си беше обещал, че никога вече няма да сменя памперси, да погледне отново кукла Барби и да върже коса на опашка. Това момиче тук показваше характер и той реши да улесни задачата ѝ.

— Ще ти дам пет долара.

— Десет. Предварително.

Ако не беше в такова отвратително настроение, може би щеше и да се разсмее. Улицата поне я беше научила да отстоява интересите си с известна доза нахалство. Той извади портмонето от джоба си и ѝ подаде парите.

— Като свършиш, ела в колата. И вземи и нея.

Челото ѝ се набразди и за миг тя приличаше повече на обезпокоена майка, отколкото на намусена тийнейджърка.

— Имаш ли детска седалка?

— Приличам ли ти на човек, който се занимава с детски седалки?

— Трябва да сложиш детето в детска седалка, така е по закон.

— А ти си полицайка, така ли?

Тя вирна глава.

— Тя си има седалка — в Мабел. Уинибагото. Санди го нарече Мабел.

— Майка ги няма ли кола?

— Два месеца преди да умре дилърът си я прибра обратно и тя движеше с Мабел.

— Страхотно.

Нямаше намерение да я пита как Санди се беше сдобила с раздрънканата каравана. Вместо това се опита да си представи как ще побере тийнейджърката и бебето в двуместния си мерcedes. Имаше само един отговор. Нямаше да може.

— Дай ми ключовете на Мабел.

Виждаше я как се колебае дали може да мине и този път с някой умен отговор, но явно мъдро реши, че този път няма да се получи.

С ключовете в ръка той излезе навън, за да се запознае с Мабел. След това прибра от мерцедеса клетъчния си телефон, както и вестника, който до този момент не беше успял да разгърне.

Наложи му се да се наведе на влизане в караваната, която иначе беше просторна, но не дотолкова, че да побере почти двуметров човек. Мат се настани зад кормилото и набра номера на свой приятел, лекар от Питсбърг, който да му посочи най-близката лаборатория, както и кои са необходимите документи, нужни, за да се вземе кръвна проба и от децата. Докато чакаше да го свържат, се зачете във вестника.

Като повечето журналисти и той се опитваше да чете между редовете на новините, но нищо необичайно не се наби в очите му. Имаше земетресение в Китай, избухнал автомобил в Близкия изток, прения по повод бюджета в Конгреса и пак размирици на Балканите. Почти най-долу на страницата беше разположена снимка на Корнелия Кейс с поредното болно дете на ръце.

Макар да не беше от редовно следящите изяви на Корнелия Кейс, на всяка следваща своя снимка тя му се струваше по-слаба. Първата дама имаше невероятни сини очи, но те все повече изглеждаха твърде големи за лицето ѝ. Освен това едни красиви очи не можеха да прикрият факта, че жената зад тях, човекът, се губеше. Изпъкваше единствено отличният политик, програмиран от баща ѝ.

Докато Мат беше в „Байлайн“, там бяха подготвили няколко напудрени материали за Корнелия — за фризьора ѝ, за модния ѝ вкус и за това как тачи паметта на съпруга си — почти пълни глупости. При

все това изпитваше съчувствие към нея. Убийството на брачния партньор би превърнало в мрачно щастливото изражение на всяко лице.

Споменът за едногодишното му пребиваване в таблоидната телевизия го накара да се намръщи. Преди това беше журналист във вестник в Чикаго, един от репортерите, с чието мнение в най-висша степен се съобразяваха, но после беше плюл на репутацията си, за да спечели куп пари, които впоследствие беше открил, че не му е интересно да харчи. Сега единственото, което искаше от живота, беше да изчисти петното от името си.

За Мат идоли бяха не журналистите от елита и покритите с лаврови венци, а онези, които дори чукайки с два пръста по старите си пишещи машини „Ремингтън“, бяха успявали да сътворят дълбоко разтърсващи истории. Мъже със здрава закалка като него самия. Докато беше работил за „Чикаго стандарт“, неговият стил не се беше отличавал с нищо фрапантно. Употребяваше несложни думи и кратки изречения, за да опише хората, с които се беше срещал, и техните грижи. Читателите бяха свикнали да разчитат на него, че ще им каже нещата открито. Сега се беше впуснал в странстване, което да го изведе до момент, в който да докаже, че е способен отново да си върне репутацията.

Странстване! Звучеше му толкова архаично. Странстването беше приоритет на рицарите, не на хулиган от Града на стоманата, позволил си да забрави кое е най-важното в живота.

Бившият му шеф от „Стандарт“ му беше казал, че може да се върне на старата си работа, но по тона му можеше да се съди, че не е особено очарован от подобна възможност, и на Мат не му се искаше да се появи там като просител и натрапник. Сега просто се скиташе из страната, търсейки нещо, за което да се залови. Където и да спреше — в малък или голям град — си купуваше вестник, разговаряше с хората и душеше наоколо. Макар засега да не се бе натъкнал на нищо, знаеше точно какво търси — семенцата на история, достатъчно голяма, за да му върне репутацията.

Тъкмо беше приключил с разговорите по телефона, когато вратата се отвори и Уинона се изкатери в караваната с бебето на ръце, облечено в жълто гащеризонче с апликация на агънце, но с боси крачета. На едното му глезенче беше татуиран знакът на мира.

— Санди е дала бебето си да го татуират?

Уиона го простреля с поглед, от който можеше да се разбере, че го смята за напълно неподготвен за живота.

— Това не е истинска татуировка, а изтриваща се. Не знаеше ли, че има и такива?

Сестрите му бяха вече големи, когато се разрази модата на изтриващите се татуировки, слава богу.

— Разбрах, че не е истинска — излъга той. — Просто не го смятам за подходящо за едно бебе.

— На бебето това му харесва. Така изглежда страхотно.

Уиона внимателно разположи бебето в детската седалка, привърза го с коланите, след което се отпусна на пасажерското място до шофьора.

След няколко опита двигателят най-сетне показва признаци на живот. Мат поклати глава в знак на възмущение.

— Това тук е пълен боклук.

— Хайде, без грубости.

Тя вдигна краката си, обути в сандали с дебели подметки, върху напречната дъска по протежение на предното стъкло.

Той погледна в огледалото за обратно виждане на Мабел и се облегна назад.

— Нали знаеш, че аз не съм истинският ти баща?

— Притрябвало ми е.

Е, край на страховете му, че тя може и да се е заредила с някакви сантиментални фантазии по отношение на него. Докато излизаше на улицата, си даде сметка, че не знае нито нейното истинско име, нито на бебето. Беше виждал копие от удостоверенията им за раждане, но не се бе загледал по-настрани от реда, в който беше посочено *неговото* име. Вероятно нямаше да му се зарадва, ако я наречеше Уиона.

— Как ти е името?

Последна дълга пауза мълчание.

— Наташа.

За малко да се разсмее. В течение на три месеца сестра му Шарън се беше опитвала да накара всички да я наричат *Силвър*.

— Да бе, да!

— Така искам да се казвам — озъби му се тя.

— Не те попитах как искаш да се казваш. Попитах как ти е името.

— Щом искаш да знаеш, Луси е. И го мразя.

— Нищо лошо не виждам в това име.

Как точно да стигне до лабораторията, беше попитал служителката от регистратурата ѝ, затова сега уверено насочи караваната към магистралата.

— На колко точно години си?

— Осемнайсет.

Той я простреля с хулиганския си поглед.

— Е, добре, на шестнайсет.

— На четиринайсет си, а говориш като трийсетгодишна.

— Като знаеш, защо питаш? Знаеш и че съм живяла със Санди.

Да не очакваше да съм нещо по-различно?

Мат усети прилив на симпатия заради опърничава нотка в гласа ѝ.

— Е, добре, съжалявам. Майка ти беше... Санди беше забавна, секси и остроумна, безкрайно безразсъдна и безотговорна. Тя беше *своеобразна* — приключи той неубедително.

Луси подсмръкна.

— Тя беше пияница.

Отзад бебето взе да хленчи.

— Идва ѝ времето за хранене, а пък свършихме запасите.

Страхотно! Точно това му трябваше в момента.

— На каква храна е?

— Поредният номер каша и разни глупости в бурканчета.

— Ще отидем да напазаруваме, след като си свършим работата в лабораторията.

Писъците на недоволство, разнасящи се отзад, ставаха все по-настойчиви.

— Как ѝ е името?

Отново пауза.

— Бът^[5].

— Пак ме майтапиш, така ли?

— Не съм аз тази, която ѝ е дала това име.

Мат извърна глава назад към русолявото, розовобузесто бебе с кръгли като близалки очища и прилични на ангелски устенца, после

пак към Луси.

— Очакваш да повярвам, че Санди е нарекла бебето си Бът?

— Не ме интересува дали вярваш или не вярваш. — Тя свали крака долу. — И няма да позволя на някаква глупачка да ме бодне с игла, така че забрави за проклетия си кръвен тест.

— Ще правиш каквото ти казвам.

— Глупости.

— Чуй сега какви са фактите, многознайке. Майка ти е вписала името ми в удостоверенията за раждане и на двете ви, така че се налага да сложим нещата на местата им и единственият начин е да ни вземат кръв.

Понечи да ѝ обясни, че Детската служба щеше да се погрижи за тях, докато баба им се появи, но сърце не му даде. Адвокатът можеше да го стори.

Изминаха остатъка от пътя до лабораторията в пълно мълчание, с изключение на момента, в който Бебето Демон отново нададе рев. Той спря пред двуетажен медицински център и изгледа Луси. Беше се втренчила във вратата с такъв поглед, сякаш гледаше портите на ада.

— Ще ти дам двайсет долара, ако се подложиш на теста — изрече бързо той.

Тя поклати глава.

— Никакви игли. Мразя иглите. Само като си помисля за тях, и ми иде да драйфам.

Той тъкмо щеше да започне да ѝ описва как ще му се наложи да влачи две хленчеци деца към лабораторията, когато за пръв път този ден му провървя.

Луси слезе от унибагото и едва тогава повърна.

[1] Популярно в Америка прозвище на Питсбърг. — Б.пр. ↑

[2] На английски bride означава булка. — Б.пр. ↑

[3] Така американците наричат Чикаго. — Б.пр. ↑

[4] На словашки фамилията му се чете като Йорик. — Б.пр. ↑

[5] На английски butt означава бут, задна част. — Б.пр. ↑

4.

Нийли беше станала невидима. Тя отметна глава назад и се разсмя, после увеличи радиото, за да се наслади на Били Джоуел и хора в песента му „Uptown Girl“^[1]. Перести облачета плуваха в небето, точно като при Джорджия О’Кийфи^[2], а стомахът ѝ се свиваше от глад, въпреки бърканите яйца и тоста, с които се беше нагълтала на закуска в малко ресторантче недалеч от мотела, в който беше прекарала нощта. Мазните яйца, мазният тост и съмнителното кафе бяха най-блаженото ѝ ядене от месеци. Всяка хапка се беше плъзгала с невероятна лекота по хранопровода ѝ, освен това нито един от мъжете край нея, след като я бе погледнал веднъж, не я беше загледал и втори път. Чувстваше се толкова умна, така доволна, напълно щастлива от това, което правеше. Успяла бе да надхитри президента на Съединените американски щати. Тайните служби и баща си. Хайл за шефката на шефовете!

Тя се разсмя, възхитена от това, как беше овладяла положението — много отдавна не се беше чувствала по този начин. Затърси на седалката до себе си сникърсите, които си беше купила, но си спомни, че вече ги бе изяла. Заради този неизтощим глад отново я напуши смях. Цял живот си беше мечтала да се закръгли в тяло. Може би сега вече най-сетне щеше да се получи.

Погледна се в огледалото за обратно виждане. Макар да си беше махнала старческата перука, пак никой не я беше познал. Беше се преобразила в блажено щастлива най-обикновена жена.

По радиото пуснаха реклама. Тя завъртя копчето, за да намали звука, и затананика. Цяла сутрин си беше позволила да се размотава по магистралата с две платна западно от Ню Йорк, Пенсилвания — град, прочул се като първата столица и място, където е бил сътворен уставът на Конфедерацията^[3]. Беше се отбивала, когато си пожелаеше, в някои от малките градчета, разположени край магистралата. Веднъж беше се отклонила, за да се наслади на поле със соеви насаждения, макар че, докато стоеше облакътена на оградата му, не можа да се въздържи да не поразсъждава върху сложния въпрос с дотациите за фермерите.

После беше спряла пред порутена фермерска къща с табела отвън, на която се четеше „Антики“, и цял един чудесен час прекара сред прахта на изоставените вещи. Поради тази причина не беше стигнала много далече. Но така или иначе нямаше определено място, където трябваше да отиде, а и беше направо чудесно, че можеше да се движи ей така, без цел.

Сигурно беше глупаво да изпитваш подобно щастие, когато президентът без съмнение е впрегнал цялата сила и мощ на правителството на Съединените щати, за да я открие, но тя продължаваше да се наслаждава на завладялото я чувство. Не беше наивна, за да си въобразява, че би могла завинаги да ги надхитри, но именно това превръщаше всяка минута без тях в още по-скъпоценна.

Рекламата приключи и запя Том Пети. Нийли отново се разсмя, после запя заедно с нето. Направо се беше влюбила в свободата си.

Мат беше най-големият глупак на света. Вместо да седи сега зад волана на мерцедеса и само радиото да му прави компания, той караше десетгодишно унибаго на име Мабел на запад, по магистралата обратно към Пенсилвания, с две деца, проклети колкото всичките му седем сестри накуп.

Вчера следобед се беше обадил на адвоката на Санди, за да го уведоми за ситуацията с Джоан Пресман, но той, вместо да му даде гаранция, че момичетата щяха да бъдат оставени в нейна власт веднага след като се прибереше, беше започнал да се обяснява надълго и нашироко.

— Детската служба ще поиска да се увери, че тя може да осигури подобаващи условия за тях.

— Това е абсурдно — възрази му Мат. — Тя е преподавателка в колеж. При всички положения при нея ще им бъде по-добре, отколкото са сега.

— И така да е, пак трябва да я проучат.

— И колко дълго ще трае това проучване?

— Точно не бих могъл да кажа. Не би трябвало да е повече от шест седмици. Два месеца най-много.

Мат не беше на себе си. Дори месец в приемно семейство би могъл да пречупи дете като Луси и да ѝ нанесе непоправими

поражения. Той се чу как обещава да остане с децата през нощта, така че от Детската служба да не могат да ги приберат по-рано от рано следващата сутрин.

Докато се опитваше да заспи на разбрицания диван на Санди след пропадналия му опит да ги подложи на кръвен тест, мислите му бяха завладени от убеждението, че сега цялата система за отглеждане на деца в приемни семейства се бе подобрила. Чековете по издръжката бяха много по-старателно премислени, посещенията в приемните домове — много по-чести. Но представата за всички онези деца, които Хавлови бяха малтретирали, не му излизаше от съзнанието.

На сутринта вече си бе дал сметка, че съвестта няма да му позволи да се измъкне и изостави децата. Твърде много се бяха грижили за него като малък, затова не би могъл да остави нито Тийнейджърката Терористка, нито Бебето Демон да прекарат месеци в желязната хватка на грижите в приемни семейства, след като трябваше да ги наглежда само няколко дни и да ги предаде в края на седмицата на баба им.

Адресът на Джоан Пресман в Айова беше записан в бележника на Санди. Налагаше се да изведе момичетата много рано от къщата, затова реши да вземат сутрешния самолет за Бърлингтън. Щом пристигнеха, щеше да вземе кола под наем и да ги откара в Уилоу Гроув. И докато чакаше Джоан Пресман да се прибере, щеше да е приключил с кръвните тестове, дори и ако се наложеше да отнесе Луси на ръце в лабораторията.

За нещастие обаче планът му се провали, когато разбра, че иглите не са единствената фобия на Луси.

— Няма да се кача на самолета, Джорик! Мразя самолетите! И ако смяташ, че можеш със сила да ме принудиш, ще се развикам. Ще кажа на всички на летището, че това е отвличане.

Ако друго дете му го беше казало, можеше да го сметне за блъф, но не и в случая с Луси — усещаше, че тя ще постъпи точно така, както беше казала. А след като вече беше решил да играе на ръба на закона в опит да заблуди Детската служба, а като се прибави и че беше решил да изведе децата извън щата, реши да не рискува излишно.

Вместо това награби колкото можеше техни дрехи наведнъж, храната, която беше купил предната вечер, и ги отведе и двете в

караваната. Така или иначе имаше да убива четири-пет дни, защо да не ги прекара в път?

Не беше много сигурен колко упорито щяха да се впуснат да го издирват съответните органи, особено след като адвокатът на Санди със сигурност щеше да се сети накъде се е запътил. И все пак нямаше смисъл да поемат излишни рискове, затова щеше да избягва междуцатските пътища и магистрали, поне за известно време, където оператори, събиращи пътни такси, и щатски полицаи вече щяха да бъдат известени за номера на унибагото. За лош късмет обаче при плачовете на Бебето Демон и постоянните оплаквания на Луси едва ли щеше да може да се наслади на пейзажа.

— Мисля, че ще се издрайфам.

Тя седеше на седалката зад шофьора. Той посочи с глава назад и изрече, опитвайки се да надвика бебешкия хленч:

— Тоалетната е отзад.

— Ако не започнеш да се държиш по-добре с мен и с Бът, ще съжаляваш.

— Ще престанеш ли да й викаш така?

— Това й е името.

Дори Санди не можеше да е толкова луда, че да кръсти детето си с такова име, но така и досега не беше успял да изкопчи от Луси истинското му име.

Хленчовете престанаха. Може би бебето се унасяше в сън. Той погледна през рамо към детската седалка, но детето си беше съвсем будно и намусено при това. Тези сини очи, пълни със сълзи, и тази ангелска устичка. Най-сърдитото ангелче на света.

— Гладни сме.

— Нали ми каза, че ти е лошо?

Хленченето се възобнови много по-силно отпреди. Защо не беше намерил някого, който да се грижи за тези малки чудовища? Някоя възрастна жена с добро сърце, но без слух?

— Става ми лошо от глад. А на Бът вече й е време да яде.

— Нахрани я. Носим толкова много храна и специални каши със себе си, и не би могла да ми кажеш, че няма с какво да я нахраниш.

— Ако я храня, докато караш Мадел, тя ще повърне.

— Не искам повече да чувам, че някой ще повърне. Нахрани проклетото дете!

Тя го изгледа, след това стана гневна от мястото си и отиде при торбите с бебешката храна и памперсите.

Следващите петнадесет минути той шофира в блажена тишина, преди да чуе звук. Първо бебето се закашля, после се чу звук като от задавяне, а после и от изригването на храната през устата му.

— Нали ти казах...

Нийли изведе колата си на задна скорост от алеята край къщата, където беше паркирала, за да посети първата в живота си гаражна разпродажба, и пое към магистралата. Огромна зелена керамична жаба се мъдреше на седалката до нея. Жената, която ѝ я беше продала за десет долара, ѝ беше казала, че това е градинско украшение, което свекърва ѝ сама направила още в училище в час по трудово обучение.

Жабата беше безкрайно грозна, с проблясваща във всички цветове на дъгата зелена глазура, изпъкнали, леко кривогледни очи и матовокафяви петънца с големина колкото на сребърен долар по гърба. В течение на три години Нийли беше живяла в национална светиня, побрала най-ценните произведения на американското изкуство. Дали затова още щом беше видяла жабата, беше разбрала, че иска да я притежава?

Дори след като беше приключила с покупката и приютила тежачката доста жаба под мишницата си, просто беше останала да си поговори с жената, която беше организирала разпродажбата. Не се беше наложило да прибягва до перуката или чорапогащите, за да се справи със ситуацията. Новата ѝ дегизировка чудесно вършеше работа.

Нийли съзря пред себе си знак, че наблизо се намира стоянка за тежкотоварни камиони с място за почивка на шофьори. Със сигурност там щяха да се продават хамбургери и пържени картофи, шейкове с изобилно количество шоколад и различни видове пай. Какво блаженство!

Мирисът на дизелово гориво и пържена храна блъсна Мат, докато излизаше от Мадел на паркинга на стоянката за тежкотоварни камиони. Лекият ветрец донесе и мирис на тор откъм близката нива, достатъчно силен да погълне миризмата от бебешко повръщано.

Едно синьо чеви модел „Корсика“ с жена зад волана се опна точно до него. Щастливка. Беше сама в колата в компанията единствено на собствените си мисли.

Точно след бензиностанцията беше застанал стопаджия, държащ парче смачкан картон в ръка с надпис „Сейнт Луис“. Момчето имаше вид на престъпник и Мат се съмняваше, че изобщо ще му се усмихне щастиято някой да го качи, но въпреки това усети, че го пробожда завист заради свободата, на която то се наслаждаваше в момента. Целият му ден беше като един лош сън.

Луси излезе след него навън, след като бе прибрала десетдоларов подкуп в задния си джоб. Беше привързала фланелената си риза около кръста, а вонящото на повърнатото бебе беше подхванала под мишниците — така лесно можеше да го отнесе толкова надалеч, колкото ѝ беше възможно. Все пак Луси беше дребна и Мат се съмняваше, че може да стигне с Бебето Демон твърде далеч, но не ѝ предложи сам да го вземе. Беше носил твърде много ревящи бебета в детството си, за да изпитва сантименти по отношение на тях.

Единственото хубаво нещо, свързано с бебетата, беше възможността да ги напиеш на двайсет и първия им рожден ден^[4]. Усмихна се на спомените си, след което мушна още едни десет долара в задния джоб на силно изрязаните ѝ къси панталонки.

— Купи си нещо за обяд, след като я почистиш. Ще се срещнем отново тук след половин час.

Тя му хвърли дълъг изпитателен поглед с нотка на разочарование. Запита се дали не беше очаквала всъщност да плеснат с ръце и прегърнати да отидат да ядат. Нямаше такава опасност.

Жената, на която преди малко беше завидял, излезе от синьото чеви. Късата ѝ светлокестенява коса беше подредена в една от онези уж небрежни прически, които бяха на мода сега. Останалото по нея обаче не беше толкова модно — евтини бели гуменки, тъмносини шорти и огромна жълта фланелка за бременни с цяла редица патки, маршируващи върху предната ѝ част. Беше без никакъв грим. И в напреднала бременност. Един тир на „Гранд Ам“ намали заради стопаджията, но веднага отново потегли, щом като шофьорът го беше погледнал по-отблизо. Момчето му размаха среден пръст.

Мат отново се вгледа в жената, докато тя го отминаваше. Нещо у нея му се стори познато. Беше с фино изрязани черти, дълга изящна

шия и поразяващи сини очи. В начина, по който се придвижваше, имаше нещо, което би нарекъл *патрицианско* и влизащо в абсолютно противоречие с явно купените от някоя разпродажба дрехи. Тя стигна до вратата на закусвалнята на шофьорите точно преди Луси и я задържа, докато момичето влезе. Луси не удостои с внимание любезността ѝ. Беше твърде заета да го удостоява с поредния си презрителен поглед.

Нещо върху предната седалка в чевито привлече погледа му. Наведе се и видя грозната керамична жаба. Винаги се беше чудил какви ли бяха хората, които си купуваха подобни предмети. После забеляза и полюляващите се в контакта за запалването ключове. Помисли си да отиде при жената и да я предупреди, но размисли, че човек, достатъчно глупав да си купи такава жаба, си заслужава съдбата.

Вътрешността на шофьорската закусвалня беше във формата на голяма буква „Г“. Избра си малка маса в най-далечния ъгъл, където имаше достатъчно място да протегне дългите си крака, и си поръча кафе. Докато чакаше да му го сервират, си помисли, че всъщност ще са му необходими два дни, за да стигне до Айова. Можеше да се окаже и повече, ако непрестанното и изпълващо го с ужас почукване в двигателя му изиграеше лош номер. Как ли щеше да изтърпи двете момичета още два дни? Иронията да се насади точно на това, от което се беше опитвал цял живот да се избави, не го напускаше.

Трябваше и двете да ги остави на грижите на някое приемно семейство.

Нийли поля мазните пържени картофи с кетчуп, без да спира да наблюдава тримата, които бяха влезли в закусвалнята. Отначало мъжът седна сам. Веднага го беше забелязала — твърде високият му ръст се набиваше в очи. И все пак не точно високият ръст привлече вниманието ѝ. По-скоро всичко у него. Той притежаваше здравата мускулатура на човек на физическия труд, на работник, и не ѝ беше необходимо прекалено да напруга въображението си, за да си го представи без риза и обгорял, полагащ шинди^[5] на някой покрив или с нахлупена каска на главата върху къдравата си черна коса, докато направлява пневматичен чук наред някоя оживена градска улица.

Беше също така и невероятно красив, макар и не по онзи прекалено завладяващ начин като при мъжете, работещи като модели. Всъщност лицето му носеше отпечатъка на доста преживяно.

Колко жалко обаче, че изгледа така намръщено момичето, което се промъкна в теснината между масата и седалката и седна до него, настанявайки бебето, което носеше, в скута си. Нийли веднага го причисли към онази категория бащи, които гледаха на децата си като на създания, единствено причиняващи им неудобства — най-нелюбимия ѝ тип мъже.

Значи точно на дъщеря му беше придържала вратата, преди да влезе. Макар тя да беше наплескала лицето си с твърде много грим и да си беше боядисала косите на лилави кичури, нежните ѝ черти бяха с потенциала на бъдеща красавица. Бебето беше сладко. Едно от онези здрави, русокоси, игриви ангелчета, които Нийли отбягваше, доколкото ѝ беше възможно.

Беше занимателно да наблюдава хората, но нямаше търпение отново да се впусне в пътешествие, така че откъсна, макар и с мъка поглед от мъжа и започна да прибира остатъците от храната си, както беше забелязала, че правят останалите. Възрастна двойка мъж и жена, заели съседната, свързана с нейната маса, ѝ се усмихна и в отговор тя също им се усмихна. Хората много често се усмихваха — беше го забелязала — като видеха бременна жена.

От любезна усмивката ѝ се превърна в самодоволна. Миналата вечер, преди да си легне в стаята си в мотела, тя си беше подстригала дългата руса коса, която толкова се беше харесвала на баща ѝ и на съпруга ѝ, и я беше боядисала в светлокестеняво — всъщност това беше естественият ѝ цвят, макар да беше изминало доста време от момента, в който за последен път я беше виждала, и не беше сигурна дали е успяла да улучи нюанса. Допадаше ѝ също така и по-късата ѝ и поразрошена прическа. Така не само изглеждаше по-млада, но и доста по-небрежна като за елегантна първа дама.

Първоначално беше решила да продължи с дегизировката си като възрастна жена, но не ѝ се искаше да се поти с перуката и всички онези дрехи. Да се престори на бременна беше много по-добро разрешение. Дори и някой да забележеше приликата на една бременна жена с Корнелия Кейс, нямаше да го сметне за нещо повече от чисто съвпадение.

Предната вечер беше се трудила над малка възглавничка, купена от „Уол март“, превръщайки я в бременна подплънка, префасонирайки ъглите ѝ и пришивайки ѝ колани за връзване. С късата си кестенява коса, дрехи от магазин за стоки с намалени цени и минимален грим тя приличаше на бременна жена, оставена сама на съдбата си. Беше довършила трансформацията си като беше заменила аристократичния изговор с южняшки акцент.

След като излезе от закусвалнята, тя бръкна в чантата, с която беше напуснала Белия дом, за да извади ключовете за чевито си. Напипа пакетче книжни кърпички, ментови бонбони, новото си портмоне, но не и ключовете. Дали не ги беше оставила в колата?

Трябваше да бъде по-предпазлива. Беше привикнала цяла свита от помощници да се грижат за всичко около нея. Същата сутрин беше забравила чантата си, когато беше спряла до едно крайпътно заведение, за да закуси, и се наложи тичешком да се връща при колата, за да си я прибере. Сега си беше забравила ключовете.

Излезе на паркинга и се огледа за чевито, но не го видя. Странно. Спомни си, че го беше паркирала точно до старото жълто унибаго. Сигурна беше, че е спряла там.

Изтича напред, но колата ѝ я нямаше.

Загледа се в празното място за паркиране, след това и в караваната. Може да се заблуждава. Сигурно беше паркирала някъде другаде. Пулсът ѝ се ускори, а погледът ѝ обходи паркинга. Дори и след това пак не ѝ се вярваше, но колата беше изчезнала. Беше си забравила ключовете в нея и някой я беше откраднал.

Усети гърлото си стегнато. Един ден свобода. С това ли щеше да приключи щастието ѝ?

Събра сили, за да пребори отчаянието, което заплашваше буквално да я задуши. Все още можеше да се измъкне от тази ситуация. Беше взела със себе си хиляди долари. Щеше да си купи друга кола. Щеше да се придвижи някак до най-близкия град и да открие дилър за употребявани коли.

Коленете ѝ се подгънаха и тя приседна на една дървена пейка. Парите ѝ лежаха заключени в жабката на колата. В портмонето ѝ бяха останали само двайсет долара.

Тя скри лице в шепите си. Щеше да се наложи да се обажда в Белия дом и в рамките на час Тайните служби щяха да нахлуят в това

най-обикновено и спокойно място. Щяха да я грабнат с хеликоптер и да я приберат обратно във Вашингтон още преди вечеря.

Знаеше точно какво щеше да последва. Строго порицание от баща ѝ. Припомняне от президента за дълга ѝ към страната. Задушаващо чувство за вина у самата нея. И още на следващата вечер щеше вече да е наредена в някаква редица посрещачи с изтръпнали от стотиците ръкостискания пръсти. Сама си беше виновна. Каква полза от цялото ѝ възпитание и обучение, от целия ѝ опит, ако не можеше да запомни простата операция, че е необходимо да извади ключовете от контакта и да ги прибере.

Усети гърлото си още по-стегнато. Когато се опита да си поеме дъх, се чу само хриптене.

— Много ми тежи и няма да я нося повече!

Нийли вдигна глава и видя, че момичето, което по-рано беше наблюдавала, остави бебето на тротоара, докато крещеше на Антибащата на годината, запътил се към жълтото унибаго.

— Както искаш.

Макар да не го каза на висок глас, Нийли успя да различи думите, изречени с плътен и непреклонен тембър.

Момичето не помръдна от мястото, където беше оставило бебето, но не се и помръдна, за да го вдигне. Бебето се залюля и се отпусна напред на коленца, сякаш се готвеше да пълзи, но насреща му се изправи обедната жега, излъчваща се от повърхността на тротоара. Детето се оказа доста умно малко създание обаче, защото се набра на ръце и крака, докато само минимална площ от телцето му остана в съприкосновение с горещия асфалт — дланите и петичките. Със задниче, високо повдигнато нагоре, бебето започна да се придвижва напред като паяк.

Момичето се втурна след бащата.

— Не те лъжа, Джорик! А ти се държиш като истински задник!

Нийли примигна заради грубия език на момичето.

— Тя не е отровна. Можеш поне да я пипнеш.

— Ти отговаряш за бебето, аз отговарям за шофирането.

Мъжът на име Джорик може и да беше отвратителен баща, но беше достатъчно предвидлив, за да си прибере ключовете, и сега пъхна един от тях в ключалката на караваната.

Момичето рязко изви ръце и ги постави на слабичките си хълбоци.

— Глупости.

— Е, деветдесет процента от живота са глупости.

Толкова бяха увлечени в спора си, че нито един от тях не обърна внимание на бебето, което бавно и упорито напускаше пълзешком тротоара и се насочваше към паркинга.

Нийли машинално стана. Бебе в опасност. Единственото нещо в живота ѝ, от което не беше успявала да избяга, откакто беше навършила шестнайсет.

— Престани да се оплакваш и влизай вътре — изръмжа мъжът.

— Не съм ти робиня! От вчера само ме командваш и вече ми писна!

Кадилак с възрастна двойка, придвижващ се назад, приближи твърде много пълзящото бебе. Нийли се втурна напред, наведе се и го вдигна.

Гняв, какъвто никога не беше изпитвала, изригна в нея:

— Какъв баща сте вие?

Господин Мачото^[6] се извърна бавно и погледна Нийли със стоманеносивите си очи. Тя вихрено се спусна към него с бебето в ръце. Фактът, че да държи бебе в прегръдките си поначало я ужасяваше, я зареди с още повече гняв.

Посочи с пръст кадилака, който се отдалечаваше.

— Дъщеря ви беше изпълзяла точно на пътя на онази кола. Можеше да я смачка.

Той се опули срещу нея.

Колкото повече се приближаваше до него, толкова по-висок ѝ се струваше. Изведнъж си спомни, че се предполагаше да говори с южняшки акцент.

— Как може да сте толкова безотговорен...

— Изобщо не го интересува — обади се момичето. — Той ни мрази.

Нийли отново впи поглед в него.

— Децата постоянно трябва да бъдат наблюдавани, особено бебетата.

Той посочи с глава към празното място за паркиране до караваната.

— Какво е станало с колата ви?

Тя отстъпи назад.

— Откъде знаете за колата ми?

— Видях ви, когато излязохте от нея.

Нямаше да му позволи да я отклонява от темата.

— Моята кола няма значение. Какво ще направите за детето си?

Тя протегна ръце, за да му го подаде, но той не го пое. Вместо това просто се загледа към него, сякаш не беше много сигурен що за създание е то. После се извърна към тийнейджърката.

— Луси, вземи я и влизайте.

— На теб нещо да ти е счупена ръката? — изстреля в отговор момичето.

— Прави, каквото ти се казва, и я нахрани, преди да тръгнем.

Тонът му дотолкова не търпеше възражение, че Нийли не се учуди, когато момичето взе бебето от ръцете ѝ. И все пак на Луси ѝ беше останала в запас известна доза непокорство, за да го простреля с поглед, преди рязко да отвори вратата на караваната и да остави детето вътре.

Мъжът на име Джорик сведе поглед към Нийли.

Макар че и тя беше висока, той се извисяваше толкова по-високо над нея, че отблизо ѝ се стори още по-страшен, отколкото отдалеч. Носът му имаше малка гърбица, като че го беше счупил, падайки от някой електрически стълб, докато беше заварявал жиците му.

— Тя не е мое дете — поясни той. — И двете не са.

— Тогава защо са с вас?

— Майка им ми беше приятелка. Кажете ми сега за колата си.

В мозъка ѝ като че примигна жълта предупредителна светлина.

— Няма какво да ви казвам.

— Откраднали са я, нали?

Наблюдаваше я така съсредоточено, че тя се изплаши дали не я беше познал, затова наведе глава, за да не му позволи да я вижда анфас.

— Защо смятате така?

— Защото ви видях да паркирате там и сега колата ви я няма. Освен това си бяхте забравили ключовете вътре.

Тя вдигна глава.

— Вие сте ги видели?

— Аха.

— Видяхте ги и не направихте нищо?

— Е... помислих си дали аз да не открадна колата, но се изплаших от жабата ви.

Ако не беше толкова разстроена, може би щеше да се разсмее. Начинът, по който Господин Великана говореше, издаде у него образования човек, което беше малко объркващо, като се имаше предвид видът му на човек от низините. Беше свел поглед към корема ѝ и тя потисна желанието си да погледне също надолу, за да види дали възглавницата подплънка не се беше разместила.

— По-добре влезте вътре и се обадете на щатската полиция — каза ѝ той. — Преди малко тук имаше един стопаджия. Няма да се учудя, ако се окаже, че се е изморил да чака и се е възползвал от безплатния транспорт, предоставен му от вас. Ще остана колкото е необходимо, за да дам описанието му.

Тя нямаше намерение да вика щатската полиция.

— Ще се оправя. Няма нужда да оставате.

— Не ми пречи да остана.

Гледаше я така, сякаш искаше да си припомни лицето ѝ. Нийли усети да я обзема нервност.

— Не искам да ви задържам. Благодаря ви все пак.

И тя понечи да се отдалечи.

— Стойте на място.

[1] В превод: Момичето от квартала. — Б.пр. ↑

[2] Джорджия О'Кийфи (1887–1986) — знаменита американска художничка, известна с мащабните пейзажи, рисувани като под лупа, най-вече цветя и природни картини от Ню Мексико, и страстта към чистите цветове. — Б.пр. ↑

[3] Конфедерация на южните американски щати, които се отцепили от САЩ по времето на Гражданската война. — Б.пр. ↑

[4] В САЩ младежите се смятат пълнолетни след навършване на 21-годишна възраст. — Б.пр. ↑

[5] Специални покрития за покрив вместо керемиди. — Б.пр. ↑

[6] Macho (исп.) — от мъжки пол, здрав, силен, самец. — Б.пр. ↑

5.

Къде я беше виждал? Мат се вгледа по-внимателно в жената, когато тя го загледа притеснена. Поведението ѝ имаше маниера на кралица, но крехкостта ѝ, слабичката ѝ шия и липсата на брачна халка издаваха, че е преживяла тежки времена. Ръцете и краката ѝ бяха почти комично кльощави в сравнение с напредналата ѝ бременност, а погледът в сините ѝ очи издаваше умора и изтощение, които Мат разтълкува като знак, че животът ѝ е стоварил по-голямо бреме, отколкото бе могла да понесе.

Тези яркосини очи... бяха му толкова *познати*. Сигурен беше, че никога не се бяха запознавали, но имаше чувството, че я беше виждал и по-рано. Нежеланието ѝ да се обади в полицията раздразни журналистическото му любопитство.

— Няма да съобщите за кражбата, така ли?

Видя пулсирането на вената отстрани на шията ѝ, самата тя обаче не трепна.

— Защо смятате така?

Криеше нещо и той беше почти сигурен какво е то.

— Не знам. Може би не искате да се обаждате, защото колата не е ваша?

Притеснение избликна в погледа ѝ, но не и страх. Беше изпаднала в беда, но беше ясно, че умее да запазва хладнокръвие и да не се поддава на отчаяние.

— Това не ви засяга.

Все повече му ставаше ясно, че се беше натъкнал на нещо особено, и продължи в нападателен журналистически стил.

— Страхувате се, че ако позвъните на полицаите, те ще разберат, че сте откраднала колата от приятеля си?

Тя присви очи.

— Защо смятате, че имам приятел?

Той сведе очи към издутия ѝ корем.

— Предполагам, че не някоя приятелка е отговорна за състоянието ви.

Тя изглежда корема си като че беше забравила за съществуването му.

— О!

— Не носите халка и карате открадната кола. Всичко съвпада.

Не беше сигурен защо всъщност се беше заел така да я притеснява. Навик, предположи, роден от професионалното му любопитство към хора, които се опитваха да прикриват истината. Или се беше зайл с нея просто защото не му се връщаше в унибагото.

— Никога не съм казвала, че съм откраднала колата. Вие си го измислихте.

— Защо тогава не искате да се обадите в полицията?

Тя го изглежда така, сякаш беше египетската царица, а той беше от робите, които търкаляха камъни, за да ѝ построят пирамида. Нещо в нейното поведение продължаваше да дразни любопитството му и той продължаваше да я държи на мушката си.

— Бихте могли да се върнете при него — предположи той.

— Не се отказвате да любопитствате.

Обърна внимание на характерната комбинация от интелигентност и високомерие в маниерите ѝ. Тази дама притежаваше явно култивирано в течение на дълги години умение да държи хората на дистанция. Защо не беше постъпила така и с приятеля си?

На кого му приличаше? Отговорът витаеше някъде наоколо, но така и не кацаше на рамото му. Чудеше се колко ли годишна беше? Малко под или малко над трийсетте? Всичко около маниерите ѝ и изобщо осанката ѝ издаваше *класата*, но положението, в което беше изпаднала, беше твърде несигурно и не безопасно дори за човек от висшето общество.

— Не мога да се върна назад — най-накрая рече тя.

— И защо?

За миг се поколеба.

— Защото той ме бие.

Дали си въобразяваше или наистина беше усетил известно задоволство в думите ѝ? Какво се криеше зад всичко това?

— Имате ли някакви пари?

— Малко.

— Колко малко?

Гордостта не я беше напуснала и той се възхити на самообладанието ѝ.

— Благодаря ви за загрижеността, но това наистина не ви засяга.

Тя се извърна, за да се отдалечи, обаче неговото любопитство в никакъв случай не остана задоволено. Да се осланя на инстинктите си — точно това му беше спечелило професионалната репутация, затова сега улови дръжката на ужасната ѝ чанта и я дръпна, за да спре.

— Хей!

Без да обръща внимание на съпротивата ѝ, той свали чантата от рамото ѝ, бръкна и извади портмонето ѝ. Погледна вътре и не видя нито кредитни карти, нито шофьорска книжка, само двадесет долара и няколко цента.

— Няма да стигнете далеч с това.

— Нямате право!

Тя изтръгна портмонето и чантата си и побърза да се отдалечи.

И сам си имаше достатъчно проблеми, така че можеше да я остави да си решава нейните, но интуицията не му даваше мира.

— Какво ще правите сега? — извика след нея.

Тя не му отговори.

Хрумна му направо луда идея. Посвети ѝ точно пет секунди за обмисляне, преди да я приеме окончателно.

— Искате ли да пътувате на стоп?

Тя спря и се извърна към него.

— С вас ли?

— С мен и проклетите деца. — Приблужи се към нея. — Пътуваме на запад, към къщата на баба им. В Айова. Можем да ви оставим някъде, ако смятате да пътувате в същата посока.

Тя го изгледа недоверчиво.

— Каните ме да тръгна с вас?

— Защо не? Но няма да ви излезе безплатно.

В изражението ѝ се прояви безпокойство и той много добре знаеше какво си беше помислила. Но бременните жени не бяха сред предпочитаните му обекти за прелъстяване.

— Искам да обърнете внимание на Луси, за да престане да се заяжда с мен, и да се грижите за бебето. Това е всичко.

Очакваше да види облекчението ѝ, но в момента, когато спомена за бебето, тя сякаш изтръпна.

— Не знам нищо за бебетата.

— Не е ли време вече да научите?

Като че ѝ отне, макар и секунда време, за да си припомни, че е бременна. Мат започваше да си мисли, че тя не е особено доволна от бременността си. Наблюдава я как обмисля секунда-две предложението му, след което очите ѝ изведнъж се озариха от нещо, което можеше да се нарече и възбуда.

— Да. Добре. Ще ми бъде приятно.

Реакцията ѝ го изненада. В тази жена имаше нещо повече, отколкото можеше да се разбере на пръв поглед. Напомни си, че не знае нищо за нея, и се запита дали прекалено дългото размотаване край децата на Санди не го беше накарало да оглупее. Да шофира обаче дори и още миля в присъствието на намусената Луси и ревящото бебе щеше да му дойде прекалено. Освен това, ако нищо не се получеше, можеше да ѝ предложи известно количество пари и да я остави на следващата стоянка за тежкотоварни камиони. Извърна се към унибагото.

— Искам да ви предупредя за нещо.

— Какво е то?

— И двете имат слаби стомаси.

— Това какво означава?

— Ще разберете. — Той отвори вратата пред нея. — Как се казвате?

— Н-нел. Нел Кели.

Колебанието ѝ го накара да се запита дали му казва истината. Приятелят ѝ сигурно беше голям неудачник.

— Аз съм Мат Джорик.

В отговор беше удостоен с царствено кимване и това му подейства като озарение. *Корнелия Кейс*. Ето на кого му приличаше.

Само известни личности му се въртяха из главата. Първо беше оприличил Луси на Уинона Райдър, а сега тази жена му се беше привидяла като бременна версия на Корнелия Кейс. Дори гласовете им си приличаха, но не можеше да си представи аристократичната първа дама да се е преобразила изведнъж в тази бременна неудачница,

изоставена на волята на съдбата на този паркинг в дълбоката провинция на щат Пенсилвания.

— Някога казвали ли са ви, че приличате на Корнелия Кейс?

Тя примигна.

— Постоянно.

— Дори звучите по един и същи начин, само че вие говорите с акцент, но не бих могъл да кажа какъв точно. Откъде всъщност идвате?

— От Северна и Южна Каролина. Алабама. Била съм известно време и в Мичиган. Калифорния. Родителите ми често се местеха. Това много повлия на говора ми.

— Предполагам, да.

Слънчевата светлина пропълзя по косата ѝ и той съзря кафяво петънце близо до слепоочието ѝ, като че наскоро си беше боядисвала косата и не беше успяла да отбие излишната боя. Машинално регистрира в съзнанието си и тази подробност. Нел Кели може и да беше изпаднала до дъното и все пак ѝ беше останало достатъчно суета, за да намери време и да си боядиса косата. Точно този род наблюдателност му беше помагала да слепи парче по парче историите си и да ги превърне в журналистически находки.

Ухаеше приятно и докато се отместваше, за да ѝ направи път за караваната, той си даде сметка и за нещо друго. Ако не беше бременна, вече щеше да му се е замаяла главата от желание да я има. Беше минало известно време от приключването на предишната му интимна връзка — припомни си летящия към него брой на списание „Брайд“ — и сексуалният му живот го нямаше никакъв. И все пак не чак толкова, че да се впечатлява така от една много стройна, но и много бременна жена. И все пак, имаше нещо в нея...

— След вас, принцесо — каза той и сведе глава.

— *Принцеса?*

Нийли рязко изви глава нагоре и се натъкна на усмивка тип *изпечен сваяч*, което моментално я накара да се запита къде ли си беше изгубила ума. Не само току-що беше приела предложението на един непознат мъж да пътува с него на стоп, ами той беше толкова по-висок и по-силен от нея. А сега и тази усмивчица... Макар да не беше откровено похотлива, все пак беше до такава степен предизвикателна, че за момент се почувства силно обезкуражена.

— Смятам, че ви отива — беше отговорът му.

Не можа да реши как да отвърне на това, така че просто се промъкна покрай него — не много лесно за изпълнение — и прекрачи вътре. Решението ѝ беше напълно импулсивно, но не съвсем глупаво, заключи тя, след като поогледа обстановката. Макар в крайна сметка този човек да ѝ беше внушил усещането за опасност, все пак според нея нямаше да се стигне до ситуация, при която тя да се окаже в ролята на чисто гола жена, намерена в безпомощно състояние. Беше ѝ предложил да остане с нея и да говори с полицията, нали така? И най-важното, чудесното ѝ приключение нямаше да свърши така скоропостижно.

Надяваше се, че приказките ѝ го бяха поуспокоили, въпреки това си напомни да бъде по-внимателна в обясненията, за да не я улови в лъжа. Напомни си също, че вече е Нел Кели — първото име, което ѝ беше хрумнало, когато я попита.

Бебето беше сложено да седне върху кушетка с износена синьо-зелена карирана тапицерна. Срещу кушетката, отдясно на Нийли имаше пейка. Върху масата бяха оставени отворен пакет с картофен чипс, остатъци от понички „Дънкин Донатс“, четка за коса и уокмен. Отляво на нея се намираще малък хладилник, до него имаше врата с лющеща се облицовка — сигурно водеше или към килер, или към банята. Имаше също и миниатюрна кухничка с печка с три котлона, микровълнова печка, а също и мивка, отрупана с пластмасови чаши и кутия от „Дънкин Донатс“. В задната част на тази къща на колела полуоткрехнатата врата откриваше гледка към двойно легло, отрупано с дрехи и хавлии. Отпред имаше две сгъваеми седалки — една за шофьор и една за пасажер.

Изречен на висок глас въпрос прекъсна огледа ѝ:

— Вие какво правите тук?

Тя с неохота извърна поглед и видя намусената тийнейджърка Луси да седи на кушетката и да храни бебето с грах от буркан. Момичето явно не беше очаровано да я види.

Нийли си припомни особения тип копнеж, който беше съзряла в погледа ѝ, докато беше наблюдавала караницата им с Мат. Може би на момичето просто не му харесваше, че друга жена се е появила на нейна територия.

— Ще пътувам на автостоп — отвърна Нийли.

Луси я изгледа с неодобрение, след това отмести поглед към седалката на шофьора.

— Какво ти става, Джорик? Не можеш да минеш без секс и си водиш и гаджето?

Прозвуча собственически.

— Не й обръщай внимание. — Мат разгъна пътната карта и я загледа изучаващо. — Луси си мисли, че ако говори мръсни думи, ще ме накара да се разплача.

Нийли се вгледа в Луси и се замисли за групата ослепително изглеждащи тийнейджъри, които наскоро беше приела в Белия дом — миналата седмица. Всички те бяха спечелили национални стипендии за отличен успех и контрастът между тях и Луси беше очебиен. Е, нали искаше да види какъв е животът на обикновените хора — ето какъв беше.

Луси сложи бурканче с детска храна на кушетката. Бебето, което още имаше около устата си зелени остатъци от граха, нададе нетърпелив вой. Тийнейджърката стана, изви се към пейката и се отпусна върху нея.

— Не се изморява да яде, обаче аз се изморих да я храня.

Тя протегна ръка към уокмена си, наложи слушалките на главата си и се прислони в ъгъла.

Мат погледна през рамо към Нийли и й отправи многозначителна усмивка.

— Време е да започнете да си заработвате пътя, Нел.

За миг Нийли като че не разбра към кого се обръщаше.

— Нахрани бебето, за да можем да потеглим — додаде той.

Луси поклащаше глава в такт с музиката от уокмена, но погледът, с който следеше бебето, издаваше, че чува всяка дума. Нийли не можеше да се освободи от усещането като че я подлагат на тест.

Тя се извърна към бебето и изпита познатия ужас. Макар да чувстваше слабост към децата, бебетата все така си оставаха мъчение за нея. Това беше една от най-дълбоко пазените й тайни, което си беше чиста ирония, като се имаше предвид каква дегизировка си беше измислила.

Не се нуждаеше от медиум, за да осъзнае в какво се състоеше проблемът й. Известната снимка от корицата на „Тайм“ нямаше как да покаже, че етиопското дете — жертва на глада, което тя беше държала,

беше умряло в ръцете ѝ минути след като фотографът се бе отдалечил от тях. Споменът за това никога не я беше напуснал.

Макар да беше позирала с множество здрави и усмихнати бебета, тези контакти всъщност винаги бяха много краткотрайни и спорадични. Работата ѝ изискваше именно с безнадеждно болните бебета да прекарва повече време. Беше заставала очи в очи с толкова много бебета с умствени недъзи, беше прегръщала стотици бебета с HIV, беше успокоявала бебета с непроизносими диагнози и беше отпъждала мухите от невиждащите очи на страдащите от глад. В съзнанието ѝ понятията *бебета* и *страдание* бяха свързани в неразривен съюз.

Трябва да се дистанцираш — беше ѝ казал Денис веднъж още преди да се оженят, когато се беше опитала да му обясни проблема. — Ако искаш да си от полза за тези деца, трябва да се абстрахираш от проблемите им.

Но как можеше някой да се абстрахира от това да наблюдава как трагично приключва нечий невинен живот? Спомени за издути коремчета и осакатени крачета и ръчички пълнеше сънищата ѝ. Тези бебета се бяха превърнали едновременно в неин кръст, но и неин кръстоносен поход, затова беше наредила на екипа си да ѝ осигури колкото се може повече възможности, за да може да изразява съчувствието си. Само по този начин можеше да почете паметта на онова етиопско бебе, на което не беше могла да помогне с нищо.

Първите дами по традиция се посвещаваха на някаква кауза. Лейди Бърд^[1] имаше своите цветя, Бети Форд се бореше против пристрастяването към лекарства, Нанси Рейгън си имаше нейната кампания *Just Said No*^[2], а Барбара Буш^[3] беше искала всеки да може да чете. Макар Корнелия да не беше мислила точно в тази посока, тя се беше превърнала в ангел-хранител на най-страдащите в света. Сега Нийли погледна към това здраво и хленчецо, златокосо малко момиченце с искрящи сини очи и остатъци от грахчета, размазани по цялото лице, и усети страх. Тъмната страна на този неин кръстоносен поход се изразяваше в паниката, която усещаше да я обхваща, щом насреща ѝ застанеше *здраво* бебе. В това чувство нямаше никаква логика, но от толкова дълго възприемаше себе си като Ангел на бебешката смърт, че с нищо не можеше да си помогне.

Осъзна, че Мат я наблюдава и успя някак уж естествено да свие рамене.

— Аз... аз нямам опит с бебетата. Може би е по-добре вие да го направите.

— Страхувате се да не си изцапате ръцете? Освен ако не сте забравила, че да ми помагате, е отплатата ви за пътуването.

Държеше я натясно и много добре го знаеше. Тя огледа отново потъналата в разруха каравана, навъсената тийнейджърка и нервното бебе. После извърна поглед към огромния и грубо скроен мъж с широките рамене и дяволитата усмивка. Толкова ли много ѝ се искаше да продължи пътешествието си, че да остане с тези хора?

Да, искаше.

С мрачна решимост улови олигавената лъжица, потопа я в бурканчето и я поднесе към бебешката уста. Бебето погълна граха, след това отвори уста за още, вперило очи право в лицето на Нийли. Когато поднесе лъжицата за втори път към устата ѝ, бебето обви с ръчичка пръстите ѝ.

Нийли потръпна, едва потискайки непреодолимото си желание да отхвърли докосването.

— Как се казва? — успя вместо това да попита.

— Ще ви се иска да не сте го чула.

Луси повдигна едната си слушалка.

— Казва се Бът.

— *Бът*?

Нийли погледна надолу към хубавото личице с размазани грахчета по него, отбелязвайки наум фините черти и здравата кожа. Правата руса коса на детето обгръщаше главичката като пух на глухарче. То ѝ се усмихна, откривайки четири малки зъбчета, после на устничките му се появи балонче от зеленикава слюнка.

— Не аз съм я нарекла така — промърмори Луси — и не ме гледайте така.

Затова Нийли се обърна към Мат.

— И аз не съм я нарекъл така.

Напъха в устата на бебето и последната лъжица грах.

— Как е истинското ѝ име?

— Тук вече се предавам — отвърна Мат и започна да сгъва картата.

— Стори ми се, че сте били приятел на майка им. Защо тогава не знаете името ѝ?

Как така беше тръгнал на път с две деца, които не бяха негови?

Вместо да ѝ отговори, той пъкна ключа в контакта.

— На твоє място нямаше да потегля веднага, Джорик — обади се Луси. — На Бът ѝ трябва половин час да смели храната или пак ще повърне.

— Дявол да го вземе, така никога няма да стигнем...

Нийли не беше очаквала, че той ще използва подобен език в присъствието на тийнейджърка, независимо колко скверно самата тя се изразяваше. Всъщност това не я засягаше.

Луси скочи от пейката.

— Пусни климатика. Горещо е.

— А да си чувала някога думата *моля*?

— А ти да си чувал някога израза *горещо като в ада*?

Луси беше отишла твърде далеч. Вместо да пусне климатика, той изключи двигателя, слезе от шофьорската седалка и със спокоен жест пъкна ключовете в джоба си.

— Ще се видя с вас, дами, след половин час — каза и се измъкна от уинибагото.

Вътре беше наистина топло и Нийли сбърчи вежди, докато отправяше поглед към тийнейджърката.

— Просто прекрасно — каза.

— Той е задник.

— Задник, който ни остави без климатик.

— Голяма работа.

Когато Нийли беше на годините на Луси, от нея се изискваше да се облича прилично и да води любезни разговори с лидери от цял свят. Никога не ѝ беше идвало наум да се държи неучтиво. Затова сега тази тийнейджърка буквално я очароваше.

Бебето беше започнало да си трие олигавените юмручета в русата си косичка. Нийли се огледа за хартиени кърпи, но не видя нещо подобно.

— Как бих могла да я почистя?

— Не знам. С хавлия или нещо друго.

— Къде има хавлия?

— Тука някъде. В това чекмедже може би.

Нийли откри кърпа за бърсане на съдове, намокри я на мивката и наблюдавана от Луси, започна да бърше косицата на бебето, след което си даде сметка, че щеше да бъде по-добре, ако го беше направила направо с ръце. Докато се трудеше, се опитваше да не забелязва кривите усмивки, предназначени за нея. Най накрай детето беше сравнително добре измито и почистено.

— Извади я от седалката и я пусни да пълзи. — В гласа на Луси личеше досадата. — Трябва да се раздвижи малко.

Килимът не ѝ изглеждаше твърде чист. Притеснения за тиф, дизентерия, хепатит и дузина други болести ѝ минаха през ум и Нийли се огледа върху какво да разположи детето. Откри накрая фабрично изплетено одеяло в един от шкафовете, закрепени в горната част на караваната, и го застла на пода между кушетката и масата. Замъчи се неумело с коланите, придържащи детската седалка, докато ги разкопчее.

Скръсти ръце пред себе си, както правеше всеки път, когато се налагаше да поеме пеленаче. *Не умирай! Моля те, не умирай...*

Детето зарита с крака и нададе радостен вик, когато Нийли го вдигна от детската седалка. Усещането беше за нещо топло и тежко в ръцете ѝ, благословено от добро здраве. Почти веднага го сложи на пода. Бебето проточи шия, за да я погледне.

Луси дори беше престанала да се преструва, че слуша уокмена си.

— Не трябваше да си правиш труда за одеялото. Няма да се задържи дълго върху него.

Бебето запълзя с уверени движения, опряно само на ръчичките и крачетата си. И само след секунди вече беше напуснало очертанията на одеялото в посока към предната част на караваната.

— Щом като знаеш толкова много, защо ти не се погрижи за бебето?

Нийли се наслаждаваше на усещането да се държи грубо. Нямахше ли да бъде чудесно да може да отвърща така на всеки, който не ѝ се нрави?

Бебето се изправи, използвайки шофьорската седалка за опора, и започна да върви с треперещите си крачета, опитвайки да балансира с мъничката си ръчичка, омазана със зелен грах.

— Какво си мислиш, че съм правила, откакто майка ми умря?

Нийли се почувства ужасно.

— Не знаех за майка ти. Извинявай...

Луси сви рамене.

— Не се извинявай. Пусни това нещо, Бът.

Нийли видя, че бебето се беше придвижило още напред и се беше вдигнало на пръсти в опит да достигне с ръчичката си скоростния лост. То се извърна към по-голямата си сестра, усмихна ѝ се и напъха юмручето си в устата.

— Аз няма да я наричам Бът — обяви Нийли.

— Тогава как ще разбере, че говориш на нея?

Нийли не искаше да се впуска в спор.

— Имам идея. Нека да я наречем с друго име. Прякор.

— Какъв прякор?

— Мериголд^[4].

— Старомодно е.

— Може да е старомодно, но е по-хубаво от Бът.

— Пак се опитва. Вдигни я оттам.

Нийли усети прилив на досада от тези тийнейджърски заповеди.

— След като много добре си запозната с особеностите на поведението ѝ, би било много по-добре, ако ти я наблюдаваш.

— Е, да де, да...

— Смятам, че така ще бъде най-добре. Ясно е, че се грижиш отлично за нея.

Лицето на Луси почервения под грима.

— Не е вярно! Не мога да понасям тази пикла.

Нийли се вгледа по-внимателно в момичето. Ако толкова не харесваше бебето, защо тогава непрекъснато внимаваше за него?

Бебето Бът — бебето Мериголд отново протегна ръчичка към скоростния лост. Нийли се втурна напред, пъхна ръце под мишничките на детето и го накара да застане, опирайки се на кушетката. Бебето се закрепил с една ръка, след това изви шия, за да може да види сестра си. Луси обаче нарочно не искаше да я погледне. Детето нададе вик, за да привлече вниманието ѝ.

Луси приближи глава към краката си и започна да люци синия лак от нокътя на един от палците си.

Бебето отново нададе призивен вой, този път по-силен.

Луси продължаваше да се преструва, че не го забелязва.

Разнесе се нов вой, дори още по-силен.

— Престани! Престани!

Малкото личице трепна от тази проява на гняв у сестра си. В очичките му нахлуха сълзи, а устенцата му се изкривиха.

— Егати! — извика Луси, скочи и се измъкна от караваната, оставяйки Нийли сама със съкрушеното бебе.

— Кажете ми, че само си въобразявам и че това чукане на двигателя не върви от зле към по-зле.

Мат погледна настрани към Нийли, която седеше на пасажерската седалка. Вече час пътуваха, но той изглеждаше така погълнат от мислите си, че едва сега за пръв път ѝ беше проговорил.

— Не съм обърнала внимание.

Беше твърде заета да се наслаждава на провинциалния пейзаж.

— Нека да спрем — обади се Луси. — Искам да отида до някой базар^[5].

— Не мисля, че има базар наблизо? — беше реакцията на Нийли.

— Откъде пък знаеш? И ме оставете аз да карам. Знам как да карам тази таратайка.

— Тихо — вметна Мат — или ще събудиш Бът.

За голямо облекчение на Нийли детето най-сетне беше заспало, както си седеше на детската си седалка.

— Името ѝ е Мериголд — информира тя.

— Глупости — изсумтя Мат и протегна ръка към кутията сладка безалкохолна бира, която беше извадил от малкия хладилник.

Нийли беше забелязала, че е направо пристрастен към този тип бира.

— И на Бът не ѝ харесва — обади се Луси, — обаче Тя не се интересува от това.

Нийли беше произведена в Тя преди около трийсетина километра.

— Е, това е много лошо, защото смятам да я наричам така — отвърна тя, отново изпитвайки прилив на задоволство от прекрасната си грубост.

Ако можеше да говори така и с членовете на Конгреса: *Сър, единственото нещо, което вони повече от дъха ви, е вашата*

политика.

Вече беше успяла да свикне с тази къща на колела, която, както Луси я беше информирала, се наричала Мабел. Дори и това възстаро уинибаго си имаше по-хубаво име от бебето.

Мат шофираше загледан в пътя, леко наклонил глава и заслушан в шума на двигателя. Нийли усети, че се наслаждава на самата себе си, независимо от не толкова желаната компания. И на красивия летен ден, през който не я очакваха нито приеми, нито официални вечери. А вечерта нямаше да се налага да си слага ледени блокчета на ръката, за да се възстановява от поредното ръкостискане с множество хора.

Болките от твърде много ръкостискания бяха проклятието на политическия живот. Някои президенти си бяха създали своя собствена система, за да се опазят. Удроу Уилсън отпускаше средния си пръст надолу и кръстосваше показалеца и безименния си пръст, така че никой да не можеше да улови здраво ръката му. Хари Труман^[6] пръв сграбчваше ръката на другия човек и обгръщаше палеца му между своя палец и показалец, за да контролира натиска. Айда Маккинли, жената на президента Уилям Маккинли^[7], винаги носела букет, така че не ѝ се налагало изобщо да се здрависва. Елизабет Монро обаче, красивата, но снобееща съпруга на петия президент на нацията^[8], беше измислила още по-добра система. Тя просто стоеше надалеч от Белия дом.

Публичните личности си бяха изработили редица трикове, за да преобразят официалните събития в по-приемливи за себе си. Един от най-любимите на Нийли трикове беше патент на Нейно Величество кралица Елизабет. Когато искаше помощниците ѝ да я избавят от досаден събеседник, тя просто прехвърляше чантата си от дясното рамо на лявото.

— Искам на базар, искам на базар.

Къде беше тази чанта сега, когато ѝ трябваше...

— Защо не си слушаш уокмена?

Луси гневно хвърли на пода пакет от чипс.

— Скучно ми е. Искам малко да се позабавлявам.

— Нямах ли книга за четене?

— Това да не е училище! Защо трябва да чета книга?

Мат се усмихна.

— Ами да, Нел. Защо ли ѝ трябва да го прави?

Книгите бяха най-вярната компания на Нийли като дете и тя не можеше да си представи, че някой не обича да чете. Запита се как ли родителите изобщо успяваха да забавляват децата си по време на пътуване. Макар да беше първата дама на Съединените щати на Америка — символичната майка на страната — нямаше ни най-малка представа.

— Не искаш ли да рисуваш — попита тя.

— *Да рисувам?*

Прозвуча така, сякаш Нийли ѝ беше предложила да си играе с умрял плъх.

— Нямах ли пастели? Или цветни моливи?

Луси изръмжа под сурдинка и продължи да лющи маникюра на краката си.

Мат хвърли на Нийли развеселен поглед.

— Сега сме в края на века, Нел. Пастелите и цветните моливи не са на мода. Попитай я дали иска наркотици или оръжие.

— Никак не е смешно.

— Смешно е. — Луси беше вдигнала поглед от крака си. — Първото смешно нещо, което те чувам да казваш, Джорик.

— Аха. Аз съм истинският Джим Кери.

Луси стана от кушетката.

— Трябва да спрем. Искам да пишкам.

— Има тоалетна. Иди в нея.

— Забрави. Мръсна е.

— Ами почисти я.

Луси изкриви устни в презрителна гримаса.

— Как не...

Мат отправи поглед към Нийли.

— Ти я почисти.

Нийли също го погледна.

— Как не!

Луси се изхили и Нийли се усмихна, чула хихикането.

— Сядай — заповяда Мат на Луси. — И се завържи. Кушетката си има колани. Използвай ги.

Тя сграбчи уокмена си и го отнесе в задната част на унибагото, където се плъосна върху двойното легло, отново наложи слушалките на главата си и заудря с юмрук по стената в такт с ритъма на музиката.

— Чудесно дете — промърмори Нийли. — Сигурна съм, че добре ще се оправя в затвора.

— Ако събуди Демончето, ще я убия още преди да успее да попадне там.

Нийли му хвърли изучаващ поглед.

— Никога не съм пътувала с деца, но ми се струва, че човек би трябвало да предвиди повече спирки по пътя, за да не ги остави да скучаят. Заради красиви пейзажи, подходящи площадки за игра, зоологически градини.

— Ако видите знак, че наблизо има ферма за змии, кажете ми, за да ви оставя и трите там.

— Вие сте много опърничав човек.

— А вие сте отвратително весела за жена, която има само двайсет долара в портмонето си и току-що са ѝ откраднали колата.

— Не са я откраднали и всъщност земните блага са само пречки по пътя към духовното ни усъвършенстване.

— Така ли?

— Луси каза, че майка ѝ е починала. Кога се е случило?

— Преди около шест седмици. Тази жена никога не се е отличавала с разум. Карала е пиана.

— Ами бащата на децата?

— Бащи. Бащи. Бащата на Луси е бил от типа *флирт за една нощ*. Бащата на Демончето е бил последният приятел на Санди. Загинал е с нея.

— Ето затова Луси е толкова враждебно настроена. Опитва се да се справи с факта, че майка ѝ е починала.

— Не мисля. Обзалагам се, че Санди е била умряла за Луси много отдавна. Смятам, че е най-вече уплашена, но не иска никой да го разбере.

— Много добре, че сте решили да се погрижите за тях, особено след като се вижда, че не обичате децата.

— Не, нямам нищо против тези момичета, но смятам, че дори торба цимент и много дълбоко езеро не биха могли да ги оправят.

Тя се усмихна. Хората винаги се бяха старали да се проявяват от най-добрата си страна в нейно присъствие. Беше чудесно да се намира в присъствието на един толкова развеселяващо опърничав човек.

— С какво се занимавате? Имам предвид, когато не ви се налага да превозвате деца, които не са ваши?

Той отпи отново от безалкохолната бира и остави кутията, откъдето беше я взел, преди да ѝ отговори.

— Работя в един стоманолеярнен завод.

— Къде?

— В Питсбърг.

Тя се отпусна назад върху облегалката си, докрай наслаждавайки се на все още новото усещане да си поговори като обикновен човек.

— Интересно ли ви е? Да работите за стоманодобивната промишленост?

— Аха. Много интересно — отвърна ѝ той и се прозина.

— Какво точно правите?

— Разни работи.

— Невероятно е как тази промишленост се развива, независимо от конкуренцията с Япония в тази сфера. Малко странно е, че всъщност, оказва се, Индиана е водещият ни щат в областта на стоманата, а не Пенсилвания. И че Пенсилвания дори не е на второ място. — Той се беше втренчил в нея и тя си даде сметка, че твърде много се е разкрила. — Четох за това в „Нешънъл инкуайърър“ — бързо добави тя.

— В „Нешънъл инкуайърър“ ли?

— Или може би беше във „Филаделфия инкуайърър“.

— Може би.

Внезапно като че я прониза чувство на обида. Толкова години беше прекарала, внимавайки за всяка своя дума и не искаше и сега да ѝ се налага да прави същото.

— Имам направо фотографска памет — излъга тя. — Успявам да запомня какви ли не незначителни факти.

— Колко жалко, че успяхте да забравите ключовете за колата — отбеляза Мат и отново отпи глътка бира. — Пенсилвания щат номер три ли е?

— Всъщност номер четири, след Охайо и Илинойс.

— Удивително — промърмори ѝ и отново се прозина.

— Искате ли аз да шофирам, за да поспите?

— Някога карала ли сте нещо подобно?

Беше карала танкове и американско, и руско производство.

— Нещо подобно, да.

— Добре, може да си лета. Не мога да спя през нощта.

Мат намали и спря в съседното платно.

— Какво става? — разнесе се гласът на Луси от задната част на караваната.

— Искам да подремна. Ти ела тук, за да мъчиш Нел, а аз да мога да си легна. Можеш да я научиш на всички мръсни думи, които знаеш.

— По-тихо, вие двамата. Ще събудите Б... Мериголд.

Луси се премести отпред, щом Мат се махна от шофьорската седалка, и след малко отново бяха на път. Навъртаха миля след миля, но сега, вместо да се наслаждава на пейзажа, Нийли откри, че се пита какво ли става в Белия дом в този момент.

Късната следобедна светлина, проникваща косо през прозорците в Овалния кабинет, докосна обувките на директора на Тайните служби Франк Уолински. Избра да седне в един от столовете на Дънкан Файф^[9], разположен точно пред пейзаж от деветнайсети век. Славният съветник на президента беше застанал пред една от водещите към вътрешния кабинет врати, над всяка от които имаше издълбани ниши във формата на миди, а Джеймс Личфийлд се беше настанил в един стол до водещата навън врата, увенчана с фронтон. Равнопоставените по чин на Уолински директори на ФБР и ЦРУ^[10] седяха един до друг на една от кушетките. Техните преки началници — министърът на правосъдието и министърът на финансите, се бяха разположили съвсем в края на цялата тази седнала група, като че искаха да се дистанцират от разискванията.

Хари Лийдс, директорът на ФБР, и Клемънт Стоун, директорът на ЦРУ, вече знаеха какво съдържа докладът на Уолински. Тримата мъже поддържаха постоянен контакт през последните двадесет и осем часа, веднага след като шефката на екипа на Корнелия Кейс беше открила липсата ѝ. Именно президентът беше свикал тази среща.

Докато Лестър Вандерворт вървеше към президентския печат, покриващ изцяло килима пред бюрото му, Уолински нервно се размърда на мястото си. Напрежението, натрупало се в залата, беше почти непоносимо. Бяха го назначили за директор на Тайните служби едва преди шест месеца в рамките на разместванията, станали след

убийството на президента Кейс, а сега новият му пост беше изложен на опасност. Не искаше дори да допуска мисълта, че би могъл да остане в историята като първия директор на Тайните служби, допуснал Първата дама да изчезне.

— Да чуем — пророни президентът.

— Да, сър.

На всички в залата им беше известно, че Уолински в този момент се поти от притеснение, и всички чакаха да видят как ще се справи със ситуацията.

— Преди два часа получихме донесение от щатската полиция в Пенсилвания за залавянето на углавния престъпник Джими Бригс. По време на ареста му Бригс е шофирал синьо чеви модел „Корсика“, регистрирано на името на Дела Тимс. Чевито е било с табели с временни номера, сложени от дилър за употребявани коли в Роквил.

При споменаването на това място, намиращо се в околностите на окръг Вашингтон^[11], мъжете в залата, незапознати още с информацията, която току-що беше изнесъл Уолински, застанаха нащрек.

— Доколкото успяхме да разберем, лице на име Дела Тимс изобщо не съществува — продължи той.

— Но не сте съвсем сигурни.

Клемънт Стоун, директорът на ЦРУ, знаеше, че им е необходимо повече време, преди да могат да го потвърдят с абсолютна сигурност, а това беше и начин да отклони вината от себе си.

Уолински потисна раздражението си.

— Все още проверяваме. Автосалонът е с репутация на място, където се действа бързо и по ръба на закона, а продавачът не е видял шофьорската ѝ книжка. Разпитахме го и той описа Тимс като слаба, възрастна жена с къдрава посивяла коса и невероятно гладка кожа. — Той направи малка пауза, за да даде възможност на събралите се да си направят съответните заключения, преди да продължи. — Знаем, че госпожа Кейс е ползвала дегизировка, за да напусне Белия дом, както и че двете събития съответстват по време.

— Вие смятате, че е използвала дегизировка — почти изръмжа Личфийлд. — И все още нямате сигурен начин да докажете, че дъщеря ми не е била отвлечена.

Уолински никога не беше харесвал Джеймс Личфийлд, но сега изпита симпатия към него. Всички във Вашингтон знаеха колко близки бяха Личфийлд и дъщеря му.

— Всички доказателства насочват към извода, че тя е напуснала Белия дом по своя воля.

Президентът изгледа укорно Уолински.

— Вие смятате, че тя може да се е дегизирала като възрастна жена, да се е измъкнала от Белия дом, да се е придвижила по някакъв начин до Мериленд и да си е купила кола. За подобни твърдения би трябвало да разполагате с повече доказателства.

— Разполагам, сър. Щатската полиция на Пенсилвания е открила в жабката на чевито плик с петнайсет хиляди долара. — Уолински поднесе с известен страх следващата част от доклада си. — Намерена е била и торба с женски дрехи и тоалетни принадлежности. В единия сак е имало и сива перука.

— Господи! — възкликна Личфийлд и се изправи на крака. На лицето му се беше изписала мъка.

— Може да се окаже, че между двете събития може и да няма никаква връзка — продължи изведнъж припряно Уолински, — затова сме решили още сега да прегледаме всички записи, направени от охраната на Белия дом, и да проучим всички възрастни жени сред туристите, посетили го същия ден. След час вече ще имаме ясен резултат.

По челото на президента изби пот, а лицето на Личфийлд съвсем се лиши от цвят. Уолински много добре разбираше какво се върти в умовете им и затова отново заговори припряно:

— Нямало е следи от насилие. Джими Бригс е казал, че е видял ключовете на колата да висят на контакта, като влязъл в колата, и също така, че не е видял кой е собственикът. Колата в момента е на път към лабораторията.

— Какви обяснения дадохте на местната полиция? — Главният съветник на президента, за когото всички знаеха, че е направо обзет от параноя на тема изтичане на информация от Белия дом, за пръв път взе думата на тази среща.

— Казахме им, че това е рутинно разследване. Че сме получили анонимни предупреждения, отправени към президента, и смятаме, че може да са с адресант бившия притежател на колата.

— Повярваха ли ви?

— По всичко изглежда, да.

Главният съветник поклати глава:

— Засега няма изтичане на информация от Белия дом, но няма да успеем дълго да запазим в тайна подобно събитие.

Личфийлд се намеси бурно:

— Трябва да го запазим в тайна! Ако пресата разбере, че дъщеря ми е изчезнала...

Той не довърши изречението си. Нямаше и нужда.

— В момента наши агенти пътуват за Пенсилвания — вметна Уолински.

— Това не е достатъчно. — Президентът обхвана с поглед и Уолински, и Хари Лийдс, директора на ЦРУ. — Искам да организирате отряд специални сили, с два екипа агенти на Управлението и на Тайните служби, които да действат като партньори. Най-добрите ви хора.

Уолински не беше съвсем сигурен кой се чувства по-притеснен от идеята за обединение на агенти от двете служби — той или Хари Лийдс.

— Но, сър...

— Сър, ако бих могъл да ви предложа...

— Ще направите така, както ви казвам. — Президентът насочи поглед към двамата министри преди отново да извърне очи към Уолински и Лийдс. — Информирам съм как работят вашите хора и няма да позволя на никого да гради кариера от изчезването на госпожа Кейс. Разчитам на пълно сътрудничество между агенциите. Единствено този принцип на организация на отряда може да ми го гарантира. За всички ясно ли е?

— Да, сър.

— Да, сър.

— Добре. — Президентът присви очи. — Сега ви предлагам веднага да се заловите за работа, защото, обещавам, ако местонахождението на Корнелия Кейс не бъде спешно открито, някои хора в тази зала набързо ще се простят с постовете си.

[1] Клодия Алта Тейлър, по-известна като лейди Бърд, съпруга на Линдън Бейнс Джонсън (за него виж в първа глава). — Б.пр. ↑

[2] В свободен превод, кажете просто не. — Б.пр. ↑

[3] Трите са съпруги съответно на Джералд Форд, Роналд Рейгън и Джордж Буш, президенти на САЩ през втората половина на ХХ в. — Б.пр. ↑

[4] В превод: невен, златоцвет. — Б.пр. ↑

[5] Момичето използва думата mall, което означава голям покрит базар от типа на „Метро“ у нас. — Б.пр. ↑

[6] Хари Труман, 33-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[7] Уилям Маккинли (1843–1901) — 25-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[8] Джеймс Монро (1758–1831). — Б.пр. ↑

[9] Дънкан Файф (1768–1848) — роден в Шотландия и учил се от европейските майстори по вътрешно обзавеждане, американски специалист, най-вече по офис обзавеждане. — Б.пр. ↑

[10] Вярваме, че повечето читатели знаят, но все пак напомняме, че ФБР означава Федерално бюро за разследване, а ЦРУ — Централно разузнавателно управление. — Б.пр. ↑

[11] Washington, D.C. — Вашингтон окръг с пощенски адрес на столицата на САЩ, за да се отличи от щат Вашингтон, намиращ се на тихоокеанския бряг. — Б.пр. ↑

6.

— Ма-ма-Ма!

Мат сънуваше, че чисти тоалетна. С развитието на съня се появи едно разгневено коте и заби остри нокти в ръката му. Поотвори очи. Нямаше никакво коте. Вместо това над ръба на леглото изплуваха чифт бебешко сини очи и го загледаха.

— Ма-ма-ма-ма-Ма!

Бът го беше дърпала за ръката. Русата ѝ косица беше полегнала разрошена на една страна, на закръглената ѝ бузка се беше образувала трапчинка. Направо готова за танци — с тези блеснали очи и аромата, разнасящ се от нея.

— Ма!

— Сбъркало си човека, детенце!

Той се отдалечи от детето, претърколи се на гръб и се загледа в покрива на караваната. Никой не се беше помръднал досега, което обясняваше и факта защо Демончето беше възроптало.

— Нел! Луси! На Бът трябва да ѝ се смени памперсът!

Никакъв отговор.

— Та-Та!

Това мигом го накара да скочи от леглото. Леко потрепери и прекара ръка през косата си. После напъха единия край на фланелката си в дънките и се запъти към предната част на унибагото. Вратът му беше започнал да се схваща, тъй като все трябваше да държи главата си наведена.

Луси изобщо не се виждаше, а Нел беше седнала на пасажерското място с крака върху напречната дъска над таблото и с изражение на пълно задоволство на лицето си. Усети, че се е спрял и загледал в нея. Снопче светлина — беше късен следобед — върху лицето ѝ беше превърнала кожата ѝ в порцелан и я беше надарила с ефирна красота.

Тя се извърна и го видя да я наблюдава. Той сведе очи към часовника на таблото и разбра, че доста си е поспал.

— Оставили сте бебето само.

— Зная. Нужно му е движение.

Вратата се отвори и се показа Луси.

— За последен път пишкам в храстите.

— Защо тогава не почистиш тоалетната? — засече я Нел.

Мат усети нещо да го улавя за крака, после усети и миризмата и сведе поглед — Демончето се беше вкопчило в дънките му. Бебето го погледна, по цялото му лице се беше разляла широка усмивка. После, използвайки крака му за опора, започна да подскача.

— Та-та-Та!

Сигурно беше умрял без да усети и сега се намираше в ада.

— Не казвай това. — Луси подхвана сестричката си за ръчичките и я повлече настрана от Мат, после улови лицето ѝ с ръце, за да привлече вниманието ѝ. — Кажй глупак, Бът. Глу-пак. Глу-пак. Глу-пак.

Нел дори не се сети да прикрие веселостта си, докато внимателно вдигаше детето и докато го носеше до кушетката, за да му смени памперса.

— Имате си фенклуб — каза му.

Той лично имаше нужда от чист въздух.

— Ще се върна след малко, но ако решите да тръгнете без мен, направете го.

Когато се върна, Демончето беше здраво закрепено на детската си седалка, а Нел беше седнала зад волана.

— Аз ще карам — каза той.

Тя изведе караваната на пътя.

— След малко. Търся къде да вечеряме.

— Още няма шест.

— Луси е гладна.

Той извърна глава към тийнейджърката.

— Яж картофен чипс.

— Аз също съм гладна — осведоми го Нел. — И Мериголд има нужда от по-добра храна.

— Престани да ѝ казваш така! — изригна Луси. — Тя мрази това име! Абсолютно.

— Дръпни се оттук — заповяда той.

— Ето вижте. Там на знака пише „Хубавите ястия на баба Пег“. След миля и половина.

— Бас държа, че кухнята е с четири звезди.

— Какво знае един работник за кухнята с четири звезди?

— Не се водете по стереотипи.

— Изобщо не мога да печатам на машина^[1]. Ето защо не мога да си намеря работа.

В очите на Мат тя изглеждаше отвратително щастлива и доволна от себе си, въпреки че се предполагаше да бъде по-скоро отчаяна. Питаше се каква ли би била реакцията ѝ, ако ѝ кажеше истината за това как си изкарва прехраната. По-рано обичаше предварително да обявява на хората, че е журналист, но през изминалата година беше развил склонност да извърта и да се отклонява от истината. А дори и само това беше добър повод да напусне работа. Един мъж трябваше да изпитва гордост от работата си.

— Ей, вижте! Там са си направили пикник! — Нел намали, за да огледа по-добре четиричленното семейство, спряло да похапне сандвичи край стар вагон, превърнат в павилион за бърза закуска. Сините ѝ очи ги обгърнаха с възхита. — Колко хубаво! Ето какво можем да си организираме за вечеря! Крайпътен пикник.

— Няма начин. Сърцето ми е изцяло отдадено за изтънчената кухня на баба Пег.

— По дяволите пикниците — вметна недоволно и Луси.

— Изглежда и двамата имате нужда от смешно хапче — произнесе твърдо Нел.

— Направо ми става жал за детето ти, ако ще го караш да яде стари сандвичи от проклет стар вагон.

Нел се втренчи в пътя пред себе си.

— Не искам да чувам. Не искам да чувам нищо друго, освен хубави думи.

Мат се ухили. С тази бременна мадама щеше да падне голямо забавление.

Фланелката с цвят на розово фламинго на баба Пег, черният ѝ клин и проблясващите сребърни обеци очароваха Нийли. В такъв вид се беше представила една закръглена жена малко над четиридесетте и

с коса с цвят на месинг. Ресторантът ѝ беше облепен с тапети, имитиращи дървена облицовка, стена с ниша и пластмасови цветя в нея отделяше входната врата от местата за хранене, имаше и дълъг барплот на „Формика“ с наредени черни столове от винил край него. Място, което като първа дама никога не би видяла.

Беше доволна, че е успяла да уговори Луси да носи бебето. Усещането за това пълно с неизчерпаема енергия шаване, докато сменяше памперса на Мериголд, достатъчно я бе изнервило. Ужасно се беше притеснила да не я нарани по някакъв начин.

Баба Пег излезе иззад касата и им кимна, докато влизаха.

— Здравейте, здравейте. Пушачи или непушачи?

— Пушачи — каза Луси.

— Непушачи — каза Мат.

Погледът на Луси ясно показваше, че го смята за жалко създание.

Нийли видя Мат да насочва поглед към барплота с особен блясък в очите.

— Дори не си го помисляйте — предупреди тя бързо. — Ще седнете с нас, ако не искате да вържем Мериголд за стола до вас.

Бебето нададе възхитен писък.

— Та-та-Та!

— Кажете ѝ да спре! — изохка Мат.

— Глу-пак. Глу-пак. Глу-пак! — подсказа Луси над главата на бебето.

Мат въздъхна.

Нийли се разсмя. Като се има предвид колко неприятни бяха спътниците ѝ, пътуването ѝ нямаше да мине толкова хубаво, но от друга страна, съжителството с тях я зареждаше с усещането, че се намира в едно най-обикновено американско семейство. До каква степен обаче никой от тях не функционираше както трябва. Освен Мериголд. Тя функционираше напълно нормално.

Мат започна да души.

— Не я ли сменихте?

— Предполагам, че толкова ѝ е харесало, че е решила да повтори.

Само един поглед към Луси беше достатъчен, за да разбере как тийнейджърката изобщо не ѝ вярва, че е сменила памперса. Понесе с неохота бебето обратно към караваната.

Когато се върна, откри Мат и Луси седнали в едно сепаре — Луси се беше втреничила в него. Нямахше намерение да пита какво лошо се беше случило, но Луси така или иначе беше решила да ѝ каже.

— Не ми разрешава да си поръчам бира.

— Тази жестокост ме оставя без думи — отвърна ѝ Нийли и смръщи чело при вида на високото столче до масата. — Кой знае колко деца са сядали в него и от какви болести са боледували... — Огледа се за сервитьорката, за да я помоли да донесе нещо за дезинфекция.

— Нещо лошо ли има? — попита Мат.

— Столчето не ми изглежда много чисто.

— Чисто е — каза той. — Сложи я там.

Нийли се поколеба, после се принуди внимателно да сложи шаващото бебе върху столчето. „Не повръщай, съкровище. Недей да повръщаш.“ Засуети се, опитвайки се да закрепил масичката към столчето на мястото ѝ, докато Луси не я отмести с ръка и сама не го направи.

— Толкова сте трогателна. Направо ми е жал за вашето бебе.

— Замълчи! — Макар да не вложи достатъчно плам в гласа си, Нийли изпита наслада, докато изричаше тази дума. — Просто замълчи — повтори за по-добро въздействие.

— Ти си грубиянка!

— Много ти отива да критикуваш — отвърна ѝ Нийли.

Ставаше забавно.

И Мат ги гледайте развеселен. Мериголд затупка с ръчички по масичката, за да привлече вниманието на сестра си.

— Ма-ма-Ма!

Лицето на Луси се сгърчи.

— Аз не съм майка ти. Тя умря!

Нийли извърна поглед към Мат, той обаче се беше загледал в менюто.

— Луси, наистина съжалявам за твоята майка. Аз също изгубих майка си, когато бях малка. Когато поискаш да си поговориш за нея, аз винаги...

— Защо да искам да говоря с теб? — нацупи се Луси. — Дори не те познавам.

— Тук ви хвана — обади се Мат.

Сервитьорка с посивели коси се приближи до тях с молив и бележник, готови за акция.

— Готови ли сте с поръчката? Ей, сладурче. Какво сладко бебе. На колко е години?

Нийли нямаше представа.

— На четирийсет и седем — отвърна Луси. — Тя е джудже.

— Не й обръщайте внимание — каза Мат на сервитьорката. — Бясна е, защото сме решили да я затворим в заведение за престъпници с отвратителни маниери.

Сервитьорката закима разбиращо.

— Пубертетът е трудно време за родителите.

Мат понечи да я поправи, но изглежда реши да не си прави труда.

— Искам чийзбургер и пържени картофи. И наливна бира.

— Това не е честно! — извика ядосана Луси. — Ти можеш да пиеш, а аз не, така ли?

— Твърде стара си да пиеш — отвърна и бутна менюто настрана.

Нийли се усмихна, след което се съсредоточи върху своята поръчка. Даде си сметка, че е ужасно гладна.

— Искам пържено пиле, картофено пюре и зелен боб. Сос от синьо сирене за салатата.

— Сандвич с бекон — каза Луси. — Без маруля. Без домати. Без майонеза. Само бял хляб. И червен сос „Джело“.

— Имаме само лимонов.

— Гадост!

Бебето удари по масичката и нададе призивен вой.

— А за малкото ангелче?

Мат тихо изръмжа.

Нийли не знаеше какво друго можеше да яде едно бебе, освен каши и храна от бурканчета и отново се принуди да помоли с поглед Луси за помощ.

— Може да й намачкате с вилица малко зелен боб и малко пилешко месо. Не слагайте масло в боба — каза тя на сервитьорката. — И й донесете малко крекери, за да има какво да гризе, докато донесете храната, после и малко ябълков сок.

— Ами бъркани яйца и нещо подобно, което лесно се поглъща? — обади се Нийли в опит да помогне.

— Бебетата не бива да ядат белтък, докато не навършат една година. Ама ти съвсем нищо ли не знаеш?

Сервитьорката я изгледа — но всяка вероятност я смяташе за най-лошата майка на света — после се отдалечи.

— Бу-бу-бу! — извика бебето с все сила. — Га!

Мат погледна с копнеж към барплота с подредените край него столове.

— Дори не си помисляйте за това — проследи погледа му Нийли.

— Тя говори много високо — изсумтя Мат. — Защо трябва така да вика?

— Може би просто ви имитира.

Мат не говореше толкова високо, но тембърът му беше впечатляващ, като самия него.

Луси се усмихна лукаво и подаде на бебето лъжица, с която то веднага започна да потропва по столчето. Млада двойка в съседното сепаре погледна към тях и двамата се намръщиха заради шума. Нийли внимателно взе лъжицата от детето.

Голяма грешка.

Мериголд нададе писък.

Мат шумно въздъхна.

Луси изглеждаше доволна от стореното.

Нийли бързо върна лъжицата на бебето.

— Га!

— Не се карай, Бът — каза Луси, — че Джорик се разстройва.

— Може ли да побързате с тази бира? — извика Мат на сервитьорката.

Не след дълго храната беше донесена. Нийли напълно се съсредоточи върху нея — нямаше да позволи на децата да й развалят удоволствието от посещението при баба Пег. Беше се хранила в най-известните ресторанти в света, но нито един от тях не притежаваше такава атмосфера като този. Едва когато донесоха сметката, тя си спомни, че има проблем.

— Мат, ще ви бъда благодарна, ако ми услужите с малко пари. Само за известно време. Искам сама да си плащам храната, имам нужда от малко дрехи, още някои неща. Ще са ми достатъчни петстотин долара.

Той я погледна.

— Искате да ви услуга с петстотин долара?

— Ще ви ги върна. Обещавам.

— Аха, сигурно.

Някой би ли могъл да се съмнява в думите на Корнелия Кейс! Освен когато не беше Корнелия Кейс. А бременна скитница на име Нел Кели — ето основната причина за съмненията му.

— Наистина ще го направя. Имам пари. Но в момента не мога да разполагам с тях.

— Аха.

Това вече се превръщаше в истински проблем. Не беше взела кредитни карти със себе си, тъй като нямаше как да ги използва, без да разкрие местонахождението си. А сега се нуждаеше от пари.

— Мога да ви заема петдесет — предложи Луси.

Нийли остана изненадана от щедростта на Луси.

— Наистина ли? Благодаря.

— Няма проблеми. — Твърде късно Нийли забеляза пресметливия поглед на тийнейджърката. — Само трябва да правиш, каквото ти казвам.

Много беше за петдесет долара.

— Аз ще ви заема петдесет долара — обади се Мат свидливо.

Луси се подсмихна.

— По-добре вземете от мен. Аз няма да ви карам да си сваляте дрехите.

— Някой не ти ли е казал, че си досадна? — изръмжа Мат.

— Видях начина, по който я гледаше днес, когато тя не можеше да те види — изрепчи му се Луси.

— Гледах я, защото ми прилича на Корнелия Кейс.

— Не прилича.

Сякаш нещо подтикна Нийли и тя каза:

— Много хора мислят, че приличам на нея.

— Искат ти се — ухили се Луси.

— Не искам да прекъсвам забавлението, но трябва да хващаме пътя — каза Мат и се изправи.

— Бът току-що яде — припомни му Луси.

— Ще си пробваме късмета — отвърна той.

Лесно му беше да го каже, помисли си Нийли след половин час, докато се опитваше да почисти храната, която беше повърнало бебето при поредния си пристъп на морска болест. За пръв път след бягството тя със съжаление си спомни за експедитивните служители на Белия дом, които поемаха грижата за всяка домашна неприятност.

Докато измият бебето, почистят столчето му и открият магазин за стоки с намалени цени, където Нийли да си купи дрехи в замяна на тези, които ѝ бяха откраднали, вече се беше стъмнило, Мериголд отново се беше разпискала и Нийли усети, че също като бебето я беше обхванала нервност.

— Трябва да отидем на лекар! Нещо става с бебето.

Луси се отказа да разсейва сестра си с моржчето от пакетчето „Бийни бейби“.

— На Бът не ѝ трябва доктор; тя се плаши от доктори. Гладна е, уморена е, иска да стане от столчето, иска си шишето. Друго няма.

Мериголд протегна ръчички към сестра си и заподсмърча от притеснение.

Нийли седна на празното пасажерско място.

— Мисля, че трябва да спрем и да се установим на къмпинга, който рекламираха билбордовете.

— Няма да спираме — изсумтя Мат. — Ще караме и през нощта. Можем да спим на смени.

Макар да звучеше като човек, решен да не отстъпва, Нийли подозираше, че той беше уверен в неизпълнимостта на намеренията си, но това не я спря да му се противопостави:

— Няма да можем да спим, ако бебето плаче — приведе тя разумен довод. — Ако сега спрем, ще можем добре да си починем и много рано сутринта отново да потеглим.

Той въздъхна така страдалчески, както Луси би го сторила.

— Досега да бяхме минали половината Охайо. А не току-що да сме пресекли границата със Западна Вирджиния.

— Да, но прекарахме чудесно.

Ъгълчето на грубо изсечените му устни се изкриви в усмивка.

— Е, добре, спираме. Обаче тръгваме на зазоряване.

Къмпингът от веригата „Хулихан кемпграундс“ представляваше малък парк за краткотрайно пребиваване на къщи на колела — не повече от дузина каравани бяха паркирани под дърветата. Мат се

придвижи на задна скорост към мястото, което им беше посочено, изключи от скорост, после отиде да извади още една кутия безалкохолна бира от хладилника. След секунди остави Нийли сама да се погрижи за децата. Макар и да знаеше, че именно с тази цел я беше поканил да пътува с тях, тя се възмути от припряното му излизане.

Луси ѝ подаде нервничещото бебе. Нийли очакваше и тя да излезе навън, но я видя как отиде до мивката, за да приготви шишето за детето. След като го направи, отново взе бебето на ръце.

— Аз ще ѝ го дам. Теб не те харесва. Ще я накараш да повърне всичко.

И след това ще умре... Грозната и нелогична догадка прогори съзнанието на Нийли.

— Аз ще... ще изляза да се поразходя малко.

Луси вече хранеше бебето и не ѝ отговори.

Нощният въздух ѝ подежда като кадифена милувка още щом излезе навън. Огледа се наоколо и забеляза, че паркът всъщност е разположен на малко сечище точно в подножието на поредица малки хълмчета, едва провиждащи се на лунна светлина. Чу приглушен звук от радио в съседство, усети миризма на изгорели дървени въглища. Мъждукащи лампи, окачени тук-таме по голите върлини, хвърляха слаба светлина върху насипаната с пясък пътека. Запъти се натам, но изведнъж спря. Нещо не беше наред и това я накара да се почувства смутена и объркана.

После осъзна на какво се дължеше това чувство. Не чуваше леки стъпки след себе си, нито тихи гласове, нашепващи в устройствата за двупосочна връзка временното ѝ местонахождение. За пръв път от години тя беше *абсолютно сама*. Заля я усещането за пълно задоволство.

Едва беше изминала стотина метра и един познат глас сложи край на уединението ѝ.

— Вече бягате от мястото, където чудесно си прекарвахте?

Извърна се и видя тъмната фигура до масата за пикник сред дърветата. Беше седнал обратно на пейката, опрял гръб на масата, изпружил дългите си крака и с кутия бира в ръка.

Макар да беше осъзнала, че се чувства привлечена от него, беше си дала сметка и за това, че не знае нищо за него, освен че не харесва деца и че работи в стоманодобивно предприятие. Имаше толкова

въпроси да му задава, но досега нямаше как да го направи в присъствието на Луси.

— Би ли могло да ми се случи да ме арестуват, защото съм с вас?

Той се изправи и тръгна редом с нея.

Заради височината и мускулестото си тяло би могъл спокойно да се кандидатира за Тайните служби, но тя не се чувстваше сигурна с него така, както беше свикнала с агентите. Напротив, имаше чувството, че е под постоянна заплаха.

— Кое ви накара да ми зададете такъв въпрос?

— Настоявате да се придвижваме бързо от едно място до друго, а избягвате магистралите с пунктове за събиране на такси.

— Не обичам пунктовете за събиране на такси.

— Обичате ги. Вие сте тип човек, който обича точно магистралите. Признайте, Мат, какво точно ви свързва с тези деца?

— Не ги отвличам, ако това е повод за притеснението ви.

Беше напълно сигурна, че казва истината. Луси постоянно се оплакваше от дупките по пътя и недобре охладената кока-кола — едва ли би се държала по този начин, ако беше отвличена.

— Какво тогава сте решили да правите с тях?

Той отпи глътка, загледа се в далечината и вдигна рамене.

— Преди много години бях женен за майка им. Санди ме е записала като баща и на двете в удостоверенията им за раждане, а никоя от тях не е мое дете.

— Значи вие сте *бащата* на тези момичета.

— Казах ви — само по документ. Дори не знаех за Бът допреди няколко дни.

— Престанете да я наричате така.

— Всички, които пицят като нея, заслужават такова идиотско име.

— Може и да пици, но изглежда като ангелче.

Думите ѝ изобщо не го впечатлиха.

Някъде изкряска сова.

— Пак не разбирам. Не ги искате, но сте с тях. Не е трудно да докажете, че не сте техен баща.

— Вие опитайте да накарате Луси да си направи кръвен тест. — Продължаваше да върви с ръка, пъхната в джоба. — Права сте обаче. Веднага щом пристигнем при баба ѝ, ще се заема с тестовете.

— Все още не сте ми обяснили защо избягвахте пунктовете за събиране на такси.

— Майката на Санди няма да се върне от чужбина до края на тази седмица, а от Детската служба щяха да ги приберат веднага. За бебето може и да е добро решение, но я си представете Луси в някое приемно семейство, дори и за кратко. Щяха да я въдворят в лагер за малолетни още преди да сме стигнали до Айова.

— Разбирам, че се държи отвратително, но въпреки това ми харесва. Сигурна съм, че би оцеляла във всяка ситуация.

— Може би, но... не знам... стори ми се по-безопасно да ги заведе при баба им.

След като ѝ разказа за Джоан Пресман, за писмото, което им беше изпратила, за бюрокрацията, която щеше да стане част от новия им живот, Нийли си даде сметка, че у Мат има нещо повече зад тази външност на безцеремонен и арогантен мачо.

— Затова решихте да заобиколите закона и местните власти.

— Не от симпатия към тези две малки досадници — рече сухо той. — Въпреки това, което ми стори Санди, с нея изживяхме и хубави моменти и си помислих, че съм ѝ задължен. Не мисля обаче, че местните власти много ще ми се зарадват, задето съм решил да изведе децата от щата, докато нещата около тях не се изяснят.

— Значи всъщност сте *отвлекли* момичетата.

— Нека кажем, че не съм имал търпението да изчакам някой от компетентните органи да реши какво да прави с тях. Поначало исках да пътуваме със самолет, но Луси твърдо не се съгласи.

— Оказва се, че под грубия ви външен вид се крие добро сърце.

— Щом така го приемате.

Трябваше да признае, че той не изглеждаше твърде добросърдечен. Повече приличаше на човек, изпаднал в сериозно затруднение, което в никакъв случай не го караше да се чувства удобно. След като обаче желанието му да избягва магистралите съвпаднаше с нейното желание да пътува през малки градчета, за да ги разглежда, тя нямаше намерение да му противоречи по този въпрос.

Погледът му пробяга по лицето ѝ, задържайки се за момент върху устните ѝ, след това придвижвайки се към очите.

— Сега е ваш ред да отговаряте на въпросите ми.

Като че не ѝ достигна дъх.

— Аз ли? Аз съм като отворена книга.

Господ изглежда беше решил да си почине, защото в този момент не я порази гръм.

— Защо тогава се *мъчите* да говорите с южняшки акцент?

— Как така решихте, че се мъча?

— Защото поне в половината от случаите забравяте да го правите.

— О... Може би защото живях в Калифорния.

— Нел, стига вече! По всичко личи, че сте отлично образована, а в онзи проклет ресторант не видях никой друг така добре да обработва пилешки кълки с вилица и нож.

— Не обичам да си цапам пръстите.

— Запазете си обясненията за някой по-голям глупак от мен.

Бързо ѝ хрумна нещо:

— Всяка жена може да се окаже забъркана в неподходяща връзка.

— Колко неподходяща?

— Толкова, че не искам да си спомням за нея.

— Имате ли усещането, че може да ви е проследил?

— Сега не — изрече тя предпазливо. — Но това не означава, че не го е направил.

— Нямате ли приятели, които да ви помогнат? Роднини?

— Точно сега не.

— Нямате ли работа?

— Наложил се да напусна.

— Ходихте ли в полицията?

Тя с всяка изминала минута затъваше по-надълбоко в лъжата.

— Заповедта да не преследваш някого невинно има необходимия ефект.

— Как му е името? На бащата на бебето ви?

— Защо искате да го знаете?

— Искам да съм подготвен, ако някой е решил да ни проследи.

Едно име изскочи на повърхността — може би защото неотдавна беше гледала „Титаник“ на видео:

— Лео. — Тя преглътна. — Лео... Джак.

— Странно име.

— Сигурно е псевдоним. Лео беше от този тип хора.

— Ако е толкова неприятен, защо сте се забъркала с него?

— Имам проблеми с равноправието в една връзка.

Той се извърна и задържа поглед върху нея.

Беше решила, че това е подходящо обяснение, но след като то явно не го удовлетвори, тя продължи да го доукрасява:

— Той е много приятен на вид. Със светлокестенява коса, големи очи, хубаво тяло. Не плува много добре. Малко по-млад от мен, но...

— За бога, какво правеше? — Много късно разбрах, че е психопат — довърши тя припряно.

— Какво мисли за бебето?

Опита се да си представи реакцията на Леонардо ди Каприо, ако му кажеше, че е бременна от него. Помисли си, че няма да е много очарован.

— Той не знае за него.

— Значи от известно време сте престанали да се виждате.

Този път тя не беше забравила, че е с бременна подплънка на корема.

— Не, не е така. Само когато му взех колата, не беше при мен. Но... не искам повече да говоря за това. Болно ми е.

Той я изгледа изпитателно, което я накара да се запита колко ли от информацията, която му беше дала за себе си, приема за чиста монета. Беше човек с много пъргав ум.

— Трудно ми е да си представя, че сте се забъркала с психопат.

— Това е, защото не ме познавате.

— Знам достатъчно за вас. Дори си позволих да си мисля, че сте със синя кръв. И от епископалната църква, предполагам.

— Презвитерианската.

— Все тая. Ясно си личи, че сте интелигентна, добре образована, макар да не притежавате от онова, което се нарича *улично възпитание*.

Това я подразни.

— На толкова много хора им крадат колите. А майка ми и баща ми със сигурност много ще се радват, като чуят, че ме смятате за човек със синя кръв.

— Някой да ви е казал, че крайчецът на устните ви кривва нагоре, когато започнете да лъжете?

Тя машинално стисна устни, за да ги подравни.

— Вие сте изключително любезен и чувствителен човек.

Той се разсмя.

— Добре. Оттеглям се. Но запомнете, вие пътувате с нас, за да се грижите момичетата да не ми досаждат, а днес нищо такова не се получи.

Не само той можеше да шантажира.

— По-добре се дръжте добре с мен или ще ви оставя да се оправяте сам с тях. Само вие, Луси и бебето Бът. Не е ли сладка, когато казва *та-та*? — изрече тя и с усмивка, която много се надяваше, че може да се нарече дръзка, продължи по пътя и се отдалечи от него.

Дръзка. Това така не подходеше на Корнелия. Хареса ѝ.

Той също се усмихна, докато тя се отдалечаваше. Тази дама имаше подход, трябваше да ѝ се признае. Както я гледеше отзад, изобщо не можеше да се познае, че е бременна. Самият той не желаше тя да е бременна, даде си сметка. Искаше му се да я види по секси бельо.

Не успяваше често да шокира сам себе си, но този път определено успя. Усмивката му повехна. Бременните жени фокусираха в себе си всичко онова, което той не би искал от живота, и въпреки това мислено беше разсъблякъл една от тях. Тази мисъл го накара да потрепери.

Взаимоотношенията му с женския пол винаги бяха комплицирани. Фактът, че беше израснал в обкръжението на твърде много жени, го беше накарал да постави мъжествеността си буквално на пиедестал. Обичаше миришещите на пот съблекални, по-твърдите взаимоотношения и водените без задръжки политически дебати. Радваше се на дрезгавите гласове и схватките почти до кръв на хокейните мачове. Обичаше шампоан, в който имаше само шампоан и нищо друго — нито цветя, нито зеленчуци или плодови салати. Харесваше му да има баня само за себе си. Без розови шноли над мивката, без сутиени, метнати върху дръжката на душа. Само шкафче под мивката и крем за бръснене вместо купища кутии с минитампони, с макситампони, тампони от всякакви размери и марки, препарати за добри дни, тежки дни, лоши дни, дни, в които ви се струва, че сте твърде дебели. Той беше мъж! Искаше да бъде обграден само от истински мъжки неща. За съжаление най-мъжкото нещо беше да правиш секс със страхотна мадама.

Тази дилема той разрешаваше по единствения възможен начин — като излагаше проблема директно. Още в самото начало караше жените да разберат, че е приключил с битието си на мъж със семейство и няма никакво намерение да започва отново. После им излагаше и правилата — много и качествен секс, взаимно уважение, голяма лична свобода и всичко това без трайно обвързване.

Въпреки това винаги се намираха жени, обладани от саморазрушителни чувства към мъж, който им поставяше такива жестоки условия. Някои дори бяха решили, че ще успеят да го отведат до олтара, макар той изобщо да не можеше да си представи защо биха искали да се обвържат с човек, който изпитваше такова дълбоко отвращение към семейния живот. Той би бил лош съпруг и още по-лош баща.

Все още потреперваше, като си припомнеше всички онези пръчици от близалки, с които беше замерял сестрите си, когато нямаше как другояче да ги усмири. Цяло чудо беше, че не ги беше наранил.

Пусна празната кутия от бира в близката кофа за боклук и напъха и двете си ръце в джобовете. Поне едно беше хубавото на това пътуване — нямаше време за размишления защо и как беше провалил кариерата си, която с такъв труд беше изградил.

Малко след като беше постъпил в колежа, беше починала майка му. След като цялата отговорност за финансовата издръжка на семейството премина върху него, беше работил по-яко от всякога, за да гради кариера, и трудът му беше възнаграден — от малък градски вестник се премести на работа в бюрото по разпространение на печата в Чикаго и после в „Чикаго стандарт“. Беше имал всичко, което някога беше искал — първокласна работа в голям град, пари в банка, добри приятели и достатъчно свободно време, за да играе хокей на лед. И ако някога си даваше сметка, че човек, постигнал всичките си цели, би трябвало да се усеща много по-щастлив... е, нищо в този живот не беше идеално.

След което беше започнал да го ухажва Сид Гилис. Смяташе да прави информационно предаване по телевизиите, наречено „Байлайн“, и искаше Мат да му стане главен продуцент. Макар Мат да нямаше опит в телевизията, журналистическите му способности и репутация бяха неоспорими, затова Сид имаше нужда от него, за да даде гръб на шоуто му. В допълнение към предложената му астрономическа сума

Сид беше обещал на Мат, че предметът на работата му ще бъде само от най-високо качество.

Макар веднага да беше отхвърлил предложението му, Мат не беше спрял да мисли за него. Може би точно това му трябваше сега, мислеше си той. Възможност да развие талантите си в нова насока. Най-накрая беше приел работата и се беше преместил в Лос Анджелис. Отначало Сид беше удържал на обещанието си и Мат успя да произведе на бял свят страхотни и много качествени предавания. Но рейтингът на „Байлайн“ не растеше толкова бързо и не след дълго Мат се озова в ситуация, когато трябваше да прави репортажи за съпрузи мошеници, съпруги лесбийки и редки домашни любимци. Това обаче не го накара да напусне, макар да остана, воден от чисто упорство и нежелание да признае, че е направил грешка. След поредица от все по-съзливни сюжети и след като приятелите му от малкия градски вестник бяха започнали да се крият, когато ги търсеше по телефона, той най-сетне разбра, че повече не бива да продължава. Беше подал оставка, обявил бе за продажба луксозното си обиталище и бе напуснал града.

Сега искаше да попадне на поне няколко големи истории, за да поправи грешката си и да възвърне гордостта си, преди да се върне в Чикаго. Вече се беше натъкнал на две-три неща — групичка деца от улицата в Албъкърк, които щяха да накарат читателите да се съдерат от плач, и една банка със седалище в малък град, която правеше състояние, като обявяваше за просрочени ипотечи на ферми. Нито един от тези сюжети обаче не беше достатъчен като находка. Искаше му се нещо по-голямо.

Да успее да открие тази своя голяма история — това беше единственото, за което беше в състояние да мисли допреди два дни. Сега обаче беше изцяло завладян от грижи за две деца, които не бяха негови, и от мисли за една бременна жена със стройни крака, странно чувство за хумор и особен чар, същината на който той така и не успяваше да проумее. Макар че не обичаше да се налива с алкохол, сега си помисли, че заслужава поне малко утеха с онази половинлитрова бутилка „Джим Бийм“, която беше зърнал в един от шкафовете под тавана на Мадел.

[1] Непреводима игра на думи, сравнете stereotype — стереотип, типизирам, и type, което означава типизирам, както и печатам на

машина. — Б.пр. [↑](#)

7.

— Няма да спя с тебе! — отсече Луси. — Откъде да знам дали нямаш въшки или нещо друго?

— Добре — каза с въздишка Нийли, докато разстилаше чаршаф на леглото. — Тогава иди да спиш отпред.

— Ти каза, че Мат ще спи там.

— По всяка вероятност.

— Накарай го да спи отзад.

— Помисли малко, ако обичаш. Мериголд ще спи на пода до двойното легло, защото единствено на това място можем да я удържим да не избяга, така че не е трудно да предположиш, че Мат по всяка вероятност ще спи отпред. От пейката става легло, от кушетката — още едно легло. Можеш да спиш или с мен на голямото легло, или при него.

— Отвратително. Откъде знаеш, че той не е от онези откачалки на тема детско порно или нещо подобно?

— Интуиция.

— Да де, лесно ти е да го кажеш. Тебе никой няма да те пипне.

Защо ли представата, че може да бъде пипната от Мат Джорик не ѝ се струваше толкова отвратителна? Но сексът беше едно от нещата, за което никога не си позволяваше да мисли и затова сега насочи вниманието си към кухнята, оглеждайки се за някакъв препарат за чистене.

— Легнете си двамата — стрелна я с поглед Луси. — На него това му се иска.

С почистващ спрей в ръка Нийли се извърна цяла към неприятната тийнейджърка с приятното лице.

— Изобщо нямаш представа за какво говориш. Само така изглежда, че ме харесва повече от теб, което всъщност нищо не означава. Сега отивам да си взема душ. Ти можеш да легнеш, където искаш.

Нийли нямаше много опит в почистването, но не би могла да използва банята във вида, в който се намираще. След като си взе душ, отново привърза възглавницата през кръста си. Нямаше да ѝ е удобно да спи с нея, но при такова малко място поначало не би се чувствала удобно.

Беше си купила евтина синя, дълга до земята памучна нощница от магазина за намалени стоки. Беше привикнала да носи копринени нощници и сега допирът на материята до кожата ѝ — още щом прекара глава през отвора ѝ — ѝ се стори непривичен.

След като излезе от банята, с облекчение видя, че Луси вече спи. Лежеше както си беше с дрехите напърно върху двойното легло. Размазалият се по финото ѝ лице грим ѝ стоеше като маска.

Мериголд лежеше на леглото, което Нийли ѝ беше направила на пода. Беше се извърнала на една страна, пълничките ѝ бебешки устенца се бяха раздалечили, фините ѝ мигли бяха покрили като два лунни сърпа почти половината от бузките ѝ, а моржчето от „Бийни бейби“ се беше настанило под едно от коленцата ѝ. Едва сега Нийли забеляза, че всички десет пръстчета на бебето бяха лакирани в преливащо синьо.

Тя погледна с усмивка Луси, после отвори едно от задните прозорчета. Щом нощният бриз повя лицето ѝ, инстинктивно се огледа навън за сенките на гардовете, които винаги бяха край нея. Но тази нощ видя само леко полюшващите се клони на дърветата. Усети се напълно изолирана от останалия свят и в абсолютна безопасност. Корнелия Кейс беше изчезнала.

Луси усети някой да я бута и чу нещо като мъркане. Беше много рано да става и не ѝ се искаше да си отваря очите, особено като знаеше какво ще види.

— Га?

Думичката прозвуча леко, почти като шепот. Луси с мъка отвори едното си око, после другото. За момент тя просто наблюдаваше как сестричката ѝ наднича над матрака. Малките руси пухчета по главата ѝ стърчаха на всички страни, някои от тях вече втвърдени заради засъхналата по тях храна от вчера, а лицето грееше като намазано с

фъстъчено масло в усмивка и от него се излъчваше такава любов и доверие, че Луси направо я заболя стомахът.

— Га — прошепна в отговор.

Ответната усмивка стана още по-широка. Луси вдигна глава и видя, че на възглавницата ѝ се е отпечатало лилаво петно от боята, с която беше напръскала косата си. Забеляза и мокро петно на мястото, където допреди малко беше лежала. Гадост.

Нел още спеше и Луси изпита известно чувство на завист, като я видя толкова красива в съня ѝ. Сега, когато Нел беше с тях, Джорик обръщаше повече внимание на нея, отколкото на Луси.

Не ѝ се понрави, че мисли колко много би искала той да ѝ обръща повече внимание. Това ѝ напомняше за всички онези години, през които се беше опитвала да привлече вниманието на Санди. Единственото, от което майка ѝ се интересуваше, беше пиенето и гаджетата ѝ.

Докато сядаше, вниманието ѝ привлече вида на Джорик, легнал по корем върху кушетката, с крака, които висяха във въздуха, и ръка, провиснала до пода. Четиринасетте години на негодувание срещу Санди я накараха да кипне. Защо не можеше Джорик да ѝ е баща вместо някакъв пияница на име Карнеги Мелън, когото Санди след една нощ, прекарана заедно, повече никога не беше видяла?

— Га?

Малките остри ноктенца се впиха в крака ѝ. Тя се вгледа в зацапаните руси къдрички и мърлявите коленца. Нел и Джорик се мислеха за много умни, но изглежда нито един от двамата не знаеше, че бебетата се къпят преди лягане.

Луси се освободи от ръката на сестра си, изправи се и измъкна чисти дрехи от купчината, която вчера беше хвърлила на пода, преди да потеглят. След като взе всичко необходимо, се наведе и вдигна бебето.

Цифровият часовник на таблото на Мабел показваше 6:02. Луси искаше поне веднъж да се наспи до късно, като останалите деца, но това скоро нямаше да стане.

Сестричката ѝ тежеше и Луси се блъсна в масата по пътя към вратата, Джорик обаче не помръдна. Едва сега видя полупразната бутилка уиски на пода. Усещането, че е предадена, като че я прогори отвътре. Нима и той щеше да се окаже пияница?

Единственото време за последните четири години, през което Санди не беше пила, беше времето на бременността ѝ. Очите на Луси се напълниха със сълзи. Това беше най-хубавото време в живота им. Макар Санди да беше често с Трент, случваше се да остават само двете, тогава си говореха за разни неща и се смееха.

Понякога Луси усещаше чувство на вина заради това, че не ѝ е толкова мъчно за Санди, но за нея всъщност майка ѝ беше умряла веднага след като беше родила сестричката ѝ, тъй като отново беше започнала да пие. И единственото, от което се интересуваше, бяха безкрайните партита. Луси дори беше започнала да я мрази.

Навън ухаеше просто на чист въздух, примесен и с миризма на бекон. Веднъж вече беше прекарвала на подобно място заедно със Санди и Трент и знаеше, че би трябвало да има нещо като стая за почивка с душ за хора, които не желаяха да ползват банята в караваните си. Наложил се няколко пъти да пуска детето да стъпи на тревата, за да си починат ръцете ѝ. Най-накрая видя дървена къщичка, боядисана в зелено. Надяваше се, че вътре не е много мръсно. Отново взе бебето на ръце.

— По-добре почвай да ходиш. Сериозно ти говоря. Много си тежка и не мога да те нося. И не ми бъркай в очите, чуваш ли?

Бебетата винаги вършеха такива гадости. Събуждаха те, когато най-много ти се спи, бъркаха ги в очите, драскаха те с нокти. Не го вършеха нарочно. Просто такива си бяха.

Оказа се, че няма никой в стаята за почивка и изобщо не беше мръсно. Луси имаше усещането, че ръцете ѝ ще паднат като отсечени от умора и едва се дотътри до единия от двата душа, отделени един от друг с прегради — сега вече имаше чувството, че ще изпусне сестра си. Остави бебето на циментовия под, а дрехите хвърли на дървената пейка.

Едва тогава се сети, че е забравила да вземе шампоан и сапун. Извърна глава към душ-отделението и видя, че някой си е забравил сапуна, беше зелен обаче, а тя не обичаше зелените сапуни заради миризмата им. Налагаше се да го използва — нямаше друг избор, както не беше имала избор за нищо в живота си.

Коремът отново я заболя. Напоследък все по-често я болеше, най-вече, когато се чувстваше изплашена.

Докато Луси го разсъбличаше, бебето непрестанно бърбореше нечленоразделно — заради тези тихи, радостни звуци си струваше ставането рано. Докато бебето се оглеждаше с любопитство наоколо, Луси съблече и своите дрехи, пусна водата и я регулира така, че да не бъде много гореща. Влезе под душа, коленичи и протегна ръце, но сестричката ѝ се беше изплашила от течащата вода и не искаше да дойде при нея.

— Ела при мен.

— Нъ!

Бебето нацупи устни и заотстъпва назад.

Луси опита да запази спокойствие — сестра ѝ си беше едно малко бебе, което не знаеше, че водата няма да му навреди. Нямахше как обаче да е спокойна, като я болеше стомахът и след всичко станало.

— Ела тук веднага!

Присви страшно устни, но бебето не помръдна.

— Сериозно ти казвам! Ела тука!

О, боже! Личицето на бебето се сгърчи и очичките му се напълниха със сълзи. Не издаде никакъв звук, просто започна да се тресе от плач, а устните му да треперят, и Луси не издържа. Пристъпи извън душ отделението и както беше гола и трепереше вече от студ, приклепна, за да го прегърне.

— Не исках да ти викам. Съжалявам, Бътън^[1]! Толкова съжалявам...

Бътън захлупи лице в рамото ѝ, както винаги правеше, и се притисна към Луси, защото тя беше единственият близък човек, който ѝ беше останал на света.

Тогава Луси също се разплака. Стоеше с Бътън, увиснала на врата ѝ, усещайки как сърцето ѝ бие лудо и как я полазват тръпки по цялото тяло. После цялата се разтресе от плач, защото нямахше ни най-малка представа как щеше да се грижи за Бътън занапред, не знаеше и какво ще направи Джорик, като разбереше истината за баба ѝ.

Каза си, че сигурно нямахше да бъде толкова изплашена, ако беше сама. Беше на четиринайсет, беше и умна, най-умното дете в класа, макар да беше направила всичко възможно ония загубеняци, с които ходеше на училище, да не го разберат. Някои от учителите го бяха разбрали и я бяха привиквали след часовете, за да ѝ кажат, че трябва сериозно да се заеме с уроците и всякакви такива гадости. Но с майка

като Санди, както винаги без пари, и при всичките тези премествания от една мръсна къща в друга мръсна къща, Луси беше започнала да се чувства като човек без късмет. Нямаше нужда някой да знае, че има ум в главата.

Още повече, след като при целия ѝ ум не беше могла да измисли как да се погрижи за Бътън в тази ситуация. Веднага щом Санди умря, тя беше изтеглила в брой последната заплата на майка си и с нея беше платила наема, телефона и всичко останало. После се беше наела да гледа детето на една съседка, когато тя беше на работа. Всичко беше наред, докато не я откри онзи адвокат.

Ако беше сама, щеше да отпраши към Ню Йорк или някое място като Холивуд, да си намери работа и да спечели много пари. Но нямаше как едновременно да се грижи и за Бътън.

Сега ѝ оставаше да направи само едно — да се държи твърдо. Това беше и едно сред малкото свестни неща, на които я беше научила Санди. Когато някой те удари в лицето, ти му се изплюй в очите. Ако сама не се погрижиш за себе си, никой друг няма да го направи.

Точно това и правеше. Държеше се твърдо, отстояваше правата си и по всякакъв начин се опитваше да бави пътуването, докато намисли как да се грижи за малката си сестричка.

Бътън засмука с устнички врата ѝ, сякаш искаше да суче. Правеше го понякога, щом я вземеше на ръце, и от това Луси я присвиваше още повече коремът — толкова, че ѝ се доплакваше от болка, защото съзнаваше, че Бътън не можеше да направи още разлика между сестра си и някой по-възрастен от нея. Дори по-лошо, Бътън не осъзнаваше, че Луси не ѝ е майка.

Ето докъде беше стигнала. Първата дама на Съединените щати пътуваше из вътрешността на страната с един пияница, една сърдита тийнейджърка, с едно бебе, което се страхуваше да докосне, и неродена възглавница от „Уол март“.

— Къде сме, по дяволите? — Гръмкият глас на Мат резонира в стените на унибагото.

Тя погледна през рамо и го видя да се надига от кушетката — като мечка от зимен сън. Всъщност приличаше повече на грамаден

красив пират с разрошената си коса, омачканата черна фланелка и набола брада.

— Западна Вирджиния.

Той се надигна, подпрян на една ръка, за миг цялото му тяло потрепери, после избърса с ръка устата си.

— Знам. Къде точно в Западна Вирджиния?

— Това е най-красивият щат. Има планини, реки, красиви гористи местности, виещи се пътища.

Помисли си дали да не изпее „West Virginia, mountain mama“^[2], но реши, че така може да предизвика непредвидими реакции у този мъж с тежък махмурлук.

— Засега оставихме зад себе си пунктовете за събиране на такси, така че няма нужда да търсим странични пътища. Можем да изберем и някоя магистрала с четири платна. — Гласът му беше така пресипнал, като че беше настинал.

— Наблизо има точно такава — отвърна му тя. — Това е важното. А сега можете пак да заспите. Само причинявате проблеми, когато сте буден.

Луси се усмихна. Седеше на пейката и се гримираше. Беше сложила на миглите си толкова много маскара, че беше учудващо дали щеше да успее да ги повдигне. Остатъците от закуската ѝ, закупена от „Макдоналдс“, се валяха край нея до вестника, който Нийли беше купила, преди да потеглят. Докато изчакваха пред прозорчето да им донесат поръчаните яйца „Макмъфинс“, Нийли го беше прегледала и открила това, което търсеше — кратко съобщение на трета страница, че Корнелия Кейс е била повалена на легло от грип и принудена да отмени ангажиментите си за цялата следваща седмица.

Сутринта беше закрепила детската седалка на мястото ѝ и бебето върху нея, облечено с бонбоненорозово гащеризонче и сини гуменки, протрити на пръстите, с ужасно нещастен израз на лицето. Нийли подозираше, че съвсем скоро щеше да се наложи пак да спират, но не смяташе да доверява подобна информация на Мат.

— Направила съм кафе. Малко силно е, но вкусът ви със сигурност е притъпен, така че няма да усетите разликата. Освен това

взех малко пари от портмонето ви за закуската. Записвам си всичко, което ви дължа, за да ви се изплатя.

Беше изяла цели две яйца „Макмъфинс“ съвсем сама и беше пила портокалов сок. Беше чудесно, че си беше възвърнала апетита, още по-чудесно беше, че можеше и спокойно да преглъща.

Мат изсумтя, изправи се и се насочи към кафемашината, но в последния момент промени решението си и изчезна в банята.

— Мислиш ли, че ще повърне?

— Съмнявам се. Поразява ме как така стомахът му издържа на всичко.

Луси очерта устните си с кафяво червило.

— Когато Санди ни е избирала фамилно име, не разбирам защо не се е сетила за Мел Гибсън или някой друг като него.

Нийли се разсмя.

— Знаеш ли, Луси, макар да се държиш като най-неприятната тийнейджърка на света, всъщност си много забавна.

— А на мен изобщо не ми е забавно. На теб ще ти хареса ли фамилията ти да е Джорик и да си я получила от него?

Независимо от остротата на думите ѝ, Нийли усети и някакъв копнеж.

— Така ли? Джорик ти е фамилното име?

— Аха. А ти какво мислеше, че ми е името?

— Като на майка ти, предполагам.

— Фамилията ѝ беше Джорик. Беше я запазила след развода им. И не спря да го харесва.

Нийли чу шума от водата на душа. Изчака минута, след това рязко зави наляво, после надясно и отново наляво. Удар, след това и приглушена ругатня се чува откъм банята.

Луси се разсмя. Колко хубаво!

Нийли се усмихна, след това отново се върна на темата, по която току-що бяха започнали да разговарят.

— Значи и Мериголд е Джорик?

— Престани да ѝ казваш така!

— Тогава ми дай някакво друго име. А не да ми отговаряш, че вече го зная.

— По дяволите! — Последва дълга, нарочна въздишка. — Можеш да ѝ казваш Бътън тогава. Така ѝ казваше и Санди. Знам, че и

то е глупаво, но не аз съм я нарекла така.

— Бътън?

Значи отгук идваше Бът.

Луси пусна патрона с червилото на масата.

— Казвай ѝ както искаш.

— Харесва ми Бътън. Сладко е.

Започнаха да изкачват хълм и Нийли обгърна с жаден поглед гледката. Беше се наслаждавала на толкова много панорамни гледки през живота си — връх Маккинли в кристално ясен ден, Гранд каньон при залез. Беше виждала Париж от стъпалата на Сакре Кьор, разглеждала парка Серенгети от предната седалка на рейндж роувър и беше наблюдавала училище за китове в Северния Атлантически океан от палубата на кораб на Военноморския флот на САЩ. Но нито един от тях не беше изглеждал до такава степен величествено като тези зелени хълмове на Западна Вирджиния. Щатът може и да беше беден, но със сигурност много красив.

Шумът от душа престана. Измина минута, без да се случи нищо.

— Сигурно се бръсне — обади се Луси с едва доловима нотка дяволита надежда в гласа.

Нийли се усмихна, но не помръдна кормилото. Вместо това каза:

— Не съм му толкова ядосана.

— Снощи се е напил, нали?

— Сигурно.

— Мразя пияниците.

— И аз не съм им фен.

— Мислят си, че са забавни и секси, като са пияни, обаче са само жалки.

Нийли имаше чувството, че няма предвид Мат. Искаше да я попита за майка ѝ, но знаеше, че Луси щеше да ѝ се нахвърли, ако го направи.

Звукът на електрическа самобръсначка проникна през тънката стена и бебето започна да проявява безпокойство. Не беше безопасно да го изваждат от седалката, но Нийли не можеше да си представи как щяха да удържат такова подвижно дете приковано за едно място. Поне Луси не издържа, защото скочи и се запъти към сестра си. В огледалото за обратно виждане Нийли я видя да се готви да развърже коланите.

— Остави я на мястото ѝ. Не е в безопасност, докато пътуваме.

— Тогава скоро трябва да спреш, за да може да си поиграе поне малко.

Нийли можеше да си представи как това ще се отрази на Мат. Вратата на банята рязко се отвори.

— Гадост! — възкликна Луси.

Нийли погледна в огледалото и едва не излезе от пътя, като видя, че Мат е излязъл само по една увита около кръста хавлия в бебешко синьо. Можеше да бъде охарактеризиран по всеки друг начин, но не и като гадост. Както беше мокра, косата му стоеше изправена — тя подозираше, че щом изсъхне, тенденцията да се къдри щеше да се прояви — а електрическата самообръсначка временно беше опитомила пиратската му четина. Нийли обгърна с поглед цялата тази загоряла мъжественост. Беше толкова огромен сред малкото пространство на караваната, че би могъл да изглежда смешен. Но не беше.

— Трябва да си взема дрехите — избоботи той. — Ако не ви харесвам, не гледайте.

— Мел Гибсън има по-хубаво тяло от теб — коментира Луси.

— И това трябва да ме притесни, така ли?

В никакъв случай по-хубаво, улови изведнъж Нийли какви мисли ѝ минават през главата, а освен това Мат беше и по-висок. Не внимаваше в пътя и едва успя да извие, за да избегне една дупка.

Той залитна и се улови за касата на вратата.

— Внимавай къде караш!

— Съжалявам.

— Изобщо не гледаш пътя!

— Хубавата гледка много ме разсейва.

В целия ѝ сто деветдесет и девет сантиметров ръст.

— По-добре се съсредоточи върху карането.

Щом Мат се насочи към задната част на караваната, Бътън протегна ръчички към него и нададе вик. Той потрепна. Посланието ѝ можеше да бъде безпогрешно разчетено: *Вземи ме!* Той обаче затвори плъзгащата се врата зад себе си. Детето нададе разочарован вик. Луси успя да отвлече вниманието ѝ към моржчето играчка.

Нийли взе решение да се наслади активно на пейзажа, преди Мат да предяви претенциите си да свърнат към по-широк път. Така и стори

— още щом се появи облечен, наля си чаша кафе и ѝ каза да спре, за да я смени на кормилото.

Тя обгърна с поглед протритите му джинси и сивата фланелка.

— Първо искам да покажа на Луси покрития мост.

— Какви са тия приказки?

— В тази част на Западна Вирджиния могат да се видят най-красивите покрити мостове. Така пише в брошурата, която взех от къмпинга. Голяма част от данъците са отишли за поддръжката на тези мостове и аз смятам, че ще е от полза за обучението ѝ, ако види поне един от тях.

— Не ми пука за образованието на Луси.

— Точно подобен тип отношение изложи системата от обществено образование на риск.

Изглежда я така, че ѝ се прииска да не си беше отваряла изобщо устата. После Мат поклати глава.

— Защо просто не се отместиш от кормилото?

— Не бъдете толкова кисел. Луси трябва да разширява хоризонтите си.

— Тя ще прекара живота си като престъпница. Какво може да промени един покрит мост? — промърмори той и се отпусна на пасажерското място.

— Ти изобщо не си забавен, Джорик — обади се дръзко Луси. — А Тя ми обеща да ми покаже моста.

— Не е много далеч — помоли Нийли. — Защо не се облегнете и не се насладите на пътуването? Или поне да се насладите, доколкото е възможно за човек с такъв тежък махмурлук.

— Не спирай, казвай, каквото имаш да казваш — измърмори той.

— Добре. Луси и аз не харесваме хората, които се напиват.

— Не харесвате? Не харесвате ли?

— Тя има предвид, че си голяма гад и че те мразим — уточни Луси.

— Отмести се — сопна се той.

Бебето отново започна да проявява признаци на безпокойство.

— Ето отбивката за покрития мост. — Нийли изви наляво по тесния селски път и реши, че ще е по-добре да смени темата. — Знаеш ли защо са били строени такива мостове, Луси?

— Не и не ме интересува.

— Някои хора твърдят, че причината е да се предпазят конете от възможността да се изплашат от водата, но по-вероятно е, защото така по-добре са щели да бъдат запазени от атмосферните влияния. Никой не знае със сигурност.

— Ти си била ходеща енциклопедия — подхвърли Мат.

— Нали ви казах, че имам фотографска памет?

Протестите на бебето ставаха все по-силни.

— Какво пишеше на табелата, която току-що подминахме?

— Не обърнах внимание.

— Иисус е спасител — беше предположението на Луси.

Мат го пропусна покрай ушите си.

— Ами на големия знак точно до офиса на къмпинга? Точно до входната врата?

— Не ме интересува и не си направих труда да го прочета.

Тийнейджърката отново се намеси:

— Не палете огън.

Нийли й хвърли бърз поглед.

— Нямах ли по-добро занимание?

— Не.

Луси подаде на сестричката си празна хартиена чаша, но Бътън я хвърли на пода, надавайки силен вик.

Отново завиха и пред очите им се появи мостът, построен над тясна река, точно в подножието на невисок хълм. Строителният материал, от който го бяха направили — тухли, беше потъмнял от времето, докато цветът на тенекиения покрив беше излинял, макар да си личеше, че някога е бил боядисан в червено. Знак предупреждаваше, че не се допускат превозни средства с височина над три метра. Макар че се намираше в Западна Вирджиния, а не в окръг Мадисън, щат Айова, беше също толкова живописен като тамошните мостове и Нийли почти очаквайте Клинт Истууд и Мерил Стрийп^[3] да се появят откъм вътрешността. Това беше Америка в най-добрия ѝ вид и Нийли въздъхна:

— Нали е прекрасен? А сега да се поразтърпем — додаде тя и паркира Мадел на банкетата. — Луси, можеш да вземеш и сестра си.

— Както знаеш, тя не е отровна. И двамата поне веднъж можете да я поносите.

Нийли се направи, че не я е чула.

— Няма да оставаме дълго — обяви Мат. — Две минути и после потегляме за магистралата.

— Две минути, две минути...

Нищо нямаше да могат да видят за две минути.

Навън всичко беше обляно в слънчева светлина, а топлият влажен въздух носеше уханието на прах, трева и селски път. Нивото на реката беше много ниско — сигурно от много време не беше валило, а околните звуци и шумове бяха направо възхитителни: ромоленето на водата около камъните, песента на птиците, хорът на щурците и жуженето на пчелите. Двата края на моста лежаха върху полегати затревени насипи, отрупани с диви цветя и стигащи до водата. Луси сложи детето да седне на тревата.

— Га! — извика от радост Бътън и запляска с ръчички.

— Твой ред е да я гледаш — каза Луси и пое към вътрешността на моста, преди Нийли да си е отворила устата за протест.

— Га!

Бебето направи неуспешен опит да хване една летяща край него пчела.

— Внимавай, Бътън! Тези хвърчащи същества не са безопасни.

— Аз пък мислех, че името ѝ е Мериголд.

С чаша за кафе в ръка Мат се появи откъм унибагото.

— Луси каза, че майка ѝ я е наричала Бътън. В задната част има одеяло, моля, донесете го.

Детето едва ли щеше да стои през цялото време на него, но поне нямаше да се изцапа чак толкова.

Нийли не беше пропуснала да забележи, че Луси я е изкъпала сутринта. Русата ѝ пухкава коса блестеше на слънцето, а дрешките, с които беше облечена, бяха чисти, макар и износени. Запита се дали някой от спечелилите специалната национална стипендия за заслуги отличници, които ѝ бяха гостували в Белия дом, щеше така добре да се грижи за досадното си сестриче или братче.

Мат се появи с одеялото. Нийли го взе и го постла на тревата по полегатия насип. Положи бебето върху него, но Бътън моментално изпълзя извън очертаанията му — гащеризончето я пазеше от стърчащата трева. Спря, привлечена от една пеперуда, трепкаща с крилца над цветята. Наклони се към нея, после се отпусна на задничето си и нададе вик, виждайки я, че отлита.

Нийли приседна върху одеялото и се изненада, когато и Мат приседна до нея. Задиша дълбоко, наслаждавайки се на всяка глътка въздух в този свой откраднат свободен летен ден.

— Знаете ли, обикновено не се напивам.

Тя притвори очи и вдигна лицето си към слънцето.

— Аха.

— Казвам ви истината. Не съм много по пиенето.

— Добре, и не смятам, че момичетата трябва да виждат подобни гледки.

Отвори очи и видя, че той я наблюдава. Нещо в погледа му я накара да се почувства сякаш я бомбардираха с дъжд от фойерверки. Мина доста време, преди Мат да отмести погледа си.

— Със сигурност са виждали доста повече такива гледки, докато Санди е била жива.

Нийли си даде сметка, че не ѝ се искаше сега да слуша нищо за бившата жена на Мат и се изправи.

— Ще гледате бебето, нали? Искам да се поразходя по моста.

— Ей! Вие сте бавачката тук, не аз.

— Взимам си почивка.

И тя просто го изостави и пое към вътрешността на покрития мост. Мат я проследи с поглед, докато се скри. Щеше да ѝ даде добър урок, ако я свалеше от караваната на следващата стоянка за тежкотоварни камиони и я оставеше да се оправя сама. Знаеше обаче, че няма да го направи. Тя може и да не беше най-подходящата бавачка за децата, но бе най-добрата за момента. Беше също и загадка.

Беше доста трудно да съчетае в едно това нейно аристократично презвитерианско излъчване с излишеството от доброта и почти детския ѝ ентусиазъм. Поне беше сигурен, че тази смесица му е много забавна. Или поне му беше забавна предния ден. Сутрешният махмурлук обаче беше убил желанието му да се забавлява.

Някакво движение привлече вниманието му. Нещо в розово. Вдигна глава, за да види навреме как Бебето Демон пълзи надолу по насипа право към реката. Кафето му се разсипа, когато хвърли чашата и се изправи на крака.

Бебето неумолимо се свличаше надолу с все по-нарастваща скорост. Мат се затича към него и усети как подметките на обувките му се хлъзгат по тревата.

Детето изведнъж размаха ръчички и се озова в края на насипа. Първо гуменките му докоснаха водата и само след миг ги последва и самото то.

Реката не беше дълбока, но все пак опасно дълбока за едно бебе и той с ужас видя как русата му главица се скри. Той се спъна, възстанови равновесието си и последва детето във водата.

Тя му стигна точно до под коленете. Беше мътна. Твърде мътна, за да види нещо. Изведнъж забеляза нещо розово да проблясва по течението и го сграбчи.

Бътън се издигна над водата с широко отворени очи и махащи крачета и ръчички. Беше я уловил за презрамките на гащеризона ѝ.

Тя примигна, пое си дълбоко въздух, след това се закашля. Той я намести в сгъвката на ръката си, докато тя опитваше да възстанови дишането си. От своя страна той се опитваше да успокои пулса си, в същото време усещайки как тласъкът на водата все повече го засмуква в калта. Едва успя да откъсне обувките си от нея и се запъти навън от реката.

Бътън най-накрая спря да кашля. За няколко секунди остана безмълвна, а после я усети как изпълва гърдичките си с въздух. Знаеше прекрасно какво ще последва и опита предварително да я укроти.

— Не плачи!

Нел и Луси все още бяха във вътрешността на моста и ако чуеха плача и разберяха, че едва не е оставил Бебето Демон да потъне, кой знае какво щеше да се случи. Той погледна надолу към бебето. Водата се стичаше от косата в очите му. Устата — отворена, челото — смръщено, Бътън беше готова да се разплаче и първият акорд от това, което щеше да се превърне в цяла симфония, почти се готвеше да се материализира.

— Спри се! — Той я подхвана под мишниците и я вдигна нагоре, докато не се погледнаха очи в очи — искаше тя да разбере, че ѝ говори сериозно. — Просто глътна малко вода. Няма нищо страшно. Дори не беше започнала да потъваш.

Горещото желание за плач, побрано между двете смръщени веждички, като че започна да отстъпва място на успокоението. Очите ѝ се разшириха и сдържаният въздух излезе навън като въздишка.

— Няма нищо страшно — продължи той с по-спокоен тон. Нали така?

Тя се втренчи в него.

Розовото ѝ гащеризонче никога повече нямаше да бъде същото, освен това беше си загубила и едната гуменка. Мат бързо свали и другата и я запрати към дърветата.

Препираци се женски гласове се раздадоха откъм моста. Сега вече щеше да загази. Бързо се опита да измисли нещо:

— Пак отиваме във водата.

— Га?

Той изу обувките си, намести Бътън в сгъвката на ръката си и влезе във водата.

Тя скри лице в ризата му.

— Без паника.

Тя вдигна глава и го удостои с четириръба усмивка.

— Това повече ти отива, малко дяволче.

Но когато опита да я потопи във водата, тя се напрегна и заби ноктенца в ръката му.

— Отпусни се, чуваш ли? Няма да ти мокря лицето.

— Нъ-нъ-нъ!

Човек нямаше нужда от диплома по детска психология, за да разбере точно какво означават тези думи. Даде си сметка, че се готви да направи същото, което беше правил и за сестрите си. С въздишка на облекчение той я сложи да легне на рамото му и се потопи заедно с нея в калната вода.

Тя се изопна назад и го погледна сияеща. Един ден щеше да бъде направо убиец с тия нейни сини очища и разтапящи усмивки.

— Добре, добре. Пази си усмивките за този, който ги иска.

Тя го плесна по челюстта с длан, след това се извърна и плесна водната повърхност. Капчици вода се изсипаха в лицето му. Той примигна и я потопи във водата.

— Какво правиш? — Нел се затича още щом излезе от моста, беше като бременин командос с късите си панталони в цвят каки, синя бременна фланелка с маргаритки по краищата и бели сандали. Кичури коса, златистокафяви като узряла през лятото пшеница, подхвъркваха край зачервените ѝ бузи, а прекрасните ѝ очи, на цвят сини също като небето, горяха. — Извади детето от мръсната вода веднага! — Тя направо полетя надолу по насипа. — Децата могат да хванат тиф от речната вода!

Той погледна надолу към Бебето Демон, на което изглежда му беше харесало да е във водата, още повече че той беше топнал съвсем малка част от телцето му.

— Не мисля, че тифът изобщо се среща в Западна Вирджиния!

Луси също се появи откъм моста и ги загледа втрещена.

Нел се спря на ръба на реката, с ръце на кръста и пребледняло лице. Той видя колко е разстроена и се запита какво ли щеше да бъде, ако разбереше, че едва не беше оставил бебето да потъне.

— Успокой се, за бога! Нищо й няма.

— Тя е облечена!

— Добре де. Аз съм мъж. А мъжете не обръщат внимание на подобни неща.

— И ти си облечен!

— Просто се поддадох на импулс.

Тя погледна към изутите му кални обувки на тревата.

— Много добре виждам.

Той премина в отбрана.

— Подхлъзнах се и си намокрих обувките. След това си казах голяма работа!

— Бебето ще настине.

— Почти трийсет градуса е.

Той извади бебето от водата и се изправи.

— Нъ!

Бътън нададе вик на протест, после зашава, опитвайки се отново да докосне водата.

— Отвлечи й вниманието, иначе ще загазиш! — извика Луси на върха на насипа.

Протестните викове ставаха все по-силни.

— Какво трябва да направя? — попита той.

— Харесва, когато имитирам животните. Кравите най-много. Муу.

Той отправи пълен с отвращение поглед към Луси, после се опита да прехвърли бебето на Нел.

— Ето ти я. Ти й отвлечи вниманието.

Нел скръсти ръце зад гърба си и отстъпи назад.

— Не зная как.

Бебето Демон вече беше пуснало в ход юмручетата си и те го удряха, където сварят, а сега го зарита и с крачета. По дяволите! Той загърби двете жени и отново се потопи с бебето във водата.

Да бъде проклет, ако започнеш да мучи.

[1] В превод: button — цветна пъпка. — Б.пр. ↑

[2] В превод: Западна Вирджиния, майко на планините. — Б.пр. ↑

[3] Дватамата играят главните роли във филма The Bridges of Madison County (Мостовете на Медисън). — Б.пр. ↑

8.

Мат наблюдаваше как голото бебе си играе с пръстчетата на краката си, седнало на пода в душкабината. Как беше допуснал това да се случи? Как така се беше озовал под душа с едно бебе? Съвсем друго щеше да е, ако беше с Нел.

Пред очите му се появи огромният ѝ бременен корем и той отпъди мисълта за съвместен душ. Още стояха до покрития мост и при тази скорост на придвижване нямаше да стигнат до Айова, преди Бебето Демон да влезе в пубертета. Той изплакна последната следа от сапун на гърдите си и си каза, че беше като хванат в капан като в ония кошмарни сънища, когато се опитваше да стигне някъде, но независимо какво правеше, не можеше да се освободи от него. Една тревожна мисъл го порази. Първо се беше сдобил с две деца. После се беше обзавел и с жена. Като че някаква сатанинска сила много държеше да го снабди със *семейство*.

— Какво правите там? — извика Нел иззад вратата.

Бебето Демон се наведе напред и впи и четирите си зъбчета в глезена му. Той изохка и се наведе, за да го вземе на ръце.

— Ти малка...

— Нямаш представа колко и какви микроорганизми плуват в реките — продължи Нел. Трябва много да я насапунисаш.

Той пъхна детето под душа.

— Почти свърших сапуна.

— Да не вземеш да ѝ направиш нещо лошо там вътре, Джорик!
— провикна се Луси. — Не се шегувам.

— Спри се, Луси — метна ѝ Нел. — Не го карай да полудява повече, отколкото вече е.

Бебето Демон започна да пръска слюнки, затова Мат го извади изпод водната струя и го притисна до голите си гърди. Бътън одраска с нокти зърното на гърдата му.

— Оу!

— Да не й направиш нещо! — извика Луси. — Сигурна съм, че го правиш!

— Нищо не й правя!

Бебето Демон не обичаше, когато някой друг вика, освен него, и изкриви устни.

— При мен плачът не минава — обясни той на Бътън.

Устните й веднага се извиха в сияйна усмивка. Можеше да се закълне, че прочете в погледа й обожание, цялото насочено към него.

— Забрави! Не можеш да ме трогнеш. По дяволите!

Точно тогава водата в душа намаля до тънка струйка. Толкова беше бързал да се отдалечи от къщата на Санди, че не беше напълнил резервоара с вода, а миналата нощ на къмпинга беше твърде зает с бутилка „Джим Бийм“, за да свърши тая работа.

— Това нямаше да се случи, ако не беше решил да се изкъпеш с детето в онази мръсна река — почувства се задължена Нел да му припомни, звучейки точно като заядлива съпруга.

Той завъртя Бебето Демон така, че зъбките му да се окажат възможно най-далеч от него, и се провря през тесния отвор на душкабината в миниатюрната баня. Както се протягаше за хавлия, удари лакътя си в стената.

— По дяволите!

— Това са два пъти по дяволите! — обади се Нел от другата страна. — Изглежда не върви както трябва.

— Ако не искаш да видиш гол мъж, махни се от вратата. — Той уви хавлията около Бебето Демон, отвори вратата и я остави на пода извън банята. — Вече е ваша.

После захлопна обратно вратата пред развеселеното лице на Нел. Бебето моментално започна да хленчи.

— Тя иска теб — информира Нел.

— Кажй й да си запише час.

Чу нещо подобно на смях и той също се усмихна — за пръв път през този нещастен ден. Веднага щом обви бедрата си с хавлия, отново отвори врата и излезе отвън.

— Га!

Бебето, все още увито само с хавлията, посегна към него. А когато той, на път към задната част, го подмина и затвори плъзгащата се врата, нададе вик на протест.

Мат чу шумолене зад себе си и веднага се сети какво може да е то — Бътън беше го последвала с пълзене.

— Ела тук! — извика Луси. — Ти не го харесваш. Той е глупак.

Бебето Демон явно не беше съгласно с нея, защото главицата му чукна вратата, която той току-що беше затворил. За момент се възцари блажена тишина и след това настъпи ад.

Ревът, който нададе, не беше хленч на разстроено бебе. А яростен вой на женско създание, на което му е било отнето любимото човешко същество. Почувства се разстроен, докато си развързваше хавлията. Защо Санди не беше родила момче?

Нел започна да мучи като крава.

След като Бътън беше измита, трябваше да бъде нахранена, после трябваше да изчакат стомахчето ѝ да се успокои. Нийли гледаше през прозореца на Мабел как Мат крачи край пътя, набивайки подметки по асфалта със смръщено от недоволство чело. През минута се навеждаше за камък, за да го хвърли във водата веднага след това. Веднъж дори слезе до самата река и хвърли десетки камъни на няколко серии. Нетърпението му я ядоса. Защо просто не се насладеше на деня?

Щом Луси настани Бътън в детската седалка, Нийли отвори вратата и излезе навън.

— Вече можем да тръгваме.

— Отдавна трябваше.

— Няма причина да си толкова кисел.

Той я подбутна, за да мине — бутна първата дама на Съединените щати! — и се вмъкна в караваната.

— Та! — изписка Бътън от детската седалка.

Той беше в такова лошо настроение, че Нийли се втурна към мястото на шофьора.

— Не е ли по-добре аз да карам? На лицето ти се е изписала такава спортна злоба...

— А не е ли по-добре да си седнеш на мястото и да внимаваш в знаците така, че да стигнем по-бързо до някоя магистрала — срязва я той и стисна кормилото с две ръце.

— Скучно ми е — обяви Луси. — Искам да отидем на базар.

— Ако чуя още една дума, кълна се, ще ви завържа и трите, ще ви отнеса отзад и ще ви заключа.

Нийли погледна Луси. Луси отвърна на погледа ѝ. За миг бяха установили помежду си безмълвен диалог. Само Бътън беше щастлива. Най-любимия ѝ човек в момента отново беше край нея.

Следващите около трийсетина километра изминаха в мълчание, минавайки покрай тютюневи полета, ферми, край които здраво се работеше, и няколко малки селца. Прекосиха и един малко по-голям град, разположен недалеч от междущатската магистрала, когато Нийли чу зловещ глух звук откъм предната част на Мабел. Мат моментално намали, натисна спирачките и изви кормилото надясно, но очакваната реакция не последва. Той изруга.

— Какво има?

— Изгубих управлението.

— Казах ти, че този автомобил е таратайка — обади се Луси изотзад, без да има нужда.

Мат отби караваната в страничното платно и я паркира на паркинга край един стар ресторант на име „Хъш пъпс“^[1].

— Страхотно! Може ли малко кучешка пикня?

— Успокой се, Луси. Какво мислиш, че е станало, Мат?

— Знаеш, че онова чукане в двигателя много ме притесняваше.

— Да.

— Не мисля, че е от това.

— Ооо.

Той не помръдна, просто стоеше загледан през предното стъкло.

— Счупена щанга на кормилото. Нещо такова.

Изглеждаше толкова съкрушен, че тя импулсивно протегна ръка и лекичко го стисна за ръката. Той извърна глава и я погледна изучаващо. Погледите им се срещнаха и някаква искра премина помежду им. Нийли притеснено отдръпна ръката си. Усети топлина по дланта си там, където го беше докоснала.

Тя се изправи и се извърна към Луси.

— Ела да похарчим парите на Мат за лоша храна, докато той разбере какво ѝ има на Мабел.

„Хъш пъпс“ не предлагаше луксозна обстановка и Нийли предпочете да се разположи с двете момичета навън, до една от металните маси в най-отдалечения край на паркинга, откъдето видяха

как един камион извозва на буксир Мабел заедно с Мат. Докато Луси ядеше, Нийли се занимавайте с Бътън. Детето обаче по всяка вероятност се беше изморило, защото се сви върху одеялото и задряма.

— Скучно ми е.

— Защо не отидеш да се поразходиш? И не забравяй да се върнеш обратно.

Луси погледна към малката си сестричка, после загледа Нийли с известно съмнение в погледа.

Нийли се усмихна и побърза да я успокои.

— Ще я наблюдавам през цялото време.

Луси я дари с възможно най-саркастичната си усмивка върху боядисаните ѝ в кафяво устни.

— Не ме интересува.

— Но след малко ще те заинтересува, нали? И престани вече да се държиш така. Денят, в който Бътън се е сдобила с теб като нейна по-голяма сестра, е бил най-щастливият в живота ѝ.

Луси примигна и се извърна с гръб към нея, но не преди Нийли да успее да улови частичка от онази уязвимост, характерна за четиринайсетгодишните и скрита зад грубовата фасада.

След излизането ѝ Нийли протегна крака върху одеялото, облегна се на крака на металната маса и се загледа в кипящия крайградски живот.

Току-що беше задрямала, когато някакъв червен стар олдсмобил зави към паркинга и в същото време Мат се измъкна от шофьорската седалка с много по-нещастен вид отпреди.

— Оказах се прав. Наистина се е счупила кормилната щанга и няма да го оправят преди утре сутринта. — Застана до Нийли. — Мабел е паркирана в един гараж, който ми изглежда като окръжното автомобилно гробище. До него има яма за отпадъци и цялото място вони на мафиотска гробница.

— Не можем да прекараме нощта тук.

Той се отпусна в стола до нея.

— На пет мили оттук има хотел на „Холидей Ин“.

Приличаше на човек, който се нуждае от каквото и да е за пиене и тя подбутна полупразната си чаша с разводнена кола към него.

— Ще ти взема един хамбургер.

— Ако може с няколко бактерии, по възможност ешерихия коли, вътре.

— Сигурна съм, че ще си ги получиш.

Той се усмихна, после обгърна с устни сламката, която допреди малко тя беше използвала, и изсмука глътка кола. Нийли беше очаквала, че Мат ще отпие от ръба на чашата и за миг се загледа в него. Той върна чашата на масата. Нещо между тях се беше променило и усещането за това я правеше нервна и притеснена.

Никога не беше срещала мъж, който да излъчва толкова силна сексуална енергия. Виждаше го в очите му, в конструкцията на раменете му, в кройката на пръстите му. Чуваше го в гръмкия му глас. Сякаш беше успял да се изплъзне от каквото и да било женско влияние. Създаден беше да язди на кон, да стои зад руля на кораб, да строи пътища или да води военно подразделение.

Тя поклати глава, за да отпъди мислите си, и се запъти към прозорчето на заведението за бързо хранене. Не знаеше нищо за мъжете от типа на Мат Джорик и освен това нямаше и намерение нещо да научава.

Луси се върна точно когато Мат беше привършил с яденето. Видя как Бътън се е хванала за крака му и се опитва да се намести в скута му, после съзря и стария олдсмобил.

— Не можа ли да избереш нещо по-ново?

— Новите тъкмо ги бяха свършили.

Пътят към гаража Бътън прекара в опити да привлече вниманието на Мат, комбинирайки нечленоразделни звуци и писъци. Той упорито не ѝ обръщаше внимание. Щом стигнаха до гаража, Нийли откри, че намиращата се в съседство яма за зариване на отпадъци^[2] наистина вонеше както го беше описал Мат. И изпита облекчение, когато натовариха всичко, което им трябваше, в колата и се отправиха към „Холидей Ин“. Администраторът изглежда неразбиращо Мат, когато му обясни, че иска възможно най-отдалечените две стаи в хотела. Нийли не възнамеряваше да остане сама в поемането на отговорността за двете момичета и веднага се намеси.

— Не му обръщайте внимание. Той постоянно се шегува.

Така се сдобиха със свързани с междинна врата две стаи.

Щом пусна раницата си на леглото, тя се опита да разбере какво беше различното от друг път. Всички хотели в света бяха искали да се представят по най-добрия възможен начин при посещение на президента или първата дама, а това означаваше винаги едно и също — пребоядисване и преобзавеждане на най-големия апартамент. Нийли си беше лягала с главоболие заради химическите изпарения от прясната боя повече пъти, отколкото можеше да преброи и запомни.

Видя, че Луси е застанала до прозореца, загледана в басейна долу.

— Защо не идеш да поплуваш?

Огледа пода, за да се увери, че няма нищо опасно, и внимателно сложи Бътън да седне.

— Нямам бански костюм.

— Избери нещо подходящо сред дрехите си. Като се върнеш, можеш да го изпереш.

— Ще видим.

Нийли изведнъж се усети, че Бътън е изчезнала, и се втурна към отворената врата, свързваща двете стаи, после спря, като видя Мат да стои от другата страна на огромното легло, с глава, скрита във фланелката, която тъкмо се готвеше да съблече.

Притежаваше точно онази мъжка гръд, която ѝ се струваше най-привлекателна. С широки рамене и тънка талия. С неголяма окосмена повърхност в черен цвят. С добре очертани, но не обемни мускули. Остана дълго загледана в него, когато изведнъж усети, че и той я гледа.

Тъглчетата на устните му се бяха извили нагоре.

— Хареса ли ти?

Тя се опита да открие приемливо извинение за това, че се беше загледала в него.

— Не беше ли обличал скоро тази фланелка? След като си взе душ?

— Измърси се, като се занимавах с Мабел. Какво те е грижа?

— Защото... всички изглежда нямаме достатъчно чисти дрехи.

— Можеш утре да отидеш в някоя пералня и да ги изпереш.

— Аз ли? — Тя никога през живота си не се беше занимавала с пране. — Това не влиза в задълженията, които ти сам ми изброи. Аз съм само бавачка. Забрави ли?

— Та!

Той примигна, после смръщи вежди, поглеждайки надолу към бебето, което здраво се беше уловило за дънките му.

— Твърде е малка, за да знае какво точно означава тази дума — каза Нийли. — Защо просто не я вземеш на ръце? Сигурна съм, че ако ѝ отделиш дори малко внимание, ще бъде доволна и ще отиде да си поиграе.

— Забрави.

— Опитай по друг начин, Бътън. Мъжете не обичат очевидните намерения. Поне така съм чувала.

— А не можеш ли да се похвалиш с личен опит?

Тя измърмори нещо уклончиво, скръсти ръце на гърдите си, после се наведе, за да вдигне Бътън. Но бебето искаше Мат и когато Нийли се изправи с него на ръце, то се люшна към Мат и Нийли загуби равновесие.

— Ооо... Съжалявам.

Той машинално я подхвана и тя усети топлината на гърдите му. Беше прекарала години в потискане на сексуалния си порив, че то се беше автоматизирало до навик, но този физически контакт ѝ подежда като шокова терапия, припомняйки ѝ, че тя все така си оставаше жена.

Той не се отдръпна от нея. Вместо това по устните му пробяга усмивка и бавно повдигна крайчетата им, като се отрази и в очите му.

— Мислех, че не си привърженица на очевидните намерения.

Това покана ли беше? Никой досега не беше канил Корнелия Кейс. В колежа ѝ се беше налагало тя да моли момчетата да излязат заедно, тъй като всички се бяха чувствали притеснени да поканят дъщерята на вицепрезидента. И твърде изплашени най-вече от всички онези агенти на Тайните служби, постоянно щъкащи наоколо, за да се решат да преспят с нея. Даже и така, тя беше сигурна, че би могла да си уреди няколко преспивания с момчета, но не го бе сторила.

От най-ранна възраст я бяха възпитавали, постоянно напомняйки ѝ, че ако извърши някаква простъпка, това ще означава позор за баща ѝ. Вероятно затова предпазливостта ѝ до такава степен се беше вкоренила в характера ѝ, че тя водеше живот на човек, страхуващ се и от сянката си, потискайки естественото си любопитство, вкуса си към приключения, сексуалността си, всъщност потискайки всичко онова, което би ѝ помогнало да разбере що за човек е самата тя. Беше още девствена, когато се запозна с Денис.

За пръв път споменът за Денис не ѝ причини болка. Може би времето беше си свършило работата като лечител или може би тя просто беше твърде смутена от мъжа до себе си.

Бебето отново се люшна. Мат се наклони към Нийли и я изгледа особено.

— Аз... аз ще я заведа долу, при басейна — избъбри тя.

Отговорът се отрони бавно от устата му:

— Може.

Бътън нададе рев, когато Нийли я изведе от стаята.

Прекара следващите два часа, приседнала край детския басейн, притеснявайки се през цялото време дали Бътън няма да се удави или да изгори от слънцето. След като обаче басейнът беше разположен на сянка и единственият път, когато бебето се беше намирало по-далеч от нея, беше Луси като го взе в басейна за възрастни, тя започна да съзнава, че страховете ѝ са напразни. Сигурно притесненията ѝ бяха нещо като защита, начин да се отклони от мислите си за Мат.

Може би свободата да не бъде себе си ѝ се беше отразила по много повече и по-различни начини, отколкото тя си беше представяла предварително. Що за личност беше тази Нел Кели? В допълнение към така активното ѝ либидо нея изглежда, не я беше грижа дали притеснява хората. Нийли се усмихна. Харесваше ѝ всичко свързано с Нел, освен прехласването по тялото на Мат Джорик.

Каза си, че е неблагоприятно да мисли за секс. Може и да беше потисната, но все така си оставаше човешко същество, а Мат беше толкова различен от мъжете, които познаваше. Твърде *агресивен* във взаимоотношенията си с жените, ако трябваше да бъде точна. С цялата сила на твърдите си мускули и широката си челюст, на широките си ръце и грубички пръсти. Харесваше ѝ как ухаеше на сапун, крем за бръснене и чиста кожа. Беше як и мускулест и тя харесваше едрите му зъби.

Зъбите му ли? О, боже, беше си загубила ума! Простена и отново насочи вниманието си към Бътън, като ѝ помагаше да пълни пластмасовите чаши с вода и пречейки ѝ в същото време да я пие.

На Луси по всяка вероятност ѝ беше доскучало, защото реши да се качи горе и да погледа телевизия. Преди да си тръгне, нарече Нийли

малоумна, защото не се е сетила, че Бътън е гладна и е време за шишето ѝ, после извади детето от водата и го отнесе.

Нийли въздъхна и се излетна отново на шезлонга, решена да не мисли изобщо нито за Луси, нито за Бътън, нито за Мат Джорик, но това само я накара да започне пак да се притеснява — този път за пари. Работниците в стоманодобивната промишленост получаваха добри заплати, но това пътуване щеше да излезе на Мат доста скъпо. Дали щеше да се оправи и с ремонта на Мабел наравно с всички останали разходи? И дали тя наистина искаше да прекара останалата част от голямото си приключение само с два чифта шорти, няколко фланелки и две смени бельо?

Трябваше да се снабди с пари и Тери Акерман беше единственият човек, от когото можеше да ги поиска, без да се страхува, че ще я издаде. Отиде до близкия телефон и му се обади.

Специален агент на ФБР Антония Тони Делука изкара колата си от паркинга на стоянката за тежкотоварни камиони край Конелсбърг, Пенсилвания, където Джими Бригс беше откраднал чевито модел „Корсика“. Тя и партньорът ѝ бяха разпитали работещите на стоянката и шофьорите, но никой нищо не беше видял. След няколко часа щяха да се върнат пак тук и да разговарят и с работещите от следващата смяна.

Тя погледна от седалката на правителствения таурус към новия си партньор и се запита как се беше случила в двойка с човек на име Джейсън. Специален агент от Тайните служби Джейсън Уилямс. Никой на възраст над трийсет години не се наричаше Джейсън. И може би точно това я беше подразнило най-много, защото Джейсън имаше още четири години, докато навърши трийсет, а тя ги беше прехвърлила преди повече от петнайсет години.

Когато Тони постъпваше на работа в Бюрото в края на седемдесетте години, в него работеха едва двеста жени агенти. След повече от двайсет години тя беше успяла да оцелее във всички битки между половете, изявявайки се като много по-твърда и много по-умна от всички, с които някога беше започнала. Беше смятала за свой дълг да расте в званията, докато най-накрая не беше си дала сметка, че най

обича да работи като разследващ агент. Преди три години се беше върнала към тази дейност и сега нямаше по-щастлив човек от нея.

Миналата вечер получи заповед да се яви в представителството на Бюрото в Харисбърг — твърде малко, за да има собствена разследваща служба, и на оперативката сутринта тя и останалите явили се агенти научиха за изчезването на Корнелия Кейс. Колкото се беше почувствала загрижена какво се беше случило с първата дама на нацията, толкова се беше почувствала и развълнувана, че беше включена в елитния отряд агенти, сформирани, за да я открие. За неин лош късмет обаче ѝ бяха дали нов партньор — и то такъв, който дори не беше от Бюрото. Макар да беше работила съвместно с агенти от Тайните служби, всички бяха калени ветерани, а не двацет и шест годишни новаци с име Джейсън.

Той имаше онзи избръснат до синьо външен вид като всички белокожи агенти от Тайните служби. Беше с късо подстригана светлокестенява коса, симетрично разположени черти на лицето и нещо като малка пъпчица на брадичката. Как можаха да ѝ дадат за партньор човек, който все още имаше пъпки?

Как можаха да ѝ дадат партньор, който нямаше нужда да воюва с килограмите или да се притеснява за бръчки. Партньор без нито един бял косъм. Нямаше нужда да се поглежда в огледалото за обратно виждане, за да разбере колко много бели косми се бяха появили в нейната къса и черна коса. И все пак мургавата ѝ кожа беше сравнително ненабръчкана и макар че самата тя беше по-закръглена, отколкото ѝ се искаше, все още изглеждаше добре.

Засега с момчето не бяха разменили повече думи, отколкото им се беше налагало по служба, но Тони вече бе решила да проучи по-обстойно партньора си.

— Кажи ми нещо, момче. Чий задник трябваше да целуваш, за да ти даде тази служба?

— Ничий.

— Хайде бе, не ти вярвам.

Той сви рамене.

Беше от италиански произход и мразеше да я пращат на смяна с бозавите потомци на Европейския Север. Момчето беше един ранг по-долу от нея, по нейна преценка.

— Интересно. Значи просто се появи и те решиха да те зачислят в елитен отряд. Просто си късметлия, така ли? В Бюрото доста трябва да се потрудим за подобна служба.

Той се извърна към нея и се усмихна.

— Дадоха ми тази служба, защото съм много добър в работата си.

— Значи са ми дали жив отличник, при това и нахакан — изрече провлечено тя. — Е, не съм ли късметлийка днес?

Той се намръщи и тя разбра, че го е засегнала. Задоволството ѝ се поизпари обаче, когато разбра, че смръщването не е заради обида, а в резултат на дълбоко замисляне.

— Колко силно го искаш? — попита я той.

— За какво ми говориш?

— Колко силно искаш ти точно да откриеш Аврора?

Аврора беше кодовото име на Тайните служби за Корнелия Кейс. Членовете на президентското семейство винаги имаха кодови имена, започващи с една и съща буква. Денис Кейс беше Ароу^[3].

Тя се забави известно време с отговора, за да може да помисли:

— Няма да имам нищо против да ми го запишат в досието.

— Не ми прозвуча като добър мотив. Нито беше много искрено. Чух да се говори, че точно ти си отличничка.

— Така ли? И какво още си чул?

— Че си арогантна, че трудно се работи с теб и че си от най-добрите разследващи агенти в Бюрото.

— Ти май много обичаш да си пъхаш носа, където не трябва. — Тя реши да се отбранява по най-добрия възможен начин, с нападение. — Просто не обичам да се провалям. И не обичам избръснати до синьо момченца, които си мислят, че като са поразследвали тук-там, и са си свършили работата.

— Значи в нещо си приличаме.

— Съмнявам се. Ти едва започваш кариерата си и едва ли те е грижа дали ще намериш Аврора.

— Напротив, искам да я намеря. Като оставим настрана, че още ми е трудно дори да повярвам в изчезването на първата дама, аз съм си много амбициран.

— Така ли? И колко амбициран!?

— Толкова, че да осъзнавам как намирането на Аврора ще накара да ме забележат и директорът, и държавният секретар, и дори президентът.

Тя погледна към чистото му и откровено лице.

— Много хора са амбицирани, отличнико. Ето защо ще бъде още по-трудно.

Погледът му пробяга по прошарената ѝ коса, после и по пълничкото ѝ тяло.

— Мисля, че няма да имам проблеми с теб.

Беше ѝ хвърлил ръкавицата на предизвикателството и тя се усмихна.

— Така ли? Е, ще видим това, момчето ми. Ще видим кой от нас знае най-добре как би могъл да открие първата дама.

И двете момичета бяха много уморени, затова Нийли поръча храна от румсървиса и се престори пред тях как изобщо не я интересува, че Мат не се е прибрал. Луси изгледа един филм, после задряма както се беше изтегнала с Бътън до нея. Нийли си взе душ, прикрепи омразната възглавница на кръста си и си облече нощницата.

На излизане от банята се стресна, като видя Мат застанал в рамката на вратата, свързваща стаите. Беше бос, а фланелката му се ветрееше над дънковите къси панталони, които си беше облякъл още веднага след като се бяха настанили. Тялото му изглеждаше дори по-грамадно като силует заради светлината, струяща отзад, и въпреки присъствието на двете спящи момичета, Нийли се почувства сякаш бяха сами.

Обърна се към него с мек, неангажиращ тон:

— Значи реши все пак да не ни напускаш?

— Искам да говоря с теб.

Плътният му и рязък тон я обезпокои.

— Уморена съм. Нека да поговорим утре.

— Ще говорим *сега*. — И той посочи с глава към стаята си. Помисли си дали да не му откаже, но нещо в изражението му ѝ подсказа, че би било чиста загуба на сили и време. Мат затвори вратата, след като влязоха в стаята му, и я погледна със смразяващ поглед. — Не обичам да ме лъжат.

Макар да не я беше докоснал дори с пръст, тя се озова притисната с гръб до стената.

— Какво си...

Нийли се лиши от дар слово, когато Мат улови крайчеца на нощницата ѝ и я вдигна нагоре. Тя опита да се отскубне, но той изви ръката ѝ.

— Престани!

Той сведе поглед надолу и видя както закрепената на кръста ѝ възглавница, така и лилавите бикини под нея.

Тя непрестанно се опитваше да го отблъсне, но нищо не се получаваше.

— Пусни ме.

Вече беше видял, каквото му беше нужно, и бавно отпусна хватката си.

Нощницата се плъзна обратно и прикри краката ѝ. Нийли опита да се шмугне край него, но едрото му тяло не я пропусна.

Погледът му като че щеше да я прогори.

— Нищо от това, което ми каза, не е истина.

Беше разбрал, че бременността ѝ е фалшива, но дали знаеше и *коя е*? Опита да потисне паниката, която усещаше да я обзема.

— Аз... казах ти, че няма да изложи на опасност нито момичетата, нито теб. Само това има значение.

— Не и що се отнася до мен.

— Нека сутринта да поговорим за това.

— Никъде няма да ходиш — изръмжа той, улови я за рамото и я натисна да седне на стола.

В целия ѝ досегашен живот никой не се беше отнасял грубо с нея и тя беше до такава степен изумена, че изрече, без да мисли:

— С нищо не съм предизвикала подобно отношение.

Той отпусна ръце върху облегалките на стола и тя по този начин се озова като в клетка. А като се вгледа в леденосивите му очи, се почувства като че някой прокара ледена ръка по гръбнака ѝ. Държеше се така грубиянски, а тя дори не проумяваше защо.

— Играта свърши, принцесо. Да започнем с истинското ти име.

Името? Той не знаеше всъщност *коя е* тя! Пое си дъх.

— Не ме наричай така — промълви тихо. — Кели е истинската ми фамилия. По баща. — Цял живот ѝ се беше налагало бързо да

съобразява какво да отговори и сега това ѝ помагаше да си изгради нова легенда. — Няма нужда да знаеш и фамилията на мъжа ми.

— Ти си омъжена?

— Аз съм... разведена, но бившият ми съпруг не иска да го приеме. Семейството му е много влиятелно, много са богати. Аз... имам нужда от малко време, за да... — Какво? Потърси отговор, но главата ѝ беше като изпразнена. Затова го изгледа надменно и додаде: — Личният ми живот не те засяга.

— Ти направи така, че да ме засяга.

Той се изправи и я освободи от клетката ѝ, но тя не се помръдна от мястото си. А се концентрира изцяло в опита си да звучи правдоподобно:

— Много е сложно. Налагаше се да изчезна за известно време, това е всичко. Със сигурност щяха да изпратят детективи да ме следят, затова реших да се дегизирам като бременна жена, за да ги заблудя. — Не биваше повече да му позволява така да я притиска, затова вдигна очи и го загледа решително. — Моля те не стой като небостъргач пред мен. Това ме притеснява.

— Добре.

Мат не помръдна и тя осъзна, загледана в едрите му присвити устни, до каква степен вече харесваше усмивката му. Не я пускаше често в ход, но когато го стореше, краката ѝ се подкосяваха.

Познаваше системата за точкуване при успех на военните и знаеше каква е стойността на ответния удар.

— Да не смяташ да ме малтретираш? За нещо, което поначало няма нищо общо с теб. Това си беше чисто физическо насилие!

— Никакво физическо насилие не беше! — отвърна ѝ, изгледа я навъсено, но отстъпи малко назад.

— Защо просто не ме попита дали наистина съм бременна? Всъщност как разбра?

— Ти политна към мен, помниш ли? Веднага щом дойдохме тук, беше с Демончето. Коремът на една бременна жена не е мек като възглавница.

— О! — Спомни си колко особено я беше изгледал. Тогава си беше помислила, че това е неговата реакция на сексуалното привличане, която беше усетила помежду им, но по всичко

изглеждаше, че усещането е само *нейно*. Тя се изправи. — Поведението ти е непростително и дебелашко!

— Дебелашко? Ама че речник имаш, принцесо. Сега какво следва? Отрежете му главата, така ли? — Той отпусна цялата си тежест върху дланта си, подпряна на стената, на около фут от нея. — Ако не си обърнала внимание, ти се намираш сама в една и съща хотелска стая с мъж, когото почти не познаваш.

В думите му имаше неприкрита заплаха, но тя не се почувства изплашена. Мат може и да беше упорит и своенравен. Може и да не притежаваше изтънченост и със сигурност нямаше нищо женствено у себе си, но тя не би могла да си представи, че той би я наранил физически.

Тя го доближи и го погледна право в очите.

— Откажи се. Ти се нуждаеш от мен много повече, отколкото аз от теб. — Не беше истина, но той нямаше как да го знае. — От сега нататък не бих искала да ми задаваш повече въпроси за миналото ми. Не съм замесена в нищо нелегално и както вече ти казах, моят личен живот изобщо не те засяга. И ще трябва да приемеш нещата такива, каквито са.

— Или какво? Ще ми отнемеш всички замъци, така ли?

— Ще накарам да те оженят за най-грозната жена в кралството.

Надявала се беше да го накара да се усмихне, но видът му остана мрачен като на дресирана мечка.

— Махни проклетата възглавница. Изглеждаш глупаво.

— Сега спокойно можеш да започнеш да се тупаш по гърдите и после за награда да изядеш банан.

О, боже, играеше си с огъня и изобщо не я беше грижа какво ще стане.

Той запази спокойствие.

— Какво каза?

— Хммм... Нищо. Обикновен синдром на Турет. Идва и отминава.

На устните му се появи нещо, прилично на усмивка.

— Не се плашиш лесно, нали?

— Е... а ти понякога с поведението си приличаш на орангутан.

— Противно на твоя бивш съпруг и богаташки син, тръгнал да те търси с армия от детективи, така ли?

— Положителното у него е, че... мрази бананите.

— Всичко това е измислица. От начало до край. И няма никакъв бивш съпруг.

Тя вдигна брадичка.

— И как тогава съм забременяла? Отговори ми, мъдрецо.

Едно ъгълче на устните му лекичко се привдигна и той поклати глава.

— Добре. Предавам се. Ще играем по твоите правила за малко.

— Благодаря ти.

— Освен за едно нещо... искам да знам истината дали още си омъжена или не.

Този път ѝ се стори трудно да го погледне право в очите.

— Не. Заклевам ти се. *Не* съм омъжена.

Той кимна и тя разбра по изражението на лицето му, че ѝ е повярвал.

— Добре. Но повече не искам да виждам проклетата възглавница около кръста ти. Говоря ти сериозно. Да пътуваш с мен и децата на Санди — това е единственият камуфлаж, на който от сега нататък ще можеш да разчиташ. Разбрахме ли се?

Нийли си даде сметка, че няма да може да се пребори с него по този въпрос. Дали обаче присъствието на двете деца щеше да ѝ помогне успешно да прикрие самоличността си?

— Как да го обясня на Луси?

— Кажи ѝ, че си родила през нощта, после си продала бебето на семейство цигани, защото ти напомняло за нея.

— Няма да ѝ кажа.

— Тогава ѝ кажи истината. Ще я понесе.

Нийли сви рамене — е, поне можеше да украси историята си както си иска.

Помежду им настъпи мълчание. Чу да се захлопва врата от срещната страна на коридора, после шум от придвижване на количката на румсървиса и изведнъж се почувства неловко.

Той се усмихна.

— Е, сега поне не се чувствам като перверзник.

— Какво точно имаш предвид?

— Че съм се почувствал прелъстен от една бременна жена.

Тя усети кожата си да настръхва.

— Така ли?

— Не се преструвай на изненадана.

— Мъжете обикновено... не са се чувствали прелъстени *от мен*.

— Много мъже я харесваха и много повече се чувстваха подмамани от властта ѝ. Но не се бяха чувствали привлечени сексуално от нея. Тя притежаваше прекалено голяма власт. Нейното положение, нейното достойнство съвсем я бяха лишили от сексуалност. — Наистина ли съм те прелъстила?

— Не го ли казах точно така?

— Да, но...

— Искаш да ти го демонстрирам ли?

Дрезгавата нотка в гласа му ѝ подежда като ласка.

— Аз... О, не... Не смятам, че...

Той ѝ се усмихна и се доближи до нея. Дънките му допряха нощницата ѝ и когато вдигна глава, за да го погледне, тя изпита непознатото усещане за крехкост. И едно непознато чувство — че е жена.

Големите му ръце я прихванаха за кръста и я привлякоха към тялото му. Леко ѝ се усмихна, като че знаеше някаква неизвестна за нея тайна. Усети както че той се готви да я целуне, така и че ще му позволи да го стори.

Дали щеше да си спомни как се целува? Разбира се, че целуването е едно от онези неща, които човек не би забравил — като язденето, като...

Устните им се срещнаха. Клепачите ѝ се притвориха и Нийли усети сякаш се топи в прегръдката му. После спря да мисли и се отдаде напълно на усещанията си.

Големите му ръце се раздвижиха по гърба ѝ, по хълбоците ѝ. Устните му се разтвориха. Поискаха нещо повече. Тя имаше усещането, че потъва.

И после паниката изтри всичко. Паника, защото Мат въобще не подозираше, че целува една национална институция. Не разбираше, че целува същество, което много добре знаеше какво е да си първа дама... и почти нищо за това, какво е да си жена.

[1] В превод, hush — успокой се, спи, pups — кученца, ученици, възпитатели. — Б.пр. ↑

[2] Ямите за зариване на отпадъци са част от съществуващата в САЩ система за справяне с боклука при невъзможност от него да се извлекат вторични суровини и да се включат в системата за рециклиране. — Б.пр. ↑

[3] Аврора — римска богиня на зората, Ароу (arrow) в превод означава стрела. — Б.пр. ↑

9.

Нийли си пое дълбоко въздух, след като първа прекъсна целувката.

Мат й позволи да се отдръпне от него, после бавно й се усмихна.

— Ти се целуваш като малко момиченце.

Усмивката му заличи изцяло жилещото впечатление от думите му, но въпреки всичко я заболя. Без да го знае, той се беше докоснал до това, което в най-голяма степен й причиняваше мъчителна несигурност. Все пак тя успя да реагира със спокойното хладнокръвие на жена, родена да *управлява*.

— Колко малки момиченца си целувал?

— Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Така ли? Колко ексцентрично.

— Ни най-малко. Имам седем по-малки сестри.

— Шегуваш се.

— Виж, това не е нещо, с което бих се шегувал. — Запъти се към минибара. — Нещо за пиене?

Тя си даваше сметка, че трябва да се отдръпне, докато все още имаше такава възможност, но не пожела да го направи. Вместо това й се прииска да бъде безразсъдна и безотговорна — повече като безгрижната Нел Кели, отколкото като вечно напрегнатата Корнелия Кейс.

— Предполагам, че няма начин да намериш добро мерло вътре.

Той се наведе, за да погледне по-добре.

— Има мерло, но е с капачка, така че не бих могъл да кажа доколко е добро. — Извади бутилката, после скръсти ръце и изви вежда към корема й. — Няма да има пиене обаче, ако си бременна.

Тя се усмихна и с чувство на неудобство пъкна ръце под нощницата си откъм гърба, за да развърже връзките. Възглавницата падна.

Той изгледа торбестата й нощница, докато развърташе капачката.

— Почти няма подобрене в гледката.

Тя вдигна възглавницата и след като седна на стола, я положи в скута си.

— Наложих да се откажа от всичките си секси пенъори.

— Направо ме боли сърцето. — Той наля вино в чаша, подаде ѝ я, после извади кока-кола за себе си. — Защо си толкова плашлива?

— Не съм плашлива — заяви тя с отбранителен тон. — Само защото не те олигавих целия, не означава, че съм плашлива.

Той опря една възглавница на облегалката на леглото и се разположи върху него с кутия кола на гърдите си. Така, както се беше облегал назад и скръстил глезени, той ѝ изглеждаше обладан от спокойствие, за разлика от нейното състояние.

— Значи аз не те привличам.

В очите му съзря отблясък от едва доловима мъжка дързост, свидетелстваща за изобилие от самоувереност, що се отнася до секса.

Тя се почувства като дете, опитващо се да разбере доколко може да наближи свистящите покрай него коли, без да го прегазят.

— Не съм казала това.

— Значи те привличам.

— И това не съм казала. Какво толкова си се загрижил? Нали се целувам като малко момиченце.

Идваше ѝ да си отхапе езика. Защо просто не се откажеше от този спор.

— Не исках да ти прозвучи като обида.

— Но не прозвуча и като комплимент.

— Извинявам се.

— Просто не беше нужно да го казваш.

— Никога няма да го кажа отново.

Нотката веселост в гласа му я накара да се почувства като обикновена заядлива.

— Предполагам, че ако си бях напъхала езика чак до гласните ти струни, щеше много да се зарадваш.

— Вече ти се извиних.

— Не понасям подобни целувки. Имам чувството, че ще повърна.

— *Неговите*, предполагам.

— По принцип. Да смъкнеш плаката от зъбите на някого, според мен е работа за зъболекаря, а не романтична целувка. Хората би

трябвало да си държат езиците зад своите си зъби.

— Предполагам, това означава, че не би трябвало изобщо да отварям дума за орален секс.

— Какво?

Той отметна назад глава върху възглавницата и гръмко се разсмя.

Тя се изчерви, но след като отпи глътка вино, си даде сметка, че не се чувства чак толкова отвратена.

— Стига, Нел! Нощта е дълга и ние сме съвсем сами. Кажй сега на отец Матиас на какво се дължи това твое желание да повърнеш.

— *Матиас?* Мислех, че се казваш Матю.

— Матиас е словашкият вариант на Матю. Но сестрите ми ме нарекоха Мат и вече не мога да се отърва от него. Не измествай темата обаче. Предполагам, че бившият ти съпруг не си е паднал много по целувките.

Тя отпи глътка вино, след това се чу да казва:

— Не и *с мен*, във всеки случай.

— С друг човек?

Тя се поколеба, после бавно кимна. Той нямаше представа коя е тя, а тя беше вече толкова уморена да се преструва, че с Денис са били блажено щастливи. Поне Нел Кели можеше да разкрие малко от истината.

— Много други ли имаше?

— Не, само един човек. Той беше верен. Просто на мен не ми беше верен. — Тя прегърна възглавницата в скута си. — Никакъв не ми беше на мен.

Последва дълга пауза.

— Да не искаш да кажеш, че изобщо не сте правили секс с мъжа си?

Тя осъзна, че едва не е разкрила истината.

— Разбира се, че правихме. Но не беше страхотен секс.

Беше лъжа. Бяха прекарвали няколко седмици в несръчни опити, които я оставяха в състояние на унизително двоумение дали още е или вече не е девствена. Чувстваше се като глупачка. През целия курс на гимназията и колежа тялото ѝ копнееше за мъжко докосване, но нали беше израснала с напомнянето, че винаги трябва да е *доброто момиче на татко*, няколкото момчета, които бяха имали куража да не се

стреснат от Тайните служби, се бяха натъквали на категоричния ѝ отказ.

— Мъжът ти сигурно е имал проблем.

И то голям. Но беше погребан на шест фута под земята в Арлингтънското гробище. Задави я пристъп на смях, който повече приличаше на ридание.

— Не смяташ ли, че всъщност аз съм имала проблем?

Той се забави с отговора и тя си даде сметка, че сериозно се е замислил над думите ѝ.

— Аха, това е сигурно.

Тя усети, че се усмихва.

— Благодаря ти.

— Чувствала си се доста несигурна, нали така?

— Малко.

— Значи той е правил страхотен секс с приятелката си, но не и с теб.

— Не знам какъв секс е правил с негов... *неговата* приятелка.

Той рязко се изправи и смръщи вежди, в същото време изричайки:

— Глупости!

— Какво?

— Не е било с приятелката му — бавно изрече Мат. — А с приятеля му.

Виното ѝ преля извън ръба на чашата, а възглавницата се изхлузи пред краката ѝ, щом тя рязко скочи.

— Това е лудост! Как можа да изречеш подобно нещо? Как можа изобщо да го предположиш?

— Не знам. Просто ми хрумна и това е. А и крайчетата на устните ти пак се присвиха. Съпругът ти е гей. Ето затова си се развела с него.

— Не! Това е пълен абсурд! Лудост! — Тя затърка със свободната си ръка мястото върху другата, където се беше изляло виното. — Ако го беше видял... Той беше... той е изключително мъжествен. Привлекателен. Атлетичен. Мъж, който кара останалите хора да се чувстват удобно и спокойно край него. Изводът ти е напълно погрешен!

Не ѝ каза и дума. Просто я гледаше, а в очите му се четеше съжаление.

Тя опита да обуздае паниката си. Защо беше постъпила така безразсъдно? Толкова дълго беше пазила тази тайна — тайната, която би разклатила устоите на управлението по такъв начин, че сексскандалът на Клинтън щеше да изглежда далеч по-невинно. Един женен президент на Съединените щати всъщност беше *хомосексуалист*.

Единственият човек, който го знаеше, освен нея, беше Тери Акерман — най-старият приятел на Денис, заместник-шеф на екипа му и негов *интимен* партньор за цял живот. Тя прекрачи възглавницата, която беше изпуснала, и се запъти към прозореца все още с чашата вино в ръка. През тънкия плат на завесите прозираше светлината на лампите около басейна, а далеч по-нататък — и от фаровете на един камион, пълзящ по магистралата.

Преди Денис и Тери да се срещнат през първата си година в Харвард, и двамата бяха изживели дълбоки съмнения по отношение на сексуалността си, но срещата им беше сложила край на колебанията им. Всичко ги свързваше. Бяха от известни семейства. Бяха амбициозни и популярни сред равните си — двама млади лъвове, на които предстоеше стремителна кариера и слава. Всяка седмица бяха излизали с различни момичета и си бяха разказвали лъжи за сексуалните си фантазии. Но привличането помежду им беше толкова силно, че се бяха оказали безсилни срещу него.

Нийли си припомни онази ноемврийска нощ, шест седмици след като тя и Денис се бяха оженили, когато той ѝ призна истината. Намираха се в Ню Йорк сити заради кампанията за президентските избори и бяха отседнали в хотел „Уолдорф Астория“. Спомни си колко нещастна се беше чувствала. Бракът ѝ не беше истински консумиран и тя най-накрая беше разбрала, че вината не е нейна.

Очите на Денис бяха плувнали в сълзи, както беше приседнал в края на леглото, загледан надолу в ръцете си, а гласът му до такава степен беше натезжал от чувство за вина, че ѝ беше трудно да разбира какво ѝ говори.

— В мига, в който Тери и аз се погледнахме, осъзнахме, че сме открили сродната душа. Оттогава нито той, нито аз сме погледнали някой друг. — Той беше вдигнал глава към нея, в златистокафявите му

очи се четеше покруса. — След Тери ти си ми най-добрата приятелка. Аз те обичам, Нийли...

— Като *сестра* — беше изрекла тя глухо. — Обичаш ме като сестра.

— Съжалявам! — В очите му отново бяха нахлули сълзи. — Толкова съжалявам...

Предателството му беше толкова жестоко, че ѝ се беше приискало да умре — в онзи момент тя го мразеше.

— Трябваше да имам съпруга, ако исках да стана президент — беше казал. — Винаги съм те харесвал и когато усетих, че баща ти ме е избрал за теб, аз... аз...

— Реши да се *възползваш* от мен — беше изрекла тя тихо. — Знаеше, че съм влюбена в теб, и реши да се възползваш от това.

— Зная, зная... — беше прошепнал.

— Как можа да го направиш?

— Исках да стана президент — беше отвърнал простичко. — А и вече бяха плъзнали слухове.

Тя не ги беше чувала. Нищо не беше заподозряла, не и преди да се оженят, когато той беше отказвал да се любят под предлог, че това можеше да се раздуха от медиите и отлагаше секса след сватбата.

Същата сутрин след признанието му тя беше отлетяла за Нантъкет и се беше изолирала в къщата за гости в имението на баща си, за да се опита да проумее значението на това, което се беше случило. И беше взела решение за бърз развод. Денис не заслужаваше по-добро отношение.

Но всеки път щом вдигнеш телефонната слушалка, за да се обади на адвоката си, я връщаше обратно на мястото ѝ. Денис я беше предал, но той не беше лош човек. Във всички останали отношения беше най-свестният човек, когото познаваше. Ако се разведе с него, докато разгръщаше кандидатпрезидентската си кампания, щеше да го провали. Това ли искаше?

Една част от нея копнееше за отмъщение, каквото той заслужаваше. Но тъй като поначало нямаше склонност да отмъщава, стомахът ѝ се свиваше всеки път щом погледнеше към телефона.

Тери окончателно я беше убедил да не слага край на брака си. Тери, забавният и непочтителен човек, когото познаваше като най-

стария приятел на Денис, буквално беше нахлул в къщата за гости, беше й налял питие и я бе погледнал право в очите.

— Не се развеждай с него, Нийли. Остани при него. Знаеш, че няма по-добър от него за поста президент. — Той улови ръцете й и леко ги стисна, а в изражението му се четеше настойчива молба. — Моля те, Нийли! Той никога не е искал да те нарани. Беше убеден, че ще успее да се справи, така че ти никога да не разбереш.

— Лъжите, с които хората се самозаблуждават...

Тя беше излязла и с часове беше бродила по плажа, а като се върна, установи, че Тери не си е заминал и очаква решението й.

— Ще му дам шанс, а след това ще се разведа с него.

Още докато беше изричала тези думи, беше усетила как нещо в нея умира, всички нейни романтични мечти.

Тери, който по такъв поразителен начин умееше да имитира всички политически противници на мъжа й, се беше разридал. Тя си даде сметка тогава, че и на него не му е леко. След това Денис постоянно беше намирал начин да й показва благодарността си.

Във всяко едно отношение, всъщност в най-съществените отношения, той беше чудесен съпруг. И макар да не му беше простила изцяло предателството, тя не искаше да се превръща и в жертва на собственото си огорчение, затова се беше принудила да приеме приятелството му.

Взаимоотношенията й с Тери бяха по-сложни. Тя беше заела мястото, което се полагаше нему, и в някаква степен дори го ненавиждаше за това. В същото време той беше много благороден човек и се опита да компенсира случилото се, като се превърна в неин неизтощим защитник. Той в много по-голяма степен, отколкото непрекъснато ангажираният й съпруг, я пазеше от постоянната намеса на баща й в личните й работи. На вечерта, след като Денис почина, двамата с Тери заедно бяха изплакали мъката си, седнали прегърнати, но дори и в този момент тя си беше дала сметка, че *неговата* покруса трябва да е много по-дълбока.

— Колко време бяхте женени?

— Какво?

Тя скочи, след като гласът на Мат прониза мислите й.

— С твоя гей съпруг. Колко време бяхте женени?

— А... няколко години. И той не беше гей.

— Хайде стига, Нел! Защо продължаваш да го прикриваш?

Защото сега трябваше да се грижи за политическото му наследство и паметта му, а това в много случаи представляваше дори по-голяма отговорност, отколкото да бъде само негова първа дама.

Мат остави колата на нощното шкафче.

— В твоята история има огромна пукнатина, нали разбираш? Малко трудно ми е да си представя защо толкова ще иска да те открие.

— *Семейството му* иска да ме открие — измисли тя. — Те са много консервативни и са решени на всичко, за да защитят репутацията си.

Той се изправи и тя остана поразена, че го направи с грация, каквато не се предполагаше, че може да притежава такъв грамаден мъж.

— Нел, надявам се, че си съумяла да се погрижиш за себе си. Жените с гей съпрузи имат много повече и по-сериозни проблеми, не само разбитите си сърца.

Нямаше нужда да го пита какво има предвид и не възнамеряваше да му обяснява, че няма никаква причина за безпокойство.

— Моят съпруг нямаше безразборни връзки, той обичаше само един човек... една жена — изрече тя с непривичен тон. — Аз не съм безразсъдна и не представлявам никаква опасност за здравето на друг човек. Преди по-малко от месец дори бях доброволен дарител на кръв. Ти можеш ли да кажеш същото за себе си?

— Аз също не съм безразсъден — изрече той със спокоен тон.

Имаше само една причина да се дискутира подобна тема, а тя все още не се чувстваше готова да обсъжда подобно нещо, затова остави чашата с вино на пода и стана.

— Уморена съм.

— Не е толкова късно. — Той я изгледа и се усмихна. — Хващам се на бас, че греша за начина ти на целуване, защото ти наистина не изглеждаш като малко момиченце, особено в тази нощница. Може би трябва да опитаме отново.

— Може би не трябва. — А така й се искаше... и точно по тази причина се запъти с бърза крачка към съседната стая. — Благодаря ти за виното.

— Струва ми се, че нямаш смелостта да следваш собствените си желания.

— А на мен ми се струва, че не съм вчерашна.

Веднага след като затвори вратата, чу гръмкия му смях.

Усети да я залива горещина. Още не можеше да повярва до каква степен ѝ се беше приискало да остане. Но Мат все така си оставаше непознат за нея, макар и да го чувстваше много близък, и ѝ трябваше малко време да помисли върху развитието на взаимоотношенията им.

Бътърн лежеше до Луси на двойното легло. Нийли ѝ постели на пода, после внимателно я пое в ръцете си и я вдигна. Бебето се сгуши в гърдите ѝ. Тя докосна с устни топлата влажна главичка и внимателно положи мъничето в импровизираното легълце, после легна до по-голямата му сестра.

Мина много време, преди да успее да заспи.

Веднага щом се събуди на следващата сутрин, Нийли се промъкна в стаята на Мат за ключовете от колата, за да не може той да изчезне със стария олдсмобил и да я изостави. Но като се озова вътре, не успя да се въздържи и да не погледне към Мат.

Той лежеше по корем диагонално на леглото, покрит с чаршаф, свлякъл се в основата на голия му загорял гръб. Косата му изглеждаше много по-тъмна на белия фон на яростно напъханата под главата му възглавница — ръката му беше свита в юмрук. Както стоеше и го наблюдаваше, той се размърда и единият му крак се показа изпод чаршафа. Беше як, мускулест, немного окосмен. Видът му ѝ причини силен, съвсем нехарактерен за Корнелия Кейс копнеж, равносилен на глад.

Припомни си всичко, което му беше казала предната вечер по време на необмислената си изповед. Беше така изкусително да се напъхаш под кожата на друг човек и да изповядаш собствените си тайни. Изкусително и *глупаво*. Тя взе в шепа ключовете от олдсмобила, измъкна се тихо от стаята и се запъти към банята. Този нов ден ѝ беше като още един подарък и не ѝ се искаше да го разваля със стари сърдечни болки.

След час, прясно избръснат и изкъпан, Мат влезе в женската стая. Намръщи се, като видя възглавницата на кръста ѝ.

— Вече ти казах, че не искам повече да носиш това.

Бътърн нададе възторжен вик още щом съзря Мат.

И веднага започна да прави опити да се измъкне от Нийли, която на свой ред се опитваше да я облече в чисти дрехи.

— Спомням си, че ми го каза.

— Е?

— Не си ли твърде много подвластен на илюзията, че ти обръщам каквото и да било внимание?

— Та!

— Искам да отида на базар! — намеси се и Луси, излизайки от банята.

Беше с мокра коса, лилавите кичури ги нямаше.

— Нел не е бременна — съобщи ѝ Мат. — Вместо корем си е била сложила възглавница.

— Не ти вярвам.

Той потупа възглавницата, преди Нийли да успее да го възпре.

— Фалшив е.

Луси внимателно огледа корема на Нийли.

— Но защо?

— Ограбила е банка и се спасява с бягство.

— Страхотно! — За пръв път Луси я погледна с уважение. — Уби ли някого, или само го рани?

Нийли за момент се видя като Бони Паркър^[1].

— Не съм обрала банка. Мат просто се шегува. Аз... се крия от съпруга си и неговото семейство.

— Направо нямам думи — промърмори Луси и напъха дрехите в чантата си.

— Точно това искам да те помоля — да си като няма за моя проблем. — Тя хвърли мрачен поглед към Мат. — Не като някои хора, които държат да кажат на всички какво се е случило.

— Та! — извика бебето, щом Нийли закопча и последното копче на гащеризончето му и се отдръпна от него.

Мат примигна.

— Днес аз отивам на базар, независимо дали някой иска или не — уведоми ги Луси.

Нийли усети да се надига напрежение и за да го потуши, реши да имитира маниера на Минди Колиър, енергичната си секретарка по социалните контакти:

— Мислех си, че днес бихме могли да си направим пикник.

— Пикниците са си чист боклук. Аз отивам на базар.

Бътън прекоси лазешком леглото, за да се озове възможно най-близо до Мат, и щеше да падне, ако Нийли не я беше уловила за глезена и ѝ помогнала да прехвърли тежестта върху крачетата си и да стъпи на пода.

— Не мисля, че наблизко има такъв базар, какъвто търсиш.

— Има в съседния град — отвърна ѝ Луси. — Едно момиче от басейна ми каза.

Бътън се размърда край леглото и изписка призивно към Мат, който се оглеждаше наоколо в търсене точно на ключовете, които в момента се намираха у Нийли — в джоба на шортите ѝ.

— Нека първо да отидем на базар, а след това на пикник — соломоновски предложи тя.

— Каква е тази твоя слабост по пикниците? — учуди се Мат, заставайки точно до нея. — И къде скри ключовете за новата ми таратайка?

— Пикниците просто са забавни. Не!

Реакцията ѝ в защита на фалшивия ѝ корем беше закъсняла. Той беше успял да бръкне под бременната ѝ фланелка и вече развързваше връзките на възглавницата.

— Първо, това ще го изгоря, после отивам да задържа със сила всички механици в гаража, докато не оправят Мадел.

Тя грабна възглавницата от него и я напъха в раницата си.

— Можем да те закараме до гаража, преди да сме отишли на базар и на пикник.

— О, боже, вижте!

Нийли се извърна тъкмо навреме, за да види как Бътън успя да направи три несигурни крачки по мокета към Мат.

— Тя *ходи*! — възкликна Луси с танцуващи очи. — А аз така се притесних. Защото навърши годинка, обаче баща ѝ беше такъв малоумник, че...

Тя изведнъж млъкна, уплашена, че е показала емоции, различни от обичайното ѝ презрение и надменност. Но така и не успя напълно да прикрие гордостта от случилото се и на Нийли ѝ се прииска да я прегърне.

Бътън се хвърли към крака на Мат, но той се оказа на много далечно разстояние за едно мъниче и тя опасно залитна. Той я

подхвана с две ръце също като футболист, спасявайки летяща в тъч топка.

— Тааа... — възкликна Бътън и го погледна с обожание.

Мат се намръщи.

Детето извърна глава настрани и примижва от удоволствие.

— Направо ще повърна — изскърца Луси.

Нийли изхихика.

Той я изгледа кисело, после мушна Бътън под мишница сякаш е торба с картофи.

— Никой да не мърда, докато не открия ключовете.

— Аз съм шофьор днес — отсече Нийли. — Ти имаше лош ден вчера.

— У тебе ли са?

Тя имаше зад гърба си десетки години практика в избягване да отговаря на директни въпроси:

— Много се надявам днес да не вали. Луси, вземи пакета с памперсите. Излизаме!

Нийли грабна чантата си, а също и раницата с нещата си, сложи ги пред себе си наместо бременния си корем и се втурна към коридора. Вратите на асансьора тъкмо бяха започнали да се затварят, но тя успя да се вмъкне вътре и слезе сама долу. Премина като вихър фойето, без да се оглежда, стискайки здраво чантата и раницата пред корема си и се запъти към паркинга.

След като влезе в стария олдсмобил, посегна да отвори раницата си, но реши преди това да размисли дали наистина отново да си сложи подплънката. Мат я беше възненавидял и беше способен да ѝ вдигне и публичен скандал. С късата си прическа и облечена в евтини дрехи имаше само далечна прилика със стилната първа дама на Америка. Кое беше по-рисковано — да ядоса Мат или да се откаже от подплънката и да се надява, че и така ще се справи?

Докато размишляваше, откъм фойето се появи Мат с намръщено лице, а след него и Луси, понесла Бътън.

Нийли се загледа в плика на „Фед Екс“^[2], който той държеше в ръка, и си даде сметка, че за пореден път беше позволила формалностите на обикновения живот да ѝ убегнат. След като три години се беше възползвала от ефективната пощенска система на Белия дом, сега се чувстваше като човек, за пръв път в живота си

получил писмо. Това обемисто писмо обаче беше твърде важно за нея и се наложи да си напомни мислено, че вече не разполага с армия от секретарки, които да се погрижат за личната ѝ кореспонденция.

Системата, измислена в Белия дом, така че да може да се отделя личната кореспонденция от хилядите писма от различни организации и отделни хора, които президентското семейство ежедневно получаваше, действаше безотказно ефективно. На най-близките на президента и семейството му се съобщаваше четирицифрен код, който да бъде вписан като част от адреса им — тя и Денис си бяха избрали комбинацията 1776 — и по този начин личната кореспонденция се озоваваше директно на бюрата им.

Мат сложи ръка на тавана на олдсмобила и я погледна през отворения прозорец.

— Администраторката ме спря. Не си ми казвала, че очакваш пратка.

— И какво толкова е станало? — отвърна, протегна ръка, но той не ѝ даде плика.

Луси успя да откопчи пръстчетата на Бътън от косата си и обясни:

— Ядосан е, защото администраторката едва не вдигна скандал, че уж си му жена, а пък фамилията ти не е същата като неговата.

Нийли се загледа в плика.

— Трябваше и аз ли да използвам твоята фамилия като всички други?

Изражението на Мат стана заплашително.

— Какво искаш да кажеш с това *като всички други*?

Във Вашингтон никога не би допуснала подобен гаф.

— Нищо особено. Недей да се горещиш, ами влез вътре, хайде.

Луси се изхили. Той се извърна бавно към нея. Бътън направо се разтапяше от усмивки и радостни възгласи, но той не ѝ обърна внимание.

— За какво говори Нел?

— Да не мислиш, че си умирам от радост, че името ми е Джорик? — язвително се сопна Луси. — Да не мислиш, че и на Бътън ще ѝ хареса?

— Искаш да ми кажеш, че фамилията ти е Джорик?

— А ти как мислеше?

Мат прокара пръсти през косата си.

— Егати...

— Га-ти! — повтори Бътън.

— Край вече! — извика Нийли. — Повече никакви мръсни думи да не чувам и от двама ви. Иначе Бътън ще тръгне по вашия път!

— Га-ти! — повтори Бътън и доволна запляска с ръце.

Сега Нел усети в нея да се надига гняв като гореща вълна и успя да се отърси от него с един прост жест — протягайки ръка през прозореца към писмото в ръката на Мат.

— Взимам го.

Мат погледна плика.

— От Джон Смит?

Защо Тери не беше пуснал в ход въображението си? Преди години Тери със сигурност би измислил име от рода на Омир Симпсън, Джери Фолуел^[3] или нещо подобно. Но смъртта на Денис го беше съсипала и лишила напълно от чувство за хумор.

— Мой братовчед — обясни тя.

Мат изпробва теглото на дебелото писмо с ръка, после я погледна изпитателно, преди да ѝ го подаде. Нийли знаеше, че той очаква тя да му каже какво има вътре, но се досещаше, че дори да признае за съдържанието — беше помолила по телефона интимния партньор на мъртвия си съпруг да ѝ изпрати назаем няколко хиляди долара — това нямаше да сложи край на въпросите му.

Сложи плика в скута си и каза.

— Губим ценно време. Хайде да тръгваме.

Макар именно Луси да беше настоявала да посетят базара в близкия град, точно тя изобщо не изглеждаше твърде ентусиазирана, когато пристигнаха. Щом я изгуби от погледа си между щандовете, Нийли се запита дали всъщност момичето искаше не толкова да пазарува, а колкото се може повече да забави пристигането им в Айова.

С Бътън на ръце като добро прикритие Нийли се отправи към стаята за почивка на майки с деца, за да се отърве от плика на „Фед Екс“ и да прибере парите на сигурно място в дамската си чанта. Щом излезе от стаята, установи, че Мат я чака пред вратата, макар да ѝ беше заявил, че щом ги изгуби от поглед, веднага заминава за Мексико.

— Проблеми на границата ли имаше?
— Шааа! — извика възторжено Бътън.
— Какво имаше в плика?
— Пари, за да си купя дрехи. Можеш да дойдеш с мен.
— Някой ти е пратил пари?
— Чудно колко много плаща сега мафията на убийците.
— Луси ти е повлияла много лошо. — Той закричи до нея. — С колко разполагаш?

— Достатъчно, за да ти върна парите и да си купя нещо, което няма да се скъса още на първия ден. — Усмихна му се. — Достатъчно, за да предпочета да тръгна сама, ако дори съвсем малко започнеш да ми досаждаш.

Изражението му изведнъж стана дръзко.

— Защо ли ми се струва, че се чувстваш прекрасно точно където се намиращ сега?

— Това обаче няма нищо общо с теб.

— Няма ли? Целувката ни снощи ми подсказа нещо съвсем друго.

— Коя целувка?

— Онази, която те накара да мечтаеш, преди да заспиш.

Тя тихичко изсумтя и го изгледа с невинни очи.

Той се намръщи.

— Мразя да пазарувам. Особено когато съм с жена.

— Тогава недей да идваш с мен. — Тя закричи с бодра стъпка към центъра на базара, после изведнъж спря. Това си беше един най-обикновен покрит американски базар и нямаше да ѝ се наложи нито да се здрависва с някого, нито да подканва някого да гласува. — Колко е хубаво!

Той я изгледа сякаш беше полудяла.

— Това е треторазреден базар накрая на света, а всеки такъв базар е част от верига. За човек със синя кръв като твоята е малко чудно, че се задоволяваш с толкова малко.

Тя вече беше твърде заета, устремена към отделението за дрехи, за да му отвърне.

Независимо от изразеното отвращение, Мат всъщност беше така добре дресиран от седемте си сестри, че се беше превърнал в прекрасна компания при пазаруване. Почти не се оплака, носейки

Бътън, докато Нийли се ровеше в купчини дрехи, и в основни линии дори премина успешно препитването, което му беше устроила какво би й отивало и какво не. Тъй като от ранни години у нея беше култивиран проникателен усет по отношение на модата, едва ли имаше нужда от неговото мнение, но й беше забавно да узнае предпочитанията му.

В добавка към комплекта най-необходими дрехи, които беше набавила за себе си, тя купи и дрехи в светли цветове за Луси, после се отби и в бебешкото отделение, за да открие подходящи гащеризончета и за Бътън. Мат обаче й развали настроението, като отказа тя да плати за дрехите на децата. Докато той се занимаваше с плащането, тя избърза до друга автоматична маркировъчна каса, за да снабди Бътън и с една сладка шапчица от розов деним с козирка.

Сложи я на главницата на Бътън и Мат, след като я огледа, извъртя козирката назад.

— Ето това е истинското Демонче, което имам предвид.

— Извинявай.

Тя мислеше, че бебето ще поиска да свали шапката от главата си, но тъй като обожаваният от него Мат я беше наместил там, нищо подобно не се случи.

— Аз ти я купих, не той — обърна се към Бътън Нийли.

Бебето притисна глава в ямката на врата му и дълбоко въздъхна.

Нийли едва можеше да повярва, че никой не й обръща внимание. Променената й външност, фактът, че никой не би очаквал да открие Корнелия Кейс в малък покрит базар в Западна Вирджиния, както и отличната маскировка, която представляваше за нея Мат с бебето, й бяха осигурили тази така омайваща незабележимост.

Насочиха се към централното отделение на базара. Новото усещане, че е възможно да пазарува сама без поне дузина души да се опитват да й помогнат, я зареждаше с буйна радост. Почти толкова забавно й беше да подслушва разговорите на останалите, докато чакаше на опашката за автоматичната маркираща каса.

Щом съзря отделението за бельо, поиска да се освободи от присъствието на Мат.

— Сега е мой ред да нося Бътън. Имаш ли нещо против да отнесеш покупките ми до колата?

— Ти май се опитваш да се отървеш от мен.

— Що за хрумване? Каза ми, че не обичаш да пазаруваш, и аз просто ти показвам, че зачитам мнението ти.

— Измисли нещо друго. Или искаш да си купиш тампони, или бельо.

Тези негови сестри...

— Имам нужда от бельо — призна тя — и предпочитам сама да си го купя.

— Груповите покупки на бельо са много по-забавни.

И той се запъти към отделението за бельо. Бътън радостно подхвъркна в ръцете му, беше невероятно сладка с розовата шапчица с обърната козирка.

Нийли побърза да го настигне.

— Ще бъдеш единственият мъж там. И скоро ще ти стане досадно.

— Досадно е да си единственият мъж в отделението за бельо, ако си само на тринайсет. На трийсет и четири това изобщо не е досадно. Даже усещам как интересът ми се засилва. — И той се запъти право към една дантелена нощница в черно, която беше почти изцяло прозрачна. — Смятам дори да започнем с това.

— А аз не смятам така.

— Добре, ами какво ще кажеш за тези тук? — попита и се приближи към витрина с изложени черни бикини.

— Ами ако кажа *не*?

Той вдигна нагоре черен сутиен тип бриджитки.

— И за това ли ще спорим?

Тя избухна в смях.

— Ти харесваш черно бельо, така ли?

— По-скоро би ми харесало как изглежда на една много слаба жена.

Това като че я преряза като с нож. И я накара просто да грабне няколко чифта гащи от памук, не толкова дълбоко изрязани като бикините.

— Не бъди жестока!

Е, как другояче би могла да реагира на подобно поведение? Корнелия Кейс се чувстваше толкова несигурна по отношение на секса, че не би сторила нищо. Но Нел Кели... Нел може и да имаше куража да опита нещо по-рисковано.

След като плати за покупката си, пак ѝ останаха достатъчно пари, за да продължи пътешествието си сама, но в нейните очи самотното странстване вече нямаше същия чар.

На излизане видяха Луси да тича към тях с блеснали от вълнение очи.

— Търсих ви навсякъде. Ела, Нел. Бързо!

И тя грабна пакетите от ръцете на Нийли, натика ги в ръцете на Мат и я повлече нанякъде.

— Чакай! Какво има?

— Ще видиш.

Нийли се огледа назад към Мат, но той се беше навел, за да вдигне пакета, който беше изпуснала. Тя се остави Луси да я дърпа, зарадвана от факта, че момичето се държи като най-обикновена тийнейджърка, а не като настръхнало зверче.

— Вече те записах. Пъхни си фланелката в шортите, за да не изглеждаш бременна. Хайде, побързай! О, боже, вече са започнали.

— За какво си ме записала?

— За нещо страхотно. — И тя я повлече към средата на базара. — Първата награда е телевизор. Ще си го пускаме в Мабел.

— Луси!

— Бързо!

Около леко издигната платформа вече се беше събрала тълпа, а на нея имаше оркестър и наредени хора с номера.

— Чакай малко. Няма да помръдна, ако...

— Ето я.

Луси избута Нийли към млада жена с дълга коса, вързана на конска опашка. В ръцете ѝ имаше лист, прикрепен към пластмасова подложка, а на гърдите ѝ беше прикрепен стикер с усмихнато човече.

— Успяхте. — Жената залепи стикер с големината на етикет и изписана цифра единайсет на фланелката на Нийли. — Вие сте последната ни участничка. На кого смятате, че приличате?

Нийли остана като втрещена.

— Какво...

— Прилича на Корнелия Кейс! — възкликна Луси. — Нима не си личи отдалеч?

Едва тогава Нийли съзря опънатия високо над платформата транспарант: „Конкурс за двойници на известни личности!“.

[1] Бони и Клайд — двойка реално съществували престъпници, увековечени в едноименния филм с Фей Дънауей и Уорън Бийти. — Б.пр. ↑

[2] Федерална служба за експресни пощенски услуги в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Смешното в първото име е комбинацията между Омир, известно като име на древногръцки автор на „Илиада“ и „Одисея“, и фамилията, която в превод означава глупак. При второто смешна е фамилията, която свободно би могла да се преведе като Добрепадналов. — Б.пр. ↑

10.

Нийли почувства сякаш кръвта ѝ изстива.

— Луси, аз няма да участвам!

— Вече е късно. Платила съм десет долара. Искам, така че гледай да спечелиш!

— Имаме още една участничка — обяви конферансието. — Елате тук, номер единайсет! Вашето име е... — И той погледна в списъка, който жената с пластмасовата подложка му беше подала. — Бранди Бът!

— Измислих го, за да не може бившият ти мъж да те открие — прошепна Луси, докато подбутваше Нийли по стълбите нагоре.

— Не се притеснявайте. Елате при мен.

Цялата насъбрала се тълпа се извърна към нея. Крайниците ѝ изтръпнаха, а пръстите на ръцете ѝ направо се вледениха. Помисли си дали да не избяга, но това само щеше да породя някои подозрения. Краката ѝ така се бяха вдървили, че едва изкачи трите стъпала.

Защо беше оставила Мат да ѝ махне подплънката? Останалите участници се бяха наредили в неравна редица. Тя зае мястото си в края ѝ и си пожела да стане невидима, но тълпата продължаваше да я наблюдава с любопитство. Искаше ѝ се да убие Луси.

— Бранди, кажете ни откъде сте?

Гласът ѝ потрепери:

— Que^[1]?

— Откъде сте? Къде живеете?

— No hablo ingles^[2].

Луси буквално я простреля с поглед.

Конферансието погледна безпомощно жената с пластмасовата подложка. Луси се провикна от подножието на стълбата:

— Тя е от Холивуд, Калифорния. И вече не можете да я изхвърлите, защото платих десет долара за нея.

— Няма да я изхвърлим, мило момиче — изрече конферансието с школуван глас на човек, привикнал да работи с микрофон. — На кого

смятате, че приличате номер единайсет?

— Que?

— Тя прилича на Корнелия Кейс! — извика Луси. — На първата дама!

— А вие, дами и господа, какво смятате?

Тръпки побиха Нийли, щом хората реагираха с аплодисменти.

— Ето какво хубаво състезание се получи, дами и господа. Сега, за кого ще гласувате? Време е да изберем нашите финалисти.

За участие се бяха записали най-различни хора — сред участниците имаше мъже, жени, едно дете, един старец и тийнейджърка. Никой обаче не ѝ напомняше за някоя известна личност, която тя познаваше.

Конферансието ги помоли да подравнят редицата — Нийли усети краката си като залепнали в цимент — и застана зад тях.

— Подкрепете своите фаворити с аплодисменти и не забравяйте, че това състезание е организирано от страхотния и неуморим екип на радио WGRB-FM 1490!

И той започна да посочва с ръка всеки от участниците. Шумът от аплодисментите всеки път караше сърцето на Нийли да потреперва. Жената с пластмасовата подложка измерваше силата им с малък шумомер, приседнала в самия край на платформата. Щом конферансието посочи с ръка Нийли, тя наведе глава и се постара да изглежда като човек, който говори единствено испански. Разнесоха се много по-мощни ръкопляскания.

Гласуването привърши и жената подаде бележка с резултатите на водещия. Той се загледа в тях.

— Вече са известни тримата финалисти. Ето кои са те! — И той посочи огромна жена с изрусена коса.

— Госпожица Джоан Ривърс^[3]! — Тълпата заръкопляска. Конферансието се придвижи до мъж с огромен корем и бяла брада. — Дядо Коледа! — Разнесоха се по-силни ръкопляскания. И най-неочаквано водещият спря до Нийли. — И първата дама Корнелия Кейс!

Оглушителни ръкопляскания.

Последва пространна промоция на програмата на страхотния и неуморен екип на радиото. През цялото това време Нийли не откъсна поглед от върха на обувките си.

— И сега е време за финалния кръг. Отново с ваша помощ, дами и господа, ще изберем победителя в конкурса за най-сполучлив двойник на известна личност, организиран от WGRB!

С крайчеца на погледа си Нийли видя Мат и Бътън, които явно се радваха от развитието на събитията.

— А сега да чуем аплодисментите ви за Джоан Ривърс или госпожа Джанин Паркс!

Разнесоха се бурни аплодисменти за Джанин, чиито джапанки обаче разваляха донякъде впечатлението от приликата ѝ с Ривърс.

— А какво ще кажете за Дядо Коледа? И Клифърд Рейс!

Аплодисментите бяха още по-бурни.

— И сега последната ни участничка за днес. Бранди Бът или първата дама Корнелия Кейс!

Нийли се опита да не мига, макар да се стресна при нечие изсвирване.

Жената с пластмасовата подложка провери показанието на шумомера, след което привика конференсието да се приближи до нея и зашепна в ухото му. Той се върна в центъра на подиума.

— Дами и господа, имаме победител! — Последва драматична пауза за повишаване градуса на напрежението. — Шампионът на конкурса за най-сполучлив двойник на известна личност, организиран от страхотния и неуморен екип на WGRB... и собственик на новичък деветнайсетинчов телевизор „Зенит“ е... господин Клифърд Рейс!

За най-голямо учудване на Нийли водещият сграбчи ръката на дебелака до нея и започна да я разтърсва.

Беше изгубила! Обгърна смаяно с поглед тълпата. Мат ѝ отправи усмивка от типа *можеше да се предположи*, а Бътън запляска с ръчички, имитирайки хората наоколо.

Един фотограф се подготвяше да ги снима — за Нийли усещането беше като че я поляха със студен душ. Сведе ниско глава и лекичко започна да се придвижва към ръба на подиума.

— Само за минутка, Бранди. Вие сте първа след Дядо Коледа и за вас също има награда.

Тя се престори, че не е разбрала какво ѝ казват, и побягна от сцената. Хората ѝ направиха път, когато тя се запромъква към Мат.

— Няма ли да си вземеш наградата? — попита я той, щом като го приближи.

— Искам просто да се махна оттук — прошепна тя гневно.

Веждите му се извиха подигравателно.

— Ей, пък аз си мислех, че можеш да говориш само на испански.

— Сега нямам нужда от комплименти. Ще се видим при колата.

На теб се пада честта да намериш Луси — аз не искам да я виждам никога вече! А сега ми дай Бътън — аз ще се погрижа за нея.

Ако фотографът отново поискаше да я снима, щеше да се прикрие зад бебето.

— С удоволствие.

Още щом бебето премина от неговите ръце в нейните, то изкриви личице в ням протест. Нийли вече беше привлякла достатъчно вниманието към себе си, затова бебешкият рев беше последното нещо, от което сега имаше нужда.

— Не плачи, сладурче. Моля те, не плачи.

Бътън още повече нацупи устнички.

— Га-ти!

Нийли се извърна и се приготви да поеме към изхода.

— Как прави прасенцето... а? Грух... грух... грух!

В този момент към нея се приближи Луси, с кутия „Блек енд Декър“ в ръка и с намръщено изражение на лицето.

— Какво да правя сега с тази идиотска дрелка, а? Нел прилича много повече на Корнелия Кейс, отколкото оня стар козел на Дядо Коледа. Ти защо гласува за него?

Нийли сепната се спря и се извърна към тях.

— Ти си гласувал за него?

Той сви рамене.

— Трябва да признаеш, че той наистина изглежда като Дядо Коледа. И брадата му е *истинска*.

Нийли го загледа втренчено.

— Не мога да повярвам. Преди два дни човек не можеше да те спре да говориш колко много съм приличала на... знаеш на кого, а сега дори не си гласувал за мен?

— Гласувах по съвест.

Тя се учуди, че все още имаше сили да се разсмее.

За голямо облекчение на Мат, когато стигнаха гаража, разбраха, че Мабел е готова за път.

— Ами моя пикник? — направи опит за протест Нийли, когато се насочиха към магистралата.

— Обещай й, че ще си направим пикник, Джорик, иначе ще ни го натяква през цялото време.

— Така те искам, госпожице *Искам на базар* — сопна се Нийли.

— Момичета, момичета... — беше реакцията на Мат, сподирена от дълбока въздишка.

— Не мога да повярвам, че спечели само дрелка — отново насочи вниманието към случилото се Луси. — Трябваше да си сложиш друга фланелка, както ти казах, за да не изглеждаш толкова дебела.

— Не изглеждам дебела.

— И аз така смятам, Луси — обади се Мат. — Тя изобщо не изглежда дебела.

— И защо ти трябваше да им говориш на испански? — Луси пусна кутията с дрелката на масата. — Къде можем да продадем това нещо и да му вземем парите?

— В заложна къща — предположи Нийли.

— Точно така. Хайде да отидем в някоя заложна къща. Може оттам да си купим телевизор — на старо.

— Няма да ходим в никаква заложна къща! — скръцна със зъби Мат.

— Прекаленото гледане на телевизия може да нанесе непоправима вреда — беше коментарът на Нийли.

— Телевизорът не е за мен. А за Бътън. Не се ли сещате защо?

— Не. Защо на Бътън ще й трябва телевизор?

— За да гледа сериала „Телетъбис“, като всички останали деца на нейната възраст. На вас не ви пука, нали, че не ходи на детска градина?

— Спри се — изръмжа Мат. — Не искам повече да чувам и дума за зложни къщи или теле-незнамкаквиса или за нещо друго. Ясен ли съм?

— Напълно. — Никой и не гъкна.

Мат предпочете да прекоси Западна Вирджиния в посока към Охайо не по междущатската магистрала, а движейки се по „Път №50“ — шосе, което също така свързваше двата щата. Така Нийли разбра, че

мисълта дали полицията не издирва двете момичета, продължаваше да го притеснява.

С приближаването на обедния час на небето започнаха да се трупат все повече облаци, а после и заваля, принуждавайки Нийли да се откаже от плановете си за пикник. Вместо това ядоха хамбургери в движение, пътувайки сред подгизналите живописни хълмове на Югоизточен Охайо — родина на осем президенти, макар един от тях, Уорън Хардинг^[4], да беше натворил такива безмозъчни неща, че й беше чудно как някой щат изобщо би си признал, че му е роден.

Бътън през цялото това време беше сравнително спокойна, вперила очи в любимия си Мат, но Луси непрестанно подновяваше исканията си да спрат при всеки покрит базар, по-голям магазин или място за почивка, явили се на хоризонта. Мат нито веднъж не й обърна внимание, което я накара да бъде още по-настойтелна. Нийли започваше да подозира, че на Луси изобщо не й се искаше да стигнат до Айова и това я разтревожи.

Тя принуди Мат да спре пред един търговски център и купи оттам няколко игри, както и няколко книги и списания, с които се надяваше да поразсее тийнейджърката.

— Хобит^[5]? — Луси хвърли книгата само секунда след като Нийли й я подаде. — Това е детска книжка.

— Съжалявам, скъпа — отвърна й Нийли с подчертано фалшива симпатия, — обаче „Одисея“-та беше изчерпана.

След като Луси изобщо нямаше представа за какво й говори Нийли, единственото, което можеше да направи, беше да я изгледа кръвнишки. Но само минута по-късно отиде отзад и се плъосна върху двойното легло с презряната книга в ръка — през целия следобед Нийли не чу и дума от нея. След като Бътън кротко си спеше на детското столче, а Луси четеше отзад, Нийли можеше вече спокойно да се отпусне и да се наслади на пейзажа.

— Съжалявам наистина, че пикникът ти не се състоя — обади се по някое време Мат.

— Изобщо не съжаляваш. — Тя се усмихна. — Времето върви към оправяне, така че може да си организираме пикник за вечеря.

— Направо изгарям от нетърпение.

— Към всичко подхождаш с цинизъм. Защо?

— Цинизмът си върви с работата ми.

— Не знаех, че цинизмът е едно от предимствата да си работник в стоманодобивната индустрия.

Очите му за миг проблеснаха диво, когато каза:

— Понякога предимство, понякога недостатък. — После на устните му се появи усмивка. — Снощи ми хареса.

Тя изведнъж се почувства неловко като че беше тийнейджърка.

— А на мен не. Ти направо не беше на себе си заради тази възглавница.

— Признай си, че ти е по-добре без нея.

— И си позволи да правиш какви ли не заключения за брака ми. Не само това, ти си...

— Страхотен целувач?

Тя се принуди да се усмихне и каза:

— Да, предполагам, така е.

Той въздъхна:

— Е, а аз предполагам, ме просто вкусовете ни не съвпадат.

— Точно така.

— Аз харесвам големите, агресивните, мъжкия тип целувки... които карат да ти настръхне кожата от главата до петите. А ти обичаш невинните, момичешкия тип целувки... от които не би се накривила и една панделка.

— Момичешки целувки ли?

— Да, онези целувки, които малките момиченца с панделки на главата пазят за своите чичовци, пушеци лули.

— Едва ли бих целунала своя чичо по начина, по който целунах теб снощи!

— Целувки с лъжлив морал.

— Лъжлив морал! — Усети отвращение. — Подобно поведение ми е напълно чуждо.

— Тогава защо си купи бяло бельо?

— Само за да те подразня. Ако не беше с мен, щях да си купя нещо много по-екзотично.

— Като какво например?

— Като нещо, което не ти влиза в работата.

— Не, сериозно. Това е много важно за мен. Бельото издава характера на жената.

— Гениален извод.

— По тази причина фактът, че носиш бяло бельо, ме притесни.

— А мен ме притеснява, че не мога да разбера защо това притеснява теб.

— Не е ли очевидно? Това е любимият цвят бельо на серийните убийци.

— Аха. — Тя кимна разбиращо. — Знаеш го от личен опит ли?

— Четох го някъде. Жените, които носят такъв тип бельо, са същите, които слагат табели на прозорците си с надпис *продава се* или *дава се под наем*. Следващото нещо, които узнаваш за тях, е, че съседите им започват да се оплакват заради лошата миризма, разнасяща се откъм задния двор.

— Все някак и тези момичета трябва да преживяват, нали?

Той се разсмя.

Да се шегува на тема бельо не беше в стихията ѝ и много ѝ се искаше да смени темата, но шляещата се по пътищата на Америка Нел Кели със сигурност нямаше да отстъпи.

— Не мисля, че това има нещо общо със серийните убийци. Смятам, че ти си превърнал черното бельо във фетиш.

— Червеното също ми харесва. Макар че на теб всякакъв цвят ще ти отива.

— Така ли смяташ?

— Ами да. — Той ѝ се усмихна и нарочно бавно плъзна сивоок поглед от главата до петите ѝ, като че обливайки тялото ѝ с разтопен метал. — Как предлагаш да разрешим проблема с целуването?

Корнелия Кейс изобщо не би се занимавала с подобен проблем, но Нел не беше толкова гнуслива и с готовност поддържаше диалога.

— Като се откажем и приемем, че на някои неща просто не им е писано да станат.

— О... аз имам друга идея... да поработим над целувките.

Кожата ѝ настръхна.

— И как предлагаш да стане това?

— Ще изчакаме малките досадници да заспят и започваме работа.

— Аха. Предполагам, че си помислил как ще го осъществим и на практика.

— Виж, в хотела снощи беше триста пъти по-удобно, отколкото в тази теснотия. Смятам за тази нощ също да се настаним в хотел.

Корнелия избра точно този момент, за да надигне глава:

— А аз смятам, че много бързаш. Срегнахме се едва преди два дни.

— И ще се разделим след два-три дни. Така става още по-важно изобщо да не си губим времето.

— А да подходим по единствения правилен начин, така ли?

— Точно така. Не си ли си фантазирала някога за секс с непознат?

Силен и красив непознат, който ще я вземе на ръце, без изобщо да се интересува коя е тя, и ще я дари със зашеметяваща любов, а после ще изчезне с първите слънчеви лъчи.

— Никога.

— Лъжкия — каза Мат и се ухили. В усмивката му се четеше нахална увереност, че отговорът ѝ всъщност е положителен.

— Ще млъкнеш ли за малко, за да мога да се насладя на пейзажа?

В задната част на караваната Луси беше отместила книгата настрана, загледана в жестовете и мимиките на Джорик и Нел. Те изглежда бяха забравили изобщо за присъствието ѝ. Нямаше как да чуе какво си казват, но съвсем ясно се виждаше, че и двамата влагаха много страст в разговора.

Постепенно в главата ѝ започна да се оформя една идея — в същото време се заформира пак болка в корема ѝ, но това беше от вълнение. И двамата не бяха женени. Джорик се държеше покровителствено и си мислеше, че знае всичко, но Бътън го харесваше. Нел беше различна, ясно беше, че не разбира много от бебета, но пък всеки път проверяваше дали Бътън не се е наранила. Беше и много добра — купи дрехи за Луси и разни други неща. Макар Джорик веднъж да се беше напил, нямаше признаци да е алкохолик. Освен това караше голяма и скъпа кола, значи имаше пари, беше и много забавен — това обаче тя нямаше намерение изобщо да му признава.

Ами ако успееш да направи така, че те да се *съберат*? Коремът я присви още повече. За тях двамата вярваше много повече, че ще се грижат за Бътън, отколкото беше вярвала за Санди. Можеше да се

влюбят, да се оженят и да осиновят Бътън. Сестричката ѝ беше сладичко малко момиченце — не противна тийнейджърка като Луси, и Джорик и Нел изглежда започваха малко по малко да я харесват. Джорик беше престанал да се оплаква всеки път, когато трябваше да я вземе на ръце, а Нел вече не изглеждаше толкова нервна в нейно присъствие, както първия ден.

Колкото повече Луси размишляваше, толкова повече вътрешно се убеждаваше, че тези двамата бяха най-голямата ѝ надежда. Някак трябваше да успее да събере Джорик и Нел, а след това и да ги убеди да осиновят Бътън. А щом положението на сестра ѝ се уредеше, Луси вече спокойно можеше да се погрижи и за себе си.

Но като си помисли, че ще трябва да се раздели с Бътън, ентузиазмът ѝ се поизпари. После започна да се убеждава, че не бива да е чак такава идиотка. Нали така искаше да стане, нали? Да остане *сама*. Сама да се грижи за себе си. Чудесно щеше да се справи. Беше упорита, умна и можеше да измъкне от всекиго каквото си поиска.

И все пак за милионен път си пожела да има нормално семейство. През целия си живот си беше мечтала за истински татко, който да коси полянката пред къщата им и да я нарича с умалително животинско име, и за майка, която да не е постоянно пияна и постоянно да си губи работата и да спи с когото ѝ падне. Всички щяха да живеят в истинска къща, не като онези под наем, от които ги гонеха като нередовни платци. Щеше да учи в добро училище, където никой нямаше да ѝ се подиграва, да дружи с добри деца, а не с отрепки. Щеше да посещава клубове, да пее в хор и щяха да я харесват момчета, които не бяха наркомани. Това искаше.

Затропа с пръст по леглото. Това искаше, но нямаше да го получи и нямаше смисъл изобщо да си представя, че би могла. Точно сега се налагаше да помисли за сестра си, а това означаваше да събере Нел и Джорик. Нямаше да бъде лесно, защото и двамата бяха достатъчно умни, но Луси си каза, че тя е по-умна. Трябваше само да ги насочва в правилната посока.

И да се постарее колкото беше възможно повече да ги бави по пътя към Айова.

Бътън изчака да стигнат до Индиана, преди да изгуби присъствие на духа. Този път изобщо не се наложи да убеждават Мат да спре. Зад себе си бяха оставили цели два щата — Западна Вирджиния и Охайо, а и Мабел нито веднъж не се беше развалила, така че той беше изпълнен с много по-голям оптимизъм за скорошно пристигане в Айова.

Мат насочи караваната към малкия къмпинг, който бяха избрали за пренощуване, а докато извиваше, не спря да се усмихва заради различните звуци, като от селски двор, с които Нел се опитваше да разсее Бътън. Беше чудесна, умна и забавна. Но именно изтънченият ѝ сексапил обаче беше виновен за преминаващите като на филмова лента през съзнанието му фантазии на тема *той и тя*.

През целия изминал следобед беше шофирал, обладан от похот. Всеки път, когато тя кръстосаше стройните си крака или оставеше сандалите си да се изплъзнат, или пък леко го докоснеше с ръка, той се чувстваше сякаш ще експлодира. На тази тайнствена дама може и да не ѝ беше станало съвсем ясно, но щеше да се сдобие с любовник. И ако му беше позволено да добави — а той можеше да си го позволи, по дяволите — тя щеше да се сдобие с любовник още *тази вечер*.

Щеше да бъде цяло изпитание, след като разполагаха с такова тясно пространство и освен това се налагаше да го делят с две деца, но вратата към задната част се заключваше и освен това двете момичета не се стряскаха от всеки шум. Е, не беше идеалната ситуация — тъй като му се искаше да я накара да крещи — но не можеше повече да чака.

Докато се люшкаха по черния път към къмпинга, той се питаше докога ли щяха да издържат в леглото тези нейни изтънчени маниери. Ако можеха да останат наистина съвсем сами... Онази малка част от мозъка му, която все още функционираше напълно рационално, го предупреждаваше да изчака, но първичните му инстинкти го зовяха да сложи своя отпечатък върху нея колкото се може по скоро.

Да сложи отпечатък си върху нея? Откъде му идваха наум подобни изрази? Дали би могъл да я хване за косата и да я завлече в гората? Усмихна се, като си представи само как би реагирала тя на подобно поведение, после насочи Мабел към мястото за паркиране и изключи двигателя.

Демончето от циврене беше преминало в хълцане, а Нел се зае с предпазните колани на седалката. Бузите ѝ бяха поруменели заради

усилията около животинските звуци, а когато се наведе напред, Мат видя очертанията на гърдите ѝ, отпуснати с цялата си тежест върху памучната фланелка. Спешно се нуждаеше от глътка чист въздух.

Излезе навън, макар да знаеше, че ще се наложи да влезе вътре почти веднага, за да сложи малката да спи. Набързо огледа наоколо и мислено се поздрави, че беше предпочел малък къмпинг вместо един от онези огромни и широко рекламирани къмпинги. Тук можеха да разчитат на известно уединение.

Точно тогава една пухкава жена в потник на цветя, яркосини шорти и карирани гуменки се появи и пое в бавен тръс към него, на гърдите ѝ ритмично се полюшваха окачени на многоцветна каишка очила за четене. Следваше я слаб мъж, докаран в прецизно изгладени морскосини шорти, карирана спортна риза, черни чорапи и кафяви кожени сандали.

— Здравсти! — извика развълнувана жената. — Ние сме семейство Уейн от Форт Уейн. Аз съм Бъртис, а това е мъжът ми Чарли. Много се надявахме, че ще си имаме за съседни такова хубаво младо семейство като вас.

Мат усети как всичките му планове за прелъстяване на Нел в уединение се сгромолясаха.

— Бебето ви май се бунтува — включи се и Чарли. — Нашата внучка ревеше така, но Бъртис винаги успяваше да я укроти, нали така, Бъртис? Изнесете бебето навън и оставете на бабата да се погрижи, а?

В този миг отвътре се появи Нел с Бътън, която се извиваше в ръцете ѝ и ревеше с цяло гърло. Бузките ѝ бяха мокри, а устичката ѝ се кривеше от обида и възмущение.

— Мислех, че малко чист въздух може да... — започна Нел, но спря, щом видя Уейнови.

— Здравсти, скъпа. — Бъртис отново представи двамата, после си сложи очилата и протегна ръце към Бътън. — Нека аз да я взема. Знаем как да я успокоя.

Мат не можеше да позволи на някой непознат да вземе Бътън, затова сам я пое от ръцете на Нел, преди още другата жена да успее да я докосне.

— Хайде млъквай, детенце. — Бътън беше поела дъх за нов рев, но от устата ѝ не излезе и звук. — Така е по-добре.

Тя изхълца и нацупи устнички в такъв маниер, сякаш искаше да каже, че заслужава най-малко диамантена гривна или кожено палто, за да бъде умилоствивена.

— Вижте, моля ви се! Какво въздействие само! Обаче не е честно! — Бъртис хвърли заговорнически поглед към Нел. — Ние носим цялото бреме, раждаме ги в мъки, а после те обичат повече бащите си.

— Аз не съм я раждала — отвърна Нел. — Аз...

— Мамо! Татко! Много ви благодаря за тази толкова шарена книга. Беше ми истински полезна. — Мат извърна поглед и видя Луси да слиза от караваната, подчертано благото ѝ и въздържано изражение на лицето беше в разрез с лака ѝ като на проститутка. — Здравсти, аз съм Луси Джорик.

Мат примигна. Все още не можеше да повярва, че Санди беше нарекла децата с *неговата* фамилия.

— Това са баща ми Мат и майка ми Нел и нашето бебе Бътън. Нали е сладка? Щяха да се развеждат, защото татко тръгна с най-добрата ми приятелка, обаче после се сдобриха и за награда си родиха Бътън.

Мат погледна към Нел.

— Ще се издрайфам.

Нел се разсмя и се обърна към Бъртис.

— Луси расте твърде бързо. Не ѝ обръщайте внимание. Мат и аз не сме женени. Аз съм само бавачка.

В погледа на Бъртис ясно се четяха две нещо — че не вярва нито дума на казаното, но и че в същото време е видяла твърде много в живота, за да се превръща в съдник. Затова сега реши да насочи вниманието си към множеството обеци на Луси.

— Надявам се, че не си си пробила и езика, малка госпожичке. Най-голямата ми внучка си сложи обещане на езика, но я глътна, после докторът я накара цяла седмица да ходи по голяма нужда в пластмасова кофа и ровеше с ръкавици в нея да проверява дали не го е изхвърлила.

Мат изпита почти радост, като видя ужас в погледа на Луси, и изпита чувство на уважение към Бъртис.

— Можете да вечеряте с нас, щом се оправите. Приготвила съм шунка, печена с мед, и моя картофен специалитет „Орегон-Айдахо“,

трябва да опитате и десерта ми — кекс с плодов коктейл „Доул“. Всички искат да носят от него и за неделната проповед. Луси, ела да помогнеш на Чарли да съберете тези маси една до друга. А ти, моя малка, за теб ще приготвим нещо специално за ядене.

Мат погледна към Нел с надежда, че тя ще намери подходящо извинение да отклонят поканата на Уейнови, но тя изглеждаше прехласната по предложението им.

— Много ви благодаря за поканата — заекна той, — но...

— С радост я приемаме! — възкликна Нел. — Дайте ни само няколко минути, за да се приготвим.

И докато се обърне Мат, Нел вече беше изчезнала в караваната, Луси започна да се отдалечава с Уейнови, а той остана да стърчи с Демончето в ръце — бебето се пресегна през разкопчаната му риза и го дръпна за космите на гърдите.

— Оу!

Доволна, Бътън запляска с ръчички.

Мат последва Нел вътре в караваната и остави бебето да лази по пода.

— По дяволите, Нел, защо ти трябваше да казваш, че ще вечеряме с тях?

— Защото така искам. Но ние какво ще занесем? Трябва да занесем нещо, нали така?

— Откъде да знам?

Тя започна да се щура из караваната, а очите ѝ блестяха от възбуждение. Той моментално забрави за огорчението си, за да се наслади на опънатото ѝ стройно тяло както беше застанала на пръсти, за да погледне в един от горните шкафове.

Предчувствията му за вечерта не бяха добри. За времето, през което бяха заедно, той беше разбрал, че тя има вкус към обикновените неща — бързата закуска, хубавата гледка, дори бензиностанциите. Същия следобед беше изчакала дълга опашка в един супермаркет, оформила се заради момичето на регистратурата, оказало се твърде заето с предълъг разговор по телефона, за да обърне внимание на чакащите. Вместо да се нервира, Нел се беше държала така, сякаш да я игнорират беше някаква привилегия. Вечерята с Уейнови щеше да бъде в стила на точно тези нейни предпочитания.

Тя се извърна към него, на аристократичното ѝ чело се бяха оформили бръчици.

— Знаеш ли как се пекаат бисквити?

— Майтапиш се!

— Или питка? Тя каза, че има шунка. Ще е подходящо да има питка.

— Имаме неотворен пакет чипс, няколко консерви пуканки и пакет бебешка каша. Не мисля, че се налага да правим питка.

— Трябва да имаме и друго.

— Нищо от това обаче не става за наяждане.

— Га!

Бъгън напъха в устата си една гризина с вкус на кашкавал, която беше намерила на пода. За щастие Нел не я видя.

— Царевични пръчици! — И тя енергично издърпа кутията от чекмеджето като че беше току-що открито съкровище. — Знаех, че има и друго. Те са такива добри хора.

— Аха, можеш да забъркаш царевичните пръчици с бебешката каша и да ги посипеш с чипса.

— Можеше поне да ми помогнеш...

— Предстои ми вечеря с най-зле облечените във Форт Уейн, щат Индиана, хора. Предполагам, това най-вече влияе зле на поведението ми.

Тя му се усмихна и за миг той като че не бе способен да прави нищо друго, освен да не откъсва поглед от нея. В началото и тя като че не искаше да откъсне очи от него, но изглежда малко по-късно неговият втренчен поглед дотолкова я притесни, че тя като че се съсредоточи върху изучаване на дясното му ухо. Перверзната част от мъжкото му его беше доволна, че я накара да се чувства притеснена. Това показваше, че Нел осъзнава какви флуиди текат помежду им.

Време беше да поднови исканията си.

Щом Нийли усети ръката на Мат върху рамото си, пулсът ѝ започна да се учестява. До един момент случващото се между тях ѝ беше носило само усещане за лекота и забава, но изведнъж нещо коренно се беше променило.

Усети дъха му по бузата си, а милувката с възглавничките на пръстите му беше като допир на кадифе. Той разтвори голямата си ръка, докосвайки гърба ѝ, и докато я приближаваше към себе си, тя

усети, че се възбужда. А така се предполагаше, че би трябвало да се чувства един мъж близо до една жена.

Трябваше да се държи както трябва! Нямахше да понесе, ако той отново ѝ кажеше, че се целува като момиченце. Като по-млада беше знаела как да се целува. Със сигурност и сега можеше да го направи.

Самоконтролът беше част от възпитанието, което се получаваше в семейство Личфийлд, и щом устата му покри нейната, тя съсредоточи цялото си внимание върху това, което ѝ предстоеше да направи. Едно беше сигурно. Страстните жени не се целуваха с плътно затворени устни.

Разтвори своите и наклони още малко главата си. Трябваше да се отпусне! Какво обаче да прави с езика си? Със сигурност щеше да го пусне в ход, но до каква степен? И кога?

Мат усети растящото напрежение у Нел и почти беше започнал да се поотдръпва, за да види какво не е наред, някакъв вътрешен инстинкт обаче го разколеба да осъществи това свое намерение. В един момент тя беше покорна и подканваща, а сега твърда и неотстъпчива. Като че *работеше*, а не просто се наслаждаваше на случващото се.

Почти беше сигурен, че чу, щом тя разтвори устни, как челюстта ѝ изщраква. Връхчето на езика ѝ смело се провря напред, после изведнъж като че се вцепени. Той си припомни глупавия коментар, който беше направил снощи за начина ѝ на целуване. За човек, запознат много по-добре, отколкото му се искаше, с женската психология, беше допуснал непростима грешка. Сега трябваше да поправи вредата, която беше нанесъл.

Макар да му струваше много усилия, Мат се изтръгна от железното езиче, подхвана с устни крайчеца на ухото ѝ и прошепна:

— Не се притеснявай толкова, скъпа. Остави на мъжа да се погрижи.

Клепачите ѝ примигнаха няколко пъти и погъделичкаха кожата му — той знаеше, че я е накарал поне да се замисли. Тялото ѝ се отпусна. Тя обгърна с ръце лицето му и му залепи една целувка по средата. Просто напосоки. Той се усмихна.

Тя рязко се дръпна назад и го погледна.

— Ти се смееш!

Стомахът му се сви. Наистина беше голям идиот, дори и когато се опитваше да не бъде.

— Точно така. Целувките ти ме правят най-щастливия човек в света и ми се иска да празнувам.

Не изглеждаше много уверена в думите му, дори го гледаше с известно подозрение.

— Хайде, започвай да ме критикуваш — промърмори тя. — Зная, че ти се иска да го направиш.

— Това, което искам, е да продължим да се целуваме.

Хайде, не обърквай повече нещата. Беше дал най-доброто от себе си в името на чувствеността, сега просто трябваше да я притисне към себе си и така и направи. Някои идиоти печелеха просто като се държаха като идиоти.

Този път нямаше да ѝ даде шанс да пусне в ход машинката си за мислене. Вместо това щеше да овладее територията и да я остави да поддържа темпото.

Целувката им беше така дълбока и толкова прелъстителна, че изобщо не ѝ остана време да се замисли накъде се движеше езикът ѝ, защото неговият успяваше да бъде навсякъде. Мат никога не беше успявал да разбере мъжете, които искаха единствено да стигнат до главното събитие. На него му харесваше да се целува. А да целува тази невинна жена, тази жена от класа, беше особено сладостно.

Пръстите ѝ поеха под ризата му към раменете, а неговите ръце се вмъкнаха под фланелката ѝ, за да сторят онова, за което си беше мечтал през целия ден.

Кожата ѝ беше мека, също като устните ѝ. Придвижи ръка настрани и разбра, че не носи сутиен. Улови едната ѝ гърда в шепата.

Тя потрепери.

Погали зърното ѝ с възглавничката на палеца си. Тя издаде лек, гърлен звук. Той изгуби контрол над себе си. Стига вече прелъстяване на бавни обороти. Нямаше да чака нощта.

Трябваше да я има сега.

— Га?

Той улови в шепата на свободната си ръка част от заоблените форми на задника ѝ. Гърлените звуци, които издаваше, го подлудяваха.

— Та?

През целия ден си беше представял гърдите ѝ и сега искаше да ги види. Вдигна нагоре фланелката ѝ.

— Та!

Нел замръзна на място. Мънички ноктенца се забиха в крака ѝ. Той свали ръката от фланелката ѝ.

Тя се отстри от него. Устните ѝ бяха влажни и подути от целувките, бузите ѝ бяха поруменели, а в изражението на лицето ѝ се четеше ужас.

Двамата погледнаха надолу към своята малка придружителка, която ги гледаше с такова разочарование, равносилно само на разочарованието на органист в църквата, прекъснат посред изпълнение. На Мат му се прииска да си удари главата в стената.

— Нъ!

Нел постави ръка на гърдата, която Мат беше докосвал.

— О, господи! Тя знае какво се готвехме да направим.

— По дяволите — изруга той. — Сега ще трябва да я убием.

И той се втренчи в бебето.

Нел се наведе и я вдигна на ръце.

— О, сладурче, така съжалявам... Не биваше да виждаш какво става. — Изви очи към него. — Подобно нещо би могло да ѝ нанесе непоправима травма.

— Искрено се съмнявам.

Точно той сега се чувстваше далеч по-травмиран от бебето.

Нел отново насочи поглед към Бътън — съжалението ѝ беше напълно искрено.

— Не биваше да виждаш какво правим, Бътън. Трябва да ти кажа, че в това нямаше нищо лошо. Е, почти нищо... Искам да кажа, ние сме възрастни, а не тийнейджъри. И когато една зряла жена срещне привлекателен мъж...

— А? Значи мислиш, че съм *привлекателен*?

Кога щеше да се научи да си държи голямата уста затворена? Тя притисна Бътън към гърдите си и го изгледа критично.

— Зная какво си мислиш — че е глупаво да обяснявам подобни неща на едно толкова малко дете, но никой не би могъл да знае какво и доколко разбират бебетата.

— Е, аз не смятам, че тя ще е в състояние да разбере какво точно е станало поне още няколко години.

Помисли си дали да не си вземе душ и да се преоблече.

Нийли насочи вниманието си отново към бебето.

— Мат и аз сме напълно отговорни големи хора, Бътън, и знаем... — Спря точно когато Мат вече беше решил да се заеме само със себе си и започна да души около устата на бебето. — Мирише ми на... — Измъкна остатъци от храната, с която се беше налапала Бътън, и ги огледа. — Тя яде гризини! О, господи! Събрала ги е от пода. Няма ли някакво слабително в аптечката?

Той изви очи в недоумение.

— Нима ще дадеш слабително на бебето? Ела при мен, Демонче, преди тази дама да ти е изпразнила корема.

Той взе Бътън, макар да беше ясно, че точно сега не преливаше от милосърдие към нея.

— Но...

— Погледни я, Нел. Нищо ѝ няма, откакто сме тръгнали, и малко храна от пода няма с нищо да ѝ навреди. Когато моята сестра Ан Елизабет беше бебе, поглъщаше парчета дъвка, които някой преди това вече беше дъвкал. Не беше толкова лошо, когато го правеше вкъщи, но също така не пропускаше да прочисти от дъвки и тротоара навън.

Нел пребледня.

— Сега да идем да спасим Уейнови, преди Луси да ги е довършила. И, Нел... — Изчака, докато тя изцяло се извърне към него и го погледне в очите, и ѝ отпрати най-бавната си и опасна усмивка. — Щом като децата заспят, продължаваме оттам, където спряхме.

[1] Какво (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Не говоря английски (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Джоан Александра Молински, с псевдоним Джоан Ривърс, родена през 1933 г., популярна актриса, режисьорка, сценаристка, тв и радиоводеща. — Б.пр. ↑

[4] Уорън Хардинг (1865–1923) — 29-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Книга на известния писател фантаст Дж. Р. Р. Толкин. — Б.пр.

↑

11.

На Луси ѝ хареса семейство Уейн. Бяха скучни и Бъртис вече ѝ беше прочела една лекция за хубавото ѝ лице и силния грим, но иначе бяха чудесни. През цялото време, докато ѝ опяваше за грима, Бъртис я беше черпила с домашни сладки и я беше потупвала по рамото. На Луси точно тези докосвания ѝ бяха харесали, след като в последно време се беше докосвала единствено до Бътън и до никого друго. Дори Санди рядко я беше докосвала, освен когато беше пияна и имаше нужда някой да я заведе в банята.

Луси хареса и Чарли, макар да мислеше, че само глупак може да носи чорапи със сандали. Беше я нарекъл скаут, когато му помогна да съберат двете маси заедно. „Дай още малко надясно, скаут.“

Само да можеше да остави Бътън при Уейнови, но те бяха твърде възрастни, така че се налагаше да остане при Джорик и Нел.

Нареждаше приборите, когато вдигна глава и ги видя да се приближават с Бътън. Изглеждаха някак странно и щом се приближиха, тя ги поразгледа по-внимателно. Нел имаше червенина на врата си, а устните ѝ бяха подпухнали. Като видя, че и устните на Джорик бяха същите, ѝ се прииска да подскочи от радост.

Нийли тихичко простена, като забеляза многозначителния поглед на Луси. Тази тийнейджърка беше прекалено схватлива, което за нея самата никак не беше лошо. Нийли изцяло насочи усилията си да си придаде приятно изражение на лицето, докато се опитваше в същото време да размисли над това, което току-що ѝ се беше случило. И над нещо още по-важно — какво щеше да прави от тук нататък?

Първата дама на Америка щеше да разлисти бележника си и да набележи план, но Нел Кели изобщо не беше такъв организиран човек. Мат възнамеряваше да продължи оттам, където бяха спрели, а това беше и нейното желание — притесняваше я единствено, че нещата се бяха развили толкова бързо. Наистина ли *толкова* бързо?

Реши, че е по-добре да започне да се безпокои дали у Бътън няма да се проявят признаци на алергия заради това, че беше яла гризини от

пода, вместо да занимава съзнанието си с високия сивоок мъж до себе си, който така внезапно беше преобразил емоционалния ѝ живот.

— Я, вижте кой е тук! Нел, ела седни с бебето тук, а ти, Мат, можеш да изнесеш отвътре хладилната камера. Всеки път, когато Чарли вдигне нещо по-тежичко, и хернията му се обажда.

— При вдигане тежестта винаги трябва да пада върху коленете — обади се Чарли. — Хернията не е шега работа.

Нийли се усмихна. Никой досега не беше говорил за херния в нейно присъствие.

— Изглеждаш ми позната, Нел. Нали изглежда някак позната, Чарли? Ходила ли си някога във Форт Уейн?

— Тя прилича на Корнелия Кейс, макар не всички да мислят така. — Луси хвърли язвителен поглед към Мат точно преди той да изчезне в караваната на Уейнови, за да изнесе хладилната камера. — И сега си имам дрелка, която въобще не ми трябва.

— Господи, наистина! Погледни я, Чарли. Наистина прилича на госпожа Кейс. Направо бихте могли да сте сестри.

Нийли категорично не искаше разговорът да продължава в тази насока.

— Много се извинявам, но не успях да донеса нищо за вечеря. Не сме особено практични.

— Няма нищо. Не се притеснявайте, храна има достатъчно.

Докато вечеряха, Нийли се улови, че мисли за всички онези държавни вечери, която тя така старателно беше планирала, за протоколното изискване за всеки участник да бъдат осигурени двацет и седем принадлежности за хранене. Нито една от тези вечери не можеше да се сравни с удоволствието на сегашната. През цялото време тя и Мат си разменяха погледи, с които успяваха да си кажат много неща — сякаш се познаваха от години. Луси не спираше да се смее на закачките на Чарли. Бътън ту пълзеше, ту щрапаше с краченца около тях, прехвърляйки ръчички от стол на стол, и така успя да навести всички, докато накрая не се върна отново в скута на Мат.

Нийли направо беше като хипнотизирана от Уейнови. Бъртис цял живот беше градила семейство и речта ѝ беше изпълнена с истории за децата ѝ, внуците ѝ, църквата и съседите. Чарли беше притежавал малка застрахователна агенция и съвсем наскоро беше предал управлението ѝ на най-големия си син.

Уейнови не проявиха желание да споделят впечатления си от Вашингтон, също както и Мат. Докато унищожаваха кекса с плодовия коктейл „Доул“, тя откри, че той беше от онези пристрастни по отношение на политиката хора, които бяха изгубили всякакви илюзии за родните си политици.

Докато се стъмни, тя беше научила, че Уейнови са патриоти — лоялни, но не до степен на заблуда. Бяха привърженици на идеята да дават милостиня на всеки, който им я поискаше, но много повече бяха убедени, че трябва да се дава на хората, които истински се нуждаят от нея. Искаха федералното правителство да не се меси в личния им живот, но в същото време искаха то да намира ефикасни начини против разпространението на дрогата и насилието. Безпокояха се дали здравните им осигуровки ще се окажат достатъчни и очакваха Службата за социална защита да се погрижи за тях, но не искаха децата им да понесат икономическата тежест за това. Макар Мат да не се бе съгласил с всичко, изразено от тях, и тримата се обединиха около мнението, че днешните политици са неспособни и некомпетентни, партизански преследващи единствено политическите цели на партиите, към които принадлежаха, и готови да продадат страната единствено и само за да защитят личните си интереси.

Такава гледна точка беше в състояние винаги да обезкуражи Нийли, макар вече да беше свикнала с изразяването на подобни възгледи. Самата тя познаваше политици, които напълно отговаряха на това описание, но познаваше и такива, които бяха различни. Обаче семейства като Уейнови съставляваха гръбнака на Америка. Със сигурност ли най-доброто, което едно над двестагодишно демократично управление беше успяло да създаде, беше нация от циници?

Така или иначе сега Вашингтон жънеше каквото беше посял — тя и Денис бяха водили множество разговори точно на същата тема през годините. Макар Денис да я намираше за твърде наивна за човек, който беше засукал политиката още с майчиното мляко, тя непоколебимо вярваше, че страната е готова за появата на политици от нов тип. Понякога Нийли се улавяше, че размишлява дали самата тя да не се впусне в политиката. Най-главното правило, което щеше да следва, беше да казва истината, и дори това да я превърнеше в

последна сред равни, тя щеше съвсем открито да защитава каузата си пред хората.

Мат премести ножа си така, че Бътън да не може да го достигне.

— Ти много се смълча, Нел. За човек, който има мнение за всичко, сега съм изненадан, че не споделяш нищо за политиката.

О, би могла да сподели много неща и по време на разговора едва се беше удържала да не го направи. И все пак сега не се въздържа за един мъничък коментар:

— Вярвам, че един живот, отдаден на политиката, може да бъде и живот на чест и доблест.

Чарли и Бъртис поклатиха глави, а Мат се изхили цинично:

— Може би преди петдесет години, но не и сега.

На върха на езика ѝ като че се заблъскаха думи — десетки. Хиляди! Цяла реч за патриотизъм и дълг към обществото, с цитати от Линкълн, Джеферсън^[1] и Еф Ди Ар^[2]. Политиката би могла да се превърне в доблестна професия — още веднъж желанието да им докаже това я накара да говори.

— Дори и сега — каза тя. — Необходими са ни само неколцина смели политици.

Тримата я изгледаха скептично и тя реши, че не е нужно да говори повече.

Всички пожелаха да помогнат при миенето на мръсните съдове, освен Бътън, която вече беше започнала да нервничи от умора. Нийли тъкмо отвори уста за извинение, че се налага да сложи бебето да си легне, когато Луси излезе от караваната на Уейнови и извика:

— Те имат телевизор!

— Не искаме да изпускате публицистичните предавания — обясни Чарли. — Тази вечер е „Дейталайн“.

— Ние нямаме телевизор.

— Няма да умреш без него, госпожичке. — Бъртис прехвърли ръка през раменете на Луси. — Можеш да си почетеш някоя хубава книжка. Нещо, което да ти помогне в ученето.

— Мат, може ли да ми дадеш един от твоите „Плейбой“?

— Ти си такова дяволче, Луси — разтопи се от нежност Бъртис. — Нашата Меган много щеше да те хареса.

Луси въздъхна отегчено, но не направи усилие да се изтръгне от прегръдката на Бъртис.

— Нел, можеш да ми дадеш гащеризончето на Бътън да го зашия, докато гледаме „Дейталайн“.

За Нийли предложението на Бъртис да зашие скъсаната дрешка на Бътън дойде неочаквано — не се почувства много приятно.

— Не бих искала да те затруднявам. Наистина.

— Даже ще ми направиш услуга. Ако нямам с какво да се занимавам, направо загивам.

Нийли ѝ благодари, а после трите с Луси и бебето се отправиха към караваната. Щом влезе вътре, Нийли си помисли колко е хубаво да ти прави услуга някой, който не очаква нищо в замяна.

Бебето беше мръсно от пълзенето в тревата около масите за пикник — нещо, което Нийли през цялото време се беше опитвала да предотврати, а останалите бяха намерили за излишно прекаляване с грижите. Чарли беше помолил Мат да му помогне за разпъването на навеса, а тя и Луси в същото време щяха да опитат да изкъпят сърдитото бебе в мивката. Докато го изкъпят и облекат в чиста пижамка, мина много време — Бътън започна да хленчи и не се поддаде на опитите на Нийли да я успокои.

Тогава Луси я взе на ръце и я отнесе отзад, за да ѝ даде шишето с бебешката храна. Когато тийнейджърката затвори вратата, разделяща караваната на две, на Нийли ѝ стана тъжно. Не би могло да се каже, че изпитва ревност, но все пак се беше почувствала засегната от факта, че бебето предпочиташе всички други, но не и нея. Бътън сигурно усещаше, че при нея има нещо нередно.

Ангелът на бебешката смърт... Нийли поклати глава, за да отпъди мрачните мисли.

Вратата на караваната се отвори и тя моментално се извърна. Мат беше влязъл — изглеждаше дори по-огромен от обикновено и още по-красив. Устата ѝ пресъхна. Огледа се наоколо и видя скъсаното гащеризонче на Бътън.

— Имаш ли нещо против да дадеш това на Бъртис? Аз забравих.

И тя протегна ръка, за да му го подаде.

— Нищо против. — Звучеше твърде сговорчиво за човек, който спокойно би могъл да спечели титлата „Най-проклет в света“. — Съвсем нищо. — И ѝ се усмихна, докато протягаше ръка, за да вземе дрешката. Ръцете им за миг се докоснаха. — Веднага се връщам.

Той буквално я измъчваше. И какъв беше смисълът? Сигурно си мислеше, че можеха да се любят, намирайки се в непосредствена близост с две деца — тя обаче не смяташе, че това е възможно. С чувство на известно притеснение влезе в банята и засваля дрехите си.

Щом водата обля тялото ѝ, тя си спомни как беше поел в огромната си шепа гърдата ѝ. Всеки миг от трескавия му опит да я съблазни ѝ беше донесъл неизразима наслада. И я беше изпълнил с копнежи.

Тя си напомни, че двамата едва се познаваха. Нямаха общи интереси, нито еднакъв произход. Но нали с Денис имаха и общи интереси, и еднакъв произход и до какво беше довело това?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Независимо от всичко случило се, на нея Денис ѝ липсваше. Повече от всеки друг, той щеше да проумее сегашното ѝ объркване и щеше да ѝ даде мъдър съвет. Когато успяваше да забрави какво предателство беше извършил спрямо нея, спомняше си, че той всъщност ѝ беше най-добрият приятел.

Беше се забавила доста под душа, така че като излезе, се учуди, че Мат не се беше върнал в караваната. Защо в живота всичко трябваше да бъде така сложно? Сега беше сигурна само по отношение на едно. Че ѝ харесваше да бъде Нел Кели. Да живее в чужда кожа беше най-хубавият подарък, който някога беше получавала, и изобщо не се чувстваше готова да се раздели с него.

През целия ден я бяха преследвали видения как цели ята от правителствени агенти вървят по следите ѝ и сега устните ѝ се раздвижиха в безмълвна молитва. *Много моля! Само още няколко дни. За нищо друго не моля. Само за още няколко дни.*

Тони Делука почти не обръщаше внимание на вървящото по телевизията предаване „Дейталайн“, докато седеше в стаята си в един хотел недалеч от Конелсбърг, Пенсилвания. Тя и Джейсън бяха прекарали поредна безрезултатна сутрин на стоянката за тежкотоварни камиони и също толкова безрезултатен следобед в разпит на Джими Бригс. Сега се беше инсталирала в леглото, дъвчеше ябълка вместо картофен чипс със сол и оцет, каквото всъщност ѝ се ядеше в момента, и преглеждаше предварителния доклад от лабораторията за чевито тип „Корсика“. Беше пълно с отпечатъци от пръстите на Корнелия Кейс, но

никъде не бяха открити следи от кръв или какъвто и да било намек от насилие. Остави книгата на леглото до себе си, за да прочете информацията, която бяха получили чрез Тери Акерман.

Шеф-съветникът на Денис Кейс беше докладвал за разговор с Аврора предната вечер. По негово свидетелство тя не беше използвала кодовото наименование *Джон Норт* по време на разговора, нито го беше оставила с убеждението, че бягството ѝ не е било доброволно. Истинско облекчение беше да се знае, че със сигурност Джими Бригс не ѝ беше сторил нищо лошо, но щеше да бъде още по-добре, ако Акерман я беше принудил по някакъв начин да му съобщи къде се намира.

— Специален репортаж на Ан Къри от „Ен Би Си нюз“...

Наполовина изядената ѝ ябълка изпадна от леглото, когато тя рязко се изправи, за да се протегне към дистанционното управление и да увеличи звука. Трийсет секунди по-късно вече беше сграбчила телефона и въртеше номера на хотелската стая, в която се беше настанил Джейсън Уилямс.

— „Ен Би Си“ току-що обяви изчезването на Аврора. Сега започват да го обявяват и по „Си Ен Ен“.

— Добре.

Тя чу звука от телевизора в неговата стая и двамата продължиха да слушат заедно поредното съобщение.

— Къде е Корнелия Кейс? Компетентни източници твърдят, че първата дама на нацията, за която беше съобщено, че е болна от грип, всъщност е изчезнала. Никой не я е виждал в Белия дом от четвъртък сутринта или от три дни. Тя не е в дома си в Мидълбърг, Вирджиния, който беше обща семейна собственост заедно с президент Кейс, намиращ се на територията на имението на семейство Личфийлд. Досега няма официално потвърждение от Белия дом за нейното изчезване, но по неофициални данни госпожа Кейс е заминала по своя собствена воля. По всичко изглежда, че тя не е съобщила на никого нито за намеренията си, нито за местонахождението си. Най-тревожното е, че тя е заминала, без да се ползва от съответната протекция на Тайните служби.

На екрана се появи картина с Джеймс Личфийлд, който бързаше да се качи в една лимузина.

— Бащата на Корнелия Кейс, бившият вицепрезидент Джеймс Личфийлд, отказа всякакъв коментар, когато днес...

Тони намали звука, когато журналистката започна да прави предположения доколко може да се вярва на сведенията, до които се беше добрала. После закрепил слушалката на телефона в ямката, образувана между склонената ѝ глава и рамото, и смръщи вежди.

— Това можеше да се очаква — промърмори.

— Въпросът е дали това ще направи живота ни по-труден или по-лесен...

И тя се чудеше над същия въпрос:

— На нея ще ѝ бъде по-трудно да се крие, така че шансовете да реши да обяви къде е се увеличават. Но се увеличава и опасността за нея. Сега всеки психопат по света знае, че тя е без охрана.

— Ела долу в моята стая, а?

— Ха, момченце, не очаквах, че така ще се притесниш...

— Не говори глупости. Искам да ти покажа нещо.

— Колко голямо нещо?

— От сексуален тормоз си патят не само жените, но и мъжете, Де Лука — изръмжа Джейсън. — И ти току-що престъпи границите.

— Е, извинявай.

Тя затвори телефона и се усмихна. Джейсън може и да нямаше кой знае какво чувство за хумор, но професионализмът му нямаше как да се отрече — тя започваше да се изпълва с уважение към него. Облече си памучна рокля от две части, които се свързваха на кръста с помощта на безопасни игли, стисна в ръка ключа от стаята си и излезе в коридора.

Щом той отвори вратата на стаята си, тя докосна с разтворени пръсти гърдите му и каза:

— Мама е тук. Искаш ли да ти оставя лампата запалена, за да не те е страх през нощта?

Той изви очи по същия начин, както го правеше и дъщеря ѝ Коли, когато намираше Тони за досадна. Само младите хора явно бяха способни така рязко да си въртят очите.

— Виж това — отвърна ѝ той и махна с ръка към лаптопа си на бюрото.

Тя си беше забравила очилата за четене и трябваше да присвие очи, за да види, че на екрана му беше уебсайтът на малък вестник в

Западна Вирджиния и по-специално — страница от броя, който щеше да излезе на следващата сутрин.

— Какво трябва да гледам точно?

— Ето това.

И той посочи с пръст на екрана.

— Дядо Коледа печели конкурс за двойници на известни личности, това ли? Защо трябва да ме интересува... Уааа! — Тя нагласи по-добре фокуса си на четене и се върна към началото на статията, поглъщайки бавно дума след дума. — Как го откри?

— Просто сърфирах. Реших да проверя вестниците в радиус сто и петдесет мили от Макконелсбърг. Пише, че жената била от латиноамерикански произход, така че в крайна сметка може и да не се окаже важно. Освен това, ако някой иска да се крие, за какво му е да участва в конкурс за двойници?

— И все пак... Да бяха поместили снимка поне. Провери им телефоните и виж дали не можеш да намериш... — Тя отново присви очи срещу екрана. — Бранди Бът. Не ми звучи много като латиноамериканско име. И повечето латиноамериканки изобщо не приличат на Аврора.

— Засега не успях да се добера до нищо друго, но ми остава да проверя още на няколко места.

— Да видим аз какво мога да изровя.

Тони понечи да се приближи до телефона, после се отказа. Официалната процедура изискваше да се свържат със служба „Разследване“ на място в Западна Вирджиния, но екипът, сформиран да открие Аврора, едва ли би могъл да се нарече официален. Тя и Джейсън например докладваха директно на Кен Брадок, който беше помощник-директор, шеф на дирекция „Национална сигурност“, и можеха или да следват собствените си инстинкти, или да ги пренебрегнат.

Тя вдигна телефонната слушалка, намести я между бузата и рамото си и се извърна към партньора си.

— Имам намерение утре да потегля към Западна Вирджиния, момченце. Ти идваш ли с мен? Седем часа рано ли ти е?

— Смятах да тръгна в шест, но ако ти е нужно повече време, за да си починеш, кажи ми.

О, това момченце започваше да й харесва.

Мат продължаваше да усеща кожата на врата си настръхнала. Беше се почувствал така странно, стоейки посреди караваната на Уейнови със скъсания жълт гащеризон на Бътън в ръка, заслушан в репортажа, който бяха пуснали в предаването „Дейталайн“, за изчезването на Корнелия Кейс. Цялата работа му се струваше като едно невероятно съвпадение, но още щом наближи Мабел, усети отново да го полазват тръпки по врата. Винаги имаше това чувство, когато се натъкнеше на голяма история.

Не можеше да се изплъзне от мислени сравнения между Нел Кели и Корнелия Кейс. Въпреки външната прилика, госпожа Кейс беше въздържана и изтънчена, едно почти ефирно създание, докато Нел беше забавна, достъпна и много реална. Косата на Нел беше различна и макар да беше много слаба, не създаваше впечатлението за високообразована самоходна закачалка за дрехи висша мода, какъвто вид имаше госпожа Кейс. Челото на първата дама беше по-високо, тя самата беше по-висока от Нел и очите ѝ не бяха толкова сини. И най-вече, госпожа Кейс не би позволила на Мат Джорик да я целуне.

Следващото предположение едва не го задави. Ако Нел си сложеше руса перука, облечеше по-изискани дрехи и се качеше на по-високи токчета, можеше да мине за първата дама и спокойно да прекрачи прага на Белия дом. И когато истинската госпожа Кейс се върнеше, никой нямаше да ѝ повярва. Това беше женски вариант на „Принцът и просякът“. Истинска журналистическа находка! Отвори вратата и влезе в караваната, готов да ѝ разкаже за репортажа, когато я видя и усмивката му замръзна. Беше си облякла синята памучна нощница и седеше на кушетката с подгънати крака. Навсякъде беше изгасено, с изключение на една малка лампа. Светлината падаше косо през лицето ѝ. Изглеждаше деликатна и почти ефирна като рисунка на Мадона от петнадесети век и той не можеше да си представи, че е способна да направи такива глупави неща, като да си купи керамична жаба, да се вози в каравана и да се занимава с едно ревливо бебе.

Кожата на врата му отново настръхна. Толкова много приличаше на Корнелия Кейс.

Тя вдигна глава и се усмихна.

— Забави се. Бъртис да не ти предложи още едно парче от кекса си?

— Кекс? Не. Не, ние просто... — Една от широките презрамки на памучната ѝ нощница се свлече надолу и илюзията за приликата се загуби. Тя отново си изглеждаше като Нел, жената, за която беше мислил цялата вечер. — Просто си поговорихме.

Щом приседна на крайчеца на пейката, желанието му да я притежава се върна със страхотна сила.

— Момичетата спят ли?

— Като заклани. — Обходи за миг лицето му с изучаващ поглед. — Нещо станало ли е?

— Не, защо?

— Не зная. Изглеждаше някак особено, като влезе.

Понечи отново да ѝ каже за Корнелия Кейс, но се спря навреме. Имаше намерение да я прелъсти, а не да започне дискусия на злободневна политическа тема — новините можеха да почакат.

— Кексът май ми дойде в повече.

Тя се изправи и светлината направи нощницата ѝ прозрачна — под нея се очерта силуетът на тялото ѝ.

— Искаш ли да пийнеш нещо? Още една безалкохолна бира?

Той успя единствено да поклати глава. Усети, че става и се приближава до нея.

Тя вдигна поглед към него и той видя страх в очите ѝ — последното, което би му се искало да я накара да изпита.

— Мат, трябва да поговорим за това. Тук има две деца, от които ни дели само една врата.

— Да, знам. — Всъщност не беше размишлявал много дълго над този факт. Можеше да ѝ каже, че и двете имат дълбок сън, но сега си даде сметка колко тънка преграда беше наистина вратата, която ги делеше. Добре, щеше да импровизира. — Тук е много задушно. Нека да излезем навън и да се поразходим.

— Виж...

— Точно зад Мабел има една пътечка, която води към гората. Няма да изпускаме караваната от очи.

Неочаквано за него крайчецът на устните ѝ се изви нагоре — тя се усмихна, и тогава той си припомни за способността ѝ да се радва на малките неща.

— Ей сега ще се обуя.

След няколко минути те вече вървяха по пътеката, посипана с листа и клончета. Откъм няколкото лампи, осветяващи всяко място за къмпирание, идваше достатъчно светлина, за да виждат наоколо. Нийли пое дълбоко въздух, вдишвайки мириса на запалено дърво и промита с влага растителност, все още удивена от факта, че се разхожда по нощница.

— О, не е ли чудесно?

— Аха, хубаво е. Дай ми ръка да не се спънеш.

Не вярваше, че има такава опасност, но му позволи да улови ръката ѝ. Макар да беше направо ветеран що се отнася до ръкостисканията — бяха може би десетки хиляди, по-дълго беше задържала в ръка само детските ръчички.

— Прекарах чудесно тази вечер.

— Макар да не ми е много приятно да го потвърдя, и аз.

— Толкова добре се държах с Луси. А тя не изрече нито една лоша дума, докато бяхме с тях.

— И аз забелязах. А прекаленото опекунство във всичко на Бъртис си беше чиста провокация.

— Смятам, че точно това ѝ хареса.

— Аха, и аз така мисля. — Той спря и тя се запита дали не беше видял нещо на пътеката. — Ела насам. Извън обсега на светлината.

Гърлената нотка в гласа му възбуди сетивата ѝ. Тя изпита странна комбинация от възбуда и лоши предчувствия, когато той я извлече извън пътеката в гъсталака, а после я привлече към дебелия ствол на едно дърво. Без да я остави да си поеме дъх, я накара да облегне гръб на дървото и се притисна до нея. После я целуна.

Целувката му беше настойчива и чувствена, разкриваща десетилетия сексуален опит, но този път тя не допусна да се разтревожи дали постъпва правилно. А просто обви ръце около врата му и се отдаде на усещанията си.

Ръцете му обходиха тялото ѝ, подпалвайки хиляди огънове там, където я докоснеха.

— Не мога да ти се наситя.

Той улови в шепата едната ѝ гърда през нощницата и прокара палец по извивката ѝ. После сведе глава и с устните си пое зърното ѝ през плата.

Тя изстена. Усещането беше много силно — и ставаше все по-силно, направо вълшебно... точно каквото трябваше да бъде. Чу се как промълвя:

— Аз не искам...

— Искаш.

Възнамеряваше да му каже, че не иска да остава навън. Необходимо ѝ беше уединение. Но не искаше да го прекъсва, за да се впуска в обяснения.

Той плъзна ръка под нощницата ѝ. Откри бикините и плъзна ръка под тях.

— Влажна си.

Откровеността му я накара да потрепери. Така ли говореха любовниците помежду си? Започна да я гали. Тя изви гръб и се прилепи към него, краката ѝ сякаш по своя воля се разтвориха.

— Свали си нощницата — прошепна ѝ той.

Думите му като че я върнаха на земята. Не можеше да се справи с толкова много нови емоции наведнъж.

— Ние сме *навън*.

— Така нещата стават още по-хубави — увери я той и се зае сам да съблече нощницата ѝ.

Отначало се противеше, но след това се отказа. Беше ѝ омръзнало да внимава, да следва правилата, измислени от други хора. И се остави в ръцете му.

Хладният въздух обгърна голото ѝ тяло, след като той съблече нощницата ѝ и я пусна на земята.

— Сега си свали бикините — прошепна ѝ. — Дай ми ги.

Тя се поколеба.

— Направи го.

Неговата рязка команда усили възбудата ѝ. В същото време някакъв дълбоко закодиран от праисторическо време женски инстинкт ѝ подсказа да си поиграе малко с него и да го накара да я чака. А със следващата си реакция след лекото забавяне пожела да му покаже, че се е подчинила на волята му.

— Е, добре.

И беше възнаградена с гърлен възглас, който като че разля топъл течен мед по вените ѝ. Щом се наведе и понечи да свали бикините си, тя се усети поразена от скандалността на поведението си. Макар по

всичко да изглеждаше, че никой от обитателите на къмпинга не ги беше забелязал, това не променяше факта, че се намираха на обществено място.

Мат пое бикините от ръцете ѝ и Нийли се запита дали няма да си ги сложи в джоба на панталоните.

— Стой спокойно — прошепна той.

Нямаше намерение за нищо на света да бяга оттук.

Той сложи ръце на голите ѝ рамене и я целуна отзад по врата. После докосна гърдите ѝ и я гали, докато не я накара да се почувства без дъх. Краката ѝ се повдигнаха, после се обвиха около глезените му. Възбудата се надигна в тялото ѝ, преминавайки като спирала през него, и тя усети, че повече не би могла да издържи. Улови го за китките, за да го принуди да спре.

— Сега е твой ред. — Гласът ѝ излизаше направо от гърлото и едва се чуваше. — Свали си дрехите.

Отново се чу гърлен възглас:

— Да не си полудяла? Намираме се навън. Само някой много закъсал екзхибиционист би се съблякъл на такова място.

— Събличай се или е свършено с теб — произнесе тя със заповеднически тон.

— *Ти ще ме свършиш.* — Той прокара длани по протежение на гръбначния ѝ стълб и желанието им да се дразнят моментално се изпари. — Чувствам се прекрасно с теб.

Милувките му караха и нея да се чувства прекрасно.

Той докосна с ръце заоблените ѝ задни части, хълбоците ѝ и я притисна още по-силно към себе си.

— Имаш ли някаква представа какво точно искам да направя сега с теб?

Да, но ѝ се искаше да го чуе от него. Искаше да чува думи, които не бяха любезни. Думи, ухаещи на секс, груби и директни, които да накарат кръвта ѝ да закипи.

— Каж ми — чу се да изрича. — Каж ми *точно* какво.

Той лекичко стисна зърното ѝ. Заплаха, примесена със сладост.

— Обичаш да си играеш с огъня, така ли?

— Да.

— Тогава бъди готова да изгориш.

И тя наистина се възпламени... в геометрична прогресия. От нуждите на страстта. От стария колкото земята език на сексуалните жестове.

— Искам... да... те... поваля на земята... да... разтвори... краката... ти...

Шепнеше в устните ѝ. И подчертаваше всяка своя дума с погалване с език. И ръцете му... о, тези негови ръце... те бяха навсякъде. Разпореждаха се с тялото ѝ, като че беше негова собственост.

— ... да... те... докосна... тук... да... те... притисна... тук...

Той разтвори краката ѝ с ръка... и пръстите му се плъзнаха в мекотата на плътта ѝ...

— ... и... да... вляза... тук.

Не почувства желание да го спре, не изпита колебание, не усети, че не ѝ харесва — защото беше жена.

— И тук...

Той ѝ даваше възможност в момента да почувства женската си миризма, женските си възприятия и усещания...

— Малко по-навътре...

Усещането беше изгарящо.

Докосванията му станаха по-бързи. Тя почти изплака и тялото ѝ се разтърси от мощна тръпка.

Той я обгърна здраво с ръка и не спря да я целува, докато тялото ѝ потръпваше.

Щом тръпките престанаха, тя придоби усещане за голия му гръб под дланите си, за горещата и влажна кожа на мускулите, стегнати от чувството му за самоконтрол. Тя спусна ръка между телата им и го докосна. Той цял се притисна към нея. Горещият му дъх прогори ухото ѝ. После рязко се дръпна назад.

— По дяволите, децата!

Тя си пое дълбоко дъх.

— Искам те само за себе си! — Гласът му беше изпълнен с чувство на безсилие. — Не искам да се безпокоя дали няма да сме прекалено шумни, или дали някой няма да се събуди, за да пие вода или заради нещо друго. — От устата му се отрони ругатня, същата, която беше казал само преди минути, но тогава в нея звучеше

единствено тревога за малолетните им спътници. После изведнъж се сети нещо. — Айова!

Тя не можа да схване:

— Какво?

— Без деца. И на легло... — Ръцете му отново я обгърнаха. — А не върху елховите иглички. Щом веднъж стигнем Айова, ще можем да останем сами и тогава ще довършим това, което започнахме.

Звучеше като ранено животно и тя треперливо се разсмя.

— В Айова ли?

— Точно така. В Айова. Отбележи си го в календара, скъпа моя.

Така Айова — щатът на ястребовото око, се превърна в щат на прелъстяването.

[1] Томас Джеферсън (1743–1826) — философ, изобретател, автор на известната Декларация на независимостта от 1775 г., теоретик на постановката за демократичното правителство, архитект на държавното устройство на САЩ, трети президент. — Б.пр. ↑

[2] Латинските инициали от имената на Франклин Делано Рузвелт (1885–1945) — 32-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

12.

Мат прекара нощта между будуването и пълните с горещи мечти кратки сънища. На следващата сутрин първата му работа беше да си налее чаша кафе, после си наля и втора, когато Нел и Луси излязоха с Бътън да се сбогуват с Уейнови. Възкочи се на шофьорското място с чашата в ръка, повтаряйки си, че е възрастен човек, а не разгонен тийнейджър, но споменът за Нел, излизаща от банята само преди по-малко от час в същата онази синя нощница, го беше извадил от равновесие. Пусна радиото, за да отвлече вниманието си.

— ... изчезването на Корнелия Кейс продължава да държи цялата нация в напрежение...

Отпи глътка. Толкова беше погълнат от страстта си, че напълно беше изключил за случилото се с Корнелия Кейс. Трудно беше да се повярва, че досега не се беше издала къде се намира. Чак толкова много места ли имаше, където да може да се скрие най-известната жена на света?

По врата му отново полазиха тръпки.

Вратата на караваната рязко се отвори и в нея връхлетя Луси, загледана право в него.

— Не разбирам защо да не останем още един ден като Бъртис и Чарли! Всичко трябва да става както ти искаш!

— Точно така, по дяволите — изръмжа той. — А сега млъквай. Защото тръгваме.

Нел тъкмо влизаше с Бътън и не се въздържа да извие вежди, учудена от киселия му и дори враждебен тон, но той се направи, че не е забелязал реакцията ѝ. Тя знаеше по-добре от всеки друг каква е причината за раздражителността му.

Почувства се виновен заради начина, по който се беше озъбил на Луси, и затова изобщо не повдигна въпроса, че любимата му шапка с емблемата на любимия му отбор „Блекхоукс“ беше на главата на момичето. Количеството негови дрехи, които в крайна сметка бяха станали притежание на сестрите му, беше несметно.

След като напълниха резервоара за вода и прочистиха канализацията на тоалетната, потеглиха в западна посока към Индиана. Нел прекара повечето време, посветила вниманието си на Луси — нещо необичайно за нея, и Мат реши, че тя изпитва неудобство заради случилото се през нощта. Децата се бяха превърнали в още по-големи препъникамъни за двамата. Ако не бяха те, чувството на неудобство, завладяло Нел, щеше отдавна да е отминало.

Той завъртя копчето на радиото, заслушан в новините, настройвайки силата на звука така, че никой, освен него да не го чува. Беше му необходимо малко време, за да поразсъждава над голямата новина.

С напредването на времето сензацията беше се превърнала в още по-голяма сензация и с всеки следващ репортаж предположенията на малоумниците, събрали се край Белия дом във Вашингтон, ставаха все по-безотговорни и излизаци извън контрол.

— Макар никой да не й го желае, животът на госпожа Кейс с всяка изминала минута попада под все по-голяма заплаха...

— ... невъзможно е да не предположим какво би станало, ако госпожа Кейс се окаже в неподходяща среда...

— ... като не бива да се изключват нито вътрешни, нито външни врагове. Да предположим например, че някаква терористична групировка...

Когато известен психолог със собствена радиoproграма изказа предположение, че Корнелия Кейс може да е изпаднала в нервна криза заради смъртта на президента, Мат гневно изключи радиото. Идиоти. Беше много по-лесно да редят думи и да правят какви ли не предположения, вместо да се разтичат и да открият каква е истината.

Обаче кой беше той да раздава правосъдие. Нали точно той преди време беше следил няколко дни с операторски екип един трагестит. И на неговата съвест лежаха подобни грехове, така че едва ли имаше право да критикува как останалите журналисти си вършат работата и превръщат случилото се в сензация.

Сутринта отлетя и след като пасажерското място отпред остана почти през цялото време празно, освен когато Луси не се опитваше да го придума да спрат, той си даде сметка, че Нел просто го избягва. Може би беше по-добре така. Иначе можеше да се почувства още по-

притеснен. Но колкото повече приближаваха Индиана, толкова по-често се улавяше, че му липсва ободрителното бърборене на Нел по време на пътуване.

Формата на тези облаци ми напомня парада на животните, с който завършва всеки цирк.

Кой, смятате, спонсорира този пункт за рециклиране?

Какво красиво градче! Имат си дори фестивал на боровинките. Хайде да отидем да го видим!

Диви цветя! Нека да спрем!

А на всеки час поне по веднъж казваше: Нека да видим къде води този път!

Макар че му липсваше нейният ентузиазъм, истински се изненада, когато се чу да произнася:

— Някой да иска пикник?

— Аз! — възкликна Нел.

— И аз. — Луси опита да прикрие радостта си, но това много не ѝ се отдаде.

Само след половин час той спря във Винсънс, Индиана, точно пред един колониал „Крогър“. Взе на ръце Бътън и влезе след Нел и Луси вътре.

— Във Винсънс е живял Уилям Хенри Харисън — съобщи Нел. — Бил е девети президент на Съединените щати и починал в кабинета си едва месец след церемонията по встъпването му в длъжност.

Мат си каза, че това е общоизвестен факт. Освен това беше написан и на специална табела на влизане в града.

Нел се отправи към отделението за хранителни продукти, продължавайки да говори за Харисън и неговия наследник Джон Тайлър. Мат я проследи с поглед и видя как опитва боровинките с такова щастливо изражение на лицето, после как се възторгва от вида на ягодите, сякаш никога не беше виждала подобна гледка. Този тип колонии му беше твърде втръснал през годините и усети да го завладява клаустрофобия. Усещането се засили, когато Демончето въздъхна и напъха главичката си под брадичката му:

— Тааа...

— Вземи я, Луси. Ще отида да си купя... някои... мъжки неща.

— Уааа!

Напуснаха Винсънс и почти веднага пресякоха границата с Илинойс. Нел си тананикаше, полюшвайки се в такт с поклащането на колата, докато правеше сандвичи край плота в кухничката. Имаше такъв щастлив вид, че Мат още веднъж мислено се поздрави за предложението си да организират пикник.

— ... винаги знаехме, че Нийли ще получи най-добрите оценки на изпит...

Нийли? Беше забравил, че по този начин близките на госпожа Кейс се обръщаха към нея. Журналистите рядко го използваша. *Нийли. Нел.* Бяха близки по звучене.

Просто забрави! Нали беше журналист? Боравеше с факти, а не с фантазии. Винаги се беше гордял, че може да разчита на въображението си, и точно някой надарен с богато въображение би могъл да си въобрази, че първата дама на Съединените щати би могла да се реши да прекоси страната с чевии тип „Корсика“, после да се повлече с непознат мъж, помъкнал и две деца със себе си, които дори не са негови, да се хване да сменя пелените на едно бебе, да се справя с нахалството на една тийнейджърка и да практикува целувки с език.

Но по врата му пак полазиха тръпки.

Тони отново склони глава, въоръжена с лупа, над снимките, които ѝ беше дал фотографът на малкия вестник от Западна Вирджиния. На тях никъде не личеше ясно състезателката, която се беше обявила за двойничка на Корнелия Кейс. На едната се виждаше рамото ѝ, на другата — върхът на главата ѝ, на третата беше снимана в гръб. И това беше.

Тя ги подаде на Джейсън.

— Да забелязваш нещо странно?

Докато Джейсън проучваше снимките, тя не спря да мери с крачки и без това малкия офис, принадлежащ на фотографа на вестника. От разговорите с Лари Рейнълдс — мениджъра по промоциите на радио WGRB, и конференсието, водило конкурса, не бяха научили почти нищо, на което да се опрат.

Според Рейнълдс жената, представила се под името Бранди Бът, била говорила само на испански и по всичко изглеждало, че участвала в конкурса по настояване на момиче в тийнейджърска възраст, което я

придружавало. След края бързо напуснала сцената и Рейнолдс я видял да напуска базара заедно с приятен на вид тъмнокос мъж, бебе с розова шапка и тийнейджърката.

Джейсън остави лупата.

— Изглежда сякаш не е искала да я снимат.

— Не можем да бъдем сигурни, но не е изключено и така да е било.

Той поклати глава.

— Всъщност не знам. Съпруг, бебе, тийнейджърка. Не се връзва с Аврора.

— Съгласна съм. Но... това е малък град. Всеки познава всеки. А нея — никой.

— Сигурно просто е минавала оттам. Момичето казало, че е от Холивуд.

— Едва ли някой в Холивуд дори знае къде е Западна Вирджиния. И защо сякаш не е искала да я снимат и бързо-бързо е изчезнала от сцената. Още по интересно е защо тийнейджърката е дала фалшив адрес, когато е прибрала наградата?

— Защото или Бранди Бът, или някой от семейството ѝ не иска да бъде открит.

Тя отново взе в ръка снимките.

— И все пак е спечелила само второ място. Да не го забравяме.

— Аха. Няма начин да го забравим. — Той извади фунийка ментови бонбони от джоба си и изсипа една в устата си. — Значи си отиваме с нищо?

— Нищо и половина. И продължаваме нататък.

Нийли се отказа от две подходящи места за пикник, преди да открие най-подходящото според нея. Беше в малък парк в самия край на едно от малките фермерски градчета, разположени на запад от Винсънс, на срещуположния бряг на река Уобаш. Избра го заради изкуственото езерце с плаващи патета, детските люлки и поляната, където можеха да играят на фризби.

— Ние нямаме фризби — отбеляза Луси, когато Нийли го спомена.

— Вече имаме. — И Нийли извади едно фризби от торбата, с която беше излязла от колониала, и го подхвърли лекичко в краката на Луси. В същото време видя как Мат се намръщи, знаеше и защо — защото той смяташе, че не бива да си губят така времето. — Луси и аз ще похвърляме фризби — обяви твърдо тя. — Ако не ти харесва, тръгвай за Айова без нас.

Айова. Мат се втренчи в нея и изведнъж тази дума като че увисна помежду им като съблазнителна сексиграчка. Тя си спомни, че беше купила пакетче с презервативи от аптечния щанд, тъй като не ѝ се побираше в представата как би могла да попита Мат дали има подобен запас. Поредното ново нещо в живота ѝ.

— О, боже... — простена Луси. — Сега трябва да хвърлям и фризби.

— Вземи това — каза Нийли и ѝ подаде торбата с храна.

— Толкова си груба.

— Знаем. Харесва ми.

Мат се усмихна, после, докато изваждаше безалкохолните напитки от хладилника, си удари лакътя в гардероба. Караваната беше твърде тясна за голям човек като него, но досега нито веднъж не беше възроптал против това. Нийли си помисли до каква степен е свикнал, че повечето неща в този свят се оказваха твърде малки за него.

Тази мисъл я накара да преглътне на сухо, а после припряно да вземе Бътън на ръце и да излезе навън — да отдалечи съзнанието си от мисълта за секс и да се концентрира върху пикника и храната, която беше приготвила. Дали на всички щяха да им харесат сандвичи с пуешко месо? Беше добавила и швейцарски кашкавал, макар че Луси сигурно би предпочела американски. Салатата с тортелини може и да им се стореше екзотична, а салатата само от нарязани моркови — твърде гола. Малките шоколадови кексчета, разкрасени като муцунки на мечета панда, изглеждаха толкова красиви на витрината на магазина, но сега и Мат, и Луси ги загледаха особено, щом ги извади от торбата. Е, надяваше се, че поне Бътън щеше да хареса изненадите, които ѝ беше подготвила.

Иронията, че се беше притеснила как да организира един най-обикновен пикник на фона на цялата сложна подготовка и дълго планиране на всички онези мероприятия, организирани по линия на Белия дом, не ѝ убегна. А това тук беше съвсем лично мероприятие.

— Къде да сложим всичко това? — попита я Мат, щом като се показаха на обедното слънце, огряло неголемия парк.

Тя показа масата за пикник, разположена на сянка близо до детската площадка, после се усмихна при мисълта, че ѝ предстоеше да сложи на масата обикновени пластмасови чинии, а не китайския сервиз с изрисуваните диви цветя на някогашната първа дама госпожа Бърд Джонсън. Луси се загледа в далечния ъгъл на паркинга, където три момчета на нейната възраст се пързалиха насам-натам върху скейтбордовете си.

— Иди да погледаш, докато приготвя храната.

— Защо трябва да гледам някакви идиоти?

— Защото, ако имаш късмет, поне един от тях ще си счупи крака и ще можеш да се посмееш.

Луси се усмихна.

— Ама и ти си била голяма идиотка, Нел.

— Знам.

Нел се поддаде на импулса си и я прегърна. Тялото на Луси като че се стегна за отпор и Нийли моментално се отдръпна. Луси я погали по рамото и се оттегли настрана, не в посока към момчетата, но не и много далеч от тях.

Мат остави бебето на тревата, после си отвори безалкохолна бира.

— За какво си говорихте вие двете цяла сутрин?

Нийли сбърчи вежди, като видя Бътън да лази по тревата, но знаеше, че само ако започнеше да говори за мръсотия, насекоми, кучета, той просто щеше да се откаже да разговаря с нея.

— Предимно дали Луси трябва да си сложи обеца на пъпа или не.

— Само през трупа ми.

Направо звучеше като истински баща. Тя започна да нарежда храната.

— Аз ѝ казах, че би могла.

— И защо ѝ каза така?

— Смятам, че е по-добре на пъпа, отколкото на носа или веждите. Освен това, каквото и да бях предложила, тя щеше автоматично да откаже. После започнахме да обсъждаме дали и аз да не си пробия ушите.

— Твоите уши вече са пробити.

Той докосна миниатюрната дупчица на лявото ѝ ухо, задържайки ръката си там по-дълго от необходимото.

Тя се изкашля, за да прочисти гърлото си:

— Според Луси само една дупка не важи и трябва да пробия по още една на всяко ухо.

— Смяташ да носиш четири обеци наведнъж?

— Засега само размишлявам.

На лицето му се изписа странно изражение, каквото досега не беше виждала. Много приличаше на облекчение.

— В крайна сметка може да се окаже, че не си с чак толкова синя кръв.

Тя сложи в чиния и морковите, а той се намести край масата и веднага усети как Бътън се опитва да се намести в него. Погледна към пясъчника на детската площадка и въздъхна:

— Ела, Демонче.

— Недей, Мат. Още е малка и ще се налага с пясък.

— Само след една-две хапки и ще спре.

Той улови бебето, подхвърли го нависоко и го поведе към пясъчника, където вече си играеха две малки момченца.

— Ще се изцапа — подвижна му Нийли. — И ще изгори на слънцето.

— Тук е сянка, а както се цапа, така ще се научи и да се мие. Искаш ли да отидем на пясъчника, Демонче?

— Га!

— И аз така мисля. — Той я пусна наред пясъка, после погледна към останалите две дечица. — Дано Господ се смили над нас.

Без да изпуска от поглед бебето, той се върна обратно до масата, за да си вземе кутията с безалкохолната бира.

— Кексчета пандички? А няма ли и кексчета като триъгълни шапчици — много ще им вървят? Ей, Демонче, пузни я веднага!

Бебето се готвеше да отнеме със сила лопатката на едно от момченцата.

— Иди да я наглеждаш, докато аз приготвя храната.

Погледна я така, сякаш му беше казала да си забие игли в очите.

— И не я наричай Демон в присъствието на други деца — добави тя. — Ще започнат да я дразнят.

Той успя да наподобие нещо като усмивка и се втурна да надзирава пясъчника.

Момчетата със скейтбордовете бяха изчезнали и Луси се запъти с бавна крачка към Нийли. Седна на пейката и започна да почуква с пръст по масата. Нийли разбираше, че нещо се върти в ума ѝ, но ако я попиташе, Луси щеше да ѝ се сопне да мълчи, затова просто изчакваше.

Тийнейджърката се загледа в посока към пясъчника, където присъствието на Мат изглежда притесняваше децата — освен Бътън, разбира се.

— Предполагам, че Джорик си е все същият идиот, какъвто си беше и отначало.

— Е, той е... твърдоглав и властен. И гръмогласен, не мога да разбера как не му омръзна да се оплаква заради Бътън. — Тя се усмихна. — Много добре разбирам какво всъщност имаш предвид.

Луси зачопли дървото с нокът.

— Той е огън. Така поне мисля, че ще си кажат за него възрастни жени като теб.

— Точно така. Но не съм възрастна.

— Мисля, че той те харесва.

Нийли изрече отговора си бавно:

— Просто се разбираме.

— Не, искам да кажа, че той наистина те харесва. Нали ме разбираш какво искам да ти кажа?

Нийли разбираше, но нямаше намерение да обяснява на момичето, че харесването беше единствено чисто физическо привличане.

— Ние просто станаме приятели. Това е всичко.

Само докато стигнат Айова. После щяха да станат *любовници*. Ако от Белия дом не я намереха преди това.

Изражението на Луси стана войнствено.

— Можеше да попаднеш и на много по-лош, знаеш ли? Той кара мерцедес спортен модел. Кабриолет.

— Така ли?

— Аха. Голяма работа. Тъмносин. Хващам се на бас, че има купища пари.

— Не мисля, че работниците в стоманодобивните предприятия имат купища пари.

Но как беше успял да се сдобие с мерцедеса тогава, зачуди се тя.

— Е, както и да е. Искам да ти кажа, че ако поискаш, можеш да го имаш.

— Да го *имам*?

— Е, нали разбираш... да ходите заедно. — Гласът на Луси премина в шепот. — Да го накараш да се ожени за теб, нещо такова.

Нийли зяпна срещу нея.

— Е, ако... малко се понагласиш. Ако се гримираш. Ако си облечеш малко по-хубави дрехи. Сигурно ще ти бъде добър съпруг и всичко останало. Искам да кажа, няма да те бие като оня, за който си била женена.

Нийли усети нещо в нея да се размяква заради откровеността на Луси и седна, за да може да я гледа право в очите.

— Един брак е много повече от това просто да си намериш съпруг, който да не те бие. Добрите бракове се основават на приятелство и общи интереси. Искаш да се ожениш за някого, който ти е *приятел*, не само любовник. Някой, който...

Болката я стисна за гърлото с неподозирана сила. Нали беше постъпила точно така, а бракът ѝ се оказа пълна подигравка.

Луси я гледаше сърдито.

— Двамата имате общи интереси. Обичате да разговаряте, държите на добрите маниери и все неща от този род. И двамата обичате Бътън. — Тя отчупи дървена тресчица от масата. — Може и... хм... — пое си дълбоко дъх — да решите да я осиновите... или нещо такова.

Нийли най-накрая разбра смисъла на този разговор и сърцето ѝ като че се преобърна. В момента не я интересуваше дали Луси ще иска да я прегръщат или не. Тя протегна ръце през масата и улови ръката на момичето.

— О, Лус... Мат и аз няма да живеем заедно, както си го намислила. И няма да можем да ви осигурим дом — на Бътън и на теб.

Луси подскочи от масата така, като че Нийли я беше зашлевила.

— Притрябвало ми е да живея с някой от вас двамата. Такива сте загубеняци!

— Луси! — Мат се втурна, понесъл Бътън под мишница, и застана помежду им. Изражението му беше ядно и той посочи с ръка

Мабел. — Влез вътре.

— Не, Мат... всичко е наред.

Нийли се изправи, опитвайки се да укроти гнева му.

Бътън започна да циври.

— Не е наред. — Той простреля Луси с поглед. — Повече да не съм те чул да говориш на Нел по този начин. Ако ще се държиш като гамен, ще го правиш някъде другаде сама и ще си носиш последствията. Сега влизай вътре.

— Майната ти! — кресна Луси и се затича през тревата към Мабел.

Мат сви ръката си в юмрук.

— Искан ми се да я ошамаря.

— Луси може да побърка всеки, но аз мисля...

— Няма нищо за мислене. Наистина ми се иска да я ошамаря.

Бътън извърна широко ококорените си очи към неговите, долната ѝ устна се кривеше в подготовка за силен рев. Той я намести да седне на ръката му с глава, опряна в рамото му, и започна да я потупва по гръбчето. Наместо гняв в изражението му се четеше тревога.

— Така постъпвах със сестрите си, когато бях дете.

— Наистина?

Почувства се раздвоена между желанието да слуша Мат и да тръгне след Луси. Ако можеше да бъде по-търпелив с нея, вместо да я отпраща така грубо.

— И те ме ядосвах — също като Луси. Когато повече не можех да ги издържам, ставах и хубавичко ги нашлапвах. Дори на няколко пъти им оставих белези по ръцете. Изобщо не бях добър възпитател. Затова сега не искам да ми се мяркат деца край очите.

Той премести Бътън в другата си ръка.

— Бил си ги, така ли? — Забеляза, че Бътън се опитва да си пъкне пръстчето в отвора на ухото му. — На колко години си бил тогава?

— Десет. Единайсет. Достатъчно голям, за да натрупам опит в доста неща, само това мога да кажа.

Съвсем не *достатъчно* голям. Нийли все пак не знаеше нищо за взаимоотношенията между сестри и братя.

— Продължаваше ли да ги биеш и като порасна?

Веждите му се извиха нагоре.

— Не, разбира се. Вместо това започнах да играя хоккей и изливах цялата си ярост на леда. А летата ходех да се боксирам. Мисля си, че спортните ми занимания буквално спасиха живота на сестрите ми.

— Значи не си продължил да ги биеш.

— Не, но помня, че все така ми се искаше да ги нашляпам. Точно като сега Луси. Тя е такова говедце.

— Тя изживява труден момент от живота си. А да ти се иска да я набиеш, не е същото като наистина да я удариш. Не мисля, че трябва излишно да се притесняваш дали не се превръщаш отново в побойник.

Той я изгледа така, сякаш беше готов да спори, но този миг я интересуваше повече какво става в душата на Луси.

— По-добре да отида и да си поговоря с нея.

— Недей. Ще те преметне. Аз ще отида.

— Чакай малко! Трябва да знаеш защо тя...

— Спести си обясненията. За подобно поведение няма никакво извинение, ама никакво.

Подаде ѝ Бътън и закрачи към караваната.

Нийли го проследи с поглед, а в същото време бебето се заизвива в ръцете ѝ и нададе рев. Нийли се загледа мрачно в неизядената храна на масата. Е, това беше — край на пикника.

Луси лежеше с лице, забито във възглавницата и юмрук, свит до сърцето. Как го мразеше само! Мразеше ги и двамата. Искеше ѝ се да я беше блъснала кола и да е изпаднала в кома. Тогава щяха да видят те — щяха да съжаляват, че са се отнасяли зле с нея.

С всяка изминала минута стискаше все по-силно юмрук и клепачи, едва удържайки бликналите си сълзи. Такова говедо беше, че не можеше да се понася. Нищо чудно, че я мразеха. Нел просто се беше опитала да се държи добре с нея. Защо трябваше винаги всичко да проваля? *Защо!*

Вратата на караваната се отметна и удари в стената и вътре нахлу Мат. Сега щеше да ѝ даде да се разбере, помисли си Луси. Не ѝ се искаше да я види, че лежи и хленчи на леглото, затова светкавично стана и приседна на ръба му.

Чудеше се дали няма да я удари. Санди никога не я беше удряла, дори когато беше пияна, но Трент го беше направил. Веднъж.

Мат се приближи с тежка крачка към леглото в задната част. Тя изправи гръб и се приготви да го погледне в лицето.

— Съжалявам! — извика тя, преди той да ѝ се развика. — Нали това искаш да чуеш?

Той само я погледна и изражението на лицето му едва не я накара да ревне отново. Беше много ядосан, но също и възмутен, като че тя наистина дълбоко го беше разочаровала.

Сякаш ѝ беше баща.

Тя прехапа устни и успя да потисне плача, после си помисли за всички онези години, през които си беше мечтала за него. Пишеше името му в тетрадките си и го шепнеше вечер, преди да заспи. *Матиас Джорик. Нейният татко.*

Беше пораснала с истината, че той не ѝ е истинският баща. Санди никога не я беше лъгала за него. Истинският ѝ баща бил студент в „Карнеги Мелън“ и Санди се била запознала с него една вечер в някакъв бар и после никога не го видяла повече. Санди дори не му бе запомнила името. Винаги ѝ беше казвала, че дълбоко в сърцето си смята Мат за неин истински баща.

Беше чула безброй истории за Мат, докато растеше. Как той и Санди се били запознали. Колко сладък и умен бил. Колко добре се отнасял с нея, макар да нямал пари, защото бил само на двацет и една и току-що бил завършил колеж.

Луси винаги си беше фантазирала как той казва на майка ѝ, че не се притеснява кой е бащата на бебето. *Няма нищо, Санди. Бебето няма вина, че ти си забременяла от друг, а аз го обичам като мое дете.*

Как не!

— Доникъде няма да стигнеш, ако продължаваш да говориш на Нел с този тон.

— Тя започна.

Това беше такава опашата лъжа, че дори Луси се зачуди как можа да я изрече.

— Какво направи тя?

Не ѝ прозвуча като че ѝ беше повярвал. А по-скоро искаше да ѝ каже, че е нахална и вече е стигнала дъното, но сякаш ѝ подаваше лопата да пропадне още по-надолу.

Отново се замисли как беше успяла да развали всичко, ама всичко този ден. А уж трябваше да помогне да се съберат, пък само им

беше създавала повече проблеми. Само Нел да не беше казала, че няма да се женят с Мат и че няма как да осиновят Бътън. А после беше казала, че не могат и Луси да осиновят — точно това я беше накарало направо да полудее, макар никога да не беше мислила, че биха могли да осиновят и нея.

Но Нел съставляваше половината на проблема, напомни си Луси. Джорик беше другата половина и може би той гледаше на взаимоотношенията си с Нел по друг начин. Единственият начин да го разбере, беше да потисне гордостта си. Обаче колко трудно беше това! Сякаш трябваше да преглътне цяла купа натрошено стъкло.

— Нел нищо не е казала. Аз бях. Държах се отвратително.

Сега, като беше изрекла тези думи, усети, че не се чувства чак толкова зле и дори беше доволна, че се беше насилила да ги каже.

— По дяволите, права си...

— Нел каза, че ти не трябва да ругаеш в мое присъствие.

— Тогава няма да ѝ казваме, нали? Както няма да ѝ кажем и че си мисля дали да не те държа заключена тук, докато не свърши всичко и не те отведе при баба ти.

Луси зачопли оръфания край на дупката в дънките си.

— Не ме интересува какво мислиш да правиш.

— Ти провали пикника на Нел. Съзнаваш го, нали така? Видя как се стареа над сандвичите, сякаш са най-важното нещо на света. Дори ви е купила кексчета като панди! Това показва колко много е значел този пикник за нея. И сега ти провали всичко! *Всичко!*

Всичко, което ѝ казваше, беше истина и това я накара да се почувства още по-отвратително. Точно сега обаче трябваше да мисли за Бътън, а не за това какво чувства и какво не.

— Казах, че съжалявам. Ти я харесваш много, нали?

— Нел?

Той за кого си мислеше, че говорят? Реши да потисне сарказма си и продължи:

— И тя много те харесва. Каза, че си огън.

— Така ли каза?

— Аха. И че си умен и много-много чувствителен.

Няколко лъжи повече не можеха да навредят, след като така или иначе беше оплескала всичко.

— Казала е, че съм чувствителен?

— Това значи много за една жена. Мисля, че е защото Бътън ти се нрави.

Не искаше да прозвучи като въпрос, но така или иначе точно така излезе.

Явно беше прекалила, защото той я изгледа подозрително.

— Какво общо има Бътън тук?

— Нищо — веднага отвърна тя. — Просто я използвах като пример. И исках да ти кажа, че... ако искаш да останеш сам с Нел, аз и Бътън, нали разбираш, можем да изчезнем. Само ми кажи.

Беше се научила бързо да изчезва покрай Санди и Трент.

— Благодаря. — Сега неговият глас беше изпълнен със сарказъм. Той скръсти ръце и я погледна така, че ѝ се прииска да потъне вдън земя. — Първо трябва да се извиниш. И гледай да прозвучи напълно искрено, като че ти е заседнала буца от притеснение на гърлото, разбира ли?

Макар да имаше чувството, че вратът ѝ се е схванал и всеки момент ще се пречупи, си наложи да кимне.

— Ще изядеш всичко, каквото ти сервира, дори да е боклук.

Тя отново кимна.

— И още нещо... след като се нахраним, ще я погледнеш право в очите и ще я помолиш да си поиграете с глупавото фризби.

— Добре.

Луси започваше да се чувства много по-добре, защото той нямаше да се старае така, ако Нел не му харесваше толкова много. Може би Бътън в крайна сметка щеше да си намери дом.

Като се има предвид катастрофалното начало, по-нататък пикникът се разви много добре. Луси поднесе извиненията си със спокоен тон и Нийли веднага ги прие. После тя и Мат си изядоха всичко, което Нийли им поднесе, дори салатата с тортелини, макар тя да забеляза, че Луси задържа своята непипната, докато беше възможно, а после, докато дъвчеше, тежко въздъхна. Бътън също хареса яденето си, особено банана, като дори си го размаза по главата.

Едва бяха приключили с яденето, когато Мат каза:

— Къде е фризбито? Хайде да видим колко си добра, Нел.

— Вие двамата започнете, докато преоблека Бътън. После и аз идвам.

Луси и Мат се разположиха на поляната точно зад масата за пикник. Докато преобличаше Бътън ги наблюдаваше, а след това се поколеба да се присъедини към тях и предпочете да отиде с Бътън на люлките. Нека Мат и Луси останат сами заедно.

Не беше изненадана от атлетизма на Мат. Той хвърляше фризбито зад гърба си, улавяше го изящно, изобщо се наслаждаваше на възможността да се пораздвижи. Луси поднесе истинската изненада. След известната неловкост в самото начало като че на повърхността изскочи една нова тийнейджърка — по-жизнена. Луси беше атлетична по природа, бърза и ловка. Мат редуваше похвалите с възможността за пореден път да ѝ даде урок.

— Никога няма да го хванеш. Аз съм светлинни години по-добър от теб. Ей, не беше лошо за многознайка като теб... Уааа, браво, това беше удар със завъртане. Я да те видя сега, шампионке, какво ще направиш с това...

Както ги наблюдаваше, като че нещо я прободеше и ѝ причини болка. Кафявите очи на Луси блестяха, детският ѝ смях се разнасяше наоколо при всеки повей на лекия вятър. Изглеждаше така свежа и щастлива, като момичето, каквото всъщност трябваше да бъде, а не онова, в което беше принудена да се превърне. Когато на Мат се налагаше да тича чак до детската площадка, за да спаси силно хвърляне, очите ѝ го следваха и излъчваха такава непоносима мъка, която можеше да таи само най-самотното сърце на света.

Нийли се замисли за собствените си трудни взаимоотношения с баща ѝ. Тъй като той беше много способен манипулатор, беше навикнала да се вижда като негова жертва. Сега се запита каква роля самата тя беше изиграла, за да се превърне в жертва. Беше въодушевена да играе ролята на първа дама и в същото време толкова загрижена да се хареса на своя татко. Може би ако не беше загубила в такава ранна възраст майка си, щеше да ѝ бъде по-лесно. Макар между нея и втората ѝ майка да се бяха установили много добри взаимоотношения, те никога не бяха станали близки помежду си, което именно беше причината баща ѝ да стане още по-важен за нея. Често беше възроптавала срещу манипулациите му, но никога не му се беше противопоставяла, не и докато не беше напуснала Белия дом преди

четири дни. Дали не се беше страхувала, че ако не зачете мнението му, той щеше да престане да я обича? Мислено си обеща, че от този ден нататък Джеймс Личфийлд ще трябва да я приеме такава, каквата е, или щеше да остане в периферията на живота ѝ.

— Нел, ела — извика я Мат. — Сложи Демончето на тревата и ела да видим дали можеш да се мериш с младоците.

С усещането сякаш планина се е смъкнала от плещите ѝ, Нийли се присъедини към тях. Макар уменията ѝ да бяха твърде далеч от техните, и двамата се отнасяха толерантно към нея и така ѝ дадоха възможност да се наслади на играта.

Когато реши, че трябва да приключват, Мат прегърна Луси и я погали по бузата с обърнати с кокалчетата навън пръсти на ръката.

— Време е да си хващаме пътя, шампионке. Много добре се справи с всичко.

Луси засия сякаш ѝ беше дал безценна награда.

Бътън бързо се унесе в сън, а Луси се излегна отзад с книга в ръка. Нийли започна да прибира остатъците от храната по шкафовете. Чувстваше се неловко с Мат без присъствието на децата в ролята на бариера помежду им. Като си спомнеше всички онези думи, които ѝ беше казал и които я бяха накарали да пламне, за интимните ласки, които му беше позволила, нямаше сили да го погледне. Не се харесваше за това. Една трийсетгодишна жена не биваше да изпитва такава несигурност по отношение на секса.

Даде си сметка до каква степен ѝ беше станало навик да държи хората на дистанция, но това важеше за всички първи дами и беше акт на самозащита, след като живеела в епохата на таблоидната журналистика и саморазголващата се мемоаристика. През последните две-три години дори приятелствата ѝ от детските години бяха разнищени от медиите.

Може би това, което най-много ѝ харесваше у Нел Кели, беше, че на Нел не ѝ се налагаше да се притеснява за нечие място в историята. Тя можеше да бъде себе си. Нел, каза си, нямаше да се притеснява и да говори с Мат след онова тяхно пропадане в плен на страстта предната вечер.

Тя се придвижи напред и седна на мястото на пасажера.

— Искаш ли аз да покарам малко?

— За нищо на света. Ще вземеш да решиш, че Бътън не би могла да постъпи в детска градина, ако не е видяла адвокатската кантора на Линкълн в Спрингфийлд или пък стария речен кораб в Пиория.

— В Пиория има стар речен кораб?

Кантората на Линкълн вече беше виждала.

— Не, потъна.

— Лъжеш. Нека да го видим, Мат. Хайде да отидем. Това е такъв чудесен символ на Средна Америка. Ще бъде като че отиваме на поклонение.

— Айова е не по-малък чудесен символ на Средна Америка и това ще бъде единственото ни поклонение от тук нататък. — Той я изгледа отвисоко, после бавно плъзна сив поглед от кръста до пръстите на краката ѝ. — Освен това в Пиория няма къде да се любим.

Нел Кели, тази безсрамница, протегна крака към него, за да му ги покаже.

— Значи така.

— Така.

Краката ѝ му харесваха. Тя се усмихна — на себе си.

— На Луси ѝ хареса играта на фризби с теб.

— Аха. Много е атлетична.

— Чудя се какво ли ще стане с нея. Попитах я днес за баба ѝ, но не пожела да ми каже нищо.

— Аз съм я виждал веднъж и мога да те уверя, че няма да е типичната баба с побеляла коса. Родила е Санди много млада и сега смятам, че едва е влязла в петдесетте.

— Това е добре за момичетата. Необходим им е по-млад човек да се грижи за тях. Надявам се, че ще може да се оправи с Луси, без да прекърши духа ѝ.

— Никой няма да успее да прекърши духа на това дете. В нея има огромна сила.

Тя се поколеба, но реши да му каже:

— Когато говори с нея, тя не се ли държа малко странно?

— Какво имаш предвид?

— Не ти ли... каза нещо за нас *двамата*?

— Аха. Каза как си смятала, че съм огън и чувствителен.

— Никога не съм употребявала подобен израз.

— И много умен също. Винаги съм си мислел, че умееш добре да преценяваш хората. Предложи ми, ако смятам да предприема нещо спрямо теб, само да й кажа и тя ще изчезне с Бътън. — Направи пауза. — А аз смятам да предприема.

Устните ѝ се поразтеглиха в нещо като усмивка, но не съвсем.

— По всичко изглежда, Луси е решила да ни стане нещо като сватовница. Мисли, че ако успее, после ние ще осиновим нея и Бътън. Ето затова избухна така срещу мен. Казах ѝ, че това няма да стане.

Изражението на лицето му помръкна.

— А аз точно това исках да избегна. Кълна се, че ако Санди беше жива, щях да я убия за това, което ми причини.

— Изглежда и че тя не иска много скоро да стигнем в Айова. Всичко това започва много да ме безпокои. Какво ще правиш, ако не ни провърви с баба им?

На Нийли не ѝ хареса начинът, по който Мат присви очи.

— Момичетата са нейна отговорност, само нейна, на Джоан Пресман. Тя трябва да се погрижи за тях.

Тя погледна назад към Бътън, която спеше на мястото си, стиснала моржчето, после към Луси, простряна на леглото с глава, забита в книгата. Тези момичета заслужаваха да имат семейство и можеше само да се моли и надява, че това ще им се случи.

Мат се беше надявал, че ще се окажат близко до границата с Айова още преди нощта, но пикникът ги беше забавил. После Нел беше видяла табела с надпис за общински панаир и неочаквано за себе си той се беше озовал на гърба на конче от въртележка с бебето на ръце. Сега това бебе го обхващаше обичайната нервност преди вечерното спане, а се намираха в може би най-безлюдната отсечка на магистралата, минаваща през Централен Илинойс. Най-близкият къмпинг се намираше на четиридесет мили, а плачът на Бътън ставаше все по-силен — затова, като видя килната табела с надпис *продава се*, отби веднага натам.

Запуснат път ги отведе до още по-запуснатата фермерска къща. Паркира унибагото в алеята между къщата и все още останалия скелет на плевника.

— Надявам се, че поне някой сериен убиец живее тук.

Зад игривия тон на Луси се криеше страх, но Мат не възнамеряваше да я чукне по носа, само лекичко.

— Да не те е страх, шампионке.

— Не ме е страх! Нел ми изглежда малко нервна.

Нел всъщност изглеждаше очарована. Всяко ново приключение беше в състояние да я очарова.

— Смятате ли, че някой ще има нещо против, ако останем да преспим тук?

Мат отвори вратата на караваната и се огледа наоколо — от буренясалия път до изоставената къща.

— По всичко изглежда, че никой не живее тук. Няма място за страх и притеснения.

Той се зае да приготвя Бътън за сън, докато Нел кипваше вода за спагетите, които беше купила за извънредни случаи като този, както и бутилка с подходящ сос. Луси извади остатъците от пикника и ги подреди в чинии, без никой да я беше молил за това. Нел, която явно не би могла да се наслаждава на храна, ако не е полазена от мравки, обяви, че ще ядат навън, и те вечеряха седнали на земята върху постлано старо одеяло, заобиколени от ябълкови дървета.

После Нел обяви, че иска да поразгледа наоколо. И тъй като в една стара и запусната ферма можеха да се очакват какви ли не неприятни изненади, Мат реши да не я оставя сама, а сложи Бътън на раменете си и увлече и Луси в разходката. От време на време бебешка слюнка смазваше косата му, но това не му попречи ведно с цялото си женско войнство да се щура наоколо. Близо до старата фермерска къща съзря нещо розово. Когато се наведе да разбере какво е, видя, че е мъничък храст диворастяща роза. Откъсна една от пъпчиците, която тъкмо беше започнала да се разлиства, и я поднесе на Нел.

— Прекрасна роза за прекрасна дама.

Просто искаше да я подразни, но не се получи така. Прозвуча искрено и Нел го погледна, сякаш ѝ беше подарил скъп диамант.

Обикаляха, докато се стъмни. Тогава изведнъж Луси отново влезе в ролята на сватовница.

— Дай ми Бътън, Джорик. Дори малоумник може да се сети, че ѝ е дошло времето за сън.

Бътън обаче не пожела да се раздели с него и докато Нел остана навън да се наслади на вечерта, с роза затъкната зад ухото ѝ, той се

озова в ролята на къпещ бебето татко. Но тъй като не притежаваше търпението на Нел и Луси, реши да не я къпе в мивката, а я сложи да седне под струята на душа. Бързо и ефективно.

Луси я сложи да легне, после се отпусна на кушетката с книга в ръка и му каза да изчезва, за да може да си прочете книгата. Помисли си дали да не ѝ каже, че от сватосването ѝ нищо няма да излезе, но после реши, че ще е пълен глупак, ако не се възползва от възможността да остане с Нел.

Навън, на лунната светлина, разкривените стволове на ябълковите дървета се бяха превърнали в джуджета. Нел стоеше сред високата трева с глава отнетната назад и загледана в звездите, които тъкмо бяха започнали една след друга да проличават на небето. Беше на милиони светлинни години далеч оттук.

Той я приближи с тихи стъпки — не му се искаше да я стресне и притесни. Светлината посребряваше косата ѝ и меко осветяваше лицето ѝ. Така я превръщаше в екзотична красавица, едновременно изглеждаща съвсем на място в обкръжението на ябълковите дървета, но и като някакво фантастично същество, незнайно как озovalo се в градината.

Точно сега отново усети познатите тръпки по врата, придружени от внезапно присвиване под лъжичката. Тя си беше Нел. Нел Кели, бегълка от аристократичен произход с добро сърце и с вкус към живота.

Нощта беше изпълнена с такова спокойствие, че щеше да е грях да го наруши, като я въвлече в разговор, още повече че единственото, което му се искаше, беше да я люби, затова се изненада, когато се чу, че говори. А още по-изненадан беше от това, което изрече.

— Госпожа Кейс?

— Да? — извърна се тя машинално.

13.

Една безкрайна секунда Нийли стоеше срещу него с идиотска усмивка в очакване да разбере какво иска. А после, когато осъзна какво беше казала, изпита чувството, че земята се срутва под краката ѝ.

Хиляди мисли една след друга нахлуха в главата ѝ и видения — надеждите ѝ... мечтите ѝ... лъжите ѝ...

Твърде късно, каза си тя.

— Ти... ама ти наистина... прекалено се впечатляваш от приликата ми с Корнелия Кейс, а?

Той не ѝ отговори. Дори не помръдна.

Тя реши да отрича докрай.

— Какво ти става?

Само устните му помръднаха.

— Това... това е лудост.

Тя опита да напъха ръце в джобовете си, но изпита чувството като че изведнъж ѝ бяха прикачили ръцете на Тенекиения човек^[1] и не може да ги помръдне.

— Сложи ли Бътън да легне?

— Недей. — Изрече думата меко, но много емоционално.

Тя призова на помощ въображението си, за да ѝ подсказе какво би могла да изрече в такъв момент и да поправи нещата, но нищо не можа да измисли. И просто се извърна настрани и скръсти ръце на гърдите си, сякаш това би могло да предпази тайните ѝ да излязат наяве.

— Вярно е. — В гласа му нямаше и сянка от съмнение.

— Не. Не разбирам за какво говориш.

— Съобщиха го по новините снощи.

— Какво?

— Че госпожа Кейс... че *вие* сте изчезнала от Белия дом.

Тя не си беше купила вестник сутринта — дори не беше погледнала към щанда с вестниците в колониала. Не искаше нищо да

знае. Сега си припомни как беше намалявал звука на радиото и търсел станция след станция, докато беше шофирал.

Мантията на първа дама започна да се спуска върху раменете на Нел. Нийли обаче не искаше Нел да изчезне като с магическа пръчица. Нел беше новата личност, родена у нея самата, личността, която тя би могла да стане, ако не беше позволила да се превърне в инструмент на бащината си амбиция. Нел притежаваше силата на Корнелия Кейс, но не и нейното чувство за несигурност.

— Сигурно си давате сметка, че всички ви търсят.

Тя усети веднага промяната в тона му — беше станал *официален*. Такава непоносима официалност придобиваше тонът на всички, когато се обръщаха към първата дама. Той никога не се беше обръщал с подобен тон към Нел и това означаваше само едно — че Мат беше изгубен за нея. Преди още да бяха имали шанс да разберат дали биха могли да се открият един за друг.

Скрити доскоро в подсъзнанието ѝ фантазии, за които тя не си беше давала сметка, че съществуват, напуснаха убежището си. Мечти за Нел и Мат, пътуващи в едно потрошено унибаго заедно с две деца. Ловящи риба в Големите езера, посещаващи увеселителния парк „Дисни уърлд“, наблюдаващи залязването на слънцето зад Роки Маунтинс, любещи се наред пустинята в Аризона. Едно безкрайно пътуване.

— Надига се вятър — изрече тя с глас, който сякаш принадлежеше на старица.

— Мисля, че трябва да се обадиш на някого.

— Дано Луси не е престояла цяла вечност под душа и е останала поне малко топла вода.

— Трябва да поговорим как най-добре да се справим със ситуацията.

— Добре че използвахме хартиени чинии, няма да хабим вода и за миене на съдове.

— Нел... госпожа Кейс, трябва да обсъдим положението.

Тя се извърна към него.

— Не! Няма нужда да обсъждаме нищо. Отивам да видя Бътн.

Той застана пред нея, препречвайки ѝ пътя, без обаче да я докосва. На лунната светлина чертите на лицето му ѝ изглеждаха като издялани от камък.

— Съжалявам, но ми се налага да настоя.

Тя се вгледа в устата, която беше целувала предната нощ. Сега изглеждаше непреклонна и отблъскваща. Бяха решили, като стигнат в Айова, да се любят, но сега това вече нямаше да се случи. Дори самоуверени мъже като Мат Джорик щяха да се откажат да правят любов с една икона.

Тя опита да надмогне ужасното чувство на загуба.

— Да настоиш? За какво?

— Искам да знам какво става. И какво би искала ти.

Пак тази непоносима официалност!

— Много просто. Искам да забравиш за всичко това.

И тя мина покрай него, а той дори не се опита да я спре. Не би изпитал угризения да се отнесе грубо с Нел, но никога не би пипнал и с пръст една първа дама.

Мат остана загледан в гърба на Нел, докато тя не изчезна във вътрешността на караваната. Нищо в досегашния му житейски опит не го беше подготвило за подобно изживяване. Тя не беше потвърдила, че е госпожа Кейс, и за миг той дори започна да се самоубеждава, че всичко това не е вярно. Нямаше начин обаче да се прескочи истината. Независимо от розата, затъкната зад ухото, жената, която той познаваше като Нел Кели, беше Корнелия Кейс, вдовицата на президента на Съединените щати и първа дама на Америка.

Имаше чувството, че му бяха забили ляв прав право в корема, когато се затътри без посока към грохналата фермерска къща и се строполи на стъпалата пред входната врата. Сега трябваше да си даде сметка какво точно се беше случило. В течение на три дни бяха пътували заедно. Бяха се смели, спорили, бяха се грижили за децата на Санди. Бяха станали приятели. За малко да станат и любовници.

Той си припомни целувките, от които му кипваше кръвта, ласките. Усети по кожата си да плъзва горещина както от възбуда, така и от внезапно изпитан срам. Нещата, които беше направил... предложенията, които беше изказал... *На първата дама.*

Изведнъж се изпълни с гняв към нея. Тя от самото начало го беше лъгала. Беше си играла с него — като една Мария-Антоанета^[2], която прелъстява някой селянин, забавлява се известно време и след

това го захвърля. А той беше налупал въдицата. И тя сигурно се беше скъсала от смях. Изруга и понечи да стане, но се почувства сякаш го бяха повалили с удар. Отново седна на стъпалата. И с мъка си пое въздух.

Животът му беше сервирал най-голямата си сензация. *Неговата* журналистическа находка. Историята с главна буква.

Първата дама беше избягала и той беше единственият репортер, който знаеше къде се намира.

Замаян от това, което току-що беше осъзнал, той все пак успя да си даде сметка, че животът му беше дал и шанс да си възвърне репутацията на изключителен професионалист.

Скочи и закрачи, опитвайки се да осмисли новата ситуация, в която се беше озовал, но гневът беше твърде силен, за да му позволи да се отдаде на трезви мисли. Тя беше сложила край на доверието — на неговото доверие — и той никога нямаше да ѝ го прости.

Историята, напомни си. Мисли за историята, която да разкажеш. Нямаше да ѝ разкрие, че е репортер, в това беше дяволски сигурен. Тя го беше лъгала от самото начало и той не ѝ дължеше нищо.

Наложи си да сложи в ред обърканите си мисли. Защо беше избягала и как го беше направила? Опита се да прецени колко време беше изминало от напускането ѝ на Белия дом и момента, в който той я беше видял за пръв път на онзи паркинг на стоянката за тежкотоварни камиони. Но сметката така и не му излезе. Защото осъзна, че мисли как бяха планирали да превърнат Айова в място, където да се любят. Отново предателство. Тя знаеше, че това никога нямаше да се случи.

Припомни си глупавата ѝ измишльотина, че мъжът ѝ бил гей. Беше смехотворно дори това, че ѝ беше повярвал. Но лъжите ѝ бяха така убедителни, начинът, по който уж се беше колебала дали да продължи да му разказва, а после беше продължавала, и така го беше накарала сам да направи идиотския извод за гей съпруга. Беше го водила за носа като истински майстор.

В главата му започна да се очертава план. Рано или късно щеше да ѝ се наложи да му каже поне част от истината — защо го беше направила, как беше успяла да излезе, без да я усетят. Всички откачалници на тема конспирация сигурно се бяха задействали да я търсят, обаче...

Мускулите му се стегнаха и за трети път тази вечер изпита усещането като че го бяха ударили. Гей съпругът... Ами ако не беше излъгала? Ами ако беше казала истината?

За миг направо му се зави свят. Денис Кейс, младият президент на Америка с репутация като сълза, беше се превърнал в чудесна противоотрова за Клинтън с неговите постоянни сексуални забежки. Ами ако причината, поради която Кейс не беше поглеждал към други жени, беше наистина много *по-различна* от това, че е притежавал висок морал?

Като че от всички кътчета на мозъка му заваляха протести — като бомби, и главата го заболя. Трябваша му факти, а не предположения. Това беше твърде голяма история, за да я провали заради една погрешна стъпка. *Истина. Точност. Безпристрастност.* Това, което напишеше, щеше да влезе в книгите по история ведно с името му, затова нямаше да позволи непроверен факт да провали всичко.

Поне един час беше изминал, преди Мат да влезе отново в уинибагото. Вратата към задната част беше заключена, макар да беше твърде рано за Нел да си ляга. Не би могла да му даде по-ясен знак, че не иска да разговаря с него.

Той изу обувки, взе си кутия безалкохолна бира от хладилника и започна да съставя план. Но дори и сега усещаше как гневът като че разяжда костите му. Най-много от всичко мразеше да го вземат за глупак.

Нийли се събуди на зазоряване. Няколко секунди просто остана да лежи, чувствайки се щастлива от върха на косата си до пръстите на краката си, после реалността я връхлетя. Мат *знаеше* коя е тя.

Искаше да се сгуши до Луси и да остане така навеки, но си наложи да стане от леглото. Бътън спеше кротко на пода. Тя мина внимателно покрай нея и влезе в банята, за да си вземе душ и да се облече. Значи засега той беше запазил информацията за себе си. Ако не беше, агенти на Тайните служби щяха да потропат на вратата рано сутринта. Опита да даде преднина на чувството на благодарност за изминалите четири дни свобода за сметка на горчивината, че всъщност това беше *открадната* свобода, но не успя да си го наложи.

Когато излезе от банята, Луси още спеше, а Мат беше взел Бътън на ръце и ѝ приготвяше зърнената каша за закуска. Макар бебето да беше облечено още в пижамката си, той му беше сложил розовата шапка. Тази сутрин козирката сочеше настрани и Бътън имаше вид на малък пакостник. За човек с такава силна воля като Мат той притежаваше меко сърце. Но не и по отношение на нея. Всичко беше приключило снощи.

На гърлото ѝ като че застана буца. Всички се бяха отнасяли така мило с нея. Как щеше да ги напусне?

— Га!

Бебето подскочи, щом я улови в полезрението си и в очите му проблеснаха радостни пламъчета.

Нийли му се усмихна в отговор.

— Ти си га. — Тя взе кутията с бебешката храна. — Аз ще ѝ приготвя кашата.

— Аз ще се погрижа.

Отношението му към нея продължаваше да бъде официално. Не беше така явно, но все пак си личеше под повърхността на уж обичайната сутрешна суетня. Сега към официалната се беше прибавила и гневна нотка. Мат беше горд и своенравен. Тя го беше накарала да изглежда глупак в собствените му очи.

Нийли погледна към несресаната му коса и измачканата му фланелка и шорти, които беше навлякъл. Беше небръснат, бос. Имаше небрежен вид и в същото време беше красив, изглеждаше съвсем на мястото си и с този свой огромен ръст, и както се беше заел да приготвя закуска за бебето, това беше толкова мъжествено, колкото и наболата му брада.

— Направил съм кафе, ако искаш...

Винаги правеше кафе, но за пръв път сега почувства нужда да го обяви. Вече я чувстваше като гостенка.

— Благодаря ти.

— Няма голям избор за закуска.

— Зная. Вчера пазарувахме заедно, не помниш ли?

— Ако имаш нужда от нещо...

— Добре съм.

— Има малко мюсли, малко мляко, но не мисля, че е останало...

— Престани! *Моля те!*

Изражението на лицето му замръзна.

— *Моля?*

— Аз съм същата като вчера и няма нужда да ходиш на пръсти около мен.

— Нямах намерение да те наранявам — произнесе той резервирано.

Тя му обърна гръб и излезе навън.

Мат се наруга, че беше позволил на гнева си да излезе на повърхността. Историята, която възнамеряваше да напише — само това имаше значение сега и той трябваше да престане да обръща внимание на чувствата си, за да успее да си свърши работата. Грабна гумата за бебета, на които никнат зъби, пъкна я в ръката на Бътън и излезе навън.

Денят беше мрачен, влажен и облачен. Под босите му крака зашумолиха листа, напоени от утринната роса и влагата, но той не спря да крачи към ябълковата градина, където я беше видял — застанала с ръце, скръстени отпред. За миг усети как сърцето му се свива. Изглеждаше така уязвима. Но болката премина.

— Госпожо Кейс.

— Аз съм *Нел!* — Светлокестенявата ѝ коса леко подхвъркна нагоре, щом тя се завъртя на пети към него. — *Само Нел!*

— Казано с подобаващо уважение, *не си*. И точно там е проблемът.

Тя удари с ръце хълбоците си.

— Ще ти кажа къде да си завреш това твое подобаващо уважение!

— Искам да знам какво става.

— Не, няма. — После ръцете ѝ паднаха като отсечени надолу. — Извинявай. Не исках да прозвучи заповеднически.

— Дължиш ми истината — изрече студено той.

Беше прав, но тя беше изгубила навика си да се доверява на когото и да било. Първите дами не можеха да си позволят да доверяват своите тайни. И все пак тя му дължеше поне част от истината.

— Трябваше да се измъкна оттам. Просто... искаше ми се да се почувствам поне за малко обикновен човек.

— Това не е ли малко прекалено.

— На теб сигурно ти изглежда така, но...

— Ей, къде отидохте всички?

И двамата се извърнаха едновременно, за да видят Луси в рамката на вратата. Фланелката, с която беше спала, ѝ стигаше до коленете, и тъй като най-вероятно си беше легнала с мокра коса, сега изглеждаше сякаш кокошки бяха ровили в нея. Само при вида ѝ Нел усети, че настроението ѝ се подобрява. Поне един човек на този свят я възприемаше само и единствено като Нел.

— Тук сме — отвърна ѝ тя с известна нотка на несигурност в гласа.

— Да не се карате?

— Н-не.

Мат изглеждаше също толкова доволен като нея от това прекъсване.

— Откъде взе тази фланелка?

Луси изкриви устни.

— Ами открих я някъде.

— Аха, при моите дрехи.

Нийли нямаше желание да продължава разговора си с Мат и се запъти към караваната. Чувстваше се като човек, който изживява последните си подарени часове и смяташе да се наслади на всяка оставаща ѝ минута.

Луси отстъпи настрана, за да я пропусне.

— Имаме ли нещо за закуска, от което да не ми се додрайфа.

Нийли едва се удържа да не я прегърне.

— Следващия път ти предлагам да кажеш нещо, което да харесвам, искаш ли?

Луси я изгледа намръщено.

— Повдига ми се от мюсли.

— Направи си сандвичи.

— И от сандвичите ми се повдига.

— Луси, не говори на... *Нел* по този начин — обади се Мат, застанал в рамката на вратата.

Нийли се извърна към него.

— Ние с Луси ще се разберем двете.

— Хайде, Джорик, да те няма.

— Луси, престани — сгълча я Нийли. — Аз... наказвам те с петнайсет минути таймаут^[3] за неуважение.

— Таймаут? — повтори Луси и я изгледа недоумяващо.

Нийли беше научила за тези своеобразни таймаути, когато беше ходила на детска градина, и сега посочи задната част на караваната.

— Петнайсет минути. И затвори вратата. Така ще можеш на спокойствие да си помислиш как да разговаряш с възрастните.

— Ти какво ме юркаш?

— Прибавям още петнайсет минути за неблагопристоен език. Смяташ ли да продължаваш?

Луси погледна към Мат, сякаш се надяваше, че той ще я спаси от последната прищявка на Нийли, но той само посочи с глава към задната част.

— Сама си го изпроси.

— Ама че сте мошеници! Аз още не съм закусила!

Тя нарочно замарширува с все сила към отреденото ѝ място, после затръшна с все сила вратата.

Мат сложи Бътън да седне.

— Съжалявам. Не трябваше ги да се занимаваш с това.

— И защо не? Занимавам се с това от сряда насам.

— Да, но...

— Престани да се отнасяш с мен като с гостенка — произнесе тя през зъби. — Отивам да приготвя храната на Бътън. Ако искаш да ми кажеш нещо интелигентно, кажи го. Ако не, дръж си устата затворена.

И докато крачеше гордо към мивката, тя реши, че след всичко случило се Нел Кели все пак беше жива.

Мат едва се сдържаше от гняв. Него бяха направили на глупак, но тя се държеше така, сякаш и вината беше негова.

Фактът, че емоциите му така и не даваха път на журналистическата му безпристрастност, го накара да се почувства още по-зле. Най-голямата история в неговата кариера му се изплъзваше пред очите, а единственото, което му се искаше да направи, беше да сграбчи субекта на разказа си и да я разтърсва дотогава, докато всичките ѝ аристократични зъбки не затракат.

Самоконтролът му сдаде фронта няколко часа по-късно, докато плащаше на касата продуктите, които беше купил от колониала в провинциален южен Илинойс, в момента, когато си беше дал сметка,

че Нел — госпожа Кейс — е изчезнала. Като че го поляха със студен душ. За пръв път си даде сметка, че една първа дама би трябвало да има залепени за гърба си агенти от Тайните служби, а тя имаше само него в момента.

Грабна торбата с продуктите и се изстреля навън. Не беше се върнала в караваната. Беше паркирал точно до входа на колониала и щеше да я види. Огледа се наоколо и регистрира наличието на няколко прашни коли, бензиностанция и една добронамерена на вид немска овчарка. Къде, по дяволите, беше отишла?

Споменът за всички ужасяващи предположения на онези откачалки на тема *конспирация*, които беше чул по радиото, го връхлетя. Той изтича до другия край на сградата и видя буренясало поле и грамада от натрупани стари гуми, но никъде не откри избягалата първа дама. Втурна се към другия край и я откри да стои до един телефон, монтиран до уреда за проверка на гумите.

— Дявол да го вземе!

Тя вдигна глава и го видя в мига, когато пусна торбата с продуктите на земята и се запъти към нея. Избъбри нещо в слушалката и затвори.

— Повече не ми погаждай такива номера!

Съзнаваше, че ѝ крещи, но не успя да се въздържи.

— Надявам се, че не си купил яйца. Какво толкова съм направила?

— Изчезна! Помислих, че си... по дяволите, Нел, когато не си в караваната, искам да не се отделяш от мен, чу ли?

— Няма ли малко да ни бъде неудобно така?

Първа дама или не, налагаше да си кажат някои неща право в очите. Той понижи глас до съскащ шепот:

— Можеш да го смяташ за кой знае колко забавно — да си играеш на избягала принцеса, да флиртуваш с масите — но това изобщо не е игра. Имаш ли представа какво би могло да се случи, ако някаква екстремистка група се добере до теб?

— Имам по-добра идея от твоята — отвърна му тя също със съскащ шепот. — А ти си единственият човек, който знае къде съм. Съгласна съм така да си остане, макар че понякога поведението ти преминава някои граници, но...

— Как смееш сега да си правиш такива шеги!

Тя му се усмихна и прошепна:

— Точно това поведение имах предвид.

Кръвта му кипна.

— Много ти е забавно, нали?

— Не ми е забавно. Просто се чувствам по-добре с предишното ти обичайно арогантно поведение. — Усмивката ѝ се стопи. — И не флиртувам с *масите*.

— А как по друг начин би го нарекла?

— Свобода! — Очите ѝ заблестяха. — Това е основно право на всеки американски гражданин или гражданка, освен ако не се е случило да стане първа дама. Чуй ме какво ще ти кажа сега, Мат Джорик... — Това, че удари с юмрук в гърдите му, за миг го зашемети. — През миналата година погребях съпруг и после бях принудена да приема роля, която съвсем не желяех. Живея в светлината на прожекторите откакто се помня и винаги постъпвам правилно, като слагам интересите на останалите на първо място пред моите собствени. Ако сега се държа като егоистка, може да е много лошо... Но съм го заслужила и възнамерявам да се насладя на всяка минута свобода.

— Това ли е всичко?

— Разбира се, мой човек!

Той беше този, който трябваше да крещи, а сега стоеше срещу нея и се чудеше как беше успял да изгуби позицията на атакуваща страна.

— На кого звъня? — изстреля към нея.

— На Барбара Буш.

— Измисли нещо друго...

Изведнъж го осени прозрението, че беше напълно възможно да се е обаждала на Барбара Буш.

Изражението на лицето ѝ се смени от неприязън до усмивка.

— И знаеш ли какво ми каза, преди да прекъснем?

Той поклати глава.

— Каза ми: *Дерзай, момичето ми!*

— А... така ли каза?

— И Хилари Клинтън ми каза нещо в този смисъл, когато ѝ се обадох вчера от бензиностанцията.

— Обадила си се на Хилари...

— Ти може и да не разбираш защо го правя, обаче те със сигурност разбират.

— Обаждаш им се нарочно?

— Аз не съм безотговорен човек — независимо какво си мислиш за мен. Обаждах се на различни хора почти всеки ден, така че в Белия дом да знаят, че съм жива. Сега ако смяташ, че разполагаш с повече и по-добра информация за това как работят Тайните служби, по-добре да ми я кажеш още сега.

Имаше цял списък от въпроси, които се бе приготвил да ѝ зададе, като първият беше как е успяла да се измъкне от Белия дом, но трябваше да изчака подходящ момент, когато биха могли да си поговорят откровено за всичко.

— Не казвам, че си безотговорна. Просто казах, че не бих искал да ходиш никъде без мен. Предлагам ти сделка. Или я приемаш, или си тръгваш веднага.

— Може би е по-добре да си тръгна. Не забравяй, че имам пари и мога да си тръгна, когато поискам.

Той скръцна със зъби.

— Няма да ходиш никъде на майната си сама!

Тя отново се усмихна, което почти го изкара от равновесие. Той пресекливо си пое дъх и за пореден път се запита как може тази енергична дама в шорти с цвят каки и жълта фланелка да е изтънчената и съдържана първа дама.

Опита да си върне инициативата.

— Кой ти изпрати парите?

Отначало тя не искаше да признае, но после сви рамене и съобщи:

— Тери Акерман.

Акерман беше шеф-съветник и най-старият приятел на Денис Кейс. Нямахше време да си изяснява какви точно бяха отношенията помежду им сега, така че остави този въпрос на изчакване и зададе следващия:

— Откъде знаеш, че не е казал на Белия дом къде си?

— Защото аз го помолих да не им казва.

— И му вярваш?

— Както вярвам на всеки друг.

Той усети, че тя искаше думите ѝ да прозвучат лекомислено, но в тях имаше тъга. Можеше да се бори с нея, когато се държеше надут и безотговорно, но му беше трудно да ѝ се противопоставя, когато е тъжна. Чувството на безсилие и обида изби на повърхността.

— Дори не знам как да те наричам...

— Най-добре ще е да продължиш да ме наричаш Нел. Или искаш да се обръщаш към мен с *госпожо Кейс* и така да ме издадеш на всички онези екстремисти, залегнали в това поле?

— Тук изобщо няма място за шеги.

— Задръж си притесненията. А за себе си ще се грижа аз самата.

Щом тя се наведе, за да вземе торбата с продуктите, Мат усети изскърцване на спирачки и припукване на радио, наподобяващо експлозия.

Той дори не се замисли, а просто се хвърли към нея.

И двамата полетяха извън паркинга, към буренясалото поле. Той чу лекичко уф, тъй като мощният тласък, с който я беше увлякъл, буквално беше изкарал въздуха от дробовете ѝ.

— Не мърдай!

Искаше пистолет. Трябваше му пистолет.

Настъпи тишина, последвана от нейното задъхано дишане в опит да си поеме въздух.

— Мат?

Сърцето му биеше така силно — беше сигурен, че тя го чува.

После усети, че по гърба му полазват тръпки. Експлозията, която беше чул... сега, като си възвърна способността да мисли, си даде сметка, че не приличаше толкова на гърмеж от пистолет.

А на гърмеж заради пробито гърне на ауспук.

[1] Герой от „Магьосникът от Оз“. — Б.пр. ↑

[2] Френска кралица, родена австрийка, съпруга на френския крал Луи XVI, свален от трона от Френската буржоазна революция през 1789 г. Останала известна в историята с безумното си разточителство и между другото и с приписваната ѝ реплика за бунтуващия се срещу глада народ: „Като нямат хляб, защо не ядат пасти“. — Б.пр. ↑

[3] Timeout (англ.) — почивка. — Б.пр. ↑

14.

Дъжд плющеше върху унибагото, докато поглъщаха километър след километър по равнинния Илинойс към границата с Айова. Нийли рееше поглед из нивите с пшеница и соя, изглеждащи някак сиво и самотно под натежалото от облаци следобедно небе, и се усмихваше на себе си. Беше много смело от страна на Мат да я защити от оня страшен гърмеж от повреден ауспух и като се изключи лекото ожулване на глезена, тя се усещаше буквално като новородена.

Една кола мина покрай тях в обратна посока и обля предното стъкло с вода. Мат потърси нова радиостанция за нова информация около изчезването ѝ. Макар да се обръщаше рядко към нея, си личеше, че официалната нотка се е изпарила. Освен това не беше направил нищо, за да я издаде. Сутринта си мислеше, че с приключението ѝ е свършено, а сега... не знаеше какво да мисли.

— Защо не ме оставиш аз да покарам малко? — попита тя.

— Защото няма какво друго да правя.

— Освен да се мръщиш.

— Освен да се мръщя!

— Разбирам, че за тебе беше горчиво разочарование, че в онази кола имаше само буйни тийнейджъри, а не банда терористи, които искат да ме отвлекат, но съм сигурна, че ще ти мине. — Тя се ухили. — Благодаря ти, Мат. Наистина оценявам жеста ти.

— Да, да!

В този момент откъм задната част се появи Луси. Откакто бяха напуснали колониала, тя като че място не можеше да си намери и периодично се занимаваше ту с Бътън, ту само със себе си, излегната върху леглото отзад.

— Ама че шибана работа — възропта тя. — Не спряхме да говорим за Корнелия Кейс, а сега се оказа, че е изчезнала.

Беше си облякла една от роклите, които ѝ беше купила Нийли, и сложила наполовина по-малко от обичайния си грим. Изглеждаше много добре, но когато Нийли ѝ го каза, тя само сви рамене.

Сега вдигна моржчето от пода и го подаде обратно на Бътън, която се мусеше, че Мат не ѝ обръща внимание.

— Няма ли да е страхотно, ако от оня конкурс за двойници решат, че ти наистина си Корнелия Кейс и пуснат цяла банда агенти след нас?

Мат сви рамене.

— Наистина страхотно — изтръгна от себе си Нийли.

— Какъв е този шум пък сега? — Мат надигна глава и погледна назад. — Сякаш идва отзад.

— Не чувам нищо — каза Луси.

Моржчето полетя напред и улучи Мат в рамото. Нийли се извърна и видя, че Бътън е престанала да се муси. Сега изглеждаше доволна.

Нийли я загледа с подозрение.

— Сигурно е било случайно.

— Прекалено си доверчива.

И той метна сърдит поглед към бебето.

— Га!

Бътън му отвърна със също така сърдит поглед и двамата до такава степен заприличаха един на друг, че беше трудно да се повярва в липсата на кръвна връзка помежду им.

— Колко ни остава? — попита Луси.

— Наближаваме Мисисипи. Ще я прекосим при Бърлингтън, после потегляме на север покрай реката към Уилоу гроув. Около час.

— Нека аз да карам. Мога.

— Забрави!

Тя пхна палец в уста и започна да гризе нокътя му. Нийли я загледа загрижено.

— Какво има, Лус? Цял следобед ми се струваш нервна.

— Не съм!

Нийли реши, че сега е времето да разбере защо:

— Не си ни разказвала за баба си. Каква е тя?

Луси забрави, че беше дошла за портокалов сок, и седна на пейката.

— Ами баба. Нали знаеш как е?

— Не, не зная. Има различни баби. Двете разбирате ли се?

На лицето на Луси се появи познатото войнстващо изражение.

— Страхотно се разбираме! Тя е най-добрата баба на света. Има купища пари и е много добра преподавателка, и много ни обича, мен и Бътън.

Ако ги обичаше много, защо не беше долетяла още щом беше узнала за смъртта на дъщеря си? И защо Луси толкова се стараяше да ожени Мат и Нийли, за да могат да осиновят нея и Бътън, ако така добре се разбираха?

— Прекалено идеален образ, за да отговаря на действителността.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че Мат и аз съвсем скоро ще я видим, така че е по-добре да си поговорим по-откровено за нея.

— Изобщо не ти влиза в работата каква е тя точно!

— Луси! — Мат изрече името ѝ спокойно, но в гласа му личеше предупредителна нотка.

— Напускам ви — заяви тя, след което моментално се втурна към задната част на унибагото и затръшна вратата след себе си.

— Имам лошо предчувствие за тази баба — каза Нийли.

— Тя е преподавателка в колеж. Не може да е толкова лоша.

— Какво ще правиш, ако не оправдае надеждите ни.

— Ще ги оправдае. Не се безпокой за това.

Тя се запита кой кого всъщност се опитваше да убеди.

След което откъм задната част се разнесе вой.

— Това не е от двигателя! — Мат изруга, рязко натисна спирачка и изви към страничното платно. — Луси! Излез оттам!

Вратата към задната част бавно се отвори. Самата тя стоеше на вратата с наведена глава и отпуснати рамене. Бавно закрочи към тях.

— Какво да правя сега?

На лицето на Мат се беше появило каменно изражение.

— Ти ми кажи!

Тъжен лай огласи унибагото.

Мат се втурна към задната част.

— Кучи син!

— Открил е Скуид! — каза Луси.

— Скуид? — повтори недоумяващо Нийли.

— Така го нарече момчето от колониала. Аз бих го нарекла по друг начин, но не ми се иска да го обърквам.

Откъм задната част се разнесе нова ругатня, после се появи и Мат, последват от мръсно и недохранено псе, което приличаше на кръстоска между порода птичар и улична превъзходна. Беше с пъстро кафеникаво кожухче, дълги клекнали уши и ги гледаше тъжно.

— Не съм го откраднала! — Луси мина като стрела край Мат и коленичи пред кучето. — Момчето от колониала каза, че смятало да го застреля! Някой го оставил вчера там и никой не искал да го прибере.

— Просто не мога да си представя защо. — Мат сведе поглед към окаяното животинче. — Ако го бяха застреляли, щеше да бъде подарък за човечеството.

— Знаех, че ще кажеш нещо извратено! — Тя привлече кучето към слабичките си гърди. — Кучето е мое! И на Бътън.

— Ти така си мислиш.

Докато Мат и Луси ръмжаха един срещу друг, кучето се освободи от прегръдката на момчето и покатери треперещото си тяло върху кушетката близо до шофьорската седалка. Нийли тъкмо искаше да се погрижи Бътън да стои далеч от него, когато то се изпъна и облиза с дългия си език лицето на бебето, от брадичката до челцето.

— О, господи! Облиза лицето на Бътън! — извика Нийли и се втурна напред, за да изблъска кучето настрани.

— Престани! — изписка Луси. — Ти нараняваш чувствата му.

Бътън плесна с ръчички и се опита да улови кучето за ухото.

Мат изстена.

— Махни я от него! — каза Нийли.

Опита се да застане между кучето и бебето, но усети как Мат плъзва ръка около кръста ѝ и я отнема настрани.

— Ей сега точно ми трябва шишенце цианкалий.

— Пусни ме! Нека да отида при бебето! Ами ако кучето е бясно?

Макар да се опитваше да се измъкне от желязната прегръдка на Мат, една частичка от нея ѝ повеляваше да остане и да се наслади на близостта им.

— Успокой се! Спри се! Не е бясно.

Мат я тласна към предната част на унибагото, после изведнъж отдръпна ръце и тя едва не падна. Знаеше защо го беше направил — беше си дал сметка, че тя не е Нел Кели, а Корнелия Кейс и той се беше държал грубо с нея. Нийли се обърна към Луси:

— Свали кучето от кушетката.

— Искам да го задържа!

— Заведи го отзад! — Мат се тръсна ядосано на шофьорската седалка и отново потегли по магистралата. — Първо бях сам. Точно както исках. После се обзаведох с две деца. После...

Разминаха се с автобус на „Грейхаунд“ и нова струя вода обля предното стъкло. Мат изръмжа, после посегна към копчето на радиото.

— ... отвсякъде ваят информации за хора, които твърдят, че са видели първата дама Корнелия Кейс...

Нийли се протегна и го изключи.

Цялата стая беше запълнена с всевъзможни джунджурии. Всякакви стъклени съдове и съдчета, фигурки на животни с панделки около врата и керамични плочки с цитати от Библията. На това му трябваше едно хубаво земетресение, помисли си Тони.

— Наистина ли не искате кафе?

Жената, заради която Тони и Джейсън бяха прекосили два щата, изгледа угрижено Джейсън. Беше със син трикотажен костюм с панталон, покатерена върху бели обувки на тесни токчета и с брошка във формата на чадърче с фалшив диамант.

Джейсън поклати глава, обзет от желание както винаги бързо да стигне до същността, и посочи с жест към тапицирания със син велур диван под прозореца — намираха се в малък апартамент на втория етаж.

— Имате ли нещо против да седнем и да ви зададем няколко въпроса?

— О... да... искам да кажа, не.

И тя започна да чупи пръсти. Тъкмо се беше върнала от църква, когато тези двамата бяха пристигнали, а самото присъствие на хора на ФБР и на Тайните служби накуп я беше извадило от равновесие. Жената беше около четиридесетте. Лицето ѝ беше пълничко и с форма на кръгла луна, косата ѝ беше огромна, а кожата ѝ светеше като фин порцелан.

Тони ѝ се усмихна и каза:

— Бих искала чаша вода, госпожо Шийлдс, ако няма да ви затрудня. Когато се налага да карам дълго без почивка, обикновено ми прилошава и трябва да пия вода, за да ми успокои стомаха.

— О, не ме притеснявате.

И госпожа Шийлдс се втурна към кухнята.

Джейсън хвърли поглед, пълен с досада, към Тони.

— Откога започна да ти прилошава в колата?

— Прилошава ми, когато ми отърва. Виж, приятел, ти с твоя поглед като кислород така я уплаши, че тя се видя в чудо.

— Нищо не съм й направил.

— Свидетели, които се плашат, или забравят важни подробности, или си ги измислят, за да угодят на разпитващия.

Лицето на Джейсън доби кисело изражение както се беше втренчил в една керамична фигурка на клоун.

— Искам по-скоро да свършваме.

Не беше единственият, който го искаше. Специални екипи обикаляха страната, отзовавайки се на всяка подадена по телефона информация от граждани, абсолютно сигурни, че са видели Корнелия Кейс — как слизала от лимузина на местното летище или как се излежавала на плажа в Малибу. Обаче обаждането на Барбара Шийлдс — служителка в един колониал във Винсънс, Индиана, веднага беше привлякло вниманието на Тони и Джейсън.

Шийлдс беше докладвала, че е видяла жена, приличаща на Корнелия Кейс, да пазарува в колониала „Крогър“ — работното ѝ място. Жената била съпроводена от тъмнокос мъж, момиче в тийнейджърска възраст и бебе с розова шапка. Описанието се покриваше с описанието на жената, участвала в конкурса за двойници, дори и по отношение на цвета на косата ѝ — светлокестеняв.

Тони и Джейсън предварително бяха обсъдили обаждането на Шийлдс. Струваше им се невероятно, че жената, пътуваща из страната с още трима души, двама от които — деца, може да е Корнелия Кейс. И все пак искаха да си поговорят лично с жената и шефът им Кен Брадок даде разрешение за акцията.

Барбара Шийлдс се появи откъм кухнята с водна чаша от синьо стъкло. Тони беше почти деветдесет процента сигурна, че от разпита нищо няма да излезе, но се насили да ѝ се усмихне.

— Имате ли нещо против да седнем?

— Против ли? Не, не. Моля, седнете. — Тя отри длани в сините си панталони и после приседна върху облегалката на дивана. —

Чувствам се малко притеснена. Никога досега не съм виждала правителствени агенти.

— Много добре ви разбирам. — Тони се настани до Джейсън, който вече беше разтворил бележника си. Тя обаче предпочете да не изважда своя от чантата си. — Защо не ни разкажете какво сте видяла?

Жената отново избърса длани в хълбоците си.

— Ами беше петък, преди два дни. Беше ми първият работен ден след операцията. — Тя посочи китката си. — Получих разтежение на китката от постоянното сканиране на продукти на касата. Вследствие на многократно повтарящо се натоварване, така ми казаха. Всички говорят само за работещите с компютри, но не и за касиерите, които страдат от същото. Сигурно не сме толкова важни като тях.

Изражението ѝ подсказваше, че със сигурност ѝ се е налагало често да отсъства от работа поради болките в ръката.

— Както и да е, тази жена се нареди на опашката за моята каса заедно с един много красив мъж и двете деца и бях така изненадана, че два пъти минах през скенера бебешката храна.

— От какво бяхте така изненадана? — попита Тони.

— Защото толкова приличаше на първата дама.

— Много хора приличат на първата дама.

— Не като тази жена. Винаги съм се възхищавала на госпожа Кейс, още когато мъжът ѝ се готвеше да става президент, и оттогава започнах да събирам всякакви снимки и статии за нея по вестниците. Пазя всички изрезки и познавам лицето ѝ така добре като моето.

Тони ѝ кимна окуражително и се замисли как фактът, че тази жена беше почитателка на Корнелия Кейс, би се отразил на верността на показанията ѝ.

— Отрязала си е косата. Сега е къса и светлокестенява, но лицето ѝ е същото. Не знам дали сте виждали някога увеличени нейни снимки... Аз мога да ви покажа, ето... почакайте...

Тя се спусна към библиотеката и измъкна оттам няколко дебели класъра. Прелиства известно време страниците им, докато не откри нейна снимка — на лицето ѝ — на корицата на миналогодишен „Тайм“.

— Вижте. Точно тук. Точно над веждата ѝ. Има мъничък белег. Кълна ви се, разглеждала съм хиляди пъти тази снимка, преди да го забележа. Жената на опашката имаше същия белег на същото място.

Тони се загледа в посоченото място, но белегът ѝ заприлича повече на механична повреда върху негатива.

— И гласът ѝ беше същият — продължи Барбара Шийлдс.

— Познавате и гласа на госпожа Кейс?

Тя кимна.

— Щом разбера, че ще говори по телевизията, опитвам се да бъда винаги на линия. Тази жена звучеше също като нея.

— Какво ви каза?

— Не говореше на мен. Говореше на мъжа какво да купят за сандвичите.

— На английски ли му говореше?

Тя се изненада от въпроса.

— Сто процента съм сигурна.

— Усетихте ли някакъв чужд акцент? — попита я Джейсън.

— Не. Говореше точно като госпожа Кейс.

Джейсън и Тони се спогледаха. После той се наведе напред.

— Разкажете ни повече за разговора им, колкото повече можете да си спомните.

— Тя попита мъжа как би предпочел сандвичите си и той ѝ отвърна, че ги обича с горчица. После тийнейджърката ѝ каза, че иска да купи брошурата, която бяхме сложили във витрината до книгите по астрология. *Десет тайни как да подобрите сексуалния си живот.* Жената ѝ отказа и тийнейджърката започна да спори с нея. На мъжа това не му хареса и той каза нещо от рода, че момичето трябва да слуша Нел или че ще си има неприятности. После бебето...

— *Нел?* — Тони стисна чашата с вода. — Така ли нарече той жената?

Барбара Шийлдс потвърди с кимване.

— Веднага си помислих колко близки по звучене са *Нел* и *Нийли*. Нали така наричат госпожа Кейс приятелите ѝ?

Близко по звучене име. Белег, който можеше да се окаже и замазан негатив. Нямаше достатъчно доказателства, за да превърнат съмнението в по-сериозно подозрение, но пък бяха напълно достатъчни, за да поддържат интереса им към тази жена.

Продължиха да задават въпроси и Шийлдс им даде много подробни описания на мъжа и тийнейджърката, но едва малко преди да си тръгнат, си припомни и им съобщи най-важната подробност:

— О, почти щях да забравя. Возеха се в жълто унибаго. Видях ги как тръгват през прозореца. Не разбирам много от каравани, но ми се стори, че не е много ново.

— Жълто унибаго ли?

— Много мръсно, като че дълго бяха пътували с него.

— Сигурно не сте запомнила номера му?

— Напротив, дори си го записах.

И Барбара Шийлдс отвори дамската си чанта.

Уилоу Гроув, Айова, беше разположен на стръмния бряг на един от притоците на река Айова. Беше град с много църкви — навсякъде се виждаха камбанарии и множество антикварни магазинчета, град, в който облицовани с червени тухли къщи се редуваха с къщи, облицовани с дървени греди и боядисани в бяло, а върху тесните улички хвърляха сянка големи кленови дървета. Близо до центъра се разпростираше и малък частен колеж, разположен в няколко блокчета, а точно срещу кметството, увенчано с меден купол, се издигаше стара странноприемница. Дъждът беше спрял и медта по купола проблясваше на оскъдните лъчи на слънцето в късния следобед, успели да пробият гъстата пелена от буреносни облаци.

Нийли се убеждаваше, че няма по-подходящо място да бъдат отгледани две деца, със сигурност и Мат си казваше същото.

— Чудесно място за момичетата.

Той беше спрял пред един магазин в самото начало на града, за да купи кучешка храна и да попита как да стигне до улицата, на която живееше бабата на момичетата. Оказа се, че започва почти от центъра на града и катери стръмнината над реката. Докато преминаваха по улиците, тук-там между къщите проблясваше късче водна повърхност.

— Номер едно-единайсет — обяви Мат. — Ето я.

Спря унибагото точно пред двуетажната къща, облицована с червени тухлички, декорирани с бяла боя около прозорците. Всички къщи на улицата си приличаха по това, че бяха снабдени с веранди пред входните врати и самостоятелни гаражи. А тази беше четвъртита и имаше солиден вид — една от онези къщи, в които бяха израсли цели поколения американци от Средния Запад.

Изглеждаше и малко по-запусната в сравнение с останалите къщи, защото липсваха нацъфтели цветя по протежение на градинската алея или в саксии на верандата пред входната врата. Тревата имаше нужда от окосяване, а бялата декорация не личеше да е била така поддържана като при съседите. Но в никакъв случай не можеше да се нарече изоставена или пък съборетина. Изглеждаше така, сякаш обитателите ѝ си имаха други по-важни грижи, отколкото да се занимават с външния ѝ вид.

— Можем да останем още малко в тази мизерна каравана, докато бабата се пооправи от шока, че ще трябва да се грижи за внучките и реши точно какво да прави — каза Мат.

Усещаше, че е нервен. И тя беше нервна. Е, поне беше престанал да ѝ се зъби.

Бътън беше притихнала още с влизането им в града, като че усещаше каква грандиозна промяна ѝ предстои в живота, а Луси стоеше като залепена за Скуид в задната част на караваната. Докато освобождаваше коланите на детската седалка, Нийли забеляза петната от храна по гащеризончето на бебето, дупката в чорапчето и че чорлавата ѝ косица имаше нужда от сресване.

— Може би е добре да пооправим Бътън, преди да я срещнем с баба ѝ. Доколкото зная, това ще им е първата среща.

— Добра идея. Аз ще я извадя от седалката. Виж, ако можеш да ѝ намериш по-свестни дрехи за обличане. — После изведнъж си спомни с кого всъщност разговаря и допълни: — Ако нямаш нищо против.

— Аз съм тази, която направи предложението — озъби му се тя.

Луси се беше изтегнала на леглото, а до нея беше легнало и кучето — както си беше мръсно. Преструваше се, че чете книга, но не успя да заблуди Нийли.

— Всичко ще бъде наред, Луси. Мястото е чудесно.

Луси сведе глава по-ниско над книгата и нищо не ѝ отговори.

Нийли избра джемпър от деним в прасковен цвят за Бътън, който беше купила от големия покрит базар, от щанда с марка „Бейби Гап“. На платката на гърба и на раменете отпред имаше избродирана по една редица сини цветенца. Беше купила и подходяща трикотажна блузка с буфан ръкави. Когато се върна обратно при бебето, видя, че Мат я беше сложил върху памперс и сипваше пудра в гънките на крачетата ѝ.

— Искам да се държиш добре, Демонче. Никакви глезотии. Никакви кръсъци, нали? И няма да замерваш с нищо баба си. Бъди си просто едно нормално бебе, за разлика от друг път. — Той смръщи вежди, докато залепваше памперса, а Бътън започна да гука в отговор на речта му. — Аха, аха... запази милите си очи и гукането за баба си.

Нийли му подаде дрешките и той се справи с обличането за по-малко от минута.

— Много добре се справяш. А на мен ми трябва часове, докато я облека.

— Ти си прекалено нерешителна. При бебетата трябва твърдо да налагаш волята си или ще ти се качат на главата. Както и при жените.

— Аха, така значи?

Отново беше заприличал на себе си и тя му хвърли предизвикателен поглед, но дяволските пламъчета в очите му бързо помръкнаха.

— Ще можеш ли да й откриеш обувките?

Тя му обърна гръб, без да каже нищо. Нямахше намерение да си проси обичта и привързаността му. Не че чувствата му не я интересуваха. Искаше й се той... е, добре, желаше тялото му и нямахше нужда да се самозалъгва, че има и нещо повече. И все пак имаше нужда и от приятелството му, от неговата непочтителност, дори от досадния му мъжки егоизъм.

Думи от една стара песен на Шерил Кроу се заредиха в главата ѝ. Беше ли той достатъчно силен, за да стане неин мъж? Да не би да смяташе, че изобщо би могъл?

Още малко и щеше да се плъзне по наклонената плоскост на самосъжалението, затова реши да се стегне и да не мисли повече за това.

— Мисля, че Луси няма да иска да дойде.

— Сигурно ѝ е ясно, че баба ѝ ще наложи по-здрава ръка, отколкото Санди.

— Може би. — Тя започна да реши косицата на бебето с четка. И за свое най-голямо учудване беше възнаградена със сияйна усмивка, каквито Бътън обикновено пазеше за Мат. Сърцето ѝ се сви. — Недей — прошепна ѝ тя. — Не започвай да ми се подмазваш сега, когато ще трябва да те предам на баба ти.

Бътън нададе радостен възглас и протегна ръчички към нея, за да я вземе. Нийли усети като че на гърлото ѝ застана буца и се извърна настрана.

Мат я вдигна от кушетката.

— Много късно и много за кратко, Демонче. Някои хора не могат така лесно да бъдат купени. — Той се наведе, отвори едно от долните чекмеджета и извади оттам възглавницата, купена от „Уол март“. — Колкото и да ми е неприятно да ти го кажа, смятам, че се налага отново да си я сложиш. — На лицето му се беше изписало отвращение. — Освен мен, това ти е единствената защита.

Прав беше. Щяха да останат известно време в града, а нея я търсеха. Тя измъкна една от бременните си фланелки и се вмъкна в банята. Когато излезе, чу Мат да казва на Луси:

— ... детективите, които бившият съпруг на Нел е наел, може да се покажат отнякъде. Трябва да ги заблудим, затова тя ще се направи отново на бременна. Ако те питат, ще казваш, че ми е жена. Ясно?

— Ясно. — В гласа ѝ имаше тъга.

Изминаха няколко минути в мълчание, през които двамата чуваха само ударите на сърцата си.

— Няма просто така да ви оставя и да си тръгна. Ще остана още малко, за да съм сигурен, че сте добре. Всичко ще се нареди чудесно. Ще видиш.

Луси се затътри към изхода като че понесла тонове товар на плещите си. Скуид се помъкна след нея.

— Мисля, че е по-добре да оставим засега кучето тук — каза Мат и извади яката на ризата си от устата на Бътън.

Четиримата мълчаливо се запътиха към входната врата на къщата. Мат натисна звънеца, а Нийли погледна към Луси. Беше се облегнала на перилата на веранда — имаше безкрайно нещастен вид.

Нийли се приближи до нея и прехвърли ръка през кръста ѝ. Искаше да каже на тази тийнейджърка, че всичко ще се нареди чудесно, но не можеше, защото по всичко изглеждаше, че няма да стане така.

Луси вдигна глава към нея и Нийли съзря в очите ѝ събрано цялото нещастие на този свят.

— Аз също няма да си тръгна — прошепна ѝ тя. — Докато не се уверя, че се чувствате добре.

Надяваше се, че ще успее да изпълни обещанието си.

— Никой не отговаря — каза Мат. — Ще погледна отзад.

И той ѝ подаде Бътън.

Луси впи поглед във входната врата.

— Искаш ли сега да ми разкажеш за баба си? — попита Нийли.

Луси поклати глава.

Мат се върна задъхан и мърморещ под носа си.

— Задните прозорци са отворени, чува се и музика. Тя изглежда не чува звънеца. — Той заудря по входната врата. — Имам добри новини за теб, Луси. Баба ти явно обича „Смашинг Пъмпкинс“.

— Страхотно — измърмори Луси.

Вратата се отвори. Млад мъж на възраст между двайсет и пет и трийсет години застана в рамката. Всичко у него свидетелстваше, че е от партията на днешните използвачи безделници — ниско подстриган, с козя брадичка и обеци. Беше облечен с фланелка, шорти с големи странични джобове и сандали с марка „Тева“.

— Да?

С периферното си зрение Нийли видя как Луси си пое дълбоко дъх и пристъпи напред.

— Здравсти, дядо.

15.

Мат успя да се задави, макар устата му да беше пресъхнала от вълнение. После изви очи към Луси и повтори като ехо:

— Дядо?

Тя скръсти ръце пред себе си и прехапа устни — изглеждаше сякаш всеки момент ще се разплаче. Мат отново погледна към безделника, който се почесваше по гърдите и ги гледаше объркано.

— Не разбирам за кого ме... — Той млъкна и се загледа в Луси. — Ей, ти да не си... *Лори*?

— Луси.

— А, да. — Той ѝ се усмихна извинително. — Не приличаш много на снимките си. Как си, какво правиш?

— Не съм много добре. Майка ми умря.

— Ах, че лошо, мой човек. — Той погледна към Мат и си даде сметка, че това не е просто посещение на добра воля. — Искате ли да влезете?

— О, да — процеди Мат през зъби. — Категорично искаме да влезем.

Той улови Луси за лакътя и я тласна напред. С крайчеца на окото си забеляза, че Нел изглежда толкова разтревожена, колкото и той. Само Демончето изглеждаше безметежно. Бебето потупваше с ръчичка бузата на Нел в опит да привлече вниманието ѝ.

Последваха мъжа в хола, обзаведен с разнородни, но удобни мебели за сядане, тапицирани в тъмнозелено и кафяво кадифе, и няколко масички, представляващи произведения както на изкуството, така и на занаятчийското майсторство. От двете страни на камината имаше етажерки с книги, явно четени и препрочитани. Мат забеляза и няколко грубо издялани от дърво фигурки, малко керамика и два офорта. Уредбата, от която се чуваха „Смашинг Пъмпкинс“, беше разположена върху висока масичка, отрупана с наредени на купчини компактдискове. Наоколо бяха разхвърляни списания, имаше и китара,

в единия ъгъл бяха складирани гирички, а на ниска масичка беше сложена голяма платнена пътна торба.

Мъжът намали музиката.

— Искате ли бира или нещо друго?

— Да, моля — каза Луси, хвърляйки притеснен поглед към Мат.

Мат ѝ отвърна с поглед от типа *ще видиш ти*, после за миг се замисли как и откъде да започне.

— Не, благодаря. Ние искаме да видим госпожа Пресман.

— Джоан?

— Да.

— Тя е мъртва, мой човек.

— Мъртва?

Нел протегна ръка към Луси, като че да я защити от шока. Но Луси не изглеждаше шокирана. Вместо това изглеждаше като човек, който знае, че е попаднал в голяма беда.

Мат беше останал загледан в мъжа, после проговори, изричайки думи, които би предпочел да не казва.

— Луси не ни е казвала, че баба ѝ е починала.

— Джоан умря, скоро ще стане една година оттогава. Това е грубата истина, мой човек.

— Година? — Обзе го такава ярост, че едва успяваше да се сдържа. — А на мен ми казаха, че госпожа Пресман е заминала за няколко месеца извън страната.

— Е, мой човек. Че замина, замина. — И той заговори възбудено: — Качи се един ден на моя байк и се разби с него на околното шосе.

Нел несъзнателно потупа Бътън по крачето.

— Тя е карала велосипед?

— Мисля, че има предвид мотоциклет^[1] — подсказа през зъби Мат.

Луси се приюти зад дивана, сякаш той би могъл да я предпази.

— Новият ми „Кавазаки 1500“. Бях се побъркал.

— Заради байка, или заради госпожа Пресман.

Мъжът го погледна със сухи очи.

— Хайде стига, мой човек. Аз я обичах.

Мат се запита защо всичко в този живот трябваше да бъде толкова сложно. Никога не си и беше помислял да се усъмни в писмото, което му беше дала Луси, защото беше написано на бланка с

печат на колежа. А и подписът не приличаше на подправен от тийнейджърска ръка. Глупак! Вече знаеше колко е умна и хитра. Защо да не се беше потрудила малко и в тази насока?

Сега Мат зададе въпроса, който беше избегнал, откакто Луси беше нарекла този младеж дядо.

— Кой сте вие?

— Нико Глас. Джоан и аз бяхме женени едва от няколко месеца, когато тя умря.

Колкото повече проблеми се натрупваха, толкова повече Нел чувстваше като че затъва в тях.

— Двамата сте били женени?

В очите на Нико се появиха предизвикателни пламъчета.

— Аха. Ние се обичахме.

И сега Нел каза това, което всъщност обобщи на какво се дължаха проблемите им в последно време и особено през този ден:

— Виждам доста голяма разлика във възрастта.

— В очите на мнозинството от хората може би, но не и в нашите. Тя беше само на петдесет и три. Беше ми преподавателка по антропология в „Лоренц“. Опитаха да я уволнят, като тръгнахме заедно, обаче нищо не можах да й направят, тъй като имах вече навършени двайсет и една години.

— „Лоренц“ ли? — обади се Нел. — Колежа?

— Аха, няколко пъти си сменях специалността и малко закъснях с дипломирането.

Мат реши да се обърне директно към Луси и добре че имаше диван помежду им, защото му се искаше да я напляска:

— Кой подправи писмото?

Тя моментално натика палец в устата си, после отстъпи крачка назад — буквално излъчваше тъга и чувство за сполетяло я нещастие. Но не внушаваше симпатия.

— Жената, на която гледах бебето — изфъфли тя. — Не беше заради теб! А заради адвоката на Санди! Беше започнал да подозира нещо и щях да му го покажа следващия път, когато дойдеше, обаче ти дойде вместо него.

Зъбите му проскърцаха.

— Знаела си, че баба ти е умряла. И през цялото време си ни лъгала.

Тя го изгледа предизвикателно.

— Може и да съм знаела, че е умряла, но не съм знаела за кавазакито.

Нел по всяка вероятност беше усетила, че е на път да изгуби контрол, защото сложи ръка на рамото му и лекичко го стисна.

— Виж, мой човек. Аз трябва ли да те познавам?

Мат се опита да се съвземе.

— Аз съм Мат Джорик. Бях женен за Санди, дъщерята на Джоан. Това е... *жена ми* Нел.

Нико кимна на Нел. Бътън реши да изпробва бебешкия си чар върху него и той ѝ се усмихна в отговор.

— Сладко детенце. Джоан много се притесни, когато Санди забременя, заради пиенето ѝ. Двете не се разбираха много-много.

— Санди изобщо не е пила по време на бременността — извика Луси и напъха и втория си палец в устата.

Бътън поиска да слезе и Нел я спусна на пода. Тя моментално се улови за ниската масичка и започна да я обикаля с клатушкаща походка — тъй като стъпваше на пръсти, приличаше на пиана балерина. В желанието си да сложи окончателно обзелата го ярост под контрол, Мат се приближи към сложените в рамки снимки с надежда, че те щяха някак да му изяснят ситуацията.

Снимките на първа линия бяха само на Джоан и Нико. Биха могли да минат за майка и син, ако не бяха вперените един в друг погледи, с които като че се изпиваха. Джоан беше изглеждала много привлекателно, стройна и добре сложена, с дълга червеникава коса на светли кичури, разделена на път по средата и захваната с фибички. Прозрачните ѝ блузки, свободно падащите фланелки и сребърните бижута безспорно сочеха, че Джоан е била от поколението на вече застаряващите деца на цветята^[2]. Собственическият начин, по който беше прегръщала Нико на всяка снимка, недвусмислено сочеше и че е била буквално обсебена от секса с него. Що се отнася до неговата слабост към жена, по-възрастна от него с повече от тридесет години, подобни проблеми със сигурност изискваха редовни сеанси при психиатър.

На втора линия бяха подредени снимки на Санди и Луси на различна възраст. Той се съсредоточи върху снимките с Луси. В ранните ѝ снимки, когато е била твърде малка, за да започне да играе

ролята си на тийнейджърка с грубовати обноски и твърд характер, тя приличаше на сияещо малко същество, влюбено в живота. Снимката на Бътън на тръгване от родилния дом, на която тя беше излязла със замазано лице, нямаше нищо общо с красавицата, която обикаляше малката масичка и в момента си бъркаше в нослето.

Тъкмо щеше да се извърне към останалите, когато в полезрението му влезе снимката в края на реда. На нея бяха Санди и той, снимани на парти на приятел. И двамата бяха с чаши в ръка — през ония години и двамата много пиеха. Тя беше много красива — с тъмната си коса и широко отворена уста в сияйна усмивка. Чудеше се как е възможно тъмнокосият детишар, седнал до нея и опитващ се да изглежда по-възрастен, да е той самият. Усети, че снимката го депресира и извърна очи от нея, за да види, че Нико се е втренчил в Нел.

— Не ви ли познавам отнякъде?

Преди Нел да отговори, взе думата Луси:

— Тя прилича много на Корнелия Кейс, първата дама.

Нел се стегна, но Нико само се усмихна.

— Ей, мой човек, наистина много приличаш на нея. — Той се обърна към Мат. — Тръгнахте в отпуска, така ли?

— Не точно. Луси, излез навън.

При друг случай тя не би се поколебала да му се изрепчи, но сега изобщо не посмя. Вместо това се изплези на Бътън и се запъти към изхода. През прозореца Мат я видя да присяда на разположения там мотоциклет, откъдето щеше спокойно да чува какво се говори в хола.

Извърна се отново и се взря в лицето на момчето, което се беше оказало най-близкия жив роднина на момичетата, и започна да му изяснява целта на посещението им.

— Ето защо сме дошли, Нико...

По някое време Нийли излезе с Бътън да намери Луси. Тийнейджърката беше извела Скуид от караваната, който сега беше легнал до нея на верандата пред входната врата — както се беше свило, кучето приличаше на воняща купчина вехтории. Бътън се загледа в една червеношийка, която подскачаше наблизко, с едната ръка, напъхана в устата, и с другата, уловена за перилата на терасата. Нийли

се опита да не мисли за отровната зелена боя, свличаща се на парцали по перилата. Времето, прекарано с Бътън, ѝ се беше отразило чудесно, сега си даде сметка тя. Вече не се чувстваше като Ангел на бебешката смърт.

Тя приседна на най-горното стъпало до Луси и заразглежда сенчестата улица, докъдето ѝ стигаше погледът. В единия ѝ край имаше училище с площадка за игра, разделени помежду с редица кленови дървета, а в другия край две момчета се забавляваха да дразнят два пудела, като им препречваха пътя с колелата си. На отсрещната страна на улицата стоеше един мъж в костюм, който оглеждаше ливадката пред къщата си. Нийли чу познатата камбанка на камионче за сладолед и гласът на майка, викаща детето си, дошъл отвътре. Тези гледки и звуци от ежедневието за нея бяха също толкова екзотични, както далечните страни се струваха за повечето хора.

Луси се заигра с едно от клекналите уши на Скуид.

— Какво мислиш, че ще ми направи Мат?

— Не зная. Зная само, че е много разстроен. Не трябваше да го лъжеш.

— И какво трябваше да направя? Щяха да ни изпратят в приемни семейства!

Всъщност това и ги очакваше. Нийли беше абсолютно убедена, че Мат няма да остави момичетата в ръцете на Нико Глас, независимо че доста се беше постарал, докато му втълпи в главата, че е единственият им роднина.

Разбира се, Нико изобщо не се хвана на въдицата. Когато им съобщи, че има намерение да заминава да се катери по скалите в Колорадо, Мат му беше казал да забрави за каквото и да било заминаване. Нико обаче просто беше продължил да хвърля една след друга дрехите си в пътната торба.

Нийли отново погледна към Бътън, чието джемпърче с цвят на праскова вече се беше измърсило от пълзенето по верандата, а после и към Луси, която все така изглеждаше много нещастна. Какво щеше да стане сега с тези две момичета? Мат беше умен мъж, който беше направил всичко възможно да им помогне, но твърдо беше дал да се разбере, че в живота му няма да има място за деца. Това означаваше, че им остава или да ги изпратят в приемни семейства, или някой да ги осинови. Много семейства с радост биха осиновили Бътън, но никой

никога нямаше да осинови Луси. Тя щеше да бъде разделена от малката си сестричка, за която така старателно се бе грижила.

Луси беше приключила с гризането на нокътя и на втория си палец и сега беше налапала един от показалците си.

— Сигурно ще ме убие.

Нийли се прокашля в опит да се освободи от усещането, че на гърлото ѝ е застанала буца.

— Трябваше веднага да му кажеш за баба си. И не трябваше изобщо да се занимаваш с подправяне на писма.

— Да бе, да! Тогава Бътън щеше да пропусне шанса си. Щяха да ми я вземат още същия ден.

Нийли си помисли, че тази тийнейджърка беше съумяла да прояви много по-голям кураж, отколкото някои хора съумяват за цял живот. Заговори ѝ с възможно най-внимателния си тон:

— На какво се надяваше, когато реши да представиш баба си за жива пред Мат?

— Когато се случеше нещо лошо, Санди винаги казваше едно и също: *Нищо не свършва, преди окончателно да е свършило*. И аз си помислих, че ако пътуването продължи достатъчно дълго, нещо може да се промени. За хубаво.

— Мат да реши да ви остави при себе си.

Луси не ѝ отговори. Нямаше нужда да ѝ отговаря.

— Съжалявам, Лус. Виж, има хиляди чудесни приемни семейства. Мат сам ще се заеме да ви намери добър подслон. — Той никога не ѝ беше споменавал подобно нещо, но тя беше сигурна, че така ще постъпи. — А също и аз.

— Няма нужда никой да ми намира подслон — заяви троснато Луси — и няма да отивам в приемно семейство. — Гласът ѝ изведнъж помръкна. — Вие двамата нали харесвате Бътън? Знам, защото ви личи. Тя е едно страхотно бебе. Сладко, умно и много разбрано — няма да ви създава много грижи. Само малко, но тя скоро ще стане голямо дете и ще се научи да се грижи сама за себе си. — Реши да говори направо. — Защо ти и Мат не се ожените и не я осиновите?

Нийли я изгледа слисана.

— Луси, ние нямаме намерение да...

— Пълни глупости, мой човек! — извиси се гневният глас на Нико. — Тези деца нямат нищо общо с мен! — Вратата се отвори с

тласък и на вратата се появи той, понесъл китарата и пътната чанта, Мат го следваше. — Виж, аз заминавам. Ако искате да останете ден-два, нямам нищо против. Обаче за другото — не.

Той подхвърли връзка ключове към Мат, после изтрополи надолу по стълбите, без да погледне нито Бътън, нито Луси. После изхвърча по страничната алея към улицата и към мотоциклета си.

Мат с ужасно изражение на лицето посочи с пръст Луси.

— Ти там. Влизай в унибагото. Двамата хубавичко ще си поговорим.

Луси никак не беше глупава. Взе на ръце Бътън, опитвайки да се прикрие зад нея като своеобразна защита.

— Остави детето! — прогърмя гласът на Мат.

Тя остави Бътън, присви очи, вдигна брадичка и се отправи с марш към караваната.

Нийли я проследи с поглед и поклати глава от възторг.

— Сигурен ли си, че не ти е дъщеря?

Мат не ѝ обърна внимание и закрачи след тийнейджърката — здраво стиснатите му устни образуваха права линия. В притеснението си Нийли грабна Бътън и закрачи след тях, но се спря. Той изглеждаше като човек, способен на убийство, но тя знаеше, че нищо такова няма да се случи. Мат можеше както да лае, така и да хапе, но не и смъртоносно.

Виковете му направо щяха да срутят караваната. Когато усети, че не можеше повече да издържа, тя взе Бътън и двете влязоха в къщата. Щяха да прекарат поне една нощ в нея и ѝ се искаше да я поразгледа.

В задната част беше разположена малка, изпълнена с много светлина кухня, излизаща на хубава и огряна от слънцето остъклена веранда. Около малък килим в ориенталски стил бяха наредени удобни плетени мебели в кафяво. И тук имаше различни по стил масички, отрупани с школки печатни издания, стари плочи на „Ролинг стоунс“ и остатъци от най-различни храни. Керамични чинийки, изглеждащи така, сякаш някога в тях е имало саксии с цветя, и керамични лампи също бяха пръснати навсякъде. През прозорците се виждаше малък заден двор, ограден с храсти и красива беседка с лозница. През обрасъл в бурени розов храст едва се провиждаха няколко цъфнали цвята.

На втория етаж имаше баня и три спални, най-малката от които беше превърната в килер. Преносимото устройство за компактдискове, нахвърляните дрехи и разтворена книга за дзенбудизма ясно сочеха, че Нико ползваше родителската спалня. В стаята за гости имаше двойно легло, покрито с индийска памучна покривка в синьо и светлолилаво, прозорците бяха засенени със съвсем обикновени завеси. Банята беше очарователно старомодна и имаше нужда от основно почистване. Плочките бяха бели и сиви, имаше и чугунена вана в допълнение с душ и плетено кошче, препълнено със стари списания, както и полуотворен прозорец със стъкло с шестоъгълни шарки, през който можеше да се надникне и извън задния двор, а в далечината дори можеше да се зърне притокът на река Айова.

Тя чу задната врата да се затръшва и слезе по стълбите — Мат се беше затворил в неизползваемия офис на Джоан Пресман, който, съдейки по порталната стъклена врата, някога е бил трапезария. През стъклото тя го видя да вдига телефонната слушалка. Сърцето ѝ се сви, явно беше взел решение да се лиши от родителските права и сега задействаше съдебната машина.

— Нито ме удари, нито... нищо не ми направи.

Тихият глас на Луси дойде изотзад и Нийли се извърна, беше влязла в кухнята. Бузите ѝ бяха зачервени, а очите ѝ бяха тъжни. Изглеждаше победена, но решена да не го показва.

— Бях сигурна, че няма да го направи.

— Обаче замалко да полудее. — Гласът на Луси пресекна. — Защото съм го разочаровала и така нататък.

На Нийли ѝ се прииска да я прегърне, но за Луси в момента най-важното беше да запази гордостта си.

— Хайде да видим дали можем да открием някое място, откъдето да си поръчаме пица. Освен това, Бътън няма повече чисти дрехи. Можеш ли да ми покажеш как се пуска пералнята.

— Ти не знаеш как се пуска пералня?

— Имах прислужници.

Луси поклати глава, удивена от абсолютната непригодност на Нийли за живота, после търпеливо ѝ изясни основните положения при работата с пералня.

Когато пицата пристигна, Мат беше изчезнал. Тя го откри навън, до Мадел, заврял глава под капака на двигателя ѝ. Измърмори ѝ, че ще

яде по-късно. Подозираше, че иска да остане поне малко сам и тя не му отказа да задоволи тази своя нужда.

След като приключиха вечерята, Нийли почисти ваната, съблече бебето и го сложи във водата. То нададе радостен възглас и започна да си играе с пластмасовите мерителни чашки, които Нийли беше донесла от кухнята.

— Ти поне знаеш как да се забавляваш — каза тя на Бътън през смях.

— Та!

Тя се извърна и видя Мат на вратата. Беше със скръстени ръце, опрян с лакът на страничната гредка на рамката.

— Аз ще се погрижа — изрече той уморено. — Не исках да ти прехвърлям задълженията си.

— Аз не се оплаквам.

Прозвуча по-остро, отколкото имаше намерение, но наистина му беше ядосана. Ядосана, защото не се беше оказал мъжът, който тя беше искала да е — човек, който държи на дома и семейството, който няма да изостави момичетата.

Знаеше, че не е справедлива. Той не беше искал подобно нещо да се случва, а и за пореден път доказваше що за отговорен човек е, както го бяха доказали и усилията, които до този момент беше положил за момичетата. И при все това му беше ядосана.

Бътън перна с двете си ръчички водната повърхност и плисна вода към Мат, за да му направи впечатление.

— Видях Луси да слиза по стълбите, понесла преносимия телевизор — каза той. — Е, почти съм сигурен, че няма да отиде с него в някоя заложна къща.

— А къде го носи тогава?

Нийли се опита да измие едното ушенце на Бътън, обаче все едно гонеше маслина в празна чиния — детето не спираше да мърда и да се извива.

— В караваната. Заяви, че тя и Бътън няма да спят в стаята за гости, независимо какво си казала ти.

Нийли въздъхна.

— Има двойно легло, опряно до стената, така че Бътън няма как да падне оттам. Помислих си, че ще им е удобно. Очевидно Луси не мисли така.

— Луси е една пикла.

Пицата явно беше възродила борбения дух на тийнейджърката — Нийли можеше да се закълне, че Луси отново се е заела да ги сватосва, като се беше постарала да ги остави сами в къщата.

Скуид пристигна след Мат в банята и се отпусна на плочките до ваната. Бътън отново нададе радостен възглас и плисна вода към него в знак на поздрав. Кучето я изгледа страдалчески, после се промъкна под мивката, където струята вода нямаше как да го стигне.

— Това е най-трогателното извинение от страна на едно куче, че се е натрапило, на което съм била свидетел.

— Хубавото е, че накарах Луси да го изкара и да го изкъпе, така че сега поне не мирише на нищо. И не може да се оплаче от липса на апетит... Трима съседни вече дойдоха да ми се представят, докато местех караваната в алеята за паркиране. Добре си направила, че не си свалила проклетата възглавница.

— Хората в Средния Запад винаги са били много добронамерени.

— Прекалено. — Той взе парцала, с който Нийли беше чистила ваната, и започна да попива водата, която Бътън беше изплискала на пода. — Не знам за теб, но на мен ми омръзна да се возя в караваната, затова направих поръчка за кола под наем. Можем да я вземем утре сутринта.

Искаше да го попита какво смята да предприеме по отношение на момичетата, но първо трябваше да приключи с банята на Бътън, тъй като тя вече проявяваше признаци на нетърпение и досада.

— Аз ще се оправя с нея.

Докато Мат приготвяше шишето с храната на Бътън, Нийли я подсуши и облече в чиста памучна пижамка. После отнесе Бътън заедно с шишето ѝ в караваната и я предаде на Луси. Когато се върна, откри Мат да седи на задното стълбище с чаша кафе и Скуид, свит до краката му. Тя се отпусна до него и зарея поглед в задния двор. Над божурите примигваха светлинките на светулки, а лекият ветрец носеше мирис на орлови нокти. От прозореца на съседната къща просветваше екран на телевизор. Не искаше да пропуска нищо в тази хубава лятна нощ в сърцето на Америка.

Мат отпи глътка кафе.

— Обадох се на адвоката на Санди. Казах му къде са момичетата и какво се е случило. Както можеше да се очаква, в Детската служба на щат Пенсилвания съвсем не останали доволни от мен.

— Сега можеш да си направиш тестовете и с тях спокойно можеш да си измиеш ръцете от случая.

— Това не е честно.

Тя въздъхна.

— Зная. Съжалявам.

— Не това искам от живота. Достатъчно време се грижих за семейство — далеч преди да навърша двайсет и една, и намразих всичко, свързано със семейството. — За миг остана загледан в далечината. — Цял живот съм се стремил да се спася от семейните грижи.

Почувства се наранена от факта, че това, което означаваше всичко за нея, на него изобщо не му беше по вкуса.

— Толкова ужасно ли е било детството ти?

Той остави чашата до себе си на стълбата.

— Не ужасно, но едва ли би могла да си представиш да растеш без никакъв шанс поне за минута да останеш сам и да се налага да се грижиш за толкова жени.

— Ами майка ти?

— Тя работеше по петдесет-шейсет часа на седмица като библиотекарка. Трябваше да храни осем деца и не можеше да си позволи да си почива. Сестрите ми въртяха баба ми на пръста си, така че през по-голямата част от времето аз трябваше да се занимавам с тях. След като завърших средно образование, пак не можах да се откопча от тях. Баба ми се беше залежала, майка ми имаше нужда от мен и затова останах да живея с тях, докато отида да уча в колеж.

— Някои от твоите сестри сигурно са били достатъчно големи да поемат поне част от грижите.

— Достатъчно големи, но не и достатъчно *отговорни*.

И защо им е било необходимо да са отговорни, след като по-големият им брат е проявявал такова силно развито чувство за отговорност?

Кучето се примъкна по-близо до краката на Мат. Той плъзна ръце по тялото му и те се озоваха близо до муцуната на животното. То

започна да ближе пръстите на Мат, но това като че не му направи впечатление.

— Виж сега какво стана с мен, за по-малко от седмица се обзаведох с две деца, бременна жена, която на всекиго представям за моя съпруга, и дори куче. И защото винаги има и по-лошо, сега ми се налага да живея и в къща в Айова.

Тя се усмихна.

— Остава ти единствено да се обзаведеш и с голям автомобил и къща.

Той изстена и се наведе напред.

— По телефона... поръчах специално да ми запазят форд модел „Експлорър“. Без да се колебая.

— „Експлорър“ ли?

— Отговаря точно на стандартите за голям автомобил.

Тя се разсмя.

Чувството му за хумор проби пелената от горчицина и той се усмихна.

— Ами работата ти? — попита го тя. — Не трябва ли да се връщаш на работа?

— Работата може да почака.

Оставаше нещо да изясни.

— Луси ми каза, че имаш мерцедес. Твърде хубава кола за един работник в стоманодобивно предприятие.

Той не отговори веднага.

— Никога не съм казвал, че съм работник. Само казах, че работя в такъв завод.

— И в какво се състои разликата?

— В управата съм.

— Разбирам. — Тя плъзна ръце по бедрата си. — И след колко време се връщаш на работа?

— Резултатите от тестовете излизат за две седмици. — В сърцето ѝ се надигна надежда, която се изпари веднага щом той продължи: — Смятам утре вечер да се приберем с момичетата със самолет. Или може би вдругиден сутринта. От теб зависи.

— Какво искаш да кажеш?

— Няма да те оставя сама.

— Нямам нужда от бодигард. Ще тръгна преди вас.

Той несъзнателно отново протегна ръце към кучето и започна да го почесва зад ушите.

— Президентът е организиран днес пресконференция. Ти си била най-обсъжданата тема.

Тя нарочно не беше слушала новините и сега не ѝ се искаше да слуша и преразказа на Мат.

Кучето този път се зае да ближе пръстите на краката на Мат.

— Вандерворт е заявил, че няма причина някой да се притеснява дали си в безопасност, защото днес следобед си разговаряла с госпожа Буш и така нататък.

— Аха.

— Специален отряд агенти, натоварени със задача да те открият, са стеснили кръга на търсене и много скоро се очаква да те открият.

Тя опря лакти върху коленете си и въздъхна.

— И сигурно ще го направят.

— Аз не съм толкова сигурен. Изглежда си успяла много добре да заметеш следите си.

— Подбрали са най-добрите си агенти. Рано или късно ще ме открият.

— Президентът обвини за изчезването ти подлещите от опозиционната партия. — Устните му се изкривиха в цинична усмивка. — Каза, че си била много депресирана, като гледаш как политическите опоненти на съпруга ти поставят собствените си тесни интереси пред интересите на американския народ.

Тя тихичко се разсмя.

— Типично в негов стил.

— На коя първа дама смяташ да се обадиш утре?

Тя отметна глава назад.

— Край с първите дами. Телефоните им със сигурност вече се подслушват. Ще трябва да се прехвърля или на членовете на Върховния съд, или на правителството.

Той поклати глава.

— Все още ми е трудно да повярвам.

— Тогава изобщо не мисли за това.

— Трудно ми е изобщо да не мисля. — В тона му се беше промъкнала сурова нотка. — Трябваше да ми кажеш.

— Защо?

— Как можеш изобщо да задаваш такъв въпрос?
— Ти как щеше да постъпиш на мое място?
— Предполагам, че щях да поема нещата в свои ръце, а не да ги оставя да стигнат чак дотам.
— Предположение на човек, който не знае абсолютно нищо.
— Ти ме попита.
Тя скочи.
— Ти наистина си бил глупак, Мат. Луси е права.
И той скочи.
— Ти ме предизвика!
— Е, извинявай, че не изтичах, още щом те видях на стоянката за камиони, да ти се представя и да ти кажа, че съм Корнелия Кейс!
— Изобщо нямах предвид това! След това имаше много възможности да ми кажеш коя си.
— И ти какво щеше да направиш след признанието — да ми се накараш или да ми се поклониш?
В очите му проблесна ярост.
— Никога на никого не съм се кланял през живота си!
— Сутринта ми съобщи, че си направил кафе! Веднага щом разбра коя съм, започна да се отнасяш с мен като с гостенка!
— Казал съм ти, че съм направил кафе? И какво трябва да означава това?
Очите му придобиха цвета на буреносни облаци, но това ни най-малко не я накара да се изплаши.
— И това не е всичко, знаеш го!
— Не, нищо не знам! И никога на никого не съм се кланял в живота си!
— Тогава защо седим тук, вместо да продължим оттам, където спряхме преди две вечери? Това е Айова, Мат! *Айова!*
Фактът, че му го беше припомнила — че за него беше от значение коя е тя — ѝ причини силна болка.
— Забрави! Просто забрави.
Тя дръпна с все сила вратата към къщата и се втурна вътре.
Мат видя как потреперва от затръшването стъклената врата и се опита да размисли над току-що случилото се. Как така се беше превърнал в лошия герой? Трябваше ли да хвърли първата дама на Съединените щати на леглото и да ѝ направи всичко онова, за което си

беше мислил цял ден? Да я вземат дяволите, че не си беше останала Нел! И какви бяха тия глупости за поклоните?

Затръшна вратата към къщата след себе си и извика:

— Върни се тук веднага!

Не се върна, разбира се, кога ли изобщо се беше подчинявала на заповеди?

Чу отнякъде да се затръшва врата и си даде сметка, че тя се готви да бяга. В караваната — щеше да се заключи, така че той да няма достъп до нея. След като ѝ беше предложил да не ходи никъде без него! Поне веднъж беше ли се спряла да помисли за откачалките, които можеха да я преследват? Не, естествено.

Мат не беше забравил, че веднъж вече се беше направил на глупак, като се беше хвърлил да я защитава от гърмежа на един повреден ауспук, затова сега се съдържа да не хукне с все сила към караваната отново да я защитава. Докато вървеше, се опита да се успокои и почти беше успял, докато не откри, че вратата на уинибагото не е заключена. Едва не припадна. Голяма глупачка! Първа дама или не, налагаше се да ѝ го каже.

Влезе шумно вътре и я видя да застила с чаршаф нещастната миниатюрна кушетка, където той беше прекарал изминалите четири нощи.

— Да не си си изгубила ума?

Тя се извърна царствено и го погледна.

— Какво искаш?

— Дори не си заключила вратата.

— По-спокойно! Ще събудиш момичетата.

Той хвърли поглед към затворената врата на задната част, понижи глас и ѝ каза:

— Като съвестен данъкоплатец на Съединените щати се чувствам дълбоко възмутен от начина, по който се държиш.

— Оплачи се на сенатора от твоя окръг.

— Много ти е забавно, нали? Ами ако вместо мен беше нахлул терорист? Какво щеше да стане с теб тогава? И какво щеше да стане с Америка, ако този луд те беше взел за заложница?

— Ако този луд беше толкова смахнат като теб, щях да съм попаднала в голяма беда.

Той протегна ръка към външната врата.

— Върни се в къщата, за да мога да те пазя!

Тези нейни патрициански ноздри се издуха, а аристократичният ѝ гръб гордо се изправи.

— Моооляяя?

Издължените ѝ гласни като че опънаха телена мрежа по граничната линия помежду им, която той беше престъпил. Изражението на лицето ѝ му напомни, че докато неговите предци бяха орали в Източна Европа, нейните си бяха пили мартинитата по клубовете. Съзнаваше, че е отишъл твърде далеч, но я желаше толкова силно, че вече нищо не можеше да го спре.

— Мислиш ли някога за някого другого, освен за себе си? — попита я.

Веждите ѝ се извиха и високото ѝ чело се набразди от бръчки.

— Махай се!

Мат отново се беше направил на глупак и ако останеше и минута повече, само щеше да влоши нещата. Никога обаче не беше си позволявал да бяга от битка, така че сега, вместо да постъпи като разумен възрастен, той се наведе напред и сграбчи в прегръдките си нея, чаршафа и всичко останало.

— Пусни ме! Какво си мислиш, че правиш?

— Изпълнявам патриотичния си дълг!

Той отвори с крак външната врата, после се зае едновременно да притиска здраво към себе си извиващото ѝ се тяло и врата, така че да може да я заключи отвън, преди да отведе Нел в къщата.

— Отдавна трябваше да си надраснал тийнейджърското поведение!

— Сигурно!

— Престани! Не се дръж като неандерталец!

— Ще се наложи да ме изтърпиш.

Вътре в Мабел Луси се беше събудила. Звукът от спора им на висок глас беше събудил старите болки в корема ѝ. Не беше очаквала изобщо двамата да се карат така. Не можеше и да разбере защо, след като не можа да разбере нищо от това, което беше казал Джорик. При Санди и Трент караниците винаги бяха за пари.

Но Джорик и Нел бяха далеч по-умни от Санди и Трент — достатъчно умни, за да знаят, че е по-добре да си поговорят за

проблемите помежду си, отколкото да си крещят един на друг. Ами ако решаха да скъсат?

Коремът я присви още по-силно.

Тя изви поглед към Бътън, тихичкото ѝ похъркване я увери, че със съня на сестричката ѝ всичко е наред. Все още чудейки се как да постъпи, тя внимателно слезе от леглото и с възможно най-тихите си стъпки се запъти към къщата.

— Пусни ме!

— Не сега!

Тя зави зад ъгъла и видя Мат, понесъл Нел по стълбите. Нел продължаваше да му заповядва да я пусне — гласът ѝ звучеше като че го замерва с ледени стрели, но той изобщо не ѝ обръщаше внимание.

Коремът още повече я заболя. Всеки момент Мат щеше да се върне и да се напие до смърт, после Нел щеше да ревне и тя да се напие до смърт. И после нямаше да си говорят дълго време.

Нямаше да може да го понесе. Пропълзля нагоре по стълбите тъкмо навреме, за да види как Мат внася Нел в спалнята за гости. Чу се тъп звук — беше сложил Нел да седне. Луси протегна крак към най-горното стъпало.

— Махай се оттук!

— Ще се махна!

Луси прилепи тяло до стената и изви глава така, че да вижда какво става вътре. Стаята се осветяваше единствено от лампата в коридора, но и тя беше достатъчна. Мат беше заявил, че си тръгва, но изобщо не помръдваше.

— Не мисли изобщо за ходене някъде! — извика Мат. — Ще легна пред вратата ти, за да съм сигурен, че ще останеш където си!

— Ти няма да ми казваш какво да върша!

— Все някой трябва да го направи!

— *Някой?! Човек, който не може да различи спукано гърне на ауспух от пистолет!*

Бяха така погълнати от спора, че изобщо не я усетиха. Нел изглеждаше много нещастна, а Мат беше много разочарован — като че някакви техни големи планове се бяха провалили — и Луси си пожела Нел да се успокои и да попита Мат защо му е лошо настроението. Всеки момент той щеше да си излезе, както постъпваше Трент.

Луси тъкмо щеше да извърне глава, когато видя от вътрешната страна на вратата да се подава стар ключ тип шперц. И веднага се сети какво да направи. Това щеше да ѝ създаде още повече проблеми, но вече имаше ли значение?

Нел я видя, когато тя вече беше извадила ключа от ключалката.

— Луси? Какво...

Луси затръшна вратата, напъха стария ключ в ключалката от външната ѝ страна и силно го завъртя.

— Луси! — нададе вик Нел в същия миг, когато и Мат извика.

Луси опря устни на вратата и им извика в отговор:

— И на двамата ви давам таймаут!

[1] *Vike* (англ.) — общо название за возилата на две колела, родствено с *motorbike* — мотоциклет, и *bicycle* — велосипед. — Б.пр. ↑

[2] Движение на хипитата от края на 60-те години. — Б.пр. ↑

16.

Мат скочи към вратата и натисна бравата, но тя не поддаде. Удари с юмрук по нея.

— Луси! Отвори вратата, веднага!

Вместо отговор последва тишина.

— Луси, предупреждавам те, че...

Вратата прекъсна притока на светлина и сега единствено светлината на уличните лампи влизаше в стаята. Нийли се втурна към прозореца и погледна надолу към караваната навреме, за да види тийнейджърката да тича към вратата ѝ. Притисна буза към стъклото и извика:

— Няма нужда да тичаш толкова.

Мат застана до нея и проследи посоката на погледа ѝ.

— Луси този път отиде твърде далеч.

Нийли не беше готова да приключи спора им по този начин. Чувстваше се онеправдана, оскърбена, можеше да изброява още негови грехове по отношение на нея и ѝ се искаше да му ги натрие като сол на главата. И в същото време се питаше как може да е толкова красив в износената си фланелка и шорти.

Изправи се и пусна завесата да падне, после включи малката нощна лампа върху раклата и се обърна към него:

— Вината е твоя.

Той се отстри от прозореца и въздъхна:

— Знам.

Това ѝ отне стръвта да продължи да се препира с него. Караницата им ѝ се бе понравила, макар да ѝ беше трудно да го признае дори пред себе си. Представи си някой друг да започне да ѝ крещи така. Представи си и как тя му отвърща, без да изпитва нужда да цензурира думите си или да потиска емоциите си. Предците ѝ от рода на Личфийлд сигурно се обръщаха в гробовете си.

Макар да се беше отнесъл грубо с нея, тя нито за секунда не се беше почувствала изплашена от него. Може и да си вярваше, че е

способен да смачка особите от женски пол, които са го разстроили, тя обаче знаеше, че не би го направил.

Престори се, че хленчи:

— Изплаши ме до смърт.

— Съжалявам. Наистина...

Изглеждаше така съкрушен, че Нийли за малко да го съжали, но реши да не се отказва от намеренията си. А те бяха да го *спечели*.

Тя се отдалечи още повече от прозореца, след което кръстоса ръце пред гърдите си и вдигна високо брадичка.

— Ти прескочи всякакви граници — каза му.

— Знам, аз...

— Отнесе се грубо с мен. Направо ме ужаси.

— Нямах намерение... Съжалявам.

— Знаеш ли, че се смята за престъпление да причиняваш щети на първото семейство? Биха могли да те изпратят и в затвора.

По тона ѝ обаче личеше, че цялата тази игра на думи ѝ доставя удоволствие, и той я изгледа особено.

— И за колко време?

— О, век-два-три.

— Чак толкова дълго?

— Няма как. — В изражението ѝ се появи сарказъм. — Погледни го от хубавата страна. В затвора никакви жени няма да ти тровят живота.

Той се отдалечи от прозореца и се приближи към леглото.

— Това наистина променя коренно ситуацията.

— Само татуирани мъже с италиански имена. Сигурна съм, че доста от тях ще те намерят за доста привлекателен.

Изви вежди и я погледна изумен.

Тя извърна поглед към заключената врата.

— Радвам се, че успях да посетя тоалетната и банята, преди да започнем да се караме. Струва ми се, че скоро няма да излезем оттук.

— Той не каза нищо, но тя още не се беше отказала да го дразни: — А ти?

— Какво?

— Ходи ли в тоалетната и банята?

— Защо?

Играеше си с нея.

— Забрави, че съм те питала.

— Напълно.

— Кога мислиш, че ще ни отключи?

— Когато реши отново да бъде добричка.

Нийли видя за миг по устните му да пробягва усмивка.

— Ще посмееш ли да ѝ простиш за това, което направи?

— Смятам да я пребия до смърт.

Сега беше неин ред да извие вежди в учудване.

— Разбира се, че би могъл.

Той отново се усмихна.

— Ти ѝ показа, че ти харесва, когато се държи така. Знае, че ще ѝ наложи сурово наказание в мига, когато излезем оттук, обаче въпреки това го направи.

Усмивката на Нийли се стопи.

— Тя е отчаяна. Не бих искала да съм на нейното място.

— Животът е жесток. — Мат изобщо не беше толкова коравосърдечен, за какъвто искаше да се представи. Тя не откъсваше поглед от него. Той започна да крачи из стаята, отначало бавно, но с всяка изминала минута все повече увеличавайки скоростта. — Ще счупя вратата.

— Ето това е мъжка дума.

— Какво искаш да кажеш?

— Мъжете обичат да чупят. Да мачкат. Да разрушават.

— *Твоите* приятели обичат да разрушават. Моите приятели само псуват, ритат дивана и заспиват пред телевизора — отвърна той, яростта му отново започваше да взема превес.

— Успокой се. Ще ни отключи утре сутринта.

— Няма да прекарам нощта заключен тук с теб.

— Ако се страхуваш, че ще ти се нахвърля, не се притеснявай — процеди през зъби тя. — По-силен си от мен и съм сигурна, че можеш да се защитиш.

— Хайде стига, Нел! И двамата не страдахме от излишно въздържание по отношение един на друг през последните дни.

Тя го погледна надменно и заяви:

— За мен не беше проблем да си държа ръцете далеч от теб.

— Това е нагла лъжа! Желаяш ме толкова много, че едва успяваш да се сдържаш!

— Само си играех с теб, това е всичко.

— Играла си си?

— Забавлявах се. Мат, ти да не повярва, че е на истина? Мъжете обичат да се самозалъгват, за да защитят егото си — слабото им място.

— Единственото слабо място сега у мен е способността ми да се самоконтролирам. Много добре знаеш какво ще се случи, ако останем двамата с теб в една стая тази нощ!

Нийли мислено се поздрави, че отново го беше вкарала в правия път.

— Разбира се, че зная. Ще ми се мръщиш и ще ме обиждаш. После ще си спомниш кого обиждаш и ще ми обърнеш гръб.

— Не разбирам за какво говориш.

Тя сложи пръст в рана:

— Аз съм Корнелия Кейс, вдовицата на президента на Съединените американски щати. И ти не можеш да преглътнеш тази истина!

— Какво, по дяволите, пък означава това?

Мат отново беше започнал да крещи и Нийли мислено се поздрави, защото нямаше нещо, което да желае повече от това той да се върне на територията на виковете, страстта и суровата емоция, от която побиваха тръпки.

— Всичко беше наред, докато вярваше, че съм малката изоставена и нещастна Нел, нали?

— Говори ми, само ако искаш да ми кажеш нещо смислено.

— По отношение на горката Нел изпитваше превъзходство. Но сега, когато знаеш коя съм всъщност, се оказва, че не намиращ достатъчно сили да се справиш като мъж със ситуацията.

О, боже... в какво го беше обвинила тя? Никой, предизвикал някога Матиас Джорик на тема мъжество, не беше успявал да се измъкне невинно.

Сивите му очи проблеснаха, той скочи към нея и в следващия миг тя вече лежеше по гръб на леглото.

То отново се разклати, когато той се отпусна до нея — този път в неумолимото сиво на очите му проблясваше триумф. Мат най-накрая беше там, където Нийли го искаше, но победата ѝ изобщо не я удовлетворяваше, тъй като беше резултат от психологическа война, а на нея ѝ се искаше да бъде ухажвана.

Той погледна надолу към нея — красивото му лице беше като бойно поле на хиляди най-разнородни емоции.

— Искаше ми се да подхожда като джентълмен...

— Думата, която ти подхожда, е *страхливец*.

Той бръкна под бременната ѝ фланелка, изтръгна подплънката и ядосано я хвърли на пода.

— Искаше ми се да подхожда и с необходимия респект...

— Сигурно са ти останали трайни белези на коленете от постоянните поклони и реверанси.

Очите му заприличаха на тесни цепки.

— Опитай да ти изясня истинското положение на нещата...

— Застрашен ли се чувстваш с мен?

Той не отговори веднага, после подхвана с ръка гърдата ѝ и погали зърното ѝ.

— Ти живееш на ръба на опасността.

Тя извърна лице.

— Искам да си махнеш ръката от мен и да станеш от леглото.

— За нищо на света.

— Промених решението си.

— Вече е твърде късно.

Тя отново извърна глава към него.

— Смяташ да използваш сила ли?

— Точно така.

— Ооо... — Престори се, че ѝ е доскучало. — Ами тогава давай.

Той нададе тих тържествуващ вик и погали отново зърното ѝ.

— Цяла армия агенти от Тайните служби не би могла да те спаси сега.

За нея ставаше все по-трудно да се сдържа и да не отвърща на ласките му.

— Ах, ти, негодник...

Той реши да смени тона и да направи ласките си още по-нежни:

— Отпусни се, Нел, отпусни се, нека се любим така, както и двамата го искаме.

— Името ми е *Нийли*.

Имаше нужда да чуе как той изговаря името ѝ. Имаше нужда от сигурността, че той знае кого люби.

Той си пое дълбоко дъх:

— Нийли.

— Не е лесно, нали?

Искаше в гласа ѝ да прозвучи сприхава нотка, но не се получи.

— Ако не спреш да говориш — изрече нежно той, — ще се наложи да ти запуша устата.

— Искам да стана.

— Да не кажеш сега, че не съм те предупредил.

Устните му леко докоснаха нейните, после изцяло ги покриха — сякаш за да преустановят всякакъв опит за протест от нейна страна. А когато тялото му се притисна до нейното, целувката му вече беше изтрила и последната капка желание у нея да му противоречи. Поначало беше добър в това отношение.

Изведнъж Мат изви глава назад и се отпусна върху леглото, едва доловимо изругавайки:

— Не мога да повярвам!

Тя отвори очи. Той отново си беше спомнил коя е тя. А може и причината да беше друга.

— В целувката нямаше нищо лошо! — каза му.

Усмивката му изглеждаше принудена.

— Беше абсолютно нереална. А това, към което води, може да се окаже много комплицирано. — И той погали бузата ѝ с палец. — Скъпа, имам цял пакет кондоми. Обаче се намират в другата стая.

Тя го погледна самодоволно.

— За щастие, аз съм по-организирана от теб. Погледни в моята чанта.

Слава на Бога, че беше я оставила тук, след като облече пижамката на Бътън.

— Светът не може да е чак толкова идеален.

Той стана от леглото и след минута се върна с пакетчето. После продължи оттам, където беше спрял.

Устните им се докоснаха жадно и тя си помисли, че никога няма да се насити да го целува. Той я завъртя и тя се озова върху него. Улови в ръце мощната му квадратна челюст, леко наклони главата му и взе нещата под свой контрол.

Целувката под нейно ръководство се получи различна — по-несръчна може би, не толкова уверена, но пък страстна... о, толкова страстна. Нийли изви глава назад и се вгледа в очите му с цвят на

разтопена стомана, тези негови неумолими устни, покорени от желанието. Тя леко се изви, обви крак около глезена му, премести гърди върху неговите — чисто женско буйство!

Той изстена.

— Надявам се, че поне ти си прекарваш добре, защото...
буквално ме убиваш.

— Чудесно. — Тя му се усмихна. — И ти ме убиваш.

— Нямах представа колко се радвам да го чуя.

Той плъзна едната си ръка от вътрешната страна на бедрото ѝ.

— Усецането да съм до теб е така прекрасно. Дни наред не бях способен да мисля за нищо друго.

Тя му се усмихна и се залови да гали ухото му.

— А това, за което аз си мислех през цялото време, е да те видя гол.

— Искаш да ме видиш гол?

— И то много. — И без да моли за разрешение, тя се претърколи на една страна и застана на колене. — Стани, за да мога да се насладя на гледката.

— Сигурна ли си, че си готова за това?

И той започна бавно да се надига.

— Дори мисля, че мога да ти помогна. — Тя свали фланелката му, после докосна пластмасовия колан на шортите му. Той наблюдаваше през полузатворените си очи как тя бавно, сантиметър след сантиметър, ги дърпа все по-надолу и после как очите ѝ се разширяват. — Къде ти е бельото?

— В сушилнята — провлечено изрече той, после реши да я подразни. — Това проблем ли е за теб?

— Не знам. Да видим.

Тя лекичко го погали около пъпа като продължение на любовната си игра, давайки си време по този начин да привикне към новото развитие на ситуацията. Най-накрая издърпа шортите от тялото му, след като вече не вършеха работата си да прикриват каквото и да било. Гледката беше поразителна, но тя дори още не беше започнала да я изучава подробно, когато изведнъж отново се озова легнала по гръб.

— Ей! Не бях свършила да гледам.

— Друг път. Имаме цяла нощ.

— Защо е това бързане?

— Само една жена може да задава такъв въпрос. Много умна и много секси...

Той я близна по врата, после се залови с устата ѝ, въвличайки я в нова силна и всепоглъщаща целувка. После ръцете му се заловиха с дрехите ѝ и докато се усети, и тя се озова гола до него.

Той се изви настрани, за да обхване с поглед слабото ѝ тяло, и тя си пожела да не беше включвала нощната лампа. Но в изражението му не долови критика, а само желание.

Устните му се разтеглиха в сладострастна усмивка, а ръката му покри гърдите ѝ. Изпусна тих стон, щом усети пръстите ѝ да се плъзват по гърба му. Тя се изправи на колене и остави ръцете ѝ да се плъзгат по тялото му. Не след дълго се озоваха вкопчени един в друг, с преплетени ръце, а устните им не спираха да се поглъщат.

Той се изтръгна от нея с усилие, коленичи до нея и положи длани върху коленете ѝ. Погледите им се срещнаха и в неговия тя прочете, че би предпочел да бърза бавно. Искаше първо да я разгледа и очакваше, че тя ще му позволи да задоволи любопитството си.

Нийли плъзна крака надолу, но не ги раздалечи. В ерата на безразборните сексуални връзки сдържаността ѝ може и да изглеждаше старомодна, но на нея ѝ се искаше той да го възприеме като специален подарък от нея за него. Подарък, който трябваше да бъде отворен от получателя.

Може би го разбра, защото ръцете му забавиха ход и нежно погалиха коленете ѝ. После лекичко започнаха да ги раздалечават.

Тя се почувства като много млада и девствена булка. Това, че не беше много млада, нямаше значение, а за това, че беше *почти* девствена — нямаше вина.

Ръцете му се плъзнаха по вътрешната страна на бедрата ѝ и лекичко ги повдигнаха, за да ги раздалечат, което я накара да се почувства уязвима. В основата на шията му кожата потрепваше в такт с ускорения пулс. Беше възбуден до крайност.

Завесата се залюля и топъл вятър повя от прозореца към онова горещо и влажно място, което тя се готвеше да му покаже. Очите му бавно се насладиха на гледката — тя видя как в тях с нова сила избухва страстта и се ражда желание да я завоюва.

Той се надвеси над нея и лекичко отметна с ръка светлокестенявите ѝ къдрици. После я предизвика да нададе възглас на

удоволствие, когато сложи ръка между бедрата ѝ.

Показалецът му я докосна и тя затаи дъх. За такъв грамаден мъж беше изключително нежен. Докато я изследваше опипом, Нийли изпита чувството като че Мат маркира територията си. Сведе глава и я маркира и с устни.

Тъмната му и остра коса я докосна от вътрешната страна на бедрата. Тя усети натиска на устните му и допира на зъбите му. Остана загледана в тавана, опитвайки се да потисне чувството на екстаз, което се надигаше у нея — не ѝ се искаше всичко това да приключи така бързо. Изминалите години на абсолютен самоконтрол не я бяха подготвили да издържи на такава сила на чувствата.

— Недей — простена тя. — Не и преди... Аз не искам... Не преди да си вътре в мен.

Той погледна нагоре към нея с очи, потъмнели от страстта — по кожата му се стичаше пот. После силното му тяло се отпусна върху нейното слабо тяло. Тя се почувства едновременно защитена и в очакване да ѝ се случи нещо чудесно. След като допуснеше този мъж в тялото си, нищо вече нямаше да бъде същото.

Той навлезе бавно, но решително в нея и макар тялото ѝ да беше влажно от страстта, тя не го пое лесно. Той я целуна... успокои... натисна по-силно... още по-силно...

Жилеца болка я накара да го стисне за раменете, силно да притисне буза в неговата челюст, така че наболата му брада я ожули. Когато той докрай проникна в нея, тя нададе тих стон.

Той целуна ъгълчетата на очите ѝ, устните ѝ, погали гърдите ѝ. Едва тогава направи първото бавно, но рязко движение.

Тя отново изстена и се изви към него.

Той започна да ускорява едно след друго движенията. Мускулите на гърба и раменете му потрепераха под нейните длани, а дълбоко вътре в нея пулсът ѝ бавно ускоряваше ход. Не съществуваше нищо, освен леглото, двете им тела и бурната им страст.

Проникване в нея и оттегляне. Извиване към него и приемане.

Ритъм, установен от древни времена, ги увличаше до пълна самозабрава.

От нея се излъчваха вълни на задоволство — това караше Мат да се чувства прекрасно и усмивката не слизаше от лицето му. Погали я по рамото. Кожата ѝ беше толкова мека и нежна. Тя самата беше така нежна и сладостно неустоима.

Косата ѝ погали брадичката му и тя изви голия си крак около неговия. Ако го придвижеше по-нагоре, щеше да установи, че отново се е възбудил — нещо, което не му се искаше тя засега да разбира. Тъй като се нуждаеше от малко време. По дяволите, и на него му беше нужно малко време. Не за почивка на тялото, а за да може съзнанието му да се пренастрои за новите усещания.

Дъхът ѝ прогори космите на гърдите му, когато проговори:
— Беше страхотно...

Едва ли имаше представа наистина колко страхотно беше.

Не би трябвало да бъде толкова хубаво. Трябваше да е по-сдържано, като се имаше предвид коя беше тя. А като се изключи това, трябваше просто да бъде секс като всеки друг път, който в неговите очи беше добро прекарване на времето в компанията на приятна жена. Но тази точно жена съвсем не можеше да се нарече *приятна*. Беше високомерна и преднамерено предизвикателна, но го беше развълнувала по начин, който досега му беше непознат.

И още нещо, което някак не беше успял да допусне, че е възможно... онова, което беше се опитвал до този момент да изтласка далеч извън съзнанието си и което сега беше изскочило на преден план... макар да му се струваше невъзможно, всичко го навеждаше на мисълта, че тя не беше изживявала подобно нещо по-рано. Беше ѝ за *първ път*.

Опита се да отхвърли тази мисъл, но тя не го напускате. Беше се държала като човек, който като че вижда Париж за първ път. Или който за първ път се качва на сърф. Или пък за първ път се гмурка с акваланг. Досега не беше спала с мъж. Дори не и със съпруга си — убития президент на Съединените щати.

Това беше факт, от който той нямаше намерение никога да се възползва. Просто го прие като факт. Искаше му се обаче да получи потвърждение. Не за да го включи в статията си. А за себе си.

Тя беше започнала лекичко да гали гърдите му.

— Съзнавам колко съм слаба. Благодаря ти, че не каза нито дума за това.

Той се усмихна. Ах, тези жени и техните тела. Знаеше оплакванията им от *А* до *Я* на тази тема. От обикновената констатация. *Имам дебели палци* на една от сестрите му до мъчението да прекараш увита три дни в „Саран Рап“ — специален колан за отслабване, както беше сторила друга от сестрите му.

— Жените гладуват до смърт, за да се сдобият с тяло като твоето.

— Прекалено съм слаба.

Истина беше, но нейната слабост беше част от самоличността ѝ. Изглеждаше сякаш желанието ѝ да живее изгаряше цялото количество храна, преди още тя да се е натрупала на обичайните места по тялото ѝ. Той положи ръка на корема ѝ.

— В случай, че не си забелязала, мога да ти кажа, че коремът ти не е вече така гладък както в деня, когато се запознахме.

Тя леко отстрани ръката му и сложи своята на нейно място.

— Сигурно. Аз обаче нищо не усещам.

Той скри усмивка в косата ѝ.

— Сега ти се струва, че е гладък, защото си легнала, но когато станеш, ще видиш, че си пуснала коремче.

— Не съм.

Той се разсмя.

Тя се възкачи върху него, за да пребори смеха му и... тайната му беше разкрита. Очите ѝ блеснаха от удоволствие.

— Голото ти оръжие е заредено.

И докато се усети, вече се беше озовала под него.

Луси се промъкна тихо в къщата с Бътън на ръце и Скуид, тътрещ се след тях. Беше си пожелала Бътън поне веднъж да не се събуди в шест и половина сутринта, но не беше се получило. Затова сега сърдито изгледа бебето.

— Само ако гъкнеш, ще видиш какво ще ти се случи. Сериозно ти говоря. Да мълчиш!

— Так! — беше реакцията на Бътън, след което напъха пръсти в устата на Луси.

Луси смръщи вежди, но продължи с бебето по стълбите. Ако не беше сестра ѝ, тя вече щеше да си е събрала нещата, да е отишла до магистралата, да е хванала някого на стоп и да пътува към Калифорния

или някъде другаде, преди Мат да я е отвел където и да било. Но докато Бътън не се озовеше на сигурно място, тя нямаше къде да мърда. Това не значеше обаче, че нямаше да се скрие някъде за малко тази сутрин. Мат винаги беше кисел сутрин, когато се събудеше, дори и нищо лошо да не се беше случило. А какъв ли щеше да бъде сега?

Бебето прислони главица в ямката между рамото и брадичката на Луси. Щеше да я олигави цялата, но сега това изобщо нямаше значение. Беше ѝ много трудно да се справя с чувството си за отговорност по отношение на Бътън, но пък беше толкова хубаво да знаеш, че има един човек на света, който да те обича.

Докато изкачат стълбите, бебето като че беше станало по-тежко и Луси усети ръцете ѝ да отслабват. Сложи Бътън да седне на пода и напъха ключа в ключалката колкото се може по-бавно и тихо. Примигна, когато ключът изщрака, но откъм стаята не се чу никакъв звук.

Бебето беше поело с пълзене след Скуид. Луси изтича след него и го вдигна.

— Лал!

Напъха ръчичката му в устата. Нови лиги потекоха от устичката му по дрехите ѝ. Луси се приближи с бебето на ръце към стаята, прошепвайки му в ухото да пази тишина. Протегна ръка и бавно завъртя бравата.

Вратата се отвори с леко скърцане. Колкото и да искаше да се увери, че всичко между Мат и Нел е наред, изобщо не погледна към леглото, защото нямаше да се въздържи и да изругае, ако видеше нещо не за виждане. Вместо това просто остави Бътън на пода вътре и отново затвори вратата.

В мига, когато бравата щракна, тя и Скуид вече летяха по стълбите надолу към външната врата. Недалеч имаше „Дънкин Донатс“. Мат и Нел със сигурност щяха да изчакат, докато отворят магазините, после сигурно щяха да разгледат и града. Дано, когато се върнеше, вече да ѝ бяха простили.

— Га!

Мат вдигна клепачи и примигна срещу светлината на слънцето. Беше престанал да брой колко пъти се бяха любили през изминалата

нощ и сега се оказа неподготвен, че вече е настъпил новият ден.

Нийли лежеше сгушена до него и той смени положението на ръката си така, че да покрива гърдите ѝ. Усети ги като мека топлина в шепата си. Клепачите му се затвориха и той притихна сгушен до нея.

Нещо мокро и остро се заби в ухото му.

Мат отмести глава и се озова право срещу едно грейнало в усмивка бебешко личице.

— Тааа...

Той изстена:

— О, боже...

Бътън тупна с ръчичка върху леглото, после я протегна към него. Мат погледна към затворената врата, но Луси явно беше съумяла бързо да се оттегли.

— *Ta... Ta... Ta... Ta!* — Бебето пицеше и едновременно с това тупаше по леглото, използвайки го като там-там.

Нийли се размърда до него. Демончето се разписка още по-силно, познатото намусено изражение на лицето искаше да подсказва, че тя също е жена, с която трябва да се съобразяват. Мат протегна ръка, подхвана Бътън и я издърпа върху гърдите си.

Бебето притихна и пусна малко лига върху него.

— Тааа...

Нийли се извърна и бавно отвори очи.

Демончето нададе радостен възглас и скрита Мат с крачетата в корема. После се търкулна върху Нийли.

От нея се чу нещо като *уф*, после челото ѝ се набърчи от притеснение.

— О, Мат!

Бебето полази по тялото ѝ, като че беше подова настилка, седна върху лицето ѝ и протегна ръка към месинговата лицева дъска на леглото.

— Подвижно малко същество, а?

Нийли отмести задничето на детето от лицето си.

— Това е ужасно!

— Можеше и да бъде много по-лошо. Памперсът ѝ едва ли е натезжал чак толкова.

— Не говоря за това. Ние сме *голи!*

Мат плъзна ръка около бедрото на Нийли.

— Голо оръжие... Права си.

— Да не си посмял да се шегуваш на тази тема.

— Сега пак ще кажеш, че може да ѝ нанесем травма за цял живот.

— Ние сме голи. Тази стая мирише на... е, знаеш какво имам предвид.

Той я изгледа неразбиращо.

— Нямам представа за какво говориш.

— За маймунските ни изпълнения, за това.

— *Маймунски изпълнения?* Така ли наричаш най-хубавия секс, който едва ли някога и на двамата ще ни се случи?

— Наистина ли?

Имаше толкова уязвимост в погледа ѝ, че му се прииска да беше си държал голямата уста затворена, но разумът му както винаги се събуждаше няколко минути след тялото му.

Демончето награби цял кичур коса на Нийли и я загледа със сияен поглед. В изражението на Нийли отново се появи притеснение, но бебето продължаваше да ѝ се усмихва. После Бътън забърбори нещо, като че Нийли разбираше всяка нейна дума. И лицето на Нийли скоро засия — така, че Мат усети как го присви стомахът от болка. Всичко това — бебето в леглото при тях, Нийли сгушена до него, споменът за прекараната нощ — беше твърде много, за да го поеме наведнъж.

Измъкна се изпод завивките и грабна шортите си от пода. Нийли местеше поглед между него и бебето, опитвайки се да му спести гледката на гол мъж в ерекция.

Демончето продължаваше да надава възгласи на радост, обсипвайки Нийли с цялото си обожание, което друг път пазеше само за Мат. Сигурно Бътън си мислеше, че той ѝ е в кърпа вързан и сега е време за следващото ѝ завоевание. Кое не беше далеч от истината.

Тя отпусна глава и допря мокрите си устеници в брадичката на Нийли. За момент Нийли просто остана да лежи неподвижно, но после подхвана с ръце главичката на бебето — по здраво стиснатите ѝ устни Мат разбра, че ѝ се иска да се разплаче.

Забрави, че щеше да си облича шортите.

— Какво има?

— Тя е така... идеална.

Той погледна надолу към бебето, което сега се беше изтегнало върху Нийли, напъхало палец в устата си. Отвори си устата, за да направи мъдра забележка как никой не би могъл да нарече Демончето чак толкова идеално, но думите заседнаха на гърлото му — двете заедно представляваха такава прекрасна гледка!

После в съзнанието му се заредиха гледки на шноли, барбита, тампони, трийсет и шест вида червила. Не това искаше той от живота! Имаше нужда да излезе от тази стая — изведнъж го налегна пристъп на клаустрофобия — но не можеше да остави Нийли, която така отчаяно се мъчеше да не се разплаче.

Той пое детето и приседна с него на леглото.

— Кажи ми какво има.

За момент тя се поколеба, после думите като че потекоха сами:

— Опасявам се да не й причиня нещо лошо. Това... Когато бях много млада... — Отново се поколеба дали да не запази обяснението за себе си, но не успя. — Когато бях на шестнайсет години, ме снимаха. В Етиопия, с едно гладуващо бебе...

— Спомням си.

— Бебето умря, Мат. Веднага след като ме снимаха. В ръцете ми.

— О, скъпа...

— И не само то. Още много след това. Държала съм бебета в ужасна агония, страдащи от глад или боледуващи от неизлечими болести, които дори не можех да произнеса. От СПИН. Инвалиди. Не можеш да си представиш...

Докато дълго таената болка се изливаше от нея, той си даде сметка каква цена всъщност е трябвало да плати за всички онези свои снимки, в които се беше налагало да позира безукорно облечена с болно дете на ръце. Нищо чудно, че си беше въобразила като че ли е прокълнатата.

— Нямахме как да спра да не ходя при тези деца. Толкова много страдание има... И започнах да се възприемам като... — Гласът ѝ се пресече от вълнение. — Ангел на бебешката смърт.

Мат сложи бебето на пода и я взе в прегръдките си.

— Всичко е наред, скъпа... Всичко е наред.

Той я погали по нежния гол гръб и зашепна в ухото ѝ думи на успокоение — искаше му се да я утеша веднъж завинаги.

На Демончето обаче не му хареса да седи само на пода и не след дълго започна да хленчи. Нийли се притесни и се отдръпна от Мат.

— Това е глупаво. Аз не трябваше...

— Замълчи — прекъсна я нежно той. — Просто си развила невроза.

На устните ѝ се появи слаба усмивка.

— Така е...

Той кимна. Хленчът на Демончето преминаваше във вой. Нийли смръщи вежди и той усети как тя отново започва да се вълнува.

— Бътън наистина се разстрои.

Той я улови за брадичката и нежно извъртя главата ѝ към ядосаното бебе.

— Погледни я, Нийли. Просто я погледни. Крещи с всичка сила, обаче в очите ѝ няма нито една сълза. Тя просто си изпробва силата.

— Да, но...

— Не всички дена са страдащи. Зная, че го разбираш с разума си. Опитай се сега да го проумееш и със сърцето си.

Той вдигна Демончето и ѝ го подаде — в същото време си помисли, че никакви хапове не биха могли да изтрият годините, нанесли психическа травма по отношение на децата у Нийли. Бътън сама трябваше да свърши тази работа.

Луси не се беше върнала дори и след като Мат и Нийли бяха привършили със закуската, но нито той, нито тя я бяха потърсили. Макар да беше взела кучето със себе си, Луси беше оставила всички други свои неща в караваната, така че Мат знаеше, че тя ще се върне. Единствено се чудеше каква да бъде реакцията му, като я види, че се прибира.

Двамата с Нийли не бяха разговаряли много, след като бяха излезли от спалнята. Тя се беше постарала постоянно с нещо да се занимава, само за да покаже, че всъщност е от желязо и по никакъв начин не беше загубила достойнството си, като се беше разплакала заради Демончето. Искаше му се да я заведе в спалнята и да започнат всичко отначало, но нямаше как заради бебето.

Двамата едновременно вдигнаха глава, чувайки приближаващ лай на куче. Нийли грабна Демончето и последва Мат навън.

Луси вече се приближаваше към входната врата на къщата — Скуид беше с нова каишка. Щом видя Мат, застанал на верандата, тя замръзна.

Очите му проблеснаха срещу нея.

— Ти си се разорила.

Тя вирна високо брадичка и изправи слабиците си рамене, горната ѝ устна обаче затрепери.

— Голяма работа. Какво ми пука?

Той посочи с ръка към гаража.

— Иди там и донеси всички градински принадлежности, които намериш. Искам да разчистиш бурените от розовия храст в задния двор. И по-пъргаво.

Тя зяпна срещу него.

— Искаш да разчистя бурените от онези цветя там?

— Ти глуха ли си?

— Не. Не!

Радостна, че така лесно се е отървала, тя се затича към гаража.

Нийли го гледаше с възхищение.

— Строг и справедлив! Това ще ѝ отнеме... о, може би час.

В отговор той ѝ се усмихна.

— Тя е отговорна за една от най-хубавите нощи в моя живот. Трудно ми е да ѝ се разсъдя.

Тя кимна. После реагира по най-странния възможен начин, като каза:

— Благодаря ти.

Той още стоеше, радвайки се на одобрението ѝ и хилейки се като глупак, когато едно камионче, влачещо след себе си сребриста каравана, спря пред къщата.

Вратата на камиончето се отвори и двама облечени с не особено добър вкус възрастни хора слязоха оттам.

Не. Не можеше да бъде!

— Йо-хооо! Мат! Нел!

Нийли нададе възглас на удивление, когато Бъртис и Чарли Уейн се втурнаха към тях по пътеката.

Мат се отпусна върху пощенската кутия. Точно когато си беше помислил, че няма как да стане по-лошо... Първо бяха децата... после

към тях се прибавиха съпруга и куче. После и къщата в Айова... и
форд модел „Експлорър“.

А сега се бяха появили бабата и дядото.

17.

Чарли се здрависа с Мат, докато Бъртис прегръщаше Нийли и погъделичка Бътън по крачетата. Нийли все още не можеше да повярва, че отново ги вижда.

— Как разбра къде да ни намериш?

— Ама Луси не ви ли каза? Тя ни даде адреса, преди да си тръгнете. Какво дяволче е само това момиче.

Само като видя Бъртис, Нийли се почувства по-добре. Миналата нощ за нея светът се беше обърнал с главата надолу. Беше очаквала да ѝ хареса да се люби с Мат, но не беше очаквала, че връхлетелите я с такава сила чувства ще продължават да я занимават.

Ставаше все по-трудно да си припомня, че това е само един епизод от живота ѝ и един най-обикновен флирт. Ако имаше късмет, щяха да прекарат още нощ или две заедно, после всичко щеше да свърши. Някога, в далечното бъдеще, когато споменът за това нямаше да бъде толкова болезнен, тя щеше да го извика на повърхността на съзнанието си — докато посрещаше делегация или слушаше реч — и да се постарее да разбере какво се е случило. Тази идея я накара да се почувства още по-потисната. Бъртис и Чарли наистина се бяха появили точно навреме.

— Луси много ще се зарадва, като ви види. — Нийли подпря Бътън на хълбока си. — Тя е отзад, работи в градината.

— Децата винаги трябва да имат някакво занимание. — Бъртис си сложи очилата за близко виждане, наведе се над Бътън и махна някакво боклуче от челцето ѝ. — След като така или иначе бяхме решили да пътуваме на запад, решихме да ви се обадим.

Чарли изпъчи гърди, за да се отърси от схващането на гърба.

— Отиваме в Йосемитския парк, отдавна искахме да го видим. Но не сме се разбързали и Бъртис се тревожеше за Луси...

Бъртис свали очилата си и те отново виснаха надолу.

— Помислихме си, че сигурно ѝ е било трудно най-накрая да приеме смъртта на баба си като свършен факт.

Мат присви очи.

— Значи сте знаели?

— О, тя ни разказа всичко за нея. — Бъртис млясна с език в знак на неодобрение. — Само като си представиш, една петдесет и три годишна жена да се омъжи за един от своите студенти. Разбира се, аз не казах на Луси какво мисля за този брак.

Челюстта на Мат трепна от лек спазъм.

— Значи сте знаели и за Нико?

— Е, Чарли, нали ти казвах, че името му не е Ник, но ти нали винаги трябва да спориш с мен...

Чарли се почеса по главата.

— Какво е туй име Нико?

— Не е важно. Важното е, че аз излязох права, а не ти.

— Това е много добре, защото можеше да се случи и точно обратното. И тогава можеше и да получа удар, нали все ме предупреждаваш да не се вълнувам.

Тя го потупа примирително по ръката, после изгледа изучаващо Мат.

— Май ти и Нел сте били много заети през последните дни.

Мат се усмихна.

— Какво ли не се случва?

Нийли не можа да разбере защо изведнъж всички погледнаха към нея.

— Какво има?

В погледа на Мат се четеше едновременно развеселеност и предупреждение.

— Мисля, че Бъртис и Чарли са забелязали внезапната ти бременност.

Нийли машинално постави ръка на корема си. Появата им до такава степен я беше изненадала, че беше изключила напълно за фалшивата си бременност. Когато за пръв път се бяха видели преди два дни, тя беше без подплънка. В очите ѝ се появи страх.

— О, аз...

— Да влезем вътре — предложи Мат и тръгна пръв по стълбите, не изглеждайки по никакъв начин разстроен от присъствието на Чарли и Бъртис. — Ще приготвя нова кана кафе.

— Чудесно. — Бъртис тръгна след него. — Чарли, иди вземи боровинковите кифли, които опекох сутринта. — Тя погледна Нел съзаклятнически. — Като съм у дома, ги правя от каквото има, но на път няма по-добро от готовата смес „Джифи“. И не са успели да я развалят досега.

Нийли не беше и чувала за готовата смес „Джифи“, освен това се чудеше какво обяснение да даде за бременната си подпълнка.

Ръката на Мат нежно и успокояващо я обгърна около кръста.

— Кифли с боровинков крем? Звучи страхотно.

Докато той приготвяше кафето, Бъртис с нищо не направи намек за фалшивата ѝ бременност. Вместо това заговори за собствените си внуци, после нареди кифлите, донесени от Чарли, в поднос, който Нийли беше открила в кухненския бюфет. Изнесоха всичко на остъклената веранда, после Бъртис повика Луси, която продължаваше да се труди над розовия храст.

Лицето ѝ засия, като ги видя, и тя буквално влетя в остъклената веранда.

— Намерили сте ни! О, боже, не мога да повярвам! — Тя ги запрегръща бурно, после се сепна и се опита да се държи похладнокръвно. — Искам да кажа, нямаше да е лошо и ако бяхте отишли направо в Йосемит! Колко време смятате да останете? — Сянка на безпокойство надвисна в очите ѝ. — Ще останете, нали?

— Ден-два. В края на града има чудесен къмпинг. Така се надявам... Ако Мат и Нел не смятат, че ги притесняваме?

Луси се извърна към Мат и цялото ѝ хладнокръвие в миг се изпари, заменено от изражение, в което се четеше единствено и само гореща молба.

— Нали могат да останат?

Нийли успя да прикрие удивлението си, че Мат си направи труда отговорът му да звучи ентузиазирано:

— Разбира се, че могат да останат. И много се радвам, че пак ще се виждаме.

Лицето на Луси разцъфна в усмивка. После момичето протегна ръка и си взе една кифла.

— Стой, не пипай! Първо см измий ръцете, малка госпожичке!

Луси се ухили на Бъртис и изчезна вътре в къщата. Бътън, която се опитваше да стигне до ниската кръгла табуретка, без да се подпира

някъде, падна на задничето си и изписка.

Чарли се засмя. Бъртис гледаше към мястото, където беше изчезнала Луси с усмивка на уста.

— Тя е голяма работа, нали? Само като я погледнеш, и веднага разбираш, че е страхотна.

Нийли усети да я облива вълна на гордост.

— Да, и ние смятаме, че е страхотна.

Ние. Като че Луси беше нейно дете и на Мат.

Чарли седна с чаша кафе в ръка на дивана.

— Ние с Бъртис много се притеснявахме за нея. И за двете момичета.

— Те са добре. — Мат звучеше отбранително.

— Засега. — Бъртис отстрани трохичка от кифла, паднала върху яркорозовите ѝ шорти. — Но какво ще стане, след като тримата си направите тестовете за бащинство, които Луси така се надява да избегне? Не обичам да говоря лошо за мъртвите, но бившата ви жена изглежда е била много безотговорен човек.

— За това сте права.

Той се приближи с чаша в ръка до вратата, водеща навън към задния двор, и се облегна на рамката, като че искаше да се изолира от останалите.

— Мат сигурно смята, че искаме да се заядем с него — сподели Бъртис на Нийли, като че Мат го нямаше. — Ние просто сме си любопитни по природа, но не обичаме да си пъхаме носа навсякъде. Хората сами споделят с нас.

— Най-вече с Бъртис — обади се Чарли. — Хората разбират, че могат да ѝ се доверят.

— Не се подценявай, Чарли. Припомни си за шофьора на камиона вчера на отбивката.

Нийли се усмихна. Бъртис и Чарли бяха взели присърце ситуацията с момичетата и не виждаше никаква причина да не им каже истината. Може би те двамата щяха да подсказат някакво решение.

Тя се наведе и лекичко разроши косицата на Бътън.

— Мат днес ще води момичетата в Дейвънпорт, за да им вземат кръв. После се връщат в Пенсилвания.

Тя не спомена нищо за приемни семейства, но от следващите думи на Бъртис се разбра, че е нямало и нужда.

— Ясно е като бял ден, че момичетата ще бъдат разделени. Бъгън сигурно ще я осиновят, но за Луси е много късно.

Тя не спираше да си играе със синджира, на който висяха очилата ѝ, сякаш беше броеница.

— Аз не мога да ги оставя при мен — заяви Мат и Нийли усети вина като тънка струйка да се процежда в тона му.

Бъртис се обърна към Нийли:

— Ами ти, Нел? Ти вече се държиш сякаш са твои деца. Защо ти не ги вземеш?

Тази мисъл — лъжлива надежда за Бъртис, беше навестила Нийли вчера и оттогава не ѝ даваше мира, но всеки път щом излезеше на повърхността, тя я отхвърляше. Ако въведеше децата в своя свят, медиите щяха постоянно да са по петите им и да разрушат живота им.

Много добре знаеше какво означаваше да растеш в атмосфера на абсолютна липса на възможност за уединение — всяка част от живота ти ставаше достояние на медиите. Нейният баща още от ранна възраст ѝ беше внушил идеята за пълно съобразяване с тази ситуация, така че тя беше успявала да се справи при всяко положение, но в случая с Луси нещата стояха по съвсем друг начин. Постоянният обществен интерес, на който щеше да бъде изложена, нямаше да ѝ остави никаква възможност да прави грешки. Съобразителният ум и силната воля бяха безспорните ѝ предимства, но именно благодарение на тях тя щеше постоянно да си навлича беди. Луси имаше нужда да порасне, без целият свят да разбере за това.

Нийли поклати глава.

— Бих искала да остане с мен, но не е възможно. Точно сега при мен... ситуацията е много сложна.

Мат трябва да беше усетил нежеланието ѝ да ги излъже, защото приседна до тях и започна да им разказва историята за въображаемия ѝ бивш съпруг и консервативните му роднини. Докато той разказваше, Луси се върна и веднага се нахвърли върху кифлите.

Бъртис и Чарли внимателно изслушаха разказа на Мат до края, после Чарли отправи пълен със симпатия поглед към Нийли.

— Винаги можеш да разчиташ на нас.

Тя се почувства виновна, че ги е излъгала, и едва успя да им кимне.

Независимо от мърморенето му, по всичко изглеждаше, че Мат е доволен от присъствието на още един мъж — той и Чарли доста си бяха поговорили за спорта в Чикаго, когато отидоха заедно да приберат наетия предния ден форд експлорър. Щом се върнаха, Мат отведе Нийли настрана и ѝ каза, че е попълнил бланките за кръвните тестове и че иска колкото се може по-скоро да замине за Дейвънпорт. Беше приел за даденост, че Нийли ще отиде с тях, но тя не пожела да има нищо общо с ходенето дотам. Той дълго я увещава, накрая я заплаши с наказанието Божие — имайки предвид себе си — дори само ако си подаде главата извън къщата, докато него го няма. Като знаеше, че наистина щеше да се тревожи, тя му обеща твърдо, че ще се пази.

Луси беше съвсем друг случай и Мат кръстоса оръжие с нея в задния двор. Нийли не успя да чуе нито дума от разговора им, но изглежда Мат беше успял да надделее, тъй като Луси потътри крака към форда. Бътън нямаше нужда да бъде убеждавана. Беше готова да отиде навсякъде с любимия си мъж.

След като я настани на детската седалка, която беше преместил във форда, той отиде при Бъртис.

— Обещай ми, не няма да я пускаш навън. Бившият ѝ съпруг е луд за връзване.

— Ще я пазим, Мат. Бъди спокоен, тръгвай.

Той отиде при Нийли.

— Бъртис и Чарли казаха, че ще правят компания на момичетата довечера, така че ние можем да излезем на вечеря някъде, без да се притесняваме за тях. Съгласна ли си?

Тя се усмихна.

— Да.

— Добре. Значи имаме среща.

Мисълта за предстоящата вечер и фактът, че нямаше какво да облече, я отвлече от подлудяващите я мисли за съдбата на момичетата. Не искаше да излезе на първата си среща с Мат по шорти, но тъй като беше обещала да не излиза от къщата, реши да потърси помощ в *Жълтите страници* на Уилоу гроув. Подбра два-три телефонни номера и след няколко разговора най-накрая изготви окончателен списък.

Бъртис се съгласи тя да отиде да купи нещата по списъка. Чарли в това време се посвети на потягане на караваната им. Късно следобед възрастната жена се прибра запъхтяна, изпълнила всички поръчки на Нийли.

Каишките на обувките на високи токчета ѝ убиваха, но пък самите обувки бяха секси и тя не съжали, че ги има. Късата бременна рокля с цвят на мандарина беше с дълбоко изрязано деколте и подчертаваше гърдите ѝ. Покупката, в която се влюби обаче, още щом я видя, беше гердан по врата с нанизани миниатюрни топчета в златно и черно, с мъничко сърчице по средата, което точно прилягаше в ямката над ключицата ѝ.

Прибра всичко, за да е готово за вечерта, после седна в кухнята с Бъртис. Пиеха чай, когато Луси влетя при тях и веднага протегна ръка, за да им покаже лепенката върху мястото, откъдето ѝ бяха взели кръв.

— Толкова гадно беше! И вие трябваше да дойдете. Иглата беше огромна и ми източиха поне един тон кръв, и така много болеше, а Мат направо припадна.

— Не съм припаднал!

Мат се опитваше да успокои хленчещата Бътън, но още щом влезе в кухнята, очите му веднага потърсиха Нийли — като че искаше да се увери, че тя е цяла и непокътната.

— Почти — възрази му Луси. — Целият пребледня и затвори очи.

— Мислех.

— За припадъка.

От сплеснатата коса на Бътън и розовия белег на бузката ѝ беше ясно, че тя току-що се е събудила. На нейната ръчичка също имаше лепенка, както при Луси и Мат. На бебето обаче тази лепенка изглеждаше някак по-жестоко и Нийли усети да я обзема ярост към Мат, че беше оставил да му причинят болка.

А то не спираше да се гърчи в ръцете му. Хленчът премина в плач и Луси се приближи до Мат.

— Ела при мен, Бътън.

Посегна да я вземе, но тя се заизвива още по-силно и нададе силен вой.

Мат я повдигна, така че главицата ѝ да легне на рамото му.

— Не спря да хленчи така цели шейсет километра. Заспа едва преди десетина минути.

— Ако ръката ти беше толкова мъничка като нейната, и ти щеше така да плачеш — заяви му троснато Нийли.

Мат искаше да ѝ отвърне на заяждането с подobaваща гримаса, но не се получи, тъй като чувството за вина взе връх у него и това си пролича в изражението на лицето му. Вместо това се зае да разхожда Бътън из кухнята, като лекичко я люлееше в ръцете си, но това не ѝ подейства и той я отнесе в хола. Почти веднага Нийли го чу да имитира кравешко мучене, придружено от нестихващия бебешки плач.

— Дай ми я на мен, аз да опитам — провикна се Бъртис.

Когато се върнаха в кухнята, Бътън ревна още по-силно в знак на протест и плувналите ѝ в сълзи очи се насочиха към Нийли.

Нацупената ѝ долна устничка ѝ придаваше такъв жалостив вид, че Нийли не можа да издържи, изправи се и се приближи към нея, макар да не беше много убедена, че Бътън се нуждае именно от нея, след като беше отблъснала хората, към които досега беше проявявала такава слабост.

За нейно най-голямо учудване Бътън протегна ръчички към нея. Тя я взе в прегръдките си и бебето се улови за нея сякаш беше спасителен пояс. Поразена и трогната, Нийли го сложи да седне на ръката ѝ и го притисна към себе си. Докато го галеше по гръбчето, усети мъничкото му телце да потрепва. На Нийли ѝ се дорева и реши да излезе на остъклената веранда, където двете щяха да са сами. Избра да седне с бебето на дървената ракла.

Следобедното слънце беше оставило топлината си, раклата обаче попадеше в сянката на кленовото дърво, растящо в задния двор. От работещия вентилатор на тавана също повяваше лек ветреца в съчетание с хладния повей откъм отворената врата, извеждаща навън.

Бътън се сгуши в Нийли сякаш тя беше единствения човек, останал ѝ на света. Малко по малко престана да хленчи, успокоена от непрестанните ласки и тихичкото бърборене на Нийли, както и от целувката ѝ по лепенката. Откъм кухнята се чуваха приглушените гласове на Бъртис и Луси, но не и на Мат.

Най-накрая Бътън вдигна глава към Нийли и тя прочете в очите ѝ абсолютно доверие. Този сияен поглед изпълни сърцето ѝ и запълни

всички кътчета дълбоко в душата ѝ, в които години наред се бяха трупали мрак и студ. Това мъничко бебе ѝ се беше доверило напълно.

В ушите ѝ се надигна шум и с един последен плясък на крилете черната сянка на съмнението и недоверието в самата нея отлетя завинаги. И Нийли изпита усещането, че най-накрая е успяла да получи свободата си.

Бътън нададе триумфален възглас, сякаш бе прочела какво става в душата на Нийли. Нийли се разсмя и в очите ѝ избиха сълзи.

Бътън се почувства готова да ѝ разкаже какво ѝ се беше случило. Отпусна се в ръцете ѝ, улови я за пръстите и започна да говори. Многосрични думи, дълги изречения, пространна бебешка реч за инжекцията, болката, обидата.

Нийли обгърна с поглед това мъничко и така изразително лице и закима в отговор.

— Да... зная... разбирам... ужасно.

Бътън заговори още по-бързо.

— Да, направо трябва да го обесим.

Последва още по-бърз и развълнуван говор.

— Аха, смяташ, че само да го обесим, е чисто помилване? — Нийли я погали по бузката. — Добре. Преди това малко ще го поизмъчваме.

Бътън нададе войнствен рев.

— От всичките му вени наведнъж? Добре звучи.

— Забавлявате ли се?

Маг се появи на верандата, с ръце пъхнати в джобовете.

Бътън го простреля с поглед, после скри глава в рамото на Нийли. Нийли усети такова блажено щастие, че ѝ се прииска да запее.

— Ще се наложи доста да се потрудиш, за да ни умилостивиш. И двете.

Вината го обля като вълна.

— Хайде, Нийли. Тя ще се оправи. Трябваше да се подложим на този тест.

— Бътън не смята така. Нали, сладурче?

Бебето пъхна пръсти в устата ѝ, а на него му се усмихна.

Маг опита да скрие колко е разстроен, но му пролича, и Нийли изпита съжаление към него.

— Тя ще ти прости. Съвсем скоро.

— И аз така предполагам — каза, но не звучеше много убедено.

— Как успя да накараш Луси да дойде с вас?

— Подкупих я. Обещах ѝ да останем заедно още няколко дни, ако се съгласи. — Не изглеждаше особено доволен от изобретателността си. — Не е много разумно, след като само отлагаме неизбежното, но така или иначе го направих.

Сърцето ѝ се изпълни от щастие за тези още няколко подарени дни... дни на притеснение за бъдещата съдба на момичетата.

Само ако...

Ресторант „Уилоу Гроув“ се помещаваше в стара странноприемница, в която по-рано са спирали дилижанси и пътници за смяна на конете. Вътрешността, чието основно обзавеждане включваше светло дърво и пъстра тапицерия, изглеждаше сравнително наскоро обновена. Мат прецени обстановката от гледна точка на появата на евентуални терористи или най-обикновени луди и реши, че най-безопасното място е настланият с плочи вътрешен двор.

Небрежно подстриганата коса на Нийли потрепваше, докато вървеше към масата, роклята ѝ се полюшваше около коленете, а сърцето от гърдана потупваше по кожата ѝ и предизвикваше гъдел. Токчетата ѝ потрепваха по плочките, а около нея се носеше леко ухание на парфюм на „Армани“, няколко капчици от който тя беше насипала точно на местата, където пулсът ѝ се усещаше най-силно. Слисаният поглед на Мат, когато я видя нагласена така да слиза по стълбите, беше възприела като награда за усилията си.

Тя не беше единствената, която така старателно се беше подготвила за срещата им. Той изглеждаше зашеметяващо красив в светлосивите си панталони и светлосиня риза. След като я настани да седне и посегна към менюто, тя видя на загорялата му от слънцето ръка да проблясва часовник със златна верижка. Декорираният с облегалка от желязо стол изглеждаше твърде маломерен за фигурата му, но това очевидно изобщо не го смущаваше.

Сервитьорът изгледа неодобрително към Нийли, когато Мат даде поръчка за скъпо вино.

— Точно това ни препоръча нейният лекар — обясни Мат. — Хормоналното ѝ равновесие е силно нарушено и има нужда от алкохол.

Нийли се усмихна и сведе глава, за да разучи менюто. Не можеше да си спомни кога за последен път ѝ се беше случило да остане незабелязана в ресторант. Зад тях имаше цветя — червени рози и тъмнолилав повет, а съседната маса беше достатъчно отдалечена, за да могат да се почувстват в приятно уединение.

Впуснаха се в неангажиращ разговор, а когато сервитьорът донесе виното, дадоха и поръчка за ястията. След като мъжът се отдалечи, Мат вдигна чаша и я приближи към нейната. В усмивката му се четеше обещание за нови сексуални подвизи.

— За чудесната храна, за горещата лятна нощ и за моята много красива първа дама.

Нийли си наложи да не изпива и Мат с поглед, докато отпиваше от виното. Мисълта за това какво със сигурност щеше да се случи помежду им през нощта, се настани като трети гост на масата. Изведнъж ѝ се прииска набързо да приключат с вечерята, която беше очаквала с такова нетърпение през целия ден.

— Вие от стоманодобивните фабрики сте били страхотни ласкатели.

Той се облегна назад. Също като нея и той си даваше сметка, че двамата бяха на път да се възпламенят от възбуда, ако не отклоняха разговора в по-хладни води.

— Едва ли много хора биха могли да се сравняват по ласкателство с хората от твоя кръг.

— Това е точно дозата цинизъм, с която съм свикнала, и ми харесва.

— Учудващо е по какъв начин твоите приятели от Вашингтон винаги успяват да заобиколят истината.

Тя инстинктивно прие предизвикателството, просветнало в очите му.

— Това вече е скучно.

— Казано от една закърмена с политиката жена.

Когато политиците се появиха като тема при първата им среща с Бъртис и Чарли на къмпинга, тя не се бе решила да се намеси, но тази вечер се чувстваше по-силна.

— Цинизмът е много лесна позиция — опълчи му се тя. — Лесна и евтина.

— Цинизмът е и най-добрият приятел на демокрацията.

— И най-големият ѝ враг. Моят баща ме възпита с убеждението, че цинизмът не е нищо повече от извинение, че не си успял.

— И какво означава това?

— Означава, че е много по-лесно да критикуваш останалите, отколкото да свършиш своята част от работата, за да разрешиш тежък проблем. — Тя се наведе напред, приемайки с удоволствие шанса да кръстоса оръжие с него, особено по отношение на нещо, което беше сред личните ѝ пристрастия. — Цинизмът е изход за много, поначало, свестни хора. Благодарение на него те могат да приемат позата на морално превъзходство и изобщо да не си цапат ръцете с разрешаването на проблемите.

— Без цинизъм е трудно.

— Цинизмът е само мързел. Чист мързел.

— Интересна теория. — Той се усмихна. — Чудно ми е как такава радетелка на добрите дела е успяла да оцелее толкова дълго във Вашингтон.

— Аз харесвам Вашингтон. В по-голямата му част.

— Какво не харесваш?

Старият навик да спестява лошото беше на път да провали желанието ѝ да отговори, но насъбраната умора от така дълго насажданата предпазливост взе връх.

— Избягах оттам, защото се почувствах като принесена в жертва. Да си първа дама е най-лошата професия в тази страна. Не съществува написана длъжностна характеристика и всеки има различна представа за това какво би трябвало да представлява. И винаги си в губещата позиция.

— Ти обаче я превърна в печеливша. Само Барбара Буш и ти сте имали такъв висок рейтинг.

— Тя си го спечели съвсем честно. Аз само се преструвах, че съм такава, каквато всъщност не съм. Фактът, че намразих ролята си на първа дама, не означава, че съм намразила и политиците. — Сега, след като беше започнала да говори, не можеше да се спре. — Сигурно ти е трудно да повярваш, но винаги ми е харесвало присъщото за политиката разбиране, че е въпрос преди всичко на чест.

— Честта и политиката не са думи, които присъстват често в едно и също изречение.

Тя посрещна неговия скептицизъм с вдигната глава.

— Чест е хората да ти гласуват доверие. Чест е да им служиш. Доста често си мисля дори...

Ужасена от това, което щеше да каже, тя млъкна.

— Разкажи ми.

— Нямам какво повече да разказвам.

— Хайде, хайде... Нали съм те виждал гола.

На устните му се появи хитра усмивка.

— Това не означава, че ще ти позволя да погледнеш и в мозъка ми.

Той почти винаги се беше оказвал способен да предугади мислите и намеренията ѝ и сега остана поразен от това, което му беше хрумнало:

— Да ме поразии гръм, ако... Значи Хилари Клинтън не е сама. Ти също мислиш да се впуснеш в политиката, нали?

Тя едва не изпусна чашата си с вино. Как е възможно за толкова кратко време този човек да разбере нещо, което тя с никого досега не беше споделяла?

— Не. Изобщо не мисля за такова нещо. Аз... е, мислила съм... но...

— Разкажи ми.

Настойчивостта му я накара да си пожелае никога да не беше подхващала тази тема.

— Страхливка!

Беше така изморена от вечната предпазливост, а така ѝ се искаше да говори, по дяволите!

— Е... не съм решила сериозно... но за кратко доста мислих по темата.

— По всичко изглежда, че не е било за кратко.

— През последните два-три месеца. — Погледът на сивите му очи я пронизваше като със стоманено шило. — През по-голямата част от живота си съм била част от политиката, нещо като вътрешен наблюдател — човек близо до сърцето на властта, но без да притежава реална власт. Можех да влияя на вземането на решения, но не и да вземам самите решения. Все пак да си наблюдател има сериозни предимства.

— Като например?

— Видяла съм най-добрите добри и най-лошите лоши политици. Била съм свидетел и на успехите, и на неуспехите им и те ме научиха на много неща.

— На какво те научиха?

— Че тази страна е в криза. Че не разполагаме с достатъчно политици, които да искат и да са способни да се нагърбят с трудни задачи.

— А ти си точно от този тип.

Тя се замисли, после кимна утвърдително:

— Да, да. Смятам, че съм точно такава.

Той я изгледа внимателно.

— И откъде смяташ да започнеш?

И тя започна да му разказва. Не за всички свои идеи — това би й отнело часове — но за някои от тях. Колкото повече говореше, толкова повече се палеше и зареждаше с вяра, че това, което казва, е възможно да се осъществи наистина.

Той я гледаше все по-замаян.

— Ти си най-повратливият политик, който съм виждал. Първо отиваш наляво, след това завиваш надясно, после се втурваш по средата. Чудя се дали няма да паднеш най-накрая?

— Аз винаги съм смятала, че политиката не се нуждае от етикети. Вярвам единствено в това, което е най-добро за страната. Именно политическите партизани лишиха законодателството ни от гръбнак, от реална опора.

— Гръбнакът във Вашингтон е въпрос само на персонално влияние и власт.

Тя се усмихна:

— Зная.

Той поклати глава.

— Ти си твърде лека категория в сравнение с тях. Оставяш се да те води сърцето. Старците ще те изядат с кокалите.

Тя се разсмя.

— Независимо как говориш, ти си твърде наивен. Старците ме наблюдаваха как раста. Седяла съм им на коленете и съм играла с децата им. Както са ме галили по главичката, така танцуваха и на сватбата ми. Аз съм една от тях.

— Това още повече ще ги накара да се отнесат снизходително към теб.

— Забравяш, че държа в ръката си най-големия коз.

— Това какво означава?

Тя надигна чашата си с вино, отпи бавно глътка, за да размисли, после я върна на мястото ѝ.

— Аз съм национална икона.

Известно време той просто остана загледан в нея. После започна да проумява това, което тя все още изглеждаше не в достатъчна степен готова да облече в думи. На лицето му отново се появи онова изражение като че му се беше завило свят, когато се облегна назад.

— Ти наистина би могла да успееш, това ти е ясно, нали?

Тя подпря брадичка върху opakото на ръката си и се загледа мечтателно в далечината.

— Когато се замисля за това, си представям как успявам да съсредоточа в ръцете си най-голямата власт, която тази страна някога е познавала.

— И като добрата фея кръстница ти ще се възползваш от нея само за добри дела.

Цинизмът му отново беше взел връх, но това изобщо не я притесни.

— Точно така — отвърна.

— Не това обаче са правилата на играта.

— Може пък да съм единственият човек в страната, който няма нужда да играе тази игра. Аз вече съм я спечелила.

— Какво те кара да мислиш по този начин?

— Аз не съм подвластна на егото си, а като махнеш егото от един политик, остава единствено битността му на слуга на народа. А аз отдавна съм показала, че може да ми се има абсолютно доверие в това отношение.

— Бягството ти обаче нанесе доста вреди на старателно градения ти образ.

— Не и ако успея да го обясня подходящо.

— *Подходящо* — подразни я той. — Чудех се кога ли и ти ще опреш до израз като този.

— Няма нищо лошо в израза *подходящо*, след като става дума, че трябва да им разкажа честно какво се случи. Хората много добре ще

разберат какво означава да си *недоволен от работата си*. А аз трябваше да избягам от една работа, от която бях започнала да се задушavam. На много хора това чувство им е познато.

— Става дума за нещо повече от едно чисто бягство от досадна работа. Въпросът е *къде* си била и *какво* си правила. Медиите няма да се откажат, докато не разнищят цялата история.

— Повярвай ми, много добре зная какво е да си постоянно преследван от журналисти.

Той се загледа в покривката.

— Трябва да ми вярваш, Мат. Аз много харесвам момичетата. Никога не бих допуснала да им се случи нещо лошо.

Той кимна, но така и не я погледна.

В този момент дойде сервитьорът, за да им сервира салатите, и тя реши, че това е подходящ момент да смени темата:

— През цялото време говорим само за мен, а ти не си ми разказал почти нищо за работата си.

— Няма нищо особено за разказване. Искаш ли земелка?

И той приближи боядисаното в зелено плетено кошче със земелките.

— Не, благодаря. Ти харесваш ли работата си?

— Това, което в момента се случва, предполагам, че се нарича криза в кариерата.

Той се размърда — вече не изглеждаше особено доволен да седи на такъв малък стол.

— Аз бих могла да ти помогна.

— Не мисля.

— Истината, но само когато трябва да я кажат другите, така ли? Аз ти разказах тайните си, а ти не желаеш да издадеш своите.

— Някои мои тайни съвсем не ме карат да се чувствам горд.

Тя никога не го беше виждала толкова сериозен.

Той остави вилицата си на масата и побутна настрани салатата си.

— Има нещо, за което трябва да поговорим. Нещо, което на всяка цена трябва да ти разкажа.

Стомахът ѝ се сви. Знаеше точно какво се готвеше да ѝ каже той, а не ѝ се искаше да го чува.

18.

Мат трябваше да ѝ признае истината. Беше го разбрал още предната нощ.

— Няма защо да се притесняваш — каза тя. — Може за някои неща да съм наивна, но напълно ми е ясно защо и какво се случи снощи.

Той смръщи вежди, докато се опитваше да превключи скоростната кутия на мисълта си. Неговата история току-що беше станала още по-голяма, след като беше узнал, че тя смята да се впусне в политическа кариера, но това по никакъв начин не беше променило истинското положение на нещата. Тя трябваше да научи с какво си изкарваше хляба той.

Само при мисълта каква щеше да бъде реакцията ѝ, езикът му отказваше да изрече необходимите думи.

— Снощи? Нямах предвид какво се случи снощи. Трябва да... Всъщност какво смяташ, че се случи снощи?

Сервитьорът избра точно този момент, за да им поднесе ордъворите. След като им бяха сервирани, Мат отново се наведе напред.

— Продължавай. Искам да чуя мнението ти за снощи.

— А защо ти пръв не започнеш?

— Появиха се вече съмнения, така ли?

— Да, доста — кимна тя. — А при теб?

Той си имаше причина за съмнения, но го притесняваше, че изглежда и тя беше открила своя причина за съмнения.

— Единственото, което си мисля, е, че Луси и бебето е по-добре да са заспали, така че да можем веднага да отидем в спалнята.

— И да се хвърлим в леглото, така ли?

— Така. — Реши за малко да се откаже от изричането на истината. Но щеше да ѝ го каже. Още по време на вечерята. — Не се опитвай да се преструваш, че и ти не искаш същото. Не забравяй, че и

аз бях там, до теб. А ти през цялото време ме гледаше, сякаш бях най-любимия ти десерт.

— Не съм! Е, може и да съм те гледала така, само защото през цялото време и ти ме гледаше особено.

— Как така *особено*?

— Знаеш какво имам предвид. — В очите ѝ се запалиха високомерни пламъчета. — И сега, докато говорех, ме гледаше като хипнотизиран.

— *Хипнотизиран*. Страхотна гледка.

— Не се прави, че не разбираш. Много добре разбираш какво имам предвид.

— Не отричам, така е.

Той се засмя и я погледна като хипнотизиран. Първата дама на Съединените щати се беше облякла така специално *за него* тази вечер.

Носеше роклята си за бременни като че беше оригинал за милиони, а герданът с миниатюрни топчета беше най-секси бижутото, което някога беше виждал. Висящото от нея сърчице се беше наместило точно в ямката в основата на шията ѝ — едно от местата, които беше целувал предната нощ. Тя беше жена от класа, несравнима с никоя друга, и макар самият той да беше писател, не можеше да измисли подходящи думи и да ѝ опише какво точно чувства, затова предпочете веднага да каже най-същественото.

— Казах ли ти, че си много красива тази вечер и че нямам търпение да се любим?

— Не и с думи до този момент.

— Защото те гледах като хипнотизиран?

— Да.

Желанието му да я дразни отмина и той докосна ръката ѝ.

— Снощи просто малко се самозабравих. Но ти си добре, нали?

— Повече от добре, но благодаря, че ме попита.

Той погали ръката ѝ с пръсти и отново изпита силно желание да ѝ каже истината... *веднага*... „Повярвай ми, много добре зная какво е да си постоянно преследван от журналисти.“

Мат си представи как тези хубави сини очи — сини като цвета, символизиращ небето на американското знаме — помръкват, когато чуеше с какво всъщност той си изкарва хляба.

Отново протегна ръка и докосна пръстите ѝ.

— Довечера... ако нещата се развият прекалено бързо за теб, искам да ми кажеш.

— За да спреш ли?

— Шегуваш ли се? Искам да чуя как ме молиш.

Тя се разсмя, после пъкна ръка под неговата и погали дланта му. Заля го вълна горещина и кръвта му закипя. Това му напомни, че не беше крил тайната си от нея в течение на седмици, а само няколко дни. И че беше научил нейната тайна едва преди четиридесет и осем часа.

— Не очаквах, че ще бъде така. — В тембъра ѝ звучеше дрезгава нотка, която никой телевизионен или радиозапис досега не беше успял да улови и демонстрира.

— Похотливо и лудешко, но и много забавно.

— Ще бъде такава, каквото сами го искаме.

— Сексът винаги ми се е струвал толкова сериозен. — Тя отдръпна ръката си. — Така... труден.

Не искаше да чува нищо във връзка с взаимоотношенията ѝ с Кейс. Не и преди да ѝ беше казал истината.

— Може би не е добре, че ми разкри толкова свои тайни.

Това не ѝ хареса.

— И тук ли има правила, Мат? Аз не притежавам задълбочените ти познания, почерпени в безразборни сексуални връзки. — Като опитен политик, тя знаеше къде да наблегне, за да подсили ефекта от думите си, така че да го заболи. — Може би е по-добре да ми разкриеш какво искаше да ми кажеш преди малко.

— Това няма нищо общо с някакви правила. То е... — Лъжата го изяждаше отвътре и той реши да не отлага признанието си. — Помисли, дали не си ми доверила нещо важно. Нещо, което не би искала целият свят да узнае. Като факта например, че смяташ да се впуснеш в политическа кариера. — *Като факта, че съпругът ти е бил гей.* Това само си го помисли, не смяташе да го изрича на глас. — Откъде си толкова сигурна, че можеш да разчиташ на мен да не издам тайните ти?

— Защото не би могъл. От всички хора, които познавам, ти си човекът с най-развито чувство за отговорност. — Усмивката ѝ го изненада. — Ти се хвърляш в живота като бик, бодейки хората с рога и плашейки всички от твоята категория. Способен си земята да изровиш и да тръгнеш срещу вятъра, а ако някой и нещо не ти харесва, го

помиташ като гръмотевична буря. Но винаги вършиш това, което е най-правилно. Именно затова смятам, че мога напълно да ти се доверя.

С тези свои думи тя все едно беше сложила пръст в раната му. Трябваше да ѝ признае на всяка цена.

Нийли отново вирна патрицианския си нос.

— Да не се страхуваш, че ще придам по-голяма важност на случилото се миналата нощ, отколкото би трябвало? Не съм толкова наивна. Зная, че става дума само и *единствено* за секс.

Беше му дала извинение да загърби чувството си за вина и той сниши глас до изпълнен с ярост шепот:

— Как може да говори така една жена, която се предполага, че е моралният стожер на нацията?

— Така може да говори една жена, която е *реалистка*.

Би трябвало да ѝ е благодарен, че разбира прекрасно естеството на такъв тип отношения, но вместо това го обзе още повече ярост.

— Това те показва в съвсем различна светлина. А сега ти предлагам отново да се заемеш с рибата, преди да е изстинала окончателно.

Не тя, а той не беше докоснал досега вечерята си, но Нийли нито за момент не го беше споменала. Мат се насили да вдигне ножа и да отреже парченце от стека си. Точно така се насили и да насочи диалога към не толкова лични теми. Нийли с готовност се впусна в новата насока на разговора, но той подозираше, че тя просто търпеливо изчаква по-сгоден случай.

Приключиха вечерята, пропускайки да си поръчат десерт, но не и кафе. Мат тъкмо беше отпил първата глътка, когато усети върха на обувката ѝ да го докосва лекичко по глезена.

— Цяла нощ ли смяташ да пиеш това кафе? — попита тя, устните ѝ се бяха извили в усмивка, едновременно закачлива и предизвикателна.

Той се отпусна назад и нарочно бавно спусна поглед надолу и го задържа върху гърдите ѝ, за да я притесни.

— Защо е това бързане? — на свой ред попита той.

— Бързам, защото реших, че е време вече да ми покажеш всичко онова, което толкова хвалиш?

Беше готов да ѝ се нахвърли още в ресторанта, но някак успя да се въздържа, докато не стигнаха в колата. Но щом се озоваха на

предната седалка на форда, ръцете му настървено започнаха да я гаят.

В паркинга навлезе камион и това го върна на земята.

— Бързо да се махаме оттук...

— Часът е едва девет — прошепна тя, останала без дъх. — Луси няма да си е легнала. А Бъртис и Чарли може и да са останали да ѝ правят компания.

Мат запали колата.

— В такъв случай ти предстои поредното ново преживяване.

Той насочи колата извън града, препусна по тесен път, следващ течението на реката, и сви в изпречила се малка пресечка, която извеждаше към малък кей. Фордът подмина кея и спря в ниски храсти, след което Мат изключи светлините, спусна предните стъкла и загаси двигателя.

— Съзнавам, че и двамата сме малко стари за това...

— Говори за себе си.

И първата дама пъргаво се озова в скута му. Или поне дотолкова, доколкото това беше възможно заради пречещия скоростен лост.

И той не се прояви като джентълмен, защото посегна първо към бикините ѝ — удряйки лакътя си във вратата, докато пъхаше ръка под оранжевата рокля, а после и хълбока си, докато ги изхлузваше през красивите ѝ крака.

Езикът ѝ се плъзна извън устата му.

— Да не си изхвърлил бикините ми през прозореца?

— Не.

Тя се разсмя и посегна към ципа му.

— И аз искам да изхвърля твоите.

— Ще ги получиш, добре.

Той издърпа възглавницата от „Уол март“ изпод роклята ѝ и свали седалката, повличайки и Нийли със себе си. Коляното му се удари в таблото, а главата му — в тавана, но това изобщо не го притесни.

Тя прехвърли крак около хълбоците му, за да го възседне. Колко мило! Той целуна малкото сърчице в основата на шията ѝ, после взе в устните си долната ѝ устна.

— Разбирам, че си правил това и преди.

— Хиляди пъти. Аз съм го измислил.

Е, сега трябваше да свали панталоните му. И така щеше да даде материален израз на понятието пълно разголване.

Миналата нощ той беше решил, че няма да измине и десет метра с нея, без да си носи кондом в джоба. След като откри каквото искаше, той посегна към ципа ѝ, разтвори го и после леко плъзна горната част на роклята ѝ надолу. След секунда устните му вече бяха поели втвърденото връхче на едно от зърната ѝ.

— Боли — прошепна тя. — Направи го отново.

Той се усмихна и направи, каквото го беше помолила.

Нещо средно между стон и мъркане се надигна в гърлото ѝ, той го усети с езика си и това го подлуди.

Той отново пъкна ръка под роклята ѝ и улови с длан мекотата между бедрата ѝ. Беше влажна и той я погали.

— Не... дей...

Плъзна пръст навътре.

— Така по-добре ли е?

Тя изстена, улови главата му с две ръце и я притисна към гърдите си.

Цялата се беше сгушила в него, но той я желаше толкова силно, че това не му беше достатъчно. Отдръпна ръка от топлата влага между бедрата ѝ и я хвана за хълбоците, после я плъзна надолу...

Тя доближи колене. Надвеси се над него. Разтвори крака. Той усети влажната ѝ мекота. Тя бавно се плъзна надолу, след това нагоре...

Той изстена. Ризата му беше залепнала за гърдите, мускулите му се бяха напрегнали. Протегна устни, напипа зърното ѝ и го всмука навътре.

Тя беше като сирена. Предизвикателна и измъчваща.

Сутринта на следващия ден Нийли излезе на задната тераса и приседнала с крака, скрити под нощницата, обгърна с поглед вътрешния двор, за да се наслади на красотата на утринта в Айова. А когато ноздрите ѝ поеха мириса на горещото кафе до нея, съзнанието ѝ беше осенено от мисъл, която окончателно я върна към действителността.

Тя беше *влюбена* в Мат.

Без да го иска, се беше влюбила в този негов гръмовит глас и хитра усмивка, в силния му смях и подвижен ум. А миналата нощ — и в щедрия и невъздържан начин, по който я любеше. Но най-вече се беше влюбила в дълбоката порядъчност на натурата му, която не би му позволила да изостави на произвола на съдбата двете момичета, колкото и да му се искаше да ги изключи от живота си. Значи така — за по-малко от седмица тя, без да усети, му беше отдала сърцето си. За което той не я беше молил.

Как беше позволила да ѝ се случи нещо толкова опасно... Дори не беше усетила, че би могло да се случи. Така се беше настроила да печели точки, като го прелъстява, че беше забравила нещо важно за себе си, което отдавна беше осъзнала — че е жена, която никога не би се отдала без любов на един мъж.

Би било трудно да се намери по-неподходящ партньор за нея. Беше достатъчно разумна и запозната с начина, по който се гледаше на известните личности, за да си даде сметка, че нито тя би могла да се приспособи към неговия свят, нито той — към нейния. Защо Мат не беше от кръга на Айви лийг^[1] и не беше току-що станал съдружник в престижна адвокатска фирма във Вашингтон? Защо тя не беше учителка, социален работник или продавачка в книжарница?

Без да спре да се терзае какъв би могъл да бъде той и каква тя, за да си подхождат по отношение на положението си в обществото, Нийли не спираше да изброява мислено какво всъщност ги превръщаше в подходящи един за друг. Тя проявяваше хладнокръвие там, където той се горещеше; запазваше спокойствие, когато той реагираше бурно; обмисляше предварително, докато той се поддаваше на импулсите си. Но това нямаше значение.

Тя потопи отчаянието си под струята на душа, после се шмугна в караваната, за да изнесе Бътън навън, преди да се е събудила сестра ѝ. Макар Луси никога да не се беше оплаквала заради това, факт беше, че рядко ѝ се отдаваше да се наспи, докогато иска, както се полагаше на един тийнейджър. След това влезе в кухнята и завъртя копчето на радиото.

— Днес е осмият ден от изчезването на първата дама Корнелия...
Завъртя го обратно и изключи радиото.

Мат се появи тъкмо когато Нийли даваше първата лъжичка от кашата на Бътън. Целуна я с дъх на паста за зъби и после я помоли никъде да не излиза, докато той е навън, за да потича. През това време тя се намираще в остъклената веранда и поделеше вниманието си между лихвените проценти във вчерашния брой на „Уолстрийт джърнъл“ и Бътън, докато не стана десет часа и не се появи Луси.

— Бъртис и Чарли тука ли са? Вчера ми казаха, че с Бътън може да отидем да плуваме на техния къмпинг. Имало басейн с голям наклон и три кули за скокове.

— Току-що говорих с Бъртис по телефона. Ще минат да те вземат около обяд. Бътън ще остане с мен.

Бебето изписка разочаровано, тъй като Скуид се мушна под дивана, без да му обърне внимание.

— Къде е Мат?

— Излезе да тича. Спомена, че като се върне, може да отидете двамата до игрището отсреща и да се пробвате на баскетболния кош.

— Наистина?

Лицето ѝ засия.

— Аз му казах, че няма начин да се хванеш да правиш нещо толкова глупаво, като да се пробваш на баскетболния кош.

— Не е вярно!

Нийли се разсмя и стана от дивана.

— Такова дете си...

Тя сграбчи Луси в прегръдките си и я притисна с все сила.

— Направо си ненормална!

Луси също я прегърна.

— Знам. Затова се обичаме с теб.

— Кога съм те лъгала, че те обичам?

— Няма нужда да ми го казваш.

И без да се замисля, тя целуна Луси по главата. За секунда като че Луси замря в ръцете ѝ, после се отстрани от нея, сякаш целувката ѝ беше дошла в повече. Или пък се беше изплашила да не би Нийли да реши да си вземе обратно целувката, ако не ѝ се изплъзнеше навреме.

Нийли ѝ се усмихна.

— Хрумна ми една идея, но обещавай, че няма да ми се смееш.

— И защо непременно трябва да ти се смея?

Луси беше седнала на земята, взела Бътън в прегръдките си.

— Защото искам двете да направим нещо, което сигурно ще сметнеш за тъпо.

Луси се ухили.

— Няма ли свършване тези тъпотии?

— Искам да се гримираме една друга заедно!

— Я не се занасяй!

— Говоря ти напълно сериозно.

— Защото смяташ, че си слагам прекалено силен грим, нали така?

— Ти наистина си слагаш прекалено силен грим. Хайде, Лус, ще бъде забавно. Донеси си гримове и аз ще си донеса моите.

Луси я изгледа по тийнейджърски снизходително.

— Е, ако това ще те направи щастлива...

След като и двете си донесоха гримове, Луси настоя първа тя да гримира Нийли. Докато Бътън се занимаваше със Скуид, тийнейджърката намаза лицето на Нийли пласт след пласт, после със задоволство се наслади на резултата.

— Изглеждаш страхотно. Почакай само Мат да те види.

Нийли застана пред огледалото със сериозно изражение на лицето. Трябваше ѝ само сводник, който да ѝ определи на коя улица да застане. Не рискува да се засмее от страх, че картината върху лицето ѝ ще се напука.

— Сега е мой ред.

— Сега ще заприличам на важна дама.

— Да, но на *симпатична* малка важна дама.

И Нийли се залови за работа, полагайки съвсем лек пласт грим над очите, очертавайки устните на Луси със собствения си молив за устни и запълвайки вътрешността на очертанятията с един пласт безцветен гланц „Блистекс“.

— Сандра Бълок използва този гланц вместо червило — обясни ѝ.

— И от къде на къде пък знаеш?

Знаеше, защото самата Сандра Бълок ѝ го беше казала.

— Прочетох го в някакво списание.

След това обяснение тийнейджърката видимо като че се успокои.

Нийли измъкна от джоба на шортите си трите розови шноли, които беше купила като подарък за Луси, и сега ги закрепил в бретона ѝ.

Луси се погледна в огледалото.

— О, боже, Нел, страхотни са!

— Погледни себе си, Лус. Ти си много красива. Обещай ми, че ще носиш силен грим само в ден, когато наистина се чувстваш като мръсница.

Луси изви очи.

— Изобщо нямаш нужда да се криеш зад маска — додаде меко Нийли. — Знаеш много добре коя си и какво представляваш.

Луси бавно посегна с ръка към облегалката на близкия стол. Нийли реши да ѝ даде малко време, за да размисли над това, което ѝ беше казала, и се наведе към Бътън, която тъкмо в този момент се опитваше да си напъха главата в кошчето за боклук.

— Хайде, глупаче. Сега е твой ред.

Тя сложи бебето на един стол, мацна червило на връхчето на носа му и очерта тънки мустачки с молива за вежди на Луси. Луси се разхили.

Бътън тъкмо беше наченала монолог на радостта, втречена в огледалното си отражение, когато в къщата се върна султанът на този гримиран харем. Беше приключил със сутрешния си крос и държеше баскетболна топка, опряна в напоената с пот фланелка. Трите се извърнаха едновременно към него.

Султанът добре познаваше жените и много добре знаеше как точно да се отнесе с тях в този момент.

— Кое е това малко сладко мишле?

Той погали Бътън по влажната главичка и тя плесна с ръчички от радост.

После погледът му се спря на Луси.

Нийли видя как на лицето ѝ за миг се смениха едно след друго най-различни чувства — несигурност, копнеж, а след това отново се появи намусената маска, зад която скри какво ставаше в душата ѝ.

— Много си красива — каза просто Мат.

Луси пресекливо си пое дъх:

— Нарочно го казваш.

— Казвам това, което наистина мисля.

Тя засия. Той лекичко стисна рамото ѝ, после бавно се извърна към Нийли, но видът ѝ буквално го лиши от дар слово. Само стоеше и

я изучаваше — дебелия пласт фондъотен, наклепаните околоръст очи с туш и кървавочервените й устни.

— Нали е страхотна — възкликна Луси. — Ако я нямаше тази глупава подплънка, щеше да е като модел.

— Да, има *комерсиално* излъчване.

Нийли изви вежди — в отговор Мат й се ухили, после отново погледна Луси.

— Хайде, дете. Обувай си обувките и да отиваме под коша. А ти оставах тук, защото така ти се пада.

— Пада ми се — отвърна Нийли и му козирува.

Луси се намръщи.

— Не трябваше да го оставяш така да ти заповядва.

— На нея това й харесва — ухили се Мат и леко побутна Луси към вратата.

Нийли ги сподиря с поглед и се усмихна — да наблюдаваш Луси през последните дни беше като да гледаш как разцъфва цвете.

Докато прибираше гримове си тананикаше, след като приключи, даде на Бътън нещо мъничко за хапване и я преоблече. Беше решила да отиде с нея на детската площадка отсреща, за да погледат баскетболната игра.

Тъкмо беше се показала на входната врата, когато точно пред къщата спря тъмносин автомобил модел „Таурус“. Вратите на седана се отвориха и оттам се показаха мъж и жена в делови костюми. Веднага им личеше, че са правителствени агенти и тя усети кръвта й да нахлува в главата.

Не сега! Тя имаше къща и куче. Имаше две малки момичета и мъж, в когото се беше влюбила! Нуждаеше се от още малко свобода.

Прииска й се да побегне вътре и да се заключи, но вместо това притисна още по-силно Бътън към себе си и полека запристъпва към края на терасата.

И двамата я изгледаха изучаващо, докато се приближаваха откъм алеята за паркиране.

— Аз съм агент Делука от ФБР — представи се жената. — Това е агент Уилямс от Тайните служби.

И двамата насочиха поглед към корема й и тя мислено благодари на Мат, че я беше накарал отново да си сложи подплънката.

Постара се силно гримираното й лице да не излъчва нищо.

— Да?

— Вие сте госпожа Кейс — вместо въпрос, Уилямс се обърна с констатация към нея, но тя можеше да се закълне, че видя през очите му за миг да пробягва сянка на съмнение.

— Госпожа Кейс? Първата дама ли имате предвид? — И тя се постара да наподобява вида на Луси, когато искаше да покаже на някого, че е малоумен. — Да, да, аз съм.

— Може ли да ни покажете някакъв личен документ, госпожо? — попита я жената.

— Като например шофьорска книжка ли?

Сърцето ѝ биеше така силно, че се боеше дали не го чуват.

— И това ще свърши работа.

— Нямам никакви документи. Преди два дни ми откраднаха чантата в обществената пералня. — Тя преглътна. — Затова ли сте дошли? Да не сте ми намерили чантата?

Тя видя, че се колебаят. Бяха си помислили, че са я намерили, но все пак не бяха много сигурни. В сърцето ѝ се зароди искрица надежда. Ако наистина я бяха открили, щяха да изпратят цял батальон агенти, а не само тези двамата.

— Бихме искали да поговорим насаме с вас, госпожо. Може ли да влезем вътре?

— Предпочитам да говоря тук.

Мат се появи на бегом, вдигащ шум като за цяла кавалерия. Фланелката му беше залепнала за гърдите, а единият му чорап се беше свлякъл по глезена.

— Какво става тука?

— Аз... помислих, че са ми намерили чантата — успя да промълви тя.

Мат веднага улови намека и моментално се зае той да води разговора.

— Намерихте ли ѝ чантата?

Никой от агентите не му отговори. Вместо това жената пожела да види неговата шофьорска книжка.

В момента, когато ѝ я подаде, се появи на бегом и Луси, изпулила от притеснение очи. Беше стиснала баскетболната топка като че беше спасителен пояс. Беше разпознала в новодошлите хората на властта и

Нийли изведнъж разбра защо е така притеснена — момичето си беше помислило, че са дошли за тях двете с Бътън.

— Спокойно, Луси. Дошли са да говорят с мен.

— Защо?

— Имате ли някакви лични документи, госпожо? — пак я попита агент Уилямс.

— Всичките ми документи бяха в чантата.

— Тя е моя съпруга — намеси се Мат. — Нел Джорик. Това не е ли достатъчно?

Жената го изгледа строго.

— Господин Джорик, със сигурност знаем, че не сте женен.

— Не бях допреди месец. Нел и аз се оженихме в Мексико. И как така знаете за мен?

— Чии са тези деца, господине?

— На бившата ми съпруга. Тя почина преди шест седмици.

Луси се примъкна по-близо до Нийли.

Беше ред на Уилямс да проговори.

— Госпожо, може ли да влезем вътре, за да поговорим насаме?

Тя поклати глава.

— Не, много е разхвърляно.

Виждаше се, че са решени да не отстъпват, и Нийли мислено благодари за съществуването на четвъртата поправка^[2]. Реши да поеме инициативата в свои ръце.

— Лус, това са агент Делука и агент Уилямс. Търсят Корнелия Кейс.

— И мислят, че си ти?

— Предполагам.

Цялото напрежение изведнъж като че се изля от тялото на Луси.

— Нел не е госпожа Кейс! Помислили сте, че е тя, защото участва в конкурса за двойници, нали? Това беше моя идея, аз исках да спечелим телевизора, за да гледа сестра ми „Телетъбис“, обаче спечелихме само дрелка... — Тя се извърна към Нийли. — Не исках да ти създавам проблеми.

Агентите се спогледаха. Даваха си сметка, че нещо не е наред, но очевиден искреност на Луси изигра своя ефект и несигурността им по отношение самоличността на Нийли се затвърди.

Жената реши да подходи по приятелски и ѝ отправи един от онези погледи от типа *да си поговорим като жена с жена*.

— Много ще ни помогнете, ако бихме могли да поседнем в къщата и да си поговорим.

— Няма за какво да си говорите — обади се Господин Защитника на всички жени. — Ако искате да влезете в къщата, отидете и донесете заповед за обиск.

Уилямс прониза с поглед Нийли.

— Струва ми се, че човек, който няма какво да крие, би ни оказал много по-голямо съдействие.

— А на мен ми се струва, че бихте могли да си намерите друга работа, а не да се заяждате с бременна жена — отби атаката му Мат.

Нийли пристъпи напред, за да му попречи с твърдото си поведение да си спечели арест.

— Най-добре да си тръгвате. Повече с нищо не можем да ви помогнем.

Агент Делука я изгледа продължително, после се обърна към Луси:

— Откога познавате... госпожа Джорик?

— От около седмица. Но тя е много добра и се грижи за нас и не би могла да ни направи нищо лошо.

— Значи сте се запознали случайно?

Луси бавно кимна.

— Не си длъжна да им отговаряш, Лус — обади се Мат. — Влез вътре.

Луси го погледна объркана, но направи точно както ѝ нареди. Бътън шавна в ръцете на Нийли и протегна ръце към Мат.

— Та...

Той я взе в прегръдките си.

— Момче или момиче? — попита агент Делука, сочейки с поглед корема на Нийли.

— Момче — каза Мат без колебание. — Със сигурност.

Нийли опря ръка в долната част на гърба си и се опита да си придаде вид на уморена.

— Много бързо расте и вече ми е трудно да го нося. Не бива и да ходя много.

Мат плъзна ръка около раменете ѝ.

— Защо не отидеш да си полегнеш?

— Мисля да го направя. Съжалявам, че не можах да ви помогна.

И тя отправи към агентите усмивка, с която се надяваше да ги убеди, че действително е изморена, и им обърна гръб.

— *Ма!* — извика Бътън с все сила.

Нийли се извърна към нея.

Бътън вдигна ръчички — нагоре, нагоре — после ги протегна към нея.

Нийли я взе от Мат и потопа устни в пухкавата ѝ косица.

Нито Тони, нито Джейсън проговориха, докато се отдалечаваха от къщата. Тони зави наляво, когато стигнаха главния булевард и отби в паркинга до „Кентъки фрайд чикън“. Откри свободно място в най-отдалечения край отстрани, после изгаси двигателя и се загледа през предното стъкло в заведението „Бъргър кинг“ на отсрещния тротоар.

Джейсън най-накрая наруши мълчанието:

— Тя е.

— Да не си видял белега над веждата ѝ?

— Беше с много силен грим.

— Тя е бременна! Барбара Шийлдс не спомена нищо такова, по дяволите!

Тони протегна ръка към клетъчния телефон и след няколко минути вече говореше с Шийлдс. Диалогът им протече кратко и по същество. После Тони остави телефона на мястото му и се извърна към Джейсън.

— Отначало каза, че не е възможно. После призна, че не е могла да види отблизо корема ѝ, защото в количката с продуктите е седяло и бебето. И Джорик ѝ е попречил да я види, когато застанал пред нея да плаща.

— По дяволите...

— Ти си прав. Тя е — кимна Тони.

— И със сигурност не иска да бъде намерена.

— Забеляза ли по какъв начин гледаше децата? Като че са нейни собствени.

— Може да не е Аврора — промърмори той и се почеса по носа.

— Така ли мислиш?

— Не знам какво да мисля.

Те проследиха с погледи двама мъже с вид на бизнесмени, които излязоха от ресторанта и се запътиха към един нов автомобил модел „Камри“.

— Можем да вземем отпечатъци от вратата на караваната, но ще трябва да почакаме да стане тъмно — предложи Тони.

Джейсън се загледа право напред и зададе въпроса, който се въртеше в главите и на двамата:

— Сега ли да се обадим на шефа или по-късно?

— Искаш ли да докладваме на Кен, че сме разговаряли с нея, но все още не сме сигурни, че тя е Аврора?

— Всъщност не.

— И аз не. — Тя извади слънчевите си очила. — Хайде да изчакаме два-три часа и да видим какво ще стане.

— Взе ми думите от устата.

Мат излезе на остъклената веранда и се вторачи мрачно в Нийли.

— Изглежда всичко свърши.

Тя докосна с устни меката буза на бебето, опитвайки се да се изключи от всичко наоколо, освен от това мъничко шаващо същество.

— Мисля, че Бътън едва ли разбира как точно ме е нарекла.

— Никой не би могъл да знае. — Изражението на лицето му беше като отражение на собствените ѝ чувства. — Нийли, разкриха те.

— Не още. Не са сигурни. Ако бяха сигурни, нямаше да можем да се разминаваме от агенти на Тайните служби.

— Денят едва сега започва.

Тя му отправи най-хубавата усмивка, на която беше способна в този миг.

— А ти страхотно се справяш с ролята на Обществен враг номер едно^[3].

— Винаги съм искал да си поговоря както трябва с ченгетата и затова реших да не изпускам шанса. Освен това смятам, че докато съм с теб, се ползвам от дипломатически имунитет.

— На твое място не бих злоупотребявала с това. — Тя погледна неопределено към задния двор. — Отивам да намеря Луси.

Той я изгледа изучаващо.

— Смяташ да й кажеш ли?

— Възползвах се от нея сутринта. Сега трябва да й благодаря.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не. Трябва сама да го направя.

Тя претърси къщата, после и караваната, преди да открие Луси сред ружите в градината. Седеше, притиснала колене до гърдите си и свела рамене.

Нийли се отпусна на земята до нея.

— Търсих те.

Луси не й отговори веднага. Бавно вдигна очи и я загледа съсредоточено.

— Заради съпруга ти ли бяха дошли?

— Нещо такова. — Тя си пое дълбоко дъх. — Но не за онзи съпруг, за който ти разказах.

— Какво имаш предвид?

Нийли видя двойка земни пчели над яркожълтите цветчета на ружите.

— Моят съпруг беше президентът Денис Кейс, Лус.

— Не!

— Съжалявам.

Луси скочи.

— Лъжеш! Само така казваш. Ти си Нел! Ти си... — Гласът й се пресече от вълнение. — Кажи ми, че си Нел.

— Не мога. Аз съм Корнелия Кейс.

Очите на Луси се изпълниха със сълзи.

— Ти ни излъга. Излъга ни всички.

— Зная. Съжалявам.

— Каза ли на Мат?

— Той сам се досети преди два дни.

— И никой не ми каза.

— Не можахме.

Луси беше достатъчно съобразителна, за да разбере какво означава тази новина за нея. Тя цялата се разтрепери.

— Сега вече няма да се омъжиш за него, нали?

Беше ред на Нийли да се разтрепери.

— Никога не е ставало дума двамата да се оженим.

— Ставало е. — Устните на Луси потреперваха, докато говореше, а самата тя изглеждаше така, сякаш за нея целият свят изведнъж се беше срутил под краката ѝ. — Ти го харесваш! Много го харесваш! И се притесняваш за мен и за Бътън!

— И още се притеснявам. Случилото се не променя чувствата, които изпитвам към вас двете.

— Но означава, че никога няма да се омъжиш за Мат. Не и след като си била омъжена за президент. Едва ли някой като теб някога би осиновил Бътън.

— Луси, нека да ти обясня...

Но Луси не искаше да слуша никакви обяснения. Защото вече тичаше към къщата.

19.

Мат откри Нийли сред ружите малко по-късно. Отпусна се до нея на същото място, където беше седяла Луси, с тази разлика, че успя да стъпче един избуял корен. Беше си взел набързо душ и по златната му коса личаха следи, там, където беше прокарвал пръсти. Сгъна колене, отпусна ръце върху тях и се извърна към нея.

— Предполагам, че си имала и по-добри дни.

Нийли потърка очи.

— Къде е Луси?

— Тъкмо беше влязла в къщата, когато се появи Чарли, за да я заведе на басейн. Отначало му отказа, но после Чарли като ѝ каза, че Бъртис ги чака и ще се обиди, тя взе Бътън и заминаха.

— И ти ѝ позволи да вземе Бътън?

— Луси ще опази Бътън по-добре, отколкото Тайните служби опазиха теб. — Той протегна крак и извърна глава, за да огледа пространството на вътрешния двор зад тях. — А и бебето трябва малко да се откъсне от нас.

— Защо говориш така?

— Тя е... — Изглеждаше притеснен. — Много се е привързала към нас.

Макар че много добре разбираше какво има предвид Мат, Нийли усети да я пронизва студ.

— За бебетата се предполага, че това им е работата — да се привързват.

— Нийли...

Тя се изправи.

— За хората се предполага, че трябва да се привързват.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Нищо. Забрави.

Тя се отдалечи от него със забързани крачки в посока към къщата. Веднага щом се озова вътре, се запъти към горния етаж и започна да прибира дрехите си — имаше нужда просто да се занимава с нещо, за да не мисли, но почти веднага чу стъпките му по стълбите.

Леглото все още беше неоправено — мястото, където се бяха любили миналата нощ. Досега някой друг винаги се беше грижил да ѝ оправя леглото и тя все забравяше, че сега вече трябваше сама да върши тази работа.

Той се спря в рамката на вратата.

— Не мога да задържа децата. Това искаш, нали? Искаш да ги задържа.

Тя улови с две ръце чаршафа и го вдигна.

— Трябваше да видиш лицето на Луси, когато ѝ казах коя съм. Тя продължава да си фантазира за нас двамата. И макар да ѝ казахме, че нищо подобно няма да се случи, отказа да го повярва. Мисли, че ако твърдо вярва в мечтите си, те ще се сбъднат.

— Това не е наш проблем.

Чувството ѝ на безсилие взе връх и се изля върху него:

— Какво толкова намираш в този твой самотен мъжки живот, че така яростно се стремиш да си го върнеш? Кажи ми, Мат! Какво е толкова привлекателното в един живот, който изключва тяхното присъствие?

И моето, искаше ѝ се да изплаче. Какво е толкова привлекателното в един живот *без мен*?

— Това не е честно — изрече той сухо.

— Честно ли? Ако беше видял лицето на Луси, тогава щеше да се запиташ дали е честно или не.

— Едва ли има нужда точно на теб да обяснявам дали съм прав или не.

Тя му обърна гръб и отново се зае да оправя леглото.

— Не, няма нужда.

— Чуй ме, Нийли. Не аз предизвиках тази ситуация. Насила ме въвлякоха в нея.

— Да, и друг път си го казвал.

Остротата в тона ѝ беше заради болката, която изпитваше. Може да беше изминала едва седмица откакто бяха заедно, но през това време се бяха превърнали в *семейство*. И докато тази вътрешна връзка помежду им за него беше бремене, за нея се бе превърнала във всичко на този свят.

— Децата ли имаш предвид, или *нас двамата*?

Мат нямаше вкус към тънките намеци и за Нийли беше напълно ясно, че той няма да се поколебае да нарече нещата със собствените им думи.

— Няма такова понятие като *нас двамата* — успя да изрече тя, молейки се той да ѝ възрази. — Знаем го и ти, и аз. Не и повече от това, което е сега.

— А искаш ли да има такова понятие като *нас двамата*?

О, не! Нямаше да му позволи да я измъчва така.

— И как би могло? Аз също съм от женски род. От лагера на противника. И да не говорим, че съм и национална институция.

— Значи ме изхвърляш.

— Всъщност, знаеш ли? Този въпрос изобщо не ме интересува.

Всичко беше извън контрол — емоциите ѝ, животът ѝ, любовта ѝ към този мъж, който не ѝ отвърщаше със същата любов. Дори не можеха напълно разумно да обсъдят всички причини, които правеха брака помежду им невъзможен — просто защото чувствата му към нея не бяха толкова дълбоки.

Очакваше, че Мат ще си излезе и ще я остави, но той не го направи. Вместо това се приближи до нея, разтвори дългите си ръце и я привлече към себе си.

— Ти си като дете — избъбри той с пресипнал глас.

Тази топлина помежду им! Усещаше големите му ръце да я милват по главата и в гърлото ѝ се надигна ридание. Тя успя да го надмогне и притисна буза към гърдите му.

— Знам.

Устните му леко докоснаха косата ѝ.

— Ще се почувстваш ли по-добре, ако сега легнем да се поборим малко?

— Да, така мисля.

— Добре. Съблечи се.

Да беше така лесно, колкото и на думи. Тя въздъхна.

— Не можем да решим проблемите си със секс.

— Нищо, съблечи се. Аз имам нужда да бъда обслужен.

— *Обслужен?* По такъв начин ли разговаряш с една първа дама?

— Ти си *моята* първа дама и освен това така или иначе вече го казах. — Той пхна ръце под фланелката ѝ. Дръпна по-силно подплънката и една от връзките ѝ се скъса. — Ех, как го мразя това нещо.

— Естествено, че го мразиш. Мразиш всичко, свързано с децата.

— Не играеш честно.

— Осъди ме.

— Имам по-добра идея.

Очите ѝ се закръглиха от смайване, докато го слушаше да ѝ описва със съвсем директни думи какво точно смята да ѝ направи.

Желание, равно по сила на болката, която изпитваше, се надигна като вълна у нея.

— Сигурна ли си, че ще ми устоиш на темпото?

— Ще се постарая.

Дрехите им полетяха на пода и само след миг двамата бяха в леглото. Той легна върху нея и жадно пое устата ѝ в своята. Тя се остави в ръцете му, отдаде се напълно на огромното му тяло и се отвори за мощното му проникване.

Любиха се дръзко, поривисто, без почивка и без да таят нищо в себе си... освен думите за любов, която тя не би могла да му признае, и каквато той не изпитваше към нея.

След като приключиха, той я погали с такава нежност, като че беше миниатюрна и крехка статуетка, която можеше лесно да се счупи. Целуна челото ѝ, крайчеца на очите ѝ, връхчето на носа ѝ. Целуваше я така, сякаш искаше да запамети очертанията на лицето ѝ.

Тя опря палец в ямката над ключицата му и го целуна по гърдите.

Мат погали рамото ѝ и потопа лице в косите ѝ. Нийли усети, че той отново се възбужда и прокара пръсти по стегнатия му корем, за да

го стимулира още повече.

Мат зашепна в ухото ѝ:

— Има нещо, което трябва да знаеш за мен.

Звучеше тъжно, но времето се беше превърнало в неин враг... Тя плъзна пръсти по-надолу.

— По-късно.

Той изстена, когато тя го докосна. А после улови плъзгащата ѝ се ръка.

— Сега трябва да ти го кажа. От доста отдавна го отлагам.

— Момичетата скоро ще се приберат. Още един последен път.

Той се претърколи настрани така, че да може да я вижда. Беше в такова мрачно настроение, че тя усети да я побиват тръпки.

— Трябваше да ти кажа още снощи — дори по-рано — но все отлагах. Знаем, че няма да ти хареса.

Желанието ѝ за секс се изпари. Тя чакаше, той се колебаеше и тя усети да ѝ се повдига.

— Ти си женен.

— Не! — Очите му блеснаха от обида. — За какъв ме вземаш?

Тя усети да я обзема слабост и облекчение едновременно, и се отпусна отново на възглавницата. Нищо друго не би могло да бъде толкова лошо като това.

— Нийли, аз не работя в стоманодобивна фабрика.

Тя извърна глава и погледна нагоре към него. Изглеждаше така разстроен. Толкова сериозен. Прииска ѝ се да го успокои, да му каже, че каквото и да го притеснява, то няма значение.

— Аз съм журналист.

Светът се преобърна за нея.

— Опитах се да ти го кажа в ресторанта снощи, но постъпих като егоист. Искях още една нощ да бъдем заедно.

Мълчалив крясък отекна в треперещото ѝ тяло.

Той започна да говори:

— ... работех в Лос Анджелис... в таблоидна телевизия... мразех работата си...

Тя плуваше като в мъгла.

— ... търсех някоя наистина голяма история, така че да си вдигна гордо главата, но...

— *Голяма история?* — отекна като ехо тя, думите му най-накрая стигнаха до съзнанието ѝ.

— Аз се продадох, Нийли. Но разбрах, че парите нищо не означават, ако изгубиш самоуважението си.

Нейният глас като че идваше някъде отдалеч:

— И това съм аз? Твоята голяма история? Билетът ти за връщане към самоуважението?

— Не! Моля те, не ме гледай лака!

Беше твърде жестоко. Най-интимните ѝ моменти изобщо не се оказаха толкова интимни и тайни. Беше спала с *врага си*.

— Нямам намерение да ти навредя — каза ѝ той.

— Няма да пишеш за мен?

Колебанието му трая само секунди, но и те ѝ бяха достатъчни. Тя скоочи от леглото и събра дрехите си.

— Ще тръгна веднага, след като се сбогувам с Луси — реши Нийли.

— Почакай. Нека да ти обясня...

И тя го изчака. Изчака го да се надигне от леглото... да се опита да намери подходящи думи... но тези, които най-накрая успя да намери, не ѝ се сториха убедителни:

— Нямам намерение да ти навредя.

Трябваше веднага да отиде в банята, защото рискуваше да повърне пред него. Спомни си какво му беше разказала за Денис и това я накара да изпита омраза към себе си. Макар да не беше потвърдила нищо, му беше позволила да я люби и той знаеше със сигурност.

— Нийли — изрече той меко, — давам ти думата си, че няма да те предам.

Тя усети сухота в гърлото си и заговори дрезгаво:

— Късно е. Вече го направи.

И побягна като сляпа към банята, влетя в нея и затвори вратата след себе си.

Сега Мат се сети за поне дузина по-подходящи изрази, с които би могъл да я убеди. Можеше да подходи с по-спокойно темпо, а той просто беше избъбрил всичко на един дъх. Трябваше да е повнимателен и да направи всичко възможно тази нейна порцеланова кожа да не изгуби блясък от притеснение и тези нейни сини като синия цвят на американското знаме очи да не помръкнат.

Крехкият свят, който бяха изградили за себе си, се беше срутил по негова вина. Извърна се с гръб към вратата за банята и пое по стълбите надолу. Нищо повече не би могъл да й каже, за да изглади ситуацията, никакво извинение не би върнало нещата назад.

Отсреща беше паркиран тъмносиният таурус. Те може и да не бяха сигурни коя е тя, но не искаха да оставят нищо на случайността.

Знаейки, че Нийли ще бъде зорко пазена, той грабна връзката с ключове за форда и излезе навън. Имаше нужда поне за малко да остане сам. Може би това щеше да му помогне да прочисти съзнанието си така, че да реши какво да прави по-нататък.

Бътън сви пръстчета за довиждане, щом Чарли подкара колата обратно към къмпинга. После се притисна до Луси и зациври. Луси си припомни как в последно време Бътън обичаше да се гуши в Нел, когато е уморена. Не Нел. А *госпожа Кейс*. Корнелия Кейс.

Луси не беше казала на Чарли и Бъртис коя всъщност е Нел. Не им беше казала и че Нел скоро щеше да си тръгне, да се прибере във Вашингтон, за да бъде отново първа дама.

Вината беше само и единствено на Луси. Ако не беше накарала Нел да се яви на онзи конкурс за двойници, никога нямаше да я открият и всичко щеше да си продължи както си беше, само те четиримата... и Бътън спокойно щеше да се гуши в Нел всеки път, когато се притесни.

Но Луси добре съзнаваше, че се лъже. Нел така или иначе пак нямаше да се омъжи за Мат. Защото беше *госпожа Кейс*. Ако изобщо някога се омъжеше, щеше да е за някой много известен. И дори и да решеше да си осинови някога някакви деца, те щяха да бъдат възпитани и умни, а не бедни и убити от живота като тях двете с Бътън.

Що се отнася до Мат... той още отначало не ги беше искал.

Тя притисна бебето към себе си, точно там, където я присвиваше коремът, опитвайки се да се самоубеди, че изобщо не я е страх, но това не й се отдаде. През цялото време, докато беше с Бъртис и Чарли, беше мислила какво да прави от тук нататък. Даваше си сметка, че ако не предприеме нещо веднага, малкото й сестриче щеше да попадне в ръцете на непознати и да изчезне. И независимо колко я беше страх, тя

нямаше да позволи това да се случи, затова пъхна ръка в джоба на шортите си и напипа ключа за Мадел — беше го прибрала, преди да тръгнат с Чарли. Никакви непознати нямаше да ѝ отнемат сестричето.

Нийли гледаше през прозореца към завоите на река Айова в далечината. Но това не беше нейната река. Нейната река се намираше на хиляди мили оттук, лъкатушеца край гробището „Арлингтън“ и вливаща се в залива Чесапийк^[4].

Беше със същите дрехи, които си беше облякла сутринта, но беше изтрила повечето от грима, който ѝ беше сложила Луси. Мат беше заминал нанякъде с форда преди около десетина минути, така че не ѝ се налагаше засега да се съобразява с него. Прекрачи възглавницата от „Уол март“ и започна да прибира дрехите си, макар да знаеше, че никога повече нямаше да ги носи. Шумът вън я сепна. Беше двигателят на Мадел.

Тя погледна през прозореца на спалнята навреме, за да види как уинибагото със странни криволици се измъква от пътеката за паркиране, качва гума върху ръба на тротоара и излиза на улицата, едва избягвайки удар с паркираната на отсрещната страна кола. Ръката ѝ полетя към устата, когато успя за миг да види, че Луси е на волана. После караваната продължи по улицата.

Обзета от паника, тя се спусна по стълбите, излезе на входната веранда и видя как Луси изобщо не спря на знака стоп на кръстовището, а изви по него и изчезна.

„Нека аз да карам. Знам как да карам тази таратайка.“

Направо ѝ се зави свят от страх и притеснение. Да се кара уинибагото беше чисто предизвикателство дори за човек с опит в шофирането, какво остава за едно четиринайсетгодишно момиче без шофьорска книжка. А и Луси не беше сама. Тя никога не би изоставила Бътън.

Нийли се улови за парапета на верандата, стискайки го с все сила в притеснението си, и си наложи да мисли какво би могла да направи в тази ситуация. Фордът го нямаше, а тя нямаше кола. Може би съседите...

Тогава в полезрението ѝ за пръв път попадна тъмносиният автомобил, паркиран отсреща. Жената агентка тъкмо се беше показала

навън, откъм мястото на пътника до шофьора, и загледана към караваната, посегна към клетъчния си телефон.

Нийли изобщо не се поколеба.

— Остави телефона! — изкрещя тя, докато тичаше към колата.

Делука извика на Уилямс да внимава и той изскочи иззад кормилото, готов да се хвърли между нея и евентуалния летящ куршум.

— Тя е само на четиринайсет — продължи Нийли — и е взела бебето със себе си.

Никой от двамата не зададе въпрос. Делука вече сядаше на пасажерското място, докато Уилямс в това време отвори задната врата на автомобила и я затвори, след като Нийли влезе вътре.

Тя се улови за предната облегалка.

— Няма да са отишли далеч. Трябва да ги настигнем.

Уилямс натисна амбреажа. Делука се извърна назад и се загледа във вече небременния корем на Нийли, но не каза нищо. Имаше ли смисъл? Нали вече знаеше истината.

Бяха излезли на широкия път, свързващ два квартала, и се движеха по него, но нямаше и следа от унибагото. Нийли предполагаше, че Луси се беше насочила към магистралата.

— Завийте наляво по тази пресечка.

— Сигурна ли сте, че не искате да се обадим на полицията, госпожо Кейс? — попита я Уилямс.

— Не. Луси може излишно да се паникьоса.

Нийли игнорира погледите, които агентите размениха помежду си. Мъжът се беше обърнал към нея с *истинското* ѝ име и тя не го беше отрекла. Голямото ѝ приключение беше приключило в момента, когато Мат ѝ беше казал с какво си изкарва прехраната.

Забелязаха унибагото едва когато вече беше стигнало края на града. Луси караше под позволената скорост, но видимо трудно се справяше с управлението на огромното и тежко возило, и това беше причината вероятно да се придържа към осевата линия.

Кръвта във вените на Нийли се смръзна.

— Дъщеря ми също веднъж подкара колата, като беше на четиринайсет — обади се Делука. — Тогава косата ми побеля за пръв път.

Нийли стисна ръце в юмруци, ноктите ѝ се забиха в дланта.

— Сега се чувствам като че съм на осемдесет години.

— Децата са способни да ни накарат да се чувстваме така. Всъщност аз се казвам Тони. А това е Джейсън.

В отговор Нийли разсеяно кимна.

— Опитайте да се изравните с нея, така че да ме види, но не пускайте сирената, за да не я уплашите.

Пътят беше прав и движението по него не беше оживено. Не след дълго Джейсън успя да мине в съседното платно и да се изравни с унибагото. Нийли видя Луси, която гледаше право пред себе си, вкопчена като че на живот и смърт във волана.

— Моля ви, не включвайте сирената!

— Ще мина пред нея и ще направя така, че да намали скоростта — отвърна ѝ Джейсън. — Успокойте се, госпожо Кейс. Всичко ще бъде наред.

Тя искаше да му извика, че няма откъде да знае точно какво ще стане.

Той се вмъкна пред унибагото и намали скоростта. Нийли се извърна, за да погледне през задното стъкло, но Луси така се беше втренчила в пътя, че не я забеляза.

Мабел ги наближи опасно, след това още повече. *Спирачките! Натисни спирачките!*

Нийли изстена, щом Луси кривна в съседното платно. Явно беше, че се мъчи да овладее Мабел, и успя, защото отново зае мястото си след тях. Изглеждаше уплашена.

Джейсън натисна клаксона и Луси най-накрая забеляза Нийли, която ѝ махаше през задното стъкло.

И натисна здраво спирачки.

Нийли отново изстена, като видя как караваната като че се сви в гърч. Луси завъртя волана и караваната отново потръпна в гърч. Гумите опряха в банкета и наоколо се разхвърча чакъл. Най-накрая возилото потръпна за последно и спря.

Нийли сякаш отново започна да диша.

Само след секунда тя вече беше извън колата, следвана от Тони и Джейсън. Натисна дръжката на вратата, но тя се оказа заключена.

Нийли удари с юмрук по вратата.

— Отвори веднага вратата!

— Махай се!

— Прави, каквото ти казвам. Отвори!

Както я гледаше през прозореца, Нийли видя, че Луси изглеждаше гневна и решена да упорства, макар по бузите ѝ да се стичаха сълзи.

— Луси, говоря сериозно! Ако не направиш, каквото ти казвам, сериозно ще си изпатиш.

— Вече си изпатих достатъчно.

Нийли изви врат назад, за да погледне дали с Бътън всичко е наред.

— Можеше да се убиеш! Какво си мислиш, че правиш?

— Ще си намеря работа! Ще живеем в Мабел! И ти няма да ме спреш!

Бътън нададе рев.

Тони изтласка Нийли настрана и удари с все сила по вратата.

— Отваряй, Луси! ФБР.

Луси напъха палци в устата си и погледна право пред себе си.

Тони повиши глас:

— Ако не отвориш тази врата, ще накарам агент Уилямс да простреля всички гуми, а след това да застреля и теб.

Джейсън я зяпна. Тони каза тихо на Нийли:

— Тийнейджърите сега гледат толкова много филми с правителствени агенти, че винаги са готови да повярват на най-лошото.

Но не и тази тийнейджърка.

— Ти да не ме смяташ за малоумна?

Нийли не можа да издържи:

— Хайде, Лус, отваряй или аз сама ще те застрелям! Говоря ти сериозно!

Последва дълго мълчание. Луси най-накрая изглежда осъзна, че няма къде да отиде. Продължавайки да гризе ноктите си, тя се извърна и погледна към Нийли през прозореца.

— Обещай ми да не казваш на Мат.

— Нищо не ти обещавам.

Бътън се разрева още по-силно.

Бавно... много бавно... Луси се дръпна от кормилото и отключи вратата.

Нийли нахлу вътре, вдигна ръка, леко я плесна по бузата и извика:

— Ей! — После я притисна към гърдите си. — Изплаши ме до смърт.

— *Ма!* — писна Бътън.

Както беше притиснала Луси и с поглед, впит в Бътън, тя осъзна, че животът отново я беше изправил пред кръстопът.

Тъмносиният таурус не се виждаше никъде. Мястото пред гаража, където преди беше паркирана караваната, беше празно. Нийли също я нямаше.

Мат вече беше претърсил къщата, за да разбере какво се е случило, но това, което беше открил — наполовина прибраните в чантата ѝ дрехи — не му подсказваше нещо, което вече да не знае.

Страхът му нарастваше с всяка изминала минута. Нещо лошо се беше случило. Момичетата трябваше вече да са се върнали, караваната трябваше да бъде тук, а Нийли...

Чу да се затръшва врата на автомобил, изтича към входната веранда и я видя да излиза откъм страната на пасажера на тъмносиния таурус. Нямаше намерение да ѝ повишава глас, но така или иначе се чу да вика.

— Добре ли си? Къде беше? — Обърна се към агента от Тайните служби, застанал до Нийли. — Какво стана? Да не сте се карали? Не изчака отговор от мъжа и отново поднови въпросите си към Нийли. — Къде е караваната? Къде са момичетата?

Тя му обърна гръб, като че не съществуваше. После се появи и самата каравана, шофирана от жената агент.

— Момичетата са в Мадел — изрече Нийли хладно, сякаш говореше на непознат. После се обърна към Уилямс: — Колко време можете да ми отпуснете?

— Не много, госпожо Кейс. Трябва да докладваме.

Мат усети как стомахът му се свива.

— Не и докато аз не ви позволя — отвърна Нийли. — Нужен ми е поне час.

Уилямс я изгледа безрадостно.

— Не смятам, че е възможно.

— Ако не искате името ви да стане известно като агента, допуснал Корнелия Кейс отново да изчезне, ще направите всичко, за да стане възможно.

Той изглежда осъзна, че са го притиснали до стената, и бавно кимна.

— Един час — каза.

Делука слезе от Мабел. След нея веднага и Луси, понесла Бътън. По всичко изглеждаше, че изобщо не ѝ се иска да се изправи лице в лице с него, от което моментално му стана ясно кой е отговорен за всичко, което се беше разиграло пред очите му.

Пое Бътън и погледна Луси право в очите.

— Влизай веднага вътре.

Бебето се сгуши на гърдите му сякаш беше най-удобната възглавница на света. Клепачите му се притвориха.

Луси хвърли към Нийли умолителен поглед.

— Той ще ме убие.

— Всички ще влезем вътре — обяви Нийли и първа пое към вратата на къщата, подминавайки го с гордо изправена глава и без да го погледне.

Той видя агентите да се разделят, единият пое към предната част на къщата, другият — към задната. Даде си сметка, че животът на Нийли през цялото време е организиран по този начин от хора, които я наблюдават, пазят, следват. По принцип го знаеше, но друго беше, когато го видя със собствените си очи.

Запътиха се към входната веранда. Луси оглеждаше ръцете си в търсене на все още неизгризан нокът, чудейки се в същото време как да му каже това, за което той всъщност вече се беше досетил. На петнадесет сестра му Ан Елизабет беше подкарала колата на семейството, но не беше возила и бебе със себе си.

Луси се отпусна върху изтърбушеното кафяво кресло, стараяйки се да умилостиви Мат с добро поведение, но без излишно да преиграва. Нийли, която се държеше абсолютно хладно и официално, седна на един стол точно срещу креслото, заемайки поза, като че ѝ предстоеше да присъства на изключително неприятна среща на личния си екип.

Мат се настани на дивана и сложи спящата Бътън до себе си, после протегна крака така, че тя да не може да се претърколи долу.

Нийли го наблюдаваше сякаш току-що ѝ беше показал парче развалено месо.

— Да смятам ли, че това ще остане извън протокола?

Мат знаеше, че си заслужава наказанието, така че от изненадващо изстреляната ѝ фраза едва ли щеше да му призлее повече.

— Не ме притискай така — пророни.

— Едно просто да или не ще ми свърши работа.

Тя, разбира се, знаеше, че Мат никога не би злоупотребил с момичетата, той обаче беше решил да изпие до дъно горчивата чаша и заяви през зъби:

— Извън протокола.

Луси сподори с любопитство погледите, които си хвърлиха един на друг, но Мат не каза нищо повече, което да ѝ изясни ситуацията.

— Луси избяга с Бътън — информира бавно Нийли. — С Мабел.

Той вече се беше досетил за това. В същото време обаче си даде сметка, че Нийли не се беше поколебала да поиска помощ от двамата федерални агенти, макар да знаеше, че така ще провали прикритието си.

Той се обърна към Луси, която в този момент се опитваше да изглежда по-ниска от тревата и по-тиха от водата:

— Защо?

Тя вирна брадичка, готова да поеме удара.

— Няма да дам Бътън на непознати!

— Затова реши да рискуваш живота ѝ?

— Мога да шофирам — изрепчи му се тя.

— Не, не можеш — възрази ѝ Нийли. — Караше така, сякаш пътят ти беше тесен.

Той усети като че нещо в гърдите го пробожда и ѝ каза:

— Постъпила си изключително глупаво.

Луси нямаше кураж да се опълчи срещу Мат, затова се нахвърли на Нийли:

— Вината е твоя! Ако не беше госпожа Кейс, щяхте да се ожените с Мат!

— Престани — изръмжа той. — Няма да ти позволя да хвърляш вината върху нас. Не само рискува собствения си живот, ами и живота на сестра си.

— Какво толкова си се загрижил? Нали се отказа от нея!

В гърдите отново нещо го бодна. В този момент до него се размърда Бътн и опита да напъха палец в устата си. Вече беше забелязал, че палецът в устата не ѝ беше достатъчен, за да се успокои, когато беше под напрежение, и щеше да се наложи да ѝ обърне повече внимание. Ей богу, тя беше чудно бебе! Страхотна класа! Много съобразителна, любвеобилна, чувствителна — точно качества, които щяха да я изведат далеч нагоре и напред... ако ѝ се отдадеше възможност, разбира се.

— Трябва да знаеш и нещо друго. — Нийли прехапа устни. — Когато успях отново да вляза в караваната, ударих шамар на Луси. Не силно. Но все пак я плеснах.

— Голяма работа — промърмори глухо Луси. — Защо изобщо трябваше да му казваш.

На Мат не му хареса самата идея, че някой би могъл да удари малолетен злосторник — дори този някой да беше Нийли, но напълно разбра защо го беше направила.

— Голяма работа е — настоя на своето Нийли. — Никой не заслужава да го удрят. — Тя се обърна директно към Мат: — Трябва да поговоря с Луси насаме.

Официалният ѝ маниер го принуди да заеме нападателна позиция.

— Каквото и да има да ѝ казваш, ще ѝ го кажеш в мое присъствие.

— Което ще означава, че съм го казала и на целия свят, нали така?

— Не съм заслужил подобно отношение.

— Напротив, заслужаваш и много повече.

— Ти започна с тайните.

— Не се карайте — помоли ги тихо Луси.

Луси ги беше чувала и друг път да се препират, но явно беше усетила, че се беше случило нещо много важно, което изцяло беше променило взаимоотношенията помежду им.

Мат осъзна, че е длъжен и на нея да признае истината.

— Не само Нийли имаше тайни от теб, Луси.

Луси се втренчи в него и челото ѝ се набърчи.

— Егати. Ти си женен.

— Не, не съм женен. Какво ви става и на двете? А и нали щеше да внимаваш как говориш?

Бътън измуча, недоволна, че със силния си глас ѝ беше прекъснал дрямката. Той я погали по гърба. Тя отвори едно оченце, видя го и успокоена, отново го затвори. Нещо пак го прободеше в гърдите.

— Казах на Нийли, че работя в стоманодобивно предприятие, но това не е истина. Аз съм журналист.

— *Журналист?* Пишеш статии по вестниците?

— Известно време се занимавах с други неща, но да, най-вече пиша за вестниците.

Луси в обичайния си маниер веднага се ориентира в същността на проблема:

— Ще пишеш ли за Нел?

— Длъжен съм. Тя затова ми е така бясна.

Луси изгледа изучаващо Нийли.

— Лошо ли е, че Мат е журналист?

Нийли не възнамеряваше да го поглежда. Само каза:

— Да. Лошо е.

— Защо?

Нийли зараглежда ръцете си.

— За мен прекараното с вас време си е лично мое време. Освен това казах на Мат неща, които не бих искала никой да узнае.

Лицето на Луси просия.

— Това ли било? Тогава всичко е наред. Той ще си промени решението? Нали, Мат?

Нийли скочи и им обърна гръб, скръствайки ръце на гърдите си.

Луси смръщи вежди.

— Кажй ѝ, Мат. Кажй, че няма да пишеш за нея.

Нийли се извърна към тях и ги погледна с леденосините си очи.

— Да, Мат, кажй ми.

Луси местеше очи между нея и него.

— Няма да пишеш за нея, нали?

— Разбира се, че ще пише, Луси. Историята е твърде голяма, за да я изоставя току-така.

Едва сега Мат го осени мисълта, че всичко вече е приключено и той ще я загуби. Не дори в близко бъдеще, а още същия следобед.

— Мат? — обърна се към него Луси. Очите ѝ го гледаха умоляващо.

— Няма да я предам. Луси. Вече ѝ го казах, но тя не ми повярва.

Нийли си пое дълбоко дъх и заговори на Луси като че Мат го нямаше в стаята, гледайки я с някакво хладно подобие на усмивка на устата:

— Не се безпокой сега за това. То няма нищо общо с теб.

Луси отново демонстрира пъргав ум:

— Тогава защо искаш да говориш с мен насаме? За какво?

Нийли изпъчи гърди, ръцете ѝ се отпуснаха надолу.

— Искам да осиновя теб и Бъгън.

[1] Така се нарича група университети в източната част на САЩ, имащи отлично реноме заради високата степен на академично образование и високия социален статут на студентите в тях. — Б.пр. ↑

[2] Четвъртата поправка към Конституцията на САЩ в частта, която ни интересува, гласи: Правото на хората да не бъдат обезпокоявани по отношение на тяхната самоличност, дом, документи... с безпричинни обиски и арести няма да бъде нарушавано, освен в случай, че е подкрепено от съдебните органи. — Б.пр. ↑

[3] Алюзия с едноименния филм с Уил Смит в главната роля. — Б.пр. ↑

[4] Река Потомак, която тече през град Вашингтон. — Б.пр. ↑

20.

Нийли беше планирала да отправи предложението си към Луси, когато двете бяха сами, но след като Мат не ѝ даде такава възможност, тя просто се престори, че него го няма. Луси я зяпна, сякаш не вярваше какво бе чула с ушите си. Нийли ѝ се усмихна и повтори предложението си:

— Искам да ви осиновя двете.

— Ти... ти искаш? — Гласът на Луси пресекна на последната дума.

— Не трябваше ли първо да го обсъдиш с мен? — обади се Мат и внимателно се измъкна от дивана.

Луси не сваляше очи от Нийли.

— Искаш да кажеш и *двете ни*. И Бътън, и... *мен*.

— Разбира се, че имам предвид и двете ви.

Мат подхвана спящото бебе в прегръдките си и каза:

— Нийли, искам да си поговорим.

Все едно, че не го бе чула.

— Става дума за това, че ти ще трябва много внимателно да обмислиш предложението ми, защото ако тръгнеш с мен, могат да ти се случат много неприятни неща, а аз няма да мога да направя нищо, за да ги предотвратя.

Очите на Луси се разшириха.

— Какво имаш предвид? Какво лошо може да ми се случи?

Нийли стана и се приближи до ниската табуретка, разположена до краката на Луси.

— Аз съм публична фигура и няма къде да избягам от този факт, дори и когато престана да бъде първа дама. — Тя приседна на табуретката, взе в ръцете си малката тясна ръка на Луси и започна да милва студените ѝ пръсти. — А след като ти и аз ще бъдем свързани, доста хора ще те наблюдават как ще се държиш — добре или зле.

Луси преглътна, за да навлажни изсъхналото си гърло и изрече:

— Не ме интересува.

— Ще те заинтересува. Повярвай ми. Ужасно е да изгубиш анонимността си, а точно това ще се случи с теб. Тайните служби ще те следват навсякъде — когато си с приятели, първия път, когато излезеш на среща, където и да пожелаеш да отидеш. Никога няма да успееш да отидеш някъде сама.

— Ти успя.

— Само за известно време. От самото начало ми беше известно, че ще трябва да се върна отново към обичайния си начин на живот. — Тя погали Луси по кокалчетата на ръката ѝ. — Става дума за това, че не само големите неща в живота ти ще бъдат съсипани, но и малките, ежедневните. Помисли си колко обичаш да пазаруваш в големите базари. Няма да можеш да го правиш, без да причиниш голяма суматоха около себе си, и скоро ще осъзнаеш, че не си струва да продължаваш да го правиш. Ще се наложи да се откажеш от много други свои желаниа и пристрастия като това.

— Никога не съм казвала, че не мога без базарите.

Трябваше да я накара да разбере какво *наистина* я очаква.

— Дори само веднъж да направиш погрешна стъпка, Лус, и това няма да си остане само между нас. А ще го узнае целият свят.

Мат направи крачка към прозореца. Бътън потрепна в ръцете му. Лицето му се беше сгърчило от лошо предчувствие. Би могъл да ѝ бъде партньор в това, което беше намислила, а не неприятел. Обзе го яд към нея.

Нийли продължавайте да говори на Луси:

— Ако ругаеш на публично място, ако говориш прекалено високо или решиш отново да си боядисаш косата в онова отвратително лилаво, за това ще пишат във вестниците и тогава всички ще започнат да те критикуват. Един ден ще включиш телевизора и ще чуеш как някакъв психолог анализира поведението ти на всеослушание пред цяла Америка.

— Гадост...

Луси най-накрая беше проумяла какво ѝ казва.

— Гадост, така е. Но ще ти се случи, обещавам ти го.

— За теб писали ли са лоши неща, докато си била дете?

— Не особено много.

— Тогава защо смяташ, че ще пишат за мен?

Нийли ѝ се усмихна.

— Не ме разбирай погрешно, но аз бях ангел в сравнение с теб. Баща ми не би допуснал да бъда друга. И това е другият ми голям проблем. Баща ми.

— Жесток ли е?

— Не, но може да бъде много опърничав. Той заема голямо място в моя живот, така че често ще ти се налага да се съобразяваш с него. Дори специално да го предупредя да не ти чете лекции как трябва да станеш за пример, той пак ще го прави. А като постъпиш не така както трябва, ще те погледне с обичайния си за такъв случай поглед — така, че сама да се засрамиш от собствената си постъпка. Винаги ще сравнява моето и твоето поведение и няма да пропусне да ги го натяква. Сигурна съм, че няма да ти хареса много, но ще трябва да се научиш да се разбираш с него.

Гърдите на Луси се повдигнаха, щом тя си пое дълбоко дъх и попита:

— Ама ти... сериозно си го решила?! И ще ни осиновиш... *завинаги* ли?

— О, скъпото ми момиче, много добре разбирам какво си мислиш сега — че това е, което си мечтала най-много, но всъщност изобщо няма да бъде толкова лесно. Има и още нещо... трябва да вземеш решение не само за себе си, а за *двама души*.

— И заради Бътън.

Нийли кимна.

— Ти поне ще имаш спомен какво е да си живяла като обикновен човек, но тя ще знае единствено какво е живот вечно на показ. И ти обещавам, че един ден ще обвини теб за това.

Луси я гледа изучаващо в продължение на няколко дълги секунди.

— Ти... сериозно ли го мислиш?

— Абсолютно сериозно. За съжаление нямаш много време за размишления, въпреки че е вероятно това да се окаже най-важното решение в живота ти.

— Аз вече взех решението. — Тя скочи. — Идваме с теб.

Нийли не беше изненадана и ѝ се прииска някак Мат да се възпротиви, но когато се извърна да го погледне, видя, че изражението му е каменно.

— Иди да опаковаш вашия багаж — каза тя със спокоен тон. — Трябва скоро да тръгваме.

Луси хукна към вратата, но веднага се спря.

— Има нещо, което трябва непременно да знаеш. Името на Бътън. Истинското ѝ име... — Тя леко се намръщи. — Казва се... Биатрис.

Нийли успя да разтегли устните си в усмивка.

— Благодаря ти, че ми го каза.

За миг Луси се задържа неподвижно на мястото, където беше застанала, после пръстите с изгризаните ѝ нокти полетяха към устата.

— Знам защо искаш да осиновиш Бътън, защото е сладка и... миличка и... Но... — Тя измъкна пръсти от устата си и се съсредоточи само върху нокътя на палеца си. — Защо искаш да осиновиш мен?

Нийли се изправи.

— Защото те обичам, Лус.

— Едва ли?! — Независимо какво казваше и как го казваше, в изражението на лицето ѝ можеше да се прочете по-скоро недоумение, отколкото желание да се заяжда. — Как би могла да ме обичаш след всичко, което направих?

— Защото ти си си ти. Предполагам, че ти си детето, което винаги съм искала да бъда.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си смела и си способна да се бориш за себе си. Знаеш какво искаш от живота и имаш волята да разбереш какво е необходимо, за да го постигнеш.

За първи път Луси като че нямаше какво да каже. Това не продължи дълго, разбира се, и в изражението ѝ се появи закана.

— И аз те обичам, Нел, и ти обещавам, че няма да позволя на никого да се отнася лошо с теб.

— Точно от това се страхувах.

Тийнейджърката я погледна със сияйна усмивка, после се затича към караваната. Беше така въодушевена, че дори не погледна Мат, камо ли да реши да се посъветва с него. Сега той се приближи към Нийли.

— Искаше ми се първо да беше поговорила с мен.

— Защо? Аз съм отговорът на молитвите ти, Мат. След по-малко от час ще получиш това, което искаш за себе си. Никакви жени и най-

голямата история в живота ти.

— Това не е... — Той като че с мъка намираше необходимите думи. — Не съм сигурен, че това е най-доброто решение за тях.

— Зная, че не е най-доброто. Ти имаш ли по-добро предложение?

Той понечи да седне, после като че размисли. Пристъпи по-близо към нея, после спря. За пръв път, откакто го познаваше, ѝ се стори тромав и несръчен, като че тези огромни крака и ръце не бяха негови.

— Смятам... това е... — Той премести Бътън от едната в другата си ръка. — Добре, права си. Нямам по-добро предложение. Ще ти дам името на адвокатата, който движи този въпрос. Сигурен съм, че приятелите ти във Вашингтон могат да уредят всичко с хората от Детската служба в Пенсилвания.

— Аз ще се погрижа за всичко.

— Йо-хо!

Нищо не би могло да покаже по-ясно на Нийли, че с приключението ѝ всичко е свършено, колкото гледката как агентите се опитват да изтикат Бъртис и Чарли навън.

— Ей, тия хора не искат да ни пуснат вътре! — възкликна Бъртис, махайки енергично с ръка.

Нийли отпусна безпомощно рамене. Такъв беше светът, в който щеше да въвлече двете деца.

— Съжалявам, Нийли.

Тя сепната се извърна и видя, че Мат я наблюдава с израз на съчувствие. Не му искаше съчувствието, дори го мразеше в този момент заради това, че ѝ го показваше, затова само успя да свие рамене и да му каже:

— Такъв е животът.

— Да, за жалост...

В крайна сметка той излезе навън и донесе спасение на Уейнови. Те вече се бяха досетили коя е истинската самоличност на Нийли, но когато тя се опита да им обясни защо е напуснала Вашингтон, нещо не се получи и Мат пое щафетата. Той им разказа и какво ще стане с момичетата. Щом разказът му приключи, Нийли очакваше те изведнъж да станат хладни и официални и да променят отношение си към нея. Бъртис обаче просто поклати глава и сложи на масата чинията със сладкиши, които беше донесла.

— Хайде сега, вземи си фъч, да си подсладиш душата. И се успокой.

Докато Нийли прибираше в караваната и последната купчинка дрехи на Бътън, Луси не спираше да ходи от място на място, бърборейки сто думи в минута и пречкайки й се непрестанно:

— ... ще мия чиниите всяка вечер, ще се грижа за Бътън, ще си оправям стаята. Ще чистя цялата къща, дори ще изчистя и Белия дом и ще...

Входната врата се отвори и в караваната влезе Мат.

— Лус, Бъртис и Чарли са на входната веранда и се занимават с Бътън. Защо не отидеш да си вземеш довиждане с тях?

— Ще ги поканя да ни дойдат на гости!

И тя затръшна силно вратата, след като излезе навън.

Мисълта за предателството на Мат се уви около Нийли като отровен дим. Тя изцяло насочи вниманието си към опаковането на последните вещи на Бътън.

— Лешоядите вече накацаха. Патрулната кола току-що пристигна.

Тя сложи наредените една върху друга дрешки в куфара и се престори, че това не я засяга. Мат се приближи към нея, запълвайки изцяло празното пространство зад нея. Нийли си помисли за Денис и истината за него, която всъщност не беше издала, но за която Мат така или иначе се беше досетил. Трябваше да поговорят по този въпрос, преди да тръгне.

— Какво мога да направя, за да те накарам да не разказваш тайните ми?

Той я погледна изучаващо.

— Предполагам, просто ще се наложи да ми повярваш.

— Защо? Никога не се доверявай на медиите — едно от първите правила, които научих.

— Аз не съм просто медиите — изрече бавно той, натъртвайки на всяка своя дума. — Аз съм твой приятел.

Неин приятел. Не неин любовник. Не неин любим. Не би трябвало да я боли толкова. Принуди се да си напомни, че е получила важно наследство, което трябва да пази и охранява, и че много по-

големи неща бяха заложени на карта в сравнение с едно разбито сърце. Може би пък беше сгрешила по отношение на неговите намерения и го съдеше твърде сурово.

— Това означава ли, че няма да пишеш за това, което се случи?

— Налага се да пиша — каза той тихо.

Тя не би трябвало да се чувства така опустошена, но беше.

— Чуй ме, Нийли. Медиите ще са побеснели от любопитство какво точно се е случило. Аз съм твоята най-добра защита.

— Е, това не се ли казва голям късмет? — изстреля в отговор тя.

— Бих могъл да ти изтъкна поне дузина причини защо се налага да пиша за теб, но ти няма да искаш да чуеш и една от тях, нали така? Защото ти ме сложи на подсъдимата скамейка и ме осъди.

Тя сви ръце в юмруци.

— Не се опитвай да се изкараш пазител на морала! През живота си съм виждала всякакви хитрини и лукавщини от журналисти, но ти печелиш първа награда. Винаги ли и преспиваш с големите си истории?

— Престани — процеди той през зъби.

Тя в същото време се мъчеше да дръпне ципа на куфара.

— Излез отгук. Нямам какво повече да ти кажа.

— Нийли, помисли малко. Някой трябва да разкаже къде си била и какво си правила от началото до края и веднъж завинаги. Иначе няма да те оставят на мира никога.

— Значи ще напишеш голямата си история, за да ми направиш услуга?

— Не искам да се разделяме като врагове.

— Искаш да се разделим като приятели ли? — Тя яростно задърпа ципа. — Защото така ти изнася? Като твоя приятелка ще съм задължена да преглътна каквито и пикантни истории да ми сервираш.

— Това ли ти е мнението за мен?

Беше благодарна, че най-накрая беше предизвикала гнева му, защото това щеше да направи нещата по-лесни.

— Ти не искаш да знаеш какво мисля за теб.

Тя грабна куфара и направи опит да мине покрай него. Той обаче й препречи пътя и я притисна към себе си.

— По дяволите, Нийли! — Устните му се нахвърлиха върху нейните. От целувката я заболя, защото тя я възприе като пародия на

изживяното заедно същата сутрин. Той изглежда се почувства по същия начин, защото я прекрати и опря чело в нейното. — Недей, Нийли. Не позволявай нещата между нас да приключат по този начин.

Тя се отдръпна от него, усещайки нужда да го нарани — така, както той я беше наранил.

— Ти беше само едно *развлечение*. Но всичко свърши.

Вратата на караваната се отвори с трясък и вътре влетя Луси, прекалено развълнувана, за да забележи, че нещо не е наред.

— О, боже мой, Нел! Отвън има две полицейски коли и сега дойдоха от телевизията. А Тони ми каза, че са повикали хеликоптер и той ще кацне недалеч оттук. С него ли ще пътуваме! О, боже мой, никога не съм летяла с хеликоптер! Мислиш ли, че Бътън ще се уплаши? Трябва да я вземеш на ръце, Мат. Може би няма толкова да се уплаши, ако...

И едва сега проумя какво не е наред.

Погледна Мат — устата му беше все още полуотворена и макар все пак да реши да му зададе въпроса, предварително знаеше какъв ще бъде отговорът му.

— Ти идваш с нас, нали?

— Не. Няма да дойда.

Целият блясък в очите ѝ като че се изгуби някъде.

— Трябва да дойдеш! Кажу ми, Нел. Кажу ми, че трябва да дойде!

— Луси, знаеш, че Мат не може да дойде с нас. Той си има работа. Има си друг живот.

— Но... ако не можеш да живееш с нас, предполагам, поне можеш да идваш да ни виждаш? Можеш да дойдеш да ни видиш следващата седмица или... по-следващата?

Той шумно си пое дъх и каза:

— Съжалявам, Лус. Няма да може.

— Какво искаш да кажеш? Трябва да дойдеш! Не заради мен, да видиш Бътън... нали знаеш как *тя* се отнася към теб. Тя е още малка и не разбира... — Пое си шумно дъх. — ... Тя мисли, че ти си ѝ баща.

Неговият глас прозвуча дрезгаво:

— Ще ме забрави.

Луси се завъртя към Нийли.

— Кажи му, че не трябва да постъпва така, Нел. Знам, че му се сърдиш, обаче му кажи, че не може да си тръгва просто така.

Нийли не можеше да позволи собственото ѝ огорчение да провали спомена на Луси за Мат.

— Той има много неща за вършене, Луси. Трябва отново да се върне към *истинския* си живот.

— Но... — Луси отново погледна Мат. — Вие двамата се обичате. Знам, че напоследък много се караете, но всички се карат и това нищо не значи. Нали ще искате да се виждате?

Нийли едва успяваше да задържи гласа си равен:

— Ние не се обичаме. Зная, че ти е трудно да го разбереш, но ние сме много различни. Само по някаква приумица на обстоятелствата бяхме принудени да прекараме известно време заедно.

— Ще ви пиша писма — обади се тихо Мат. — Често ще ви пиша.

— Не ти искам тъпите писма! — Лицето ѝ се разкриви от болка. — Изобщо не си прави труда да ни ги пращаш! Няма да ти проговоря, щом не искаш вече да ни виждаш!

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя изтича навън от караваната.

Въпреки че Нийли беше очаквала раздялата да е тежка, изобщо не беше очаквала, че ще се окаже така болезнена.

— Сигурна съм, че ще си промени мнението.

Изражението на лицето му беше каменно.

— Може би така е по-добре.

Докато Нийли приключваше с последните си приготовления. Мат излезе на двора и се спречка с Уилямс заради цирка, който устройваха с охраната ѝ. Тя не беше му продумвала и дума, откакто той беше излязъл ядосан от караваната преди половин час. Нямахше какво повече да си кажат.

През прозореца на хола Нийли видя, че наоколо се трупаха съседни, любопитни да разберат защо улицата се е напълнила с толкова коли. И макар само на един телевизионен екип да се беше отдало възможност да се приближи до къщата, тя беше сигурна, че не след дълго малкото градче ще бъде залято от телевизионни репортери от цял свят.

Мизерните куфари на децата бяха натоварени в един от патрулните автомобили, както и няколко найлонови торби с уокмена на Луси в тях, играчките на Бътън и други скъпоценности, с които не биха искали да се разделят. За нещастие сред тях беше и Скуид. Нийли отиде при Луси, която държеше Бътън на ръце, докато Бъртис и Чарли се щураха около тях. Измъчвана от мисълта дали не вълвлича момичетата във фатална грешка, Нийли реши да предприеме един последен опит:

— Погледни през прозореца Лус. Ето такъв живот ти предлагам.

— Видях и не ми пука.

Независимо от обичайно дръзките ѝ думи, ясно се виждаше, че е дълбоко развълнувана и поразена от случващото се, дори инстинктивно в този момент притисна по-силно Бътън към себе си.

— Все още има време да промениш мнението си. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да се уверя, че ще бъдете настанени в добри семейства.

Луси вдигна очи към нея, изражението ѝ беше умоляващо.

— Моля те, Нел. Не се отказвай от нас.

Нийли се предаде окончателно и изрече:

— Няма, детето ми. От сега нататък вие и двете сте *мои*. За добро или за лошо.

— Сега, Луси, да не забравиш да ни пишеш — обади се Бъртис.

— И трябва да ядеш повече зеленчуци. Защо не ти направих моята зеленчукова супа?

Нийли се опита да не мисли за мъжа, в когото се беше влюбила, докато се прегръщаше с Бъртис и Чарли.

— Много ви благодаря за всичко. Ще ви се обадя. Готова ли си, Лус?

Луси преглътна с труд и кимна.

— Има два начина, по които можем да се измъкнем. Или да изтичаме към колата и така няма да ни се налага да отговаряме на въпроси, или да вървим с гордо вдигнати глави, показвайки, че няма какво да крием.

— Та!

Мат се беше появил на входната врата. Нийли нямаше да бъде пощадена.

Очите му намериха нейните — същите онези сиви очи, в които тя се беше вглеждала сутринта, когато тялото му се движеше в нейното. Искаше ѝ се да се разплаче и да плаче, докато се изтощи, да му се разкрещи, защото го обичаше, а той нея — не. Вместо това тя стегна лицето си в хладна и любезна маска.

Неговото лице застина в гримаса, после той се извърна към Луси и Бътън. Погали с палец бебето по бузката и каза:

— Направи живота им ад, Демонче!

След това погледна към Луси, изражението на лицето ѝ беше така жалостиво, че той не посмя да я докосне. Нийли преглътна и извърна поглед.

— Пази се, шампионке. И се дръж прилично.

Луси прехапа устни и погледна надолу.

Най-накрая той се изправи и пред Нийли — всички обаче ги гледаха и едва ли биха могли да си кажат нещо повече от това, което вече си бяха казали. Очите му помръкнаха, а когато заговори, гласът му се оказа дрезгав:

— Пожелавам ти добър живот, Нийли.

Тя успя сковано да му кимне, извърна се към Луси и взе от нея бебето. След което се завърна в света, който така добре познаваше.

Корнелия Кейс беше изплувала от тъмното.

21.

— Холингс е в Сената от дванайсет години, Корнелия! Забранявам ти повече да си внушаваш подобни глупости.

Нийли потърка уморените си очи, после вдигна поглед над бюрото си от полирано дърво към Джеймс Личфийлд. Кабинетът ѝ се намиреше в слънчевата стая в задната част на къщата в стил крал Джордж^[1], която някога беше принадлежала на Денис, а сега беше нейна. Имението беше разположено сред два̀сет акра^[2] гора в Мидълбърг в сърцето на ловните райони на Вирджиния. Винаги беше харесвала това място повече от Денис, който беше предпочитал Вашингтон, и сега го беше превърнала в свое постоянно жилище.

Кабинетът беше една от любимите ѝ стаи заради стените, боядисани в кремаво и обточени с бели ивици, заради смесицата от изящни произведения на изкуството и удобната модерна камина. Меки завеси с флорални мотиви подчертаваха красотата на големите право̀гълни прозорци, през които се виждаха вече започналите да се нашарват в есенни цветове буйни корони на дърветата.

Тя отново улови писалката си.

— Холингс е идиот, а хората от Вирджиния заслужават нещо по-добро. Какво си лапнало, малко дяволче?

Бътън през цялото това време си беше играла на плетения килим от Англия. Върху деликатния му мъх и мотиви от рози бяха пръснати цяла колекция играчки, заедно с картонена ролка от тоалетна хартия, празна опаковка от овесена каша и кухненски мерителни лъжици. Погледът в очите ѝ беше абсолютно невинен, когато вдигна глава към Нийли, но бузите ѝ бяха издути с нещо, приличащо на рулото от предната вечер.

— Извади го от устата ѝ, татко.

Личфийлд погледна бебето строго.

— Изплюй го, Биатрис.

— Нъ!

За щастие с отварянето на устата изхвъркна и парчето руло. С движение, елегантно като при игра на голф, Личфийлд извади снежнобяла носна кърпа от джоба на панталоните си, пое с нея сдъвканата храна и я пусна в кошчето, сложено върху библиотечния шкаф на Нийли, далеч от ръцете на пъргавото бебе.

— Холингс може и да не е най-добрият сенатор, който сме имали, но винаги е бил лоялен на партията и в момента е много разстроен.

Двамата с баща ѝ не бяха престанали да спорят върху решението ѝ да се кандидатира за Сената, откакто то окончателно се беше оформило в съзнанието ѝ миналия месец. Сега тя се облегна назад и погали с крак Скуид, излегнал се под бюрото ѝ.

— Тогава намери някакъв друг начин да го възнаградиш, защото смятам да се кандидатирам за мястото му на първичните избори.

— Без моята подкрепа няма да посмееш!

— Татко — рече му тя възможно най-меко, — не ми е необходима твоята подкрепа.

Вратата на кабинета се отвори с трясък и вътре се втурна Луси като една тийнейджърска кавалерия, устремена в действие, за да спаси Нийли от баща ѝ.

— Върнах се.

— Виждам — кимна Нийли и се усмихна на своята толкова яростна защитничка и почти дъщеря.

Тя не се отличаваше много от останалите четирнадесетгодишни ученици от частното училище, което двете бяха избрали заради отличното академично образование, което даваше и демократичната атмосфера. Луси сега беше пременена с панталон с шнурове, миниатюрно тъмнокафяво пуловерче, грозновати обувки на дебели подметки и прекалено много обеци. Но свежата ѝ млада красота блестеше над всичко.

Беше отрязала лъскавата си кестенява коса във фънки прическа, две шноли с овални форми придържаха бретона ѝ. Акнето, което тормозеше толкова много тийнейджъри, беше подминало Луси и хубавата ѝ гладка кожа на лицето вече не се измъчваше под пластове силен грим. Нито ноктите ѝ бяха изгризани, изобщо от Луси се излъчваше една нова увереност в себе си. Сърцето на Нийли подскочи от гордост.

Луси нарочно не обърна никакво внимание на Джеймс Личфийлд и се насочи направо към бюрото ѝ.

— Така... искаш ли да чуеш най-новия ми компактдиск?

Нийли вече беше слушала най-новия компактдиск на Луси и не се остави да бъде излъгана от маневрата ѝ.

— По-късно, скъпа. Татко и аз тъкмо обсъждахме бъдещето ми в политиката. — И след това добави само за да налее масло в огъня: — Той продължава да оспорва решението ми да се кандидатирам за мястото на Холингс.

— Корнелия, Лусил е твърде малка, за да разбира за какво става дума. И едва ли ще я интересува.

— Много ме интересува — възрази му моментално Луси. — Дори смятам да работя за кампанията.

Той изсумтя снизходително:

— Ти не знаеш нищо за кампаниите.

— Зная, че някои от по-големите ученици в нашето училище вече са навършили осемнайсет години, което означава, че имат право да гласуват. И родителите на всички деца на моя възраст също ще гласуват. Аз и мама вече разработваме брошура за тийнейджъри така, че да разберат какво всъщност прави техният сенатор.

Нийли все още не можеше да свикне, че Луси се обръщаше към нея вече с *мамо* вместо с *Нел*. Беше започнала да ѝ вика така преди две седмици и нито предварително беше разговаряла с нея за това, нито беше ѝ поискала разрешение да го стори, просто я беше нарекла така. Бътн продължаваше да я нарича само *ма* — обикновено изкрещяваше сричката с цяло гърло — от онзи ден преди три месеца, когато всички бяха напуснали къщата в Айова.

Не всички, напомни си тя. Един член на тяхното по волята на съдбата оформило се лъже-семейство беше останал надалеч от тях.

Нийли обаче се беше научила да не мисли за Мат, когато не е сама, затова сега насочи вниманието си към Луси и към баща си.

— ... и аз попитах Лардбът^[3]...

— Луси... — В гласа на Нийли звучеше предупреждение.

— Попитах госпожа Фигън дали мама би могла да дойде и да говори на училищното събрание, не във връзка с кампанията си — би било толкова прозрачно, дори един малоумник би се досетил каква е целта ѝ — а да ни разкаже за приноса на първите дами. Мама знае

такива интересни неща, като как Абигейл Адамс^[4] се е борила за правата на жените, как Нели Тафт^[5] наредила да засадят розови храсти във Вашингтон, как Едит Уилсън управлявала държавата, докато Удроу Уилсън бил болен.

— Е, това не би могло да се приеме за принос. Едит Уилсън за малко не въвлякла страната в конституционна криза.

— Според мен е била страхотна.

— Според теб, да.

Луси се настани на любимото си място — с нищо необикновения стол точно срещу бюрото на Нийли — и изрече с апломб на сезонен мениджър на кампания:

— Ще изритаме Холингс с ритник по задника още на първичните избори.

Джеймс Личфийлд присви очи, но беше твърде предпазлив и сдържан, за да я смъмри директно. Освен това още в самото начало Нийли съвсем открито беше заявила, че това е *нейно* задължение, и той съвсем скоро се беше убедил, че тя наистина държи на думата си. Най-бързият начин да бъде изключен от живота ѝ, беше да покаже враждебност към момичетата ѝ.

Горкичкият ѝ баща. Тя вече беше започнала да го съжالياва. Момичетата за него бяха горчив хап, но той го беше преглътнал. А като се добави и че му се налагаше да се справя и с продължаващия небивал интерес, който нейното изчезване беше предизвикал...

През изминалите три месеца Нийли беше подложена на най-щателно разследване от страна на таблоидните издания — подход, който те обикновено използваша спрямо непокорните филмови звезди. Всеки, с когото тя се беше срещала по време на седемдневното си изчезване, беше интервюиран. Бъртис и Чарли не я бяха посрамили, а и поведението на Нико не се беше оказало толкова катастрофално, както тя се беше страхувала първоначално. Дори организаторите на конкурса за двойници бяха получили своите петнадесет минути слава.

Бяха интервюирани всички, освен Мат, който беше разказал историята по свой начин и до този ден продължаваше да отказва интервюта пред камера.

Нийли се беше показала публично само два пъти — в задължителното интервю на Барбара Уолтърс^[6] и с интервю на страниците на списание „Уоманс дей“, придружено с неофициални

нейни снимки с момичетата. Решението да покаже и момичетата беше взела след дълго обмисляне, но знаеше, че ако не го направеше, те щяха да бъдат преследвани от папараци, а „Уоманс дей“ беше идеалната възможност. Освен това и Луси го беше сметнала за страхотно. По време на всичко това баща ѝ беше стоял твърдо зад нея. Със стиснати зъби и присвити устни, но я подкрепяше във всичко, дори и когато преди шест седмици окончателно беше изоставила ролята на първа дама на Лестър Вандерворт.

Нейното място бяха заели три жени, които тя сама беше избрала. Две от тях бяха съпруги от дълго време на конгресмени и запознати с реда във Вашингтон. Третата беше двацет и две годишната племенница на Лестър, абсолвентка на един от университетите от Айви лиг и с открит характер, която се явяваше перфектен контраст на по-възрастните жени и прекалено старомодния президент. Нийли продължаваше да съветва този триумвират, но те скоро започнаха да се справят все по-уверено и успешно и това ѝ даде време и възможност да се концентрира върху своето собствено бъдеще.

Момичетата бяха първият ѝ приоритет. Знаеше, че ще ѝ бъде нужна помощ за Бътн, след като беше решила да се кандидатира за Сената, но изобщо не беше лесно да се намери подходящ човек за тази работа. Тя и Луси бяха интервюирали десетки кандидати, преди да се спрат на Тамара, деветнайсетгодишна самотна майка с обеца на носа, вечно готова да се засмее и решена да завърши образованието си.

Тамара и шестмесечното ѝ бебе Андре сега живееха в малък апартамент над кухнята. Нийли и Луси обаче ревнуваха малко колко бързо Бътн, Тамара и Андре се бяха сприятелили. Но макар и вече да имаше кой да ѝ помага за децата, Нийли се стараяше повечето от телефонните си разговори да провежда докато малките спяха, а планирането и писмената работа оставяше за късно през нощта. Това ѝ причиняваше умора в костите, изнемога, но я караше и да се чувства още по-решена да защитава правата на самотните майки, които не разполагаха с нейните финансови възможности.

— Все още не мога да повярвам, че решението ти е сериозно — промърмори баща ѝ.

— Тя е... много сериозна.

— Не говоря на теб.

— Аз също имам мнение по най-различни въпроси.

— По прекалено много въпроси, повече, отколкото е необходимо за едно дете.

Луси беше твърде умна, за да се реши да отвърне дръзко и арогантно на Джеймс Личфийлд, което щеше да накара Нийли веднага да я отпрати в стаята ѝ. Вместо това тя се усмихна хитро и каза:

— След четири години ще имам право да гласувам. А също и моите приятели.

— Съмнявам се, че републиката ще оцелее при това положение.

— А аз се съмнявам за демократите.

Ставаше много забавно. Нийли вече беше свикнала на постоянните двубои между баща ѝ и Луси.

Отначало се бе надявала, че чарът на Бътън ще покори баща ѝ, но той се беше почувствал много по-заинтересуван от Луси. Баща ѝ обичаше достойните противници и фактът, че Луси го беше провъзгласила за враг, още преди да се бяха видели, беше изострил състезателния му инстинкт.

Напоследък Нийли беше започнала да се пита дали всъщност те нарочно не търсеха сблъсък, за да премерят сили. Приличаха си по лошите качества — бяха упорити, хитри, манипулативни, но и двамата бяха абсолютно лоялни към нея.

Усети Скуид да се завърта под крака ѝ.

— Възнамерявам след десет дни да направя официално съобщение. Тери вече се е заел с организацията на пресконференцията.

Веднага щом беше разкрила плановете си пред Тери, той я беше помолил да стане неин прессекретар. Тази молба я беше трогнала и очаровала в същото време.

— Татко, разбирам, че това те изправя пред невъзможна ситуация, и зная, че се налага да стоиш настрана, затова не възнамерявам да...

— Да стоя настрана? — И той зае позата си в стил *принц Филип*, поглеждайки я отвисоко, смръщил аристократично вежди. — Моята дъщеря и бивша първа дама на Съединените щати ще се кандидатира за Сената и ти очакваш да стоя настрана? Трудно би се получило, да не кажа, невъзможно. Ще накарам Джим Милингтън да ти се обади утре. Акерман е добър, но ще му е нужна помощ.

Направо не вярваше на очите си — въпреки надутите му пози, баща ѝ най-накрая я беше подкрепил. Джим Милингтън беше най-

добрият мениджър на политически кампании.

На Луси ѝ беше необходимо още веднъж да се увери, че може вече да прибере оръжията.

— Значи повече няма да ѝ пилиш сол на главата по този въпрос, така ли?

— Лусил, това не е твоя грижа. Аз направих всичко възможно, за да я разубедея, но след като тя отказва изобщо да ме послуша, не ми остава друг избор, освен да подкрепя кампанията ѝ.

Луси се ухили насреща му и възкликна:

— Страхотно!

Нийли се усмихна и се изправи.

— Защо не останеш за вечеря, татко? Днес имаме ден на пицата.

Нещо много прилично на разочарование сгърчи за миг суровите му черти.

— Някой друг път. Втората ти майка и аз сме поканили Амбърсонови на коктейл. Не забравяй, че тя очаква всички вас на неделна закуска.

— Очаква Бътън, искаш да кажеш — обади се Луси.

Втората майка на Нийли остана ужасена от Луси, но се беше влюбила в Бътън, която в този момент беше облечена с едно от безбожно скъпите трикотажни комплектчета, които тя ѝ беше подарила.

— Защото Биатрис не псува по време на вечеря при нея.

— Беше случайно. И този път, ако може, помоли я да купи понички от „Дънкин Донатс“ или нещо подобно.

Баща ѝ направи гримаса, която да покаже, че Луси е една непоносима досадница.

— Ако тя забрави, предполагам, ще се наложи аз и ти да отидем и да си ги набавим сами.

— Сериозно ли говориш?

— За разлика от някои хора, аз нямам навика да бърборя само за да чуя гласа си.

Луси се ухили и отново възкликна:

— Страхотно!

По някакво чудо успяха да прекарат заедно неделната закуска без видими щети. Същата вечер Нийли приспа Бътън с люлеене, помогна на Луси за проекта по история и в единайсет часа, когато къщата най-

накрая беше потънала в тишина, влезе в спалнята си, съблече се и потъна в удобна роба.

През деня направи всичко възможно да потисне всякакви мисли за Мат, вечер обаче винаги ѝ беше по-трудно, а в неделните вечери ѝ беше най-трудно, защото те маркираха началото на поредната седмица без него. Отначало се беше опитвала да прогони със самоубеждение тъгата си, но тя я нападаше отново в понеделник. Най-накрая Нийли беше разбрала, че е по-добре именно в неделя вечер да се отдава на тъжните си спомени.

СТРАСТНИ НОЩИ С ПЪРВАТА ДАМА НА АМЕРИКА

от Мат Джорик

„Първия път, когато говорих с Корнелия Кейс, тя беше невероятно възбудена, направо до ожесточение, в което нямаше нищо чудно, след като нейният съпруг, бившият президент на Съединените щати, беше — готови ли сте за това? — ГЕЙ!

Нейната похот се лепна за мен като евтино бельо...“

Статия от този род Нийли беше очаквала, но не и историята, която всъщност беше написал Мат. Тя приседна на кушетката до прозореца, припомняйки си как само се беше почувствала в мига, когато беше взела „Чикаго стандарт“ и беше разбрала какво е съдържанието на ексклузивния^[7] им материал.

„Първия път, когато говорих с Корнелия Кейс, тя спасяваше едно бебе на стоянката за тежкотоварни камиони край Макконелсбърг, Пенсилвания. Спасяването на бебета е едно от нещата, които тя умее най-добре, след като така или иначе се беше опитвала да го прави през целия си живот. А когато не успее, което ѝ се случва доста често, тя го приема много по-лично, отколкото би трябвало, но повече за това ще ви разкажа по-късно.

Тогава не знаех, че тя е Корнелия Кейс. Беше с евтини бели гуменки, тъмносини шорти и огромна жълта фланелка за бременни с цяла редица патки, маршируващи върху предната ѝ част. Беше подстригана късо и имаше корем, голям колкото осеммесечна бременност.

Нито една от историите, писани досега за нея, не споменаваше, че дамата притежава темперамент, но, повярвайте ми, тя наистина го притежава. Въпреки цялото ѝ лустро, Нийли Кейс е способна да ви преследва до края на света, ако с поведението си я разстроите и огорчите. А що се отнася до мен, тя беше безкрайно огорчена...”

„Чикаго стандарт“ беше публикувал историята, разказана от Мат, в шест части, които после бяха цитирани и анализирани от всички медийни издания и програми по света. В статиите си той беше описал в подробности ситуацията с двете момичета и как Нийли се беше намесила в живота им. Беше разказал за инцидента край покрития мост, за вечерята в ресторанта „Хубавите ястия на баба Пег“ и за конкурса за двойници на известни личности.

Беше написал и за срещата с Бъртис и Чарли, и за нощта, в която беше разкрил самоличността на Нийли. Чрез разказите му Скуид и Мабел отново бяха оживели, също и Нико, и къщата в Айова.

По отношение на всяка статия сам беше решавал какво трябва и какво не трябва да се вписва в протокола. Беше извадил на бял свят подробностите по нейното бягство, чувството ѝ на безсилие заради принудата да бъде първа дама, ентузиазма ѝ по отношение на пикниците, играта с фризби, колониалите, базарите и двете лишени от майка момичета.

Отначало тя се почувства като зашеметена колко много тайни беше разкрил за момичетата, но като задоволяваше толкова обстойно и така рано общественото любопитство, той всъщност не оставяше почти никакво място за работа на таблоидите и така точно беше направил много повече да защити личния им живот, отколкото цяла армия гардове.

Също в протокола бяха влезли и политическите ѝ амбиции, както и неохотата, с която беше приемала близкото присъствие на здрави

бебета, макар начинът, по който Мат да я беше описал, неврозата ѝ вече не изглеждаше като слабост на характера.

Извън протокола бяха останали сексуалните им взаимоотношения и всичко, свързано с Денис Кейс. Беше поискал доверието ѝ, но тя се беше оказала неспособна да му го даде. Сега си призна, че е трябвало да си припомни неговото солидно като скала чувство за отговорност, а не да издава бързи присъди.

Макар да беше извадил на показ много повече от личния ѝ живот, отколкото всеки друг журналист, той също така беше успял да я превърне от национална икона в жив човек, в жена, обичаща живота. Беше описал начина, по който тя проявяваше загрижеността си за другите, и насладата, която изпитваше от обикновените неща, дълбокия ѝ патриотизъм и пристрастията ѝ по отношение на политиката и политиците — макар да не ѝ беше харесало твърде определението му *възторжена до сълзи оптимистка*. В неговия разказ тя изглеждаше по-уязвима, отколкото сама се преценяваше, но оцени начина, по който той беше наблегнал на дълбоките ѝ познания в областта на вътрешната и външната политика.

Тъй като единствено своите взаимоотношения с нея той беше описал доста по-постно, на нея ѝ се наложи да вземе нещата в свои ръце и веднъж завинаги да пресече любопитството. Барбара Уолтърс ѝ помогна да го стори.

БУ: Госпожо Кейс, в серията статии в „Чикаго стандарт“ на Мат Джорик той описва вашите чувства към момичетата с доста подробности, но не така постъпва по отношение на взаимоотношенията ви със самия него. Желаете ли да направите допълнителен коментар?

КК: Мат е чудесен журналист и е описал всичко с много повече подробности, отколкото аз бих могла да го сторя. Не смятам, че много съществени детайли са били пропуснати.

БУ: Как бихте описали вашите взаимоотношения?

КК: Двама твърдоглави възрастни, опитващи се да разберат какво е най-доброто за две момичета. Поставям ударението на *твърдоглави*.

БУ: Факт е наистина, че Мат споменава за споровете помежду ви.

КК: (Смее се.) Каквито изобщо нямаше да има, ако Мат толкова често не се беше оказвал на погрешно мнение.

От този смях я заболя. Тъй като с негова помощ се беше опитала да се престори, че нищо особено не се беше случвало между тях двамата.

БУ: Все още ли сте приятели?

КК: Как да не станем приятели, след като изживяхме заедно такова голямо приключение? Всички сме чували истории за войнишкото приятелство родено по време на война. И макар никога след това да не се видят, винаги ще ги свързва това именно чувство, че връзката помежду им е била много специална.

Специална и ох, много болезнена.

БУ: Разговаряли ли сте с Мат след това?

КК: Понастоящем той все още е законен попечител на момичетата и ни предстои да уредим въпроса с осиновяването им, така че, разбира се, с него контактуваме често.

Нямаше нужда да споменава, че контактуваха само чрез адвокатите си.

БУ: Само за да изясним окончателно нещата, между вас нямаше любовен роман.

КК: Роман? Бяхме заедно само седмица. Освен това не забравяйте, че бяхме в компанията на две много дейни

придружителки. Трудно бихме успели да осъществим нещо подобно при такава неотлъчна стража.

Много трудно... но не и невъзможно.

Тя затегна широкия колан на копринената си роба в леденосин цвят, прекоси килима в спалнята си, за да се приближи до шкафа от черешово дърво, където стоеше музикалната ѝ стереоуредба, и задейства устройството за компактдискове. После намали звука, за да не безпокои останалите.

Чувственият глас на Уитни Хюстън, пееща своя химн за разбитите сърца, обгърна Нийли като успокоителна вълна и първите изгарящи я, но и така необходими сълзи на самосъжалението закапаха от очите ѝ.

Защото тя винаги щеше да го обича... Притискайки силно ръце към гърдите си, тя остана на мястото си, заслушана как Уитни изпява чувствата ѝ, точно каквито бяха.

Горчиво-сладки спомени... [8]

Тя извади една кутия от дъното на нощното си шкафче, отнесе я до леглото си, където седна с кръстосани крака, облегната на възглавницата — копринената ѝ роба меко обгърна коленете ѝ — и заразглежда съдържанието ѝ. В нея бяха горчиво-сладките ѝ спомени — кибрит с рекламен надпис на „Хубавите ястия на баба Пег“, гладко речно камъче от брега край покрития мост, миниатюрния гердан в златно и черно със сърчицето по средата и розовата роза, която той беше откъснал за нея вечерта, когато се разхождаха край старата фермерска къща. Всеки следващ път, когато я взимаше в ръка, ѝ се струваше все по-крехка и чуплива.

Вдигна я към лицето си, но ароматът беше изветрял.

Той беше вторият мъж, в когото се влюбваше. Вторият мъж, който не беше отвърнал на любовта ѝ с любов.

Песента отново се завъртя.

Самосъжалението ѝ беше до такава степен мелодраматично, че би ѝ се искало да може да се надсмее над себе си. Но така и все не успяваше.

Горчиво-сладки спомени...

Само веднъж в седмицата позволяваше на старите спомени да оживеят. Чак толкова ужасно ли беше? Само веднъж в седмицата, за да може спокойно да преживее останалите дни и нощи.

Винаги ще те обичам...

Мат притежаваше всичко, което бе искал да има. Пари. Уважение. Работата, която харесваше. И необходимото спокойно уединение.

Когато му потрябваше фланелената риза, откриваше я там, където той я беше сложил последно. В шкафчетата в банята си откриваше само крем за бръснене, дезодорант, превръзки „Ейс“ при порязване при бръснене и пудра за крака. Никой не му местеше безалкохолната бира, никой не си оставяше уокмена така, че той да го настъпи, нито повръщаше на килима в къщата в „Линкълн парк“ в Чикаго, в която живееше под наем.

Беше отговорен единствено за себе си. Можеше за секунда да промени плановете си, да гледа Мечките^[9] как губят, без някой да му пречи, и да повика приятелите си да поиграят под баскетболния кош, когато му се приискаше. Животът му се беше наредил идеално.

Защо тогава се чувстваше като *излъган*?

Остави настрана вестника, от който не беше прочел и ред. Събота сутрин често обичаше да кара до плажа „Фулъртън“ и да тича край езерото, но днес изобщо нямаше настроение за подобна разходка. За нищо нямаше настроение. Може би поне щеше да се опита да нахвърля някои идеи за цялата следваща седмица за рубриката, която водеше.

Загледа се безцелно из хола си, местейки поглед от огромните столове и супердългия диван, и се запита какво ли щяха да правят те този ден. Дали Луси щеше да се среща с момичетата от онова богаташко частно училище, в което Нийли я беше напъхала? Дали Бътън се беше научила да изговаря много нови думи? Дали им липсваше? Дали изобщо си спомняха за него?

И Нийли... Тя като че се готвеше да се кандидатира за мястото на Джак Холингс в Сената. Той се радваше за нея — радваше се много — затова не разбираше защо всеки път, когато я видеше на снимка,

облечена в някой от нейните суперелегантни костюми, сякаш нещо вътре в него се късаше.

Изведнъж се почувства уморен да бъде сам и нещастен, затова тръгна по стълбите нагоре, за да си obuе шортите, но в този момент на вратата се позвъни.

Последното, от което имаше нужда сега, беше някой да го безпокои сутринта в събота. Той се изправи като скала в рамката на вратата и ядно я отвори.

— Какво оби...

— Изненада!

— Изненада! Изненада!

— Изненада!

Бяха дошли и седемте. Седем изненади. Сестрите му нахлуха вътре и една след друга се хвърлиха в прегръдките му.

Мери Маргарет Джорик Дубровски... Дебора Джорик... Дениз Джорик... Катрин Джорик Матюз... Шарън Джорик Дженкинс Грос... Жаклин Джорик-Иймс... и сестра Ан Елизабет Джорик.

Пълни и слаби; хубави и не чак толкова; студентки в колежи, самотни майки, по професия просто жени; неомъжени, омъжени, разведени и една невеста на Бога — бяха като експлозия в неговия самотен космос.

— Стори ми се така депресиран, когато говорихме последния път...

— ... така че се събрахме и решихме да те посетим.

— Да те развеселим!

— Пазете се. Трябва да пишкам!

— ... надявам се, че имаш кафе без кофеин.

— О, господи, косата ми! Защо не ми каза, че приличам на...

— ... да използвам телефона, за да се обадя на бавачката.

— ... цялата тази публичност около теб през изминалите три месеца сигурно ти се е отразила зле.

— Егати! Счупих си новия...

— За какво са сестрите...

— Някой има ли нещо за глава?

По-рано рядко го бяха навестявали и сега всяка като че се опитваше да го придърпа към себе си.

— ... съм притеснена за Кейти. Изглежда булимията ѝ се е върнала и...

— ... прехвърлих лимита на кредитната си карта...

— ... искам да поговорим за Дон. Знам, че не го харесваш особено, но...

— ... ясно е, че преподавателят ми не ме харесва...

— ... ако може да си сменя работата, или...

— ... децата на две години са палави, обаче...

— ... давам причастие и фактът, че само отец Франсис може да освети нафората, а аз не мога...

За малко повече от час те бяха омазали с червило фланелката му, преместили любимото му кресло, ровили из личния му компютърен бележник-органайзер, взели назаем петдесет долара и счупили каната от кафемашината му марка „Крупс“.

Господи, колко се радваше, че ги вижда!

Две от сестрите му прекараха нощта в хотел „Дрейк“, други две бяха отишли в къщата на Мери Маргарет в Оук парк и две бяха останали при него. След като така или иначе не можеше да спи, им беше отстъпил огромното си легло и беше прекарал нощта в стаята за гости.

Събуди се два-три часа, след като беше успял да заспи, и се запъти по стълбите надолу. Спря насред хола и се загледа през прозореца към мъртвите листа и клони, нападали в малкия му вътрешен двор. Представи си Нийли, начина, по който изглеждаше, след като се бяха любили, разрошената ѝ коса, поруменялата ѝ кожа...

— Държахме се отвратително, нали?

Той се извърна и видя Ан да слиза по стълбите. Беше облечена с ужасна сива роба, която много приличаше на онази, с която беше постъпила в манастир. Гъстата ѝ коса стърчеше на всички страни около пълничкото ѝ лице.

— Отвратително, наистина — съгласи се той.

— Зная, че не трябваше да ти се оплаквам заради църковната политика, но останалите монахини са толкова консервативни и... — На устните ѝ се появи тъжна усмивка. — Винаги се държим така с теб, нали? Всички момичета от семейство Джорик са силни и независими жени, докато не се окажат в обкръжението на голямото си братче.

Тогава пак ставаме малки и беззащитни като в доброто старо време, нали?

— Това не ми пречи.

— Пречи ти. И не се опитвай да ме убеждаваш в противното.

Той се усмихна и я прегърна. Какво дяволче беше като дете! Също като Луси...

Болката отново се надигна в него.

— Какво е станало, Мат?

— Защо смяташ, че нещо е станало?

— Защото би трябвало да се чувстваш на върха, а явно не е така. Бил си част от най-въълнуващата история на годината. Всички в Америка знаят кой си. Отново работиш там, където ти харесва, и това, което ти харесва. Имаш поръчки от най-добрите вестници и списания в страната. Получи всичко, което някога си искал. Но изобщо не изглеждаш щастлив.

— Щастлив съм. Наистина! Сега ми разкажи за отец Франсис. Какво направи, за да те разстрои така?

Тя захвапа стръвта и така го освободи от задължението да обяснява какво точно се е случило, защото не искаше да ѝ го казва — наистина беше получил от живота всичко, което беше искал, и точно това *всичко* най-много мразеше сега.

Вместо да играе хоккей на лед, му се искаше да отиде на пикник. Вместо да отиде в Юнайтед сентър, му се искаше да заведе малкото си момиченце до някоя детска площадка, да го остави да играе в пясъчника и да играе на фризби с по-голямата му сестра. Вместо да се среща с всички онези жени, които му се натискаха, му се искаше да приюти в прегръдките си сладката и своенравна първа дама, чиито очи имаха цвета на американското небе.

Сладката и своенравна първа дама, която беше избягала от него с цялото му проклето семейство!

Ан най-накрая спря да говори.

— Хайде, приятел. Дадох ти достатъчно време да си събереш ума. Сега е време да ми се изповядаш. Какво е станало?

Тапата, с която толкова години здраво беше затискал истинската си самоличност, изскочи навън.

— Провалих всичко, ето това стана. — Погледна намръщен сестра си, но вече сили не му бяха останали да се бори със себе си. —

Аз съм влюбен в Нийли Кейс.

[1] Свободно определение на стил в архитектурата и декоративното изкуство, свързан с последователното управление на четирима крале с името Джордж в Англия: Джордж I, II, III и IV (1702–1714), не представлява цялостен стил, а е по-скоро съчетание от елементи на Ренесанс, рококо и класицизъм. — Б.пр. ↑

[2] Точно 80 9230 кв.м. — Б.пр. ↑

[3] Комбинация от lard и butt, което означава свински задник. — Б.пр. ↑

[4] Съпруга на Джон Адамс (1735–1826), втори президент, и Джон Куинси Адамс (1767–1848), шести президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Съпруга на Уилям Тафт (1857–1930), 27-и президент на САЩ. — Б.пр. ↑

[6] Телевизионна журналистка, прочута точно с интервютата на известни личности. — Б.пр. ↑

[7] Единствен по рода си, статия или интервю, предоставени само на една медия. — Б.пр. ↑

[8] Това е рефренът на известната песен на Уитни Хюстън, изпята от нея и във филма ѝ „Бодигард“, I will always love you — винаги ще те обичам. — Б.пр. ↑

[9] Chicago Bears — отбор за американски футбол. — Б.пр. ↑

22.

Беше влюбен! Почувства се така, сякаш го бяха ударили с хоккейна шайба право в челото. От всички идиотски, малоумни и егоистични постъпки, които беше натворил през живота си, тази, че му беше трябвало толкова време, за да осъзнае любовта си към Нийли — беше най-лошата.

Щом се налагаше и той да мине по този път, не можеше ли да се влюби в някоя по-обикновена жена? Не! Не и той! Не и Господин Опак човек като него. Защото щеше да бъде прекалено лесно! Вместо това трябваше да се влюби в най-известната жена в Америка!

До обяд Ан просто вървеше по петите му, взирайки се с жалостиви очи в лицето му. Всеки път, когато я погледнеше, забелязваше, че устните ѝ шават. Той знаеше защо е това, тя се молеше за него, което пък го предизвикваше да ѝ каже да си задържи проклетите молитви за себе си, но тъй като така или иначе само на това можеше да се надява в този момент, реши да се прави, че не я забелязва.

Заведе сестрите си на обяд в едно от бистрата на модната улица „Кларк“, а после, когато те се устремиха всяка към колата си или към летището, едва потисна желанието си да ги помоли да останат още малко с него. Те отново го целунаха, прегърнаха и оставиха следи от червило по ризата му.

Същата нощ той се почувства още по-самотен в празната си къща. Без сестри, които да го тормозят с проблемите си. Без бебе, на което да сменя памперсите, и вироглава тийнейджърка, от която да не сваля очи. Още по-зле — без жена с патриотично сини очи, на която да се усмихва.

Как е могъл да бъде толкова сляп? От първия миг, когато я беше видял, той се бе почувствал привлечен към нея както само противоположностите биха могли да се привличат. Никога не се беше наслаждавал толкова на компанията на една жена, никога по-рано не се беше чувствал така силно възбуден. Не само физически, но също и

интелектуално и емоционално. Ако някой зъл дух точно в този момент се приближеше до него и му предложеше Нийли завинаги, но без да могат да се любят, пак щеше да я вземе. Е, и как, моля ви се, можеше да се нарече всичко това?

Беше загазил!

Не можеше повече да понася да стои затворен, затова грабна якето си, излезе навън и влезе в експлоръра, който беше купил на мястото на предишния си спортен мерцедес кабрио. Тази кола не беше много подходяща за многолюдния център на Чикаго, където понякога беше много трудно да се открие място за паркиране, но пък вършеше добра работа по специалните скоростни шосета и освен това беше достатъчно голяма и просторна, за да го побере. Истината беше, че той харесваше спомените, които му навяваше този форд експлорър.

Докато кръжеше безцелно из малките тесни улички на Линкълн парк, се опитваше да реши как да действа по-нататък. Изобщо нямаше представа какви бяха чувствата на Нийли към него. Беше се наслаждавала на неговата компания и със сигурност ѝ беше харесало да се люби с него, но той също така беше спорил с нея, беше я мамил и се беше отнасял грубо с нея, така че едва ли би очаквал тя да се затича с отворени обятия към него. Едва ли би очаквал тя...

Да се омъжи за него.

Едва не блъсна едно бяло субару. Наистина ли очакваше некоронованата кралица на Америка да се обвърже до живот с един расъл прекалено нависоко словашки грубиян?

По дяволите, разбира се.

На следващата сутрин той си взе лаптопа и клетъчния телефон, нахвърля някои дрехи в куфара си и отнесе всичко във форда. По пътя се обади на редактора си и набързо съчини нещо в смисъл, че иска да продължи историята за Нийли Кейс, обещавайки му тържествено в същото време да изпраща навреме материалите за ежедневната си рубрика, след което вече спокойно можеше да се отдаде на мисли единствено в посока на целта на пътешествието си.

Той и бившата първа дама на Америка щяха сериозно да си поговорят.

Адвокатът на Нийли беше отказал да му даде адреса ѝ, затова той се възползва от някои свои връзки в прескорпуса във Вашингтон и още на следващия ден вече се намираще в Мидълбърг, Вирджиния.

Откъм пътя се виждаше единствено високата близо два и половина метра ограда, но не и къщата, както и високата порта с електронно управление. Насочи форда по алеята към портата. Нийли беше насрочила пресконференция за утре; Мат се молеше да си е у дома и да се готви за нея.

Над главата му се задвижи електронна камера и окото ѝ се насочи към него. Надяваше се и самата ограда да е електрифицирана и зад нея да тичаха отвързани поне два добермана. Много често се беше будил посред нощ, притеснен за сигурността ѝ.

— С какво мога да ви помогна? — Откъм таблото, монтирано сред тухлите, долетя мъжки глас.

— Аз съм Мат Джорик. Дошъл съм да се срещна с госпожа Кейс.

— Тя очаква ли ви?

— Да — излъга той.

Последва кратка пауза.

— Името ви не фигурира в списъка за посетители.

— Не бях сигурен дали ще успея да дойда днес. Ако я попитате, ще ви каже, че всичко е наред.

— Изчакайте.

Надяваше се, че ако не гласът му, поне видът му беше по-уверен. Гледката на тази порта и мисълта за обширните площи, които се намираха зад нея, превърнаха пропастта, която ги делеше, от теоретична в напълно реална. Той забарабани с пръсти по волана. Защо се бавеха толкова?

— Господин Джорик?

— Да.

— Съжалявам, господине, но на госпожа Кейс не ѝ е възможно да се види с вас.

Мат стисна волана.

— Ще дойда по-късно днес.

— Не, господине.

Той поседя така за момент и колкото повече време минаваше, толкова по-неловко започваше да се чувства.

— А ако дойда утре сутринта?

— Не. Госпожа Кейс изобщо не желае да ви приеме.

Стомахът на Нийли се беше свил на кълбо, а ръцете ѝ бяха леденостудени. *Мат беше тук.* Пред портата ѝ. Искаше да се спусне навън от къщата, да притича по алеята и да се хвърли в прегръдките му... само за да бъде отново отблъсната.

Не ѝ се наложи дълго да мисли, за да се сети защо беше дошъл. Макар редовно да го бяха информирали за състоянието на момичетата, той искаше да се увери как стоят нещата със собствените си очи. Господин Силно отговорния.

Ръката ѝ трепереше, когато посегна към телефона във всекидневната, за да се обади на адвоката си. Мат не можеше просто така да влиза и си излиза от живота на момичетата, когато му се прииска. Нямаше да е добре за тях, а за нея щеше да е пагубно. Предстоеше ѝ кампания, върху която трябваше да се концентрира. И нов живот, който да си изгради.

— Ма!

Бътън вече беше показала неудоволствие от това, че Нийли прекалено се е застояла на телефона. Тя пусна от високо пластмасовото си камионче върху килима и я изгледа — упоритото ѝ изражение така силно напомняше на Мат, че на Нийли ѝ се прииска да завие от болка. Намести телефона на мястото му, затвори книжката с инструкциите и записките си, стъпи на килима и седна на него, кръстосвайки крака. Бътън моментално се покатери в скута ѝ, понесла в ръце камиончето си и една от мъничките сини обувчици на Андре.

— Га бича ма.

Нийли я притисна към себе си, надявайки се така да се поуспокои.

— И аз те обичам.

Тя я целуна по бузката и улови с пръсти косицата ѝ, която беше пораснала по-дълга и вече започваше да се къдри.

— Как можа Мат да постъпи така?

— Та?

Бътън за пръв път беше изрекла тази дума, откакто бяха напуснали Айова. Бебето смръщи вежди и повтори:

— Та! — После се напрегна с всичка сила: — *Та!*

Нийли нямаше как да го допусне отново до себе си.

Едва беше започнала да спи спокойно нощем и не искаше отново да потъва в тъга. Не, когато ѝ предстоеше най-важната

пресконференция на живота ѝ. *Утре.*

Нийли целуна ръчичката на Бътън.

— Извинявай, скъпа моя. Но няма да може.

Бътън захапа долната си устничка и окръгли очи. После допря бузка на гърдите на Нийли.

Нийли я погали по косата и си пожела, ако можеше, четиримата отново да се върнат в караваната и да тръгнат на път.

Мат паркира форда срещу портата с наполовина оформил се план в главата му — да пресрещне Луси, когато се връща от училище, но един чипонос агент от Тайните служби му излезе с насрещен план.

Мат се опита да му изясни, че шосето е на всички, после обаче реши да не създава проблеми на агента — така или иначе той си вършеше работата, а работата му беше да пази семейството на Мат.

По обратния път към хотела той се опитваше да измисли как би могъл да постъпи. Всяка обида обаче, всяка заповед, всяко оплакване, които беше подхвърлил на Нийли, се върнаха сега като бумеранг върху него и го обсебиха така, че да не можеше да си намери място. Никой не би могъл да му признае, че се е показал от най-добрата си страна. Напротив.

До такава степен беше потънал в самосъжаление, че не забеляза кога подмина хотела. Само идиот би могъл да отхвърли нещо толкова ценно! Само идиот би могъл да отблъсне семейството си!

Докато обръщаше за хотела, той стигна до заключението, че или ще прекара живота си в самобичуване, или ще се залови отново да възстанови това, което така успешно беше разрушил. А за да успее, му беше необходим добър план.

Нийли експлодира:

— Какво може да означава това, че ще се появи по „Си Ен Ен“?

Тя стисна здраво клетъчния си телефон и тежко се отпусна в кожената седалка на своя линкълн.

Стив Кюзак, агентът от Тайните служби, който шофираше автомобила в този момент, погледна към нея в огледалото за обратно виждане, после изви очи към партньора си, който седеше на седалката

до него. Зад затъмнените стъкла, докато пътуваха в източна посока към хотел „Арлингтън“, където Нийли щеше да направи изявление, се заредиха хълмовете на Вирджиния, осветени от утринното слънце.

— Той не даде никакви обяснения повече — отвърна адвокатът й.

Тежката обеца марка Шанел, която беше свалила, за да прислони към ухото слушалката, се впи в дланта й. Ако не се беше разболяла от грип, сега при нея в колата щеше да бъде помощничката й. Джим Милингтън, новият мениджър на кампанията й, както и Тери и ключовите членове на екипа й вече бяха в хотела, отбивайки атаките на журналистите, докато тя пристигне.

През трите изминали месеца Мат беше отказал всякакви телевизионни интервюта, но в деня на най-важната пресконференция в кариерата й изведнъж беше променил мнението си. Беше си чист шантаж.

— Може би трябва да поговориш с него — каза адвокатът й.

— Не!

— Нийли, аз не съм ти политически съветник, но сега цялата страна ще впери очи в кампанията ти. Този човек е като бомба със закъснител. Кой знае какво се върти в ума му... Няма да навреди, ако просто го преслушаш.

Ще навреди повече, отколкото си представяше.

— Вече съм решила.

— Аз ще се опитам да поговоря с него тогава.

Тя върна телефона в кафявата кожена папка, която носеше вместо чанта, после стегна отново ухото си със златната обеца клипс. За пресконференцията беше облякла костюм с кройка по тялото от мека вълна и в цвят между масло и уиски, завършващ със завързан на възел копринен шал. Небрежната къса прическа от едноседмичното й приключение беше оформена от дългогодишния й фризьор, така че сега изглеждаше едновременно изискана и модерна. Тя именно беше решила да запази късата си прическа, както и естествения цвят на косата си. Уж бяха незначителни промени, всъщност обаче бяха многозначителни. Бяха знак, че окончателно е овладяла контрола върху живота си, затова именно нямаше да позволи на Мат да я въвлече в среща, която щеше да й причини само нова мъка.

Отвори папката си и отново прочете бележките, нахвърляни, избистряни и преработвани от нея в течение на три месеца. Сякаш изведнъж бяха изгубили смисъла си! След като Мат беше решил да говори с нея, защо не беше прибегнал до оръжието, с което така или иначе разполагаше? Защо не беше заплашил, че ще спре процедурата по осиновяването, ако тя откаже да се срещне с него?

Защото нещо толкова *грозно* едва ли би могло да му дойде наум.

— Пристигнахме, госпожо Кейс.

Тя едва сега забеляза, че бяха вече пред хотела. Докато оставяше бележките си настрана и изчакваше агентът да ѝ отвори вратата, за да слезе, усети като че стомахът ѝ започна да потреперва.

Цяла тълпа фотографи я чакаха, наред с тях беше и Джим Милингтън, родения в Джорджия учител на политици, говорещ винаги директно, без заобикалки и с ясен южняшки акцент.

— Събрали сме асовете — прошепна ѝ, докато поемаше кожената ѝ папка. — Репортери от цялата страна. Готова ли си да хвърлиш бомбата?

— Готова както винаги.

Джим я съпроводи до балната зала, която беше пълна с такова количество репортери, каквото едва ли нечия друга кампания би могла да привлече. Никой не беше в състояние като журналистите за нула време да се справи с храна, сервирана безплатно, и масите изглеждаха като след безмилостна атака.

Тери се приближи до нея точно когато от микрофоните се раздаде песента на Ван Хейлън *Right Now*^[1]. Като че юмрук я сграбчи за сърцето. Това беше песента от кампанията на Денис и сега беше станала песен и на нейната кампания. Тя и Тери доста бяха обсъждали дали да я използват, и двамата бяха се оказали на едно мнение, че песента щеше да се възприеме едновременно като отдаване на почит към паметта на президента и като предаване на щафетата.

Тери я беше хванал за ръката.

— Бъди твърда, момичето ми.

— Като чувам тази песен...

— Разбирам. Господи, как щеше да се радва, ако можеше да те види сега.

Тя се усмихна към своя пълничък и така изтерзан приятел. Всъщност сега, за пръв път след смъртта на Денис, той изглеждаше

толкова добре.

Усещайки подкрепата на Тери и Джим, вървящи зад нея, тя се усмихна, махна на присъстващите и се запъти към подиума в предната част на залата. Баща ѝ вече беше там заедно с останалите ръководители на партията. Един от тях, популярен местен лидер, пристъпи към микрофона, за да я представи.

Репортерите любезно изръкопляскаха и хората от екипа за кампанията ѝ въздъхнаха с усмивка. Тя застана пред микрофона и се зае с благодарностите. И така се стигна до съществената част от речта ѝ.

— На повечето от вас вече е известна целта на тази пресконференция. Обикновено кандидат-политиците заявяват, че са мислили дълго и обстойно, преди да вземат решението си да се отдадат на политическа кариера. Това е нещо, за което мисля отдавна, но едва напоследък осъзнах до каква степен съм го желала.

В следващите няколко минути тя изложи накратко историята на щат Вирджиния и направи връзка с нуждата от качествено ново и силно управление през новия век. След което декларира намерението си да се състезава с Джак Холингс на първичните избори през юни.

— ... днес официално излизам под светлината на прожектора и отправям молба към прекрасните хора на щат Вирджиния да ми поверят честта да ги представявам в Сената на Съединените американски щати.

Светнаха светкавици на фотоапарати, а репортерите заговориха в микрофоните си на фона на оглушителните ръкопляскания. След като залата се успокои, тя започна да очертава главните теми, на които щеше да наблегне в кампанията си, после изправи глава в очакване на въпроси. До момента се беше държала според предписанията. Сега ѝ предстоеше да мисли със собствената си глава.

— Кали Бърнс, „Ричмънд таймс-диспач“. Госпожо Кейс, до каква степен решението ви да се кандидатираме има връзка с вашето изчезване?

Беше очаквала такъв въпрос. Репортерите знаеха, че читателите много повече се интересуваха от личния ѝ живот, отколкото от политическите ѝ възгледи.

— Излизането от Белия дом ми даде възможност да погледна живота си в перспектива...

Беше се подготвила предварително и отговорът не я затрудни.

— Хари Дженкинс, „Роаноук таймс“. Вие не скрихте разочарованието си от политическия живот. Защо тогава искате да се върнете отново към него?

— Като първа дама аз не притежавах реална власт за ефективни промени...

Въпросите следваха един след друг. Макар да го беше очаквала, при все това изпита разочарование, че малцина репортери се бяха заинтересували от естеството на кампанията ѝ.

Изведнъж един дълбок глас се извиси над останалите:

— Мат Джорик, „Чикаго стандарт“.

Тя се вдърви. Балната зала за миг притихна, като в същото време всички се опитваха да разберат къде е притежателят на този глас.

Мат пристъпи напред иззад една от квадратните колони в задната част на залата. Беше пъхнал едната си ръка в джоба на панталона си, над който леко се люшна незакопчано износено кафяво яке. Макар да беше далеч, той като че изпълни залата — с огромното си тяло, доминиращ глас и сурово изрязани черти.

В съзнанието ѝ се заредиха един след друг спомени. Усети как пръстите ѝ се вледениха, докато се опитваше да отпъди мислите си и да се концентрира отново върху пресконференцията. Чу се да говори и за нейна изненада гласът ѝ звучеше равно и спокойно.

— Здравей, Мат.

Залата оживя. Защракаха фотоапарати. Неговото присъствие само по себе си беше сензация.

Той кимна. Леко. *А сега на работа.*

— Казахте, че в кампанията си ще наблегнете на икономическата тема. Може ли да конкретизирате?

Тя някак успя да се усмихне на публиката си.

— Благодаря за възможността да изкажа съображенията си по една тема от първостепенна важност за хората на Вирджиния...

Макар под прицела на неговия поглед тя успя да се концентрира и да следва предварително набелязания ход на излагане на мислите си по темата, но едва беше свършила и последва нов негов въпрос. Когато приключи, последва въпрос от друг репортер, който я прехвърли към проблемите на Балканския полуостров.

Мат повече не взе думата, но продължаваше да стои на същото място с кръстосани ръце, с едното рамо, опряно на колоната, не свалящ очи от нея.

Дойде и моментът, когато Тери сложи край на пресконференцията и благодари на всички. Веднага двама души застанаха до нея, баща ѝ — от едната ѝ страна, а Джим Милингтън — от другата. Тери застана зад нея. Тя се огледа наоколо, но от Мат нямаше и следа.

До мястото на следващата ѝ изява я закара баща ѝ.

— Предполагам, че не трябва да се учудваме на присъствието на Джорик. Той ще направи кариера, пишейки за теб.

Тя потрепери.

Час и половина след пресконференцията трябваше да държи реч в приемната на банкетна зала. Едва беше започнала, когато съзря Мат, застанал в дъното, да я наблюдава. Не ѝ зададе повече въпроси, но тя нито за миг не се усъмни какви бяха истинските му намерения. Беше абсолютно сигурна, че докато не му определише среща, той нямаше да престане да я следва.

Когато в девет и половина приключи с последната си реч за вечерта, на вечерята в търговската камара, вече беше взела решение. Ако смяташе, че ще го остави да си играе с нея като котка с мишка, дълбоко се лъжеше.

Тя се изплъзна от церемонията по ръкуването с членовете на търговската камара на Фолс Чърч и се насочи към него, преди той да успее да ѝ се изплъзне. Фотографите, които продължаваха плътно да я следват, веднага се втурнаха, за да направят първите снимки на Мат и Нийли заедно.

Тя погледна Мат право в очите.

— Искам да те видя в къщата си утре сутринта в десет.

Той се усмихна.

— Да, мадам.

Не успя да спи добре през нощта, което съвсем не беше хубаво, като се имаше предвид запълненият със срещи следобед, който ѝ предстоеше. Веднага след като Тамара сложи Андре да полегне за утринната му дрямка, тя я изпрати с Бътън в града, натоварвайки я с

толкова много поръчки, че да може Бътън да се прибере вече след като Мат е напуснал къщата. После постоянно гледаше как стрелките на часовника неотклонно пълзят към десет часа.

Скуид наостри уши, когато откъм интеркома в бебешката стая се дочу звук. Андре обикновено спеше продължително преди обяд, но сега явно беше решил да се събуди по-рано. Икономката нямаше да пристигне преди обяд, така че Нийли се спусна да го вземе на ръце, следвана от кучето.

Бебето лежеше по гръб в креватчето си. Беше облечен със синя пижамка с апликация на Мечо Пух и кафявите му очички бяха пълни със сълзи, които моментално пресъхнаха, щом я видя. За миг Нийли забрави собствените си тревоги и се наведе над него — толкова беше сладък и игрив.

— Какво има, малкото ми момченце? Лош сън ли сънува?

Тя плъзна ръце под топлото му телце, повдигна го и го притисна към гърдите си. Той беше красиво бебе с шоколадова кожа и като че ли постоянно въпросително изражение на лицето — сякаш още не беше решил какво точно да прави на този свят.

Интеркомът откъм външната врата избръмча два пъти, известявайки я, че в скоро време компанията им ще се увеличи, и Нийли изрече на глас любимата думичка на Бътън Джорик:

— Гати!

Тя премести бебето в едната си ръка и се отправи към предната част на къщата.

— Добре, приятелче, сега напред ти, аз и кучето.

Звънецът иззвъня. Тя преброи до десет, после посегна към бравата.

[1] В превод: Точно сега. — Б.пр. ↑

23.

Мат се взря в жената, застанала в рамката на вратата, и усети как започва да се топи отвътре. Вчера беше успял да остане хладнокръвен, когато навсякъде около тях имаше камери и фотоапарат, но сега нямаше, и тя беше само на една крачка от него.

Уви! Жената пред него не беше онази Нийли от Айова. Тази Нийли беше елегантна. Аристократична. Представителка на чистата раса на БАСП^[1] от върха на патрицианската ѝ глава до токовете на дамските ѝ обувки марка Коул Хаан. Беше с перлен гердан, вероятно наследство още от „Мейфлауър“, сEMPЪЛ пуловер, който би могъл да бъде единствено от кашмир, и сиви трикотажни панталони с перфектна кройка. Единствено кучето улична порода, което беше излязло на входната веранда и беше скочило зарадвано срещу него, и сладкото бебе с шоколадова кожа в ръцете ѝ бяха извън стила ѝ.

Господи, колко хубаво беше, че я вижда отново. До болка му се прииска да я привлече към себе си и да я отнесе в спалнята, където да я освободи от всички онези вещи, издаващи богатството и положението ѝ, но знаеше, че нещата можеха и да не се развият толкова лесно, колкото му се искаше — с нея или с някой агент на Тайните служби, наблюдаващ я откъм алеята за паркиране.

Сърцето му трепна и той не можеше да се сети за нещо друго, освен да ѝ каже *обичам те*, но тъй като това щеше да прозвучи доста прибързано, вместо това реши да приветства кучето:

— Здравсти, Скуид.

Бебето примигна като реакция на гласа му, после лекичко му се усмихна.

Кралицата на Америка отстъпи назад и го пропусна да влезе. Стомахът му се сви. Гледаше го така, сякаш ѝ напомняше смътно за някого, когото някога беше зърнала за миг.

Той я последва по коридора — имаше чувството, че все едно се намира в института Смитсоуиън^[2], и после в официалния хол^[3], обзаведен предимно с мебели от черешово дърво, кресла със

странични облегалки за главата и маслени платна от стари майстори. Той беше израснал в къща с разнородни мебели, с пластмасови маси и дървени кръстове и изсъхнали палмови клонки, затъкнати зад тях.

Тя махна с ръка към канапенце с вретеновидни крачета и облегалка във формата на полусфера. Той внимателно паркира огромното си тяло на посоченото му място, очаквайки всеки момент то да се срути под теглото му.

Тя го загледа с увереността на жена, която най-накрая беше проумяла себе си.

— Бих ти предложила нещо за пиене, но наскоро привършихме безалкохолната бира.

Точно сега би му дошъл добре един скоч, дори направо от бутилката. Забеляза, че беше стиснала така здраво бебето в прегръдката си, че то започна да проявява недоволство и да се върти.

— Ново попълнение?

— Андре е дете на Тамара, жената, която се грижи за Бътън.

— Мислех, че ти се грижиш за Бътън!

Сам се удиви на обвинителната нотка в гласа си.

Тя го гледаше сурово и изобщо не си направи труда да му отговори.

— Извинявай.

Дланите му бяха започнали да се изпотяват.

Тя избра да седне на едно от креслата с облегалки за главата до камината, около която вероятно се бяха събирали бащите основатели на Съединените щати да бистрят конституцията.

Бебето продължаваше да се отпива да се измъкне от здравата хватка. Той изчака Нийли да охлаби прегръдката си и да го подхване така, че да му е по-удобно, но тя така и не го направи. Като че беше забравила изобщо, че го държи. Надяваше се това да означава, че всъщност е нервна.

По вида ѝ обаче изобщо не можеше да се разбере дали е нервна.

Канапенцето злокобно проскърца, когато той се облегна назад и протегна дългите си крака. Ако не кажеше скоро нещо, щеше да изглежда като пълен идиот.

— Как са те? Момичетата?

— Знаеш как са. Редовно получаваш писмени доклади.

Бебето направо се гърчеше. Той се зачуди къде ли се беше скрила Бътън. Какво ли не би дал да види малкото момиченце отново — да смени миризливия ѝ памперс и да бъде възнаграден с една от онези нейни усмивки, които не означаваха нищо друго, освен *теб обичам най-много*.

— Писменият доклад не е същото като да ги видя със собствените си очи. Липсват ми.

— Сигурна съм, че е така, но това не означава, че можеш да влизаш и излизаш, когато си поискаш, от живота им. Между нас освен това съществува договорка.

Разговорът не потръгна в посоката, в която се надяваше да се развие. Бебето изписка.

— Разбирам, но...

Макар все така да беше слаба, онзи измършавял вид, който имаше, когато се бяха срещнали за пръв път, вече го нямаше. Почувства се облекчен... и разочарован. Прииска му се да беше се топила от мъка по него.

Как не — Нийли Кейс да се топи от мъка по някакъв мъж!

Оставаше му да предприеме само едно и осъзнаването на това моментално качи нивото на тестостерона му. Пое си дълбоко дъх и изрече:

— Ти също много ми липсваш.

Тя не изглеждаше да е впечатлена.

Той реши да каже отново същото, но този път в едно изречение:

— Много ми липсвахте ти и момичетата.

Бебето отново изписка. То отчаяно се опитваше да се освободи от прегръдката ѝ, но тя го държеше здраво. Мат не можеше повече да понася мъченията му и скочи.

— Дай ми това дете, преди да си го задушила!

— Какво...

Той издърпа малкото момченце и го закрепил на едната си ръка. Детето веднага се умири. Миришеше хубаво. *На момче*.

Тя присви очи, после затропа с пръсти по облегалката на креслото си.

— Какво стана с резултатите от ДНК тестовете? Адвокатът ми няколко пъти поиска копия от тях, но така и не получи отговор.

Ами сега? Хвана го. Беше скъсал плика, който беше получил от лабораторията в Дейвънпорт, без да го отвори.

— Аз също не получих отговор. Предполагам, че в лабораторията са ги изгубили.

— *Изгубили?*

— Случва се.

Тя вирна брадичка и го погледна изучаващо.

— Зная колко важни са тези резултати за теб. Може би тестовете могат да бъдат повторени.

— Ти луда ли си? Искаш Бътън отново да мине през всичко това? Предполагам, за теб е лесно да го кажеш, защото не знаеш какво стана. Само ако знаеше как я натиснаха!

Тя го изгледа така, сякаш си беше изгубил ума, с което се оказва така близо до истината, че той се принуди да ѝ обърне гръб и се запъти към камината.

— Защо си дошъл, Мат?

Главичката на детето го бодна по брадичката. Той се извърна към нея.

— Добре, ще ти кажа. Аз развалих всичко, нали? Признавам си го, а сега нека забравим и продължим оттам, където спряхме.

— *Да продължим?*

Ледена като тълпа презвитерианци в неотоплена църква.

— Защото това, което е важно сега... единствено важно е бъдещето. — Топло ли беше в тази стая, или само на него му беше топло? — Трябва да гледаме напред, а не в миналото.

Всичко в погледа, който тя му отправи, говореше за аристократично презрение. Той изведнъж се почувства като че се беше облякъл с червена копринена риза и нагъваше наденица. Беше време да поеме направо към целта.

— Искам да знам какви са твоите чувства към мен.

— За това ли искаше да ме видиш?

Мат кимна. Главичката на детето се отпусна върху рамото му. Точно сега какво не би дал да можеше да си поиграе с него, вместо да види изведнъж как щастливото му бъдеще изчезва, ако ледената кралица, окупираше тялото на Нийли, решише просто да го изхвърли.

— Е... Много съм ти признателна, че не ме предаде в статиите, които публикува.

— *Признателна?*

— И съм благодарна, че ми поверяваш попечителството над момичетата.

— *Благодарна?*

Мат се почувства като в някакъв среднощен кошмар! Отпусна се тежко на фамилното канапенце.

— Безкрайно.

Старият часовник неумолимо тиктакаше в ъгъла. Изглежда тишината, установила се помежду им и нарастваща с всяка изминала минута, не я притесняваше.

— Нещо друго? — попита той.

— Не, не мисля, че има нещо друго.

Това означаваше, че го беше отписала. Трябва да имаше някакви чувства, по дяволите, след като го беше допуснала до всички онези свои потайни, горещи и влажни места, които той беше превърнал и в свои.

Стисна зъби. И премести детето в другата си ръка.

— Помисли по-добре.

Тя изви вежда. Докосна перления гердан с възглавничките на пръстите си и каза:

— За нищо друго не се сещам.

Той скочи от креслото.

— А аз се сещам за нещо друго! Обичам те, по дяволите! И ако това не ти харесва, още по-зле за теб.

Бебето извести с писък, че крясъците на Мат не му се нравят. Очите на Нийли се разшириха от изненада.

— *Ти* ме обичаш?

Той очакваше устните ѝ да се разтеглят в усмивка, а изразът в очите ѝ да се смекчи. Вместо това го гледаше като че я бяха улучили още при първия групов мускетен залп от пехотинците при Лексингтън^[4]. Господин Опак човек — е, не вършеше ли всичко наопаки? Улови бебето през кръста и пристъпи напред.

— Извинявай. Не се получи както трябваше. Аз само... Не ти ли е топло тук? Може би парното ви не работи като трябва? Мога да го погледна.

Какво му ставаше? Години наред беше живял между жени. Бяха му ясни навиците им. Защо така се разкапваше по шевовете, когато му

беше най-необходимо да е абсолютно концентриран?

Една след друга десетки емоции смениха израза на лицето ѝ, но колкото и да се мъчеше, Мат не можа да ги улови и облече в подходящи думи. Тя се облегна назад, прехвърли крак върху крак и пръстите ѝ образуваха фигура, наподобяваща покрив на малка протестантска църква.

— И кога те осени това — очевидно не особено приятно за теб — прозрение?

— В неделя.

Ноздрите ѝ се издуха.

— Миналата неделя?

Това не беше въпрос, а обвинение.

— Да! Но не беше неприятно.

Письците на бебето ставаха все по-силни. Той започна да го люлее.

— Разбрал си го преди два дни?

— Това не означава, че не съм изпитвал това чувство през цялото време. — Дори и на него, в качеството им на защитна теза, думите му изглеждаха неубедителни. Гласът му стана дрезгав. — Обичам те от доста време.

— Ах... разбирам.

Тя се изправи и се приближи до него, не за да се хвърли в прегръдките му, както се беше надявал, а за да вземе детето.

Приличащото на половинметров Бенедикт Арнолд^[5] бебе с щастлив вид се отпусна в ръцете ѝ.

— Не изглеждаш много радостен от това откритие — каза тя.

Бебето склочи юмрук около перлите, донесени в Америка с „Мейфлауър“, и ги налапа.

— Радостен съм! Щастлив!

Отново онова аристократично повдигане само на едната вежда.

По дяволите! Вадеше си хляба с думи. Защо сега занаятът му го предаваше? Не му беше в нрава това, което реши да направи в следващите минути, но сметна, че е време вече да се остави единствено и само на милостта на съда.

— Обичам те, Нийли. Съжалявам, че ми отне толкова време да го осъзная, но от това истината не става по-малка. Това, което се случи

между нас, беше твърде хубаво, за да се отказваме от него само защото аз се провалих на финала.

Тя не изглеждаше да е впечатлена.

— И представата ти да ми покажеш нежните си чувства е да се покажеш по Си Ен Ен и да разкажеш за мен на целия свят, така ли?

— Само блъфирах. Ти не отговаряше на телефонните ми обаждания, нали така? Трябваше да привлече вниманието ти по някакъв начин.

— Грешката е моя. И какво предлагаш да сторим във връзка с новооткритите ти чувства?

— Предлагам да се омъжиш за мен — какво ще кажеш за това?

— Ах...

Бебето с щастлив израз на лицето смучеше перлите ѝ. Мат също би искал и той да вземе в устните си нещо нейно — долната ѝ устна, крайчеца на ухото ѝ... гърдите ѝ. Едва не изстена. Сега не беше време да мисли за гърди или други части на тялото ѝ.

— Какво?

— Какво *какво*?

— Ще се омъжиш ли за мен?

Тя го изгледа студено, което го накара да си помисли, че трябва да подкрепи предложението си с аргументи. Нещо логично, не емоционално.

— Съзнавам, че може би възприемаш подобен брак като неравностоен, след като аз не съм от аристократично потекло като теб. Но може би е време да се освежи кръвта на Личфийлд. С малко източноевропейска селска кръв.

— След което ни остава единствено да се преборим и за трите корони^[6]?

Той присви очи. Какво ставаше тук?

Нийли видя как Мат изправи глава и я загледа изучаващо — така, сякаш беше някакъв особен микроскопичен екземпляр. Толкова силно я беше заболяло, че едва успяваше да се държи на краката си. Той сериозно ли си беше помислил, че тя ще повярва на подобна суха и безвкусна декларация — сякаш му се свидеха думите, и ще приеме жалостивия му аргумент да ѝ поиска ръката?

В този момент осъзна каква грешка беше допуснала, като така рязко го беше отстранила от живота на момичетата. Макар да не се

оказа способен да го изрази добре, тя трябваше да знае, да помни колко много ги обичаше той. Но нито за миг не беше допускала, че би си позволил да стигне толкова далеч, за да си ги върне. Изобщо не си беше представяла, че в отчаянието си ще стигне дотам да ѝ предлага брак.

Изглежда обаче не му беше дошло наум, че спокойно можеше да ги отведе със себе си. Беше законният им попечител и процедурата с осиновяването им от нея още не беше приключила. Можеше просто да каже, че си е променил решението. Чувството му за чест обаче не би му позволило да постъпи по този начин.

Коленете ѝ се разтрепериха. Дали чувството му за чест би му позволило да предложи брак на жена, която *не* обича, само за да си върне децата?

Главата ѝ започна да бучи. Ами ако казваше истината? Ако наистина я обичаше? Би ли могло поведението му да е пример за очаквано объркване заради неочакваната дълбочина на чувствата му? Или единствено към момичетата чувствата му бяха толкова дълбоки, че да пожелае да се ожени за жена, която *харесва*, но *не обича*, само за да ги задържи близо до себе си?

В едно беше сигурна... независимо че през изминалите месеци беше прегръщала глупавата му фланелка и беше плакала на онази песен на Уитни Хюстън, тя вече не беше онази жена в емоционална нужда, която се беше омъжила за Денис Кейс. През изминалата година тя беше научила, че заслужава по-добра участ и нищо вече не беше в състояние да я накара да се измъчва от любов. Ако Мат Джорик изгаряше от чувства към нея, трябваше да намери по-добър начин да я накара и тя да почувства пламъка на любовта му.

— Нийли, разбирам, че се получи доста зле...

— *Зле* не съдържа дори намек за случилото се. — Тя погледна часовника си, изправи се и се насочи към коридора. — Извинявай, но нямам повече време.

Мат нямаше друг изход, освен да я последва.

— Какво ще кажеш да те придружавам днес? Една статия от вътрешен човек за кухнята на щаба ти няма да навреди.

Не ѝ бяха нужни повече подобни статии — и двамата го знаеха. Тя отвори вратата и излезе навън, принуждавайки го по този начин да я последва.

— Опасявам се, че не е възможно.

— Дай ми телефонния си номер. Трябва отново да поговорим.

— Сигурна съм, че ако се потрудиш, ще откриеш начин да го научиш.

Вмъкна се бързо обратно в антрето, преди той да успее да я спре, и затвори вратата. Вътре притисна силно бебето към гърдите си, опитвайки се да реши дали повече ѝ се плаче, или ѝ се крещи.

Мат съзнаваше, че отново беше провалил всичко. Беше прекарал твърде много години да гради бариера между себе си и сестрите си с едничката цел да си осигури спокойствие и уединение, и сега, когато най-много беше имал нужда да издърпа тази бариера настрани, не беше успял да го стори. Седна на волана, но не запали — просто седеше и гледаше, без да вижда, през предното стъкло. Ако само беше проявил достатъчно смелост да я вземе в прегръдките си, още щом я видя, и да ѝ каже всичко, което му е на сърцето. Вместо това беше фъфлил като идиот.

И сега беше с празни ръце. Не разполагаше с нищо. Нито дата, на която да я види отново. Нито телефонен номер. Нищо.

Толкова беше ядосан на себе си, че за малко да пропусне просветването на ивица жълто иззад гаража, когато потегли с колата. Вгледа се по-внимателно и осъзна, че вижда всъщност ивица от задницата на жълтото унибаго.

Не можеше да повярва на очите си. Малко преди да напусне Айова беше продал Мабел и беше изпрати чека на адвоката на Нийли за момичетата. Защо ѝ е трябвало да тръгне по обратния път, за да си върне унибагото? Усети в него да се разгаря искрица надежда. Не беше кой знае какво, но беше единственото, което имаше.

Изрови името на училището на Луси от паметта си и се обади по телефона, за да разбере къде точно се намира. След като пристигна там, се легитимира като неин законен попечител пред директорката и беше въведен в празен кабинет. Точно преди окончателно да му се е стегнало сърцето, вратата се отвори и в рамката ѝ застана Луси.

Лицето му беше моментално превзето от усмивка. За миг усети нещо като носталгия по оня грим като на проститутка и боядисаната в лилаво коса. Изглеждаше прекрасно — като пречистена — блестяща и

красива. Дали Нийли се беше постарала да позаглади остриите ѝ ръбове, или Луси просто вече не се нуждаеше от маскарад?

Прииска му се до болка да я прегърне, но разнородните емоции, които видя да се изписват по лицето ѝ, го възпряха. Той я беше наранил, като я беше оставил да си тръгне, и тя нямаше да му го прости така лесно.

— Какво искаш?

Той се поколеба, после реши, че не би могъл да си позволи повече грешки.

— Искам си моето семейство обратно.

— *Твоето* семейство? — Тя не беше изгубила предишните си рефлексии и сега го изглежда подозрително. — Какво искаш да кажеш?

— Теб, Бътън и Нийли.

Тя го изглежда с познатия намусен поглед.

— Ние *не сме* твоето семейство.

— И кой го казва? — Той я приближи с една крачка, но тя се отдръпна. — Все още си ми ядосана, нали?

Тя сви рамене, после, вярна на смелата си натура, го погледна право в очите.

— Защо си тук?

Той се замисли. До каква степен можеше да ѝ признае истината и да остане честен към Нийли?

По дяволите честността!

— Тук съм, защото разбрах, че не бих могъл да понеса повече да не сте заедно с мен.

Тя се наведе и опря ръце на бюрото, позата ѝ издаваше неудобство и несигурност.

— И?

— И се върнах.

— Голям праз!

Болката, която тя така старателно се опитваше да прикрие, разкъса сърцето му.

— Грешката е единствено моя. И сега се чувствам не само самотен, но и виновен, че ми беше необходимо толкова време, за да осъзная какво е важно за мен.

Тя огледа палеца си, приближи го до устата си, след това изведнъж осъзна какво се кани да прави и се отказа.

— Е, предполагам, че Бътън ти липсва много.

Несигурността ѝ все така ясно прозираше и това му причини болка.

— Как е малкото пълзящо мишле сега?

— Много добре. Може да казва много повече думи. Казва на Скуид Скид. — Тя му хвърли поглед, пълен с укор. — Но вече не казва Та. Нито веднъж.

— Много ми липсва. — За миг замълча. — Но ти ми липсваш много повече.

— Така ли?

Той кимна.

— Аз обичам Бътън, но тя е още бебе. Знаеш как е. Нито бихме могли да разговаряме за нещо интересно, нито да играем баскетбол например. Не се прави на чак толкова изненадана. Ти и аз още от самото начало се разбирахме много добре. — Отново замълча за миг. — Чувала ли си за понятието *сродна душа*?

Тя бавно кимна.

— Мисля, че двамата сигурно сме сродни души.

— Така ли мислиш?

— А ти не мислиш ли така?

— Да, но не мислех, че ти...

— Ти си толкова глупаче. — Той ѝ се усмихна. — Кога ще разбереш най-после, че си едно страхотно дете?

Тя се загледа в него, после лицето ѝ се сгърчи в гримаса.

— Не вярвах, че ще искаш да ни видиш отново.

Вече не го беше грижа дали тя иска да я прегърне или не. Привлече я към себе си и здраво я прегърна.

— Аз съм още по-голям глупак от теб. Липсваше ми, Лус! Много ми липсваше...

Едната ѝ ръка бавно се плъзна около кръста му. Той я погали по гърба и затвори очи. Как изобщо беше могъл да напусне трите си любими женски същества?

— Обичам те, Луси! — Би трябвало да му е трудно да ѝ го каже, но съвсем не се оказа така. Дори се оказа лесно да ѝ го каже и за втори път: — Много те обичам.

Тя скри лице в ризата му. Макар че думите ѝ се чуваха приглушено, той нямаше проблем да ги разбере:

— Иазмноготеобичам.

Останаха прегърнати така за момент и никой не искаше да пусне другия. Когато най-накрая се пуснаха, тя имаше уязвим и изплашен вид.

— Няма да се опитваш да ни разделиш с нея?

— Как може да си помислиш подобно нещо! Благодаря за доверието все пак.

Раменете ѝ се отпуснаха облекчено.

— Искан да съм сигурна.

— Внимавай, не ми вярвай толкова лесно. Всъщност дойдох при теб, защото само ти можеш да ми помогнеш.

Тя веднага зае отбранителна поза.

— Какво искаш?

Гледаше го така втренчено, че му се наложи да отмести поглед от нея.

— Видях се с Нийли тази сутрин, но бях много нервен и провалих всичко.

— За милионен път.

— Няма нужда да ми го напомняш. Сега тя ми е ядосана повече, отколкото преди. Рано или късно ще ѝ се наложи отново да си поговори с мен, но аз не мога да чакам толкова дълго. Затова ми е нужна помощта ти.

Той ѝ разясни точно какво искаше да направи и когато свърши, устните ѝ се разтеглиха в хитра усмивка. Той се поздрави за добрата си тактика. Нямаше нищо, което една жена с добро сърце да желаше повече, отколкото да се бърка в делата на другите и да урежда живота им, а тази негова дъщеря на сърцето беше категорично жена с добро сърце.

Напрежението на Нийли малко поспадна, докато седеше на пода, прегърнала Бътън и заслушана в бърбивия разказ на Луси как е минал денят ѝ в училище. Ароматът на печено пиле и чесън, разнасящ се от кухнята, ѝ припомниха, че не беше закувала.

За нея денят беше минал ужасно. Вместо да се концентрира върху естеството на срещите си, тя непрекъснато беше мислила за Мат, задавайки си въпроса каква всъщност беше истинската му цел.

Икономката ѝ влезе в семейната всекидневна.

— Който не си е измил ръцете, може да отива да ги мие. След пет минути вечерята ще е на масата.

— Благодаря, Тина.

На входната врата се позвъни и Луси скочи.

— Аз ще отворя! Предварително съм предупредила Клиф.

Клиф беше дежурен на монитора за външната порта и това обясняваше защо не ги беше уведомил по интеркома.

Луси хукна по коридора.

— Поканих един приятел за вечеря. Тина ми разреши.

Нийли я сподори с поглед, изпълнен с любопитство. Луси не за пръв път канеше приятел или приятелка, но винаги досега беше питала Нийли. Все пак Нийли беше благодарна, че момичето има приятели, и затова не понечи да ѝ направи забележка.

Маншетчето на светлолилавите дънки на Бътън се беше обърнало и тя ѝ го оправи.

— Хайде, палавнице, да приберем играчките, преди да отидем да ядем.

— Здравей, скъпа.

Нийли като че замръзна, чувайки плътния глас на Мат откъм входната врата.

Очите на Бътън се разшириха и тя пусна пластмасовата костенурка от ръцете си.

— *Ta!*

И с бързина, колкото ѝ позволяваха пълничките ѝ крачета, се запъти по посока на познатия глас.

В коридора Мат беше взел в прегръдките си Луси за втори път през този ден, когато чу вика на Бътън, последван от трополенето на мъничките ѝ гуменки. Той погледна по посока на шума точно когато неговата половинметрова кралица на красотата се показа иззад ъгъла.

— *Taaa!*

При нейния радостен вик той се спусна към нея, вдигна я на ръце и покри с целувки румените ѝ бузки. Беше пораснала, отбеляза мислено той. Косичката ѝ беше станала по-дълга и вече не приличаше на пух на глухарче. Някой беше завързал панделка около една от буклите ѝ и косата ѝ се беше разтворила като водна струя на фонтан. Беше с лилави гуменки, ярколилави дънки и яркочервена фланелка с

надпис HOT STUFF7^[7]. Фактът, че не го беше забравила, предизвика сълзи в очите му — нещо, което му се случваше за трети път през този ден. Тя подскачаше в ръцете му от радост и дори го ритна в корема с крачета, но това изобщо не го притесни. Той вдъхваше с пълна сила уханието на бебешки шампоан, портокалов сок и Нийли.

— Та!

Бъгън изви назад глава, издаде устнички напред и го загледа с познатия му упорит израз на лицето. Този номер беше нов за него, но той не се поколеба да я целуне право по розовата уста.

— Здравсти, умно детенце!

— Умно! Умно!

— Точно така, детенце.

Прегърнал с едната си ръка бебето, а с другата — Луси, той се почувства вече две трети у дома.

Последната трета се появи в другия край на коридора и обвинението в погледа ѝ му показва, че далеч не си е у дома.

— Какво правиш тук?

— Аз го поканих — взе думата вместо него Луси. — Реших, че няма да имаш нищо против.

Нийли отново се обърна към него:

— Кога я видя?

Луси отново не му даде шанс:

— Дойде да ме види в училище днес.

Прословутият автоконтрол на Нийли не успя съвсем да прикрие искреното ѝ желание да го разкъса на парчета, защото се беше доближил до Луси, без да поиска разрешението ѝ, но тя нямаше да се кара с него пред момичетата.

Виждайки колко резервирано се държи с него, Мат си даде сметка по каква опасно ронлива почва стъпва. Макар да беше готов да се бори до последния си дъх, за да убеди Нийли, че я обича, щеше да предпочете да изживее живота си сам, но не и да нарани момичетата.

— Казах на директорката кой съм. И тя ми позволи да поговоря за няколко минути с Луси.

— Разбирам. — Думата се процеди от устата ѝ като вода от ледена шушулка.

— В колата си имам подаръци за всички — веднага смени темата той, — но от Тайните служби искаха да ги проверят, преди да ви ги

дам. — Той погледна Нийли. — Не знам какъв цвят рози обичаш, така че ти донесох рози в най-различни цветове.

Букет от шейсет рози в нюанси от алено до кремаво. Беше си наумил да го използва като предпазен щит, като се изправи пред нея, но Тайните служби бяха провалили плана му.

Устните ѝ едва се раздвижиха:

— Колко умно...

Жена с червеникавокафява коса малко над четиридесетте надникна иззад ъгъла.

— Вечерята е сервирана — обяви тя и изгледа с любопитство Мат.

— Това е приятелят, когото ти казах, че съм поканила на вечеря — обясни ѝ Луси.

Жената се усмихна:

— По всичко изглежда, че учениците от гимназиалните класове растат не с дни, а с часове.

Мат ѝ се усмихна в отговор.

— Надявам се да не съм ви притеснил много.

Тя се изчерви.

— Не... не, разбира се, че не. Хайде заповядайте всички, преди пилето да е изстинало.

Луси го улови за ръка и двамата преминаха покрай Нийли на път за кухнята.

— Да видим какво ще кажеш, като опиташ пилето на Тина. Готви го с прекалено много чесън.

— Аз обичам чесън.

— И аз... А ял ли си някога халапеньос^[8]?

— Истински халапеньос?!

— Аха, истински. Ти какво, да не вземеш сега да съжаляваш, че си дошъл.

Нийли слушаше разговора им, докато го сподиряше с поглед как излиза от всекидневната, уловил във всяка ръка по една от дъщерите си. И двете го гледаха сякаш им беше свалил луната и звездите. Усети, че трепери, и си пое дълбоко дъх, преди да се отпрати към кухнята.

Когато влезе, видя, че той тъкмо наместваше Бътън на столчето ѝ. Изглеждаше, сякаш си беше у дома в удобната кухня с шкафчетата от черешово дърво, лъскава мебел и колекцията от яркооранжеви тикви

върху плота. Кръглата маса беше разположена до стената с лице към градината, намираща се от тази страна на къщата. Върху нея бяха наредени керамични чинии, високи зелени чаши на столчета и специалния комплект на Бътън с рисунки на „Алиса в страната на чудесата“.

— Седни тук, Мат! — Луси посочи стола, на който тя обикновено сядаше, намиращ се от дясната страна на Нийли. Обикновено и Андре, и Тамара се хранят с нас, но днес Андре получи колики и не е много добре, а Тамара трябва да учи за изпита по математика.

— Купил съм хокеен стик за Андре — каза Мат. — И кънки.

Нийли го зяпна. Купил беше хокейна екипировка за едно шестмесечно бебе?

— Страхотно. — Луси седна срещу Бътън, но на достатъчно разстояние, че да не бъде наплюта или засипана с храна. — Тъй като Бътън продължава да прави боклук около себе си, ние не ядем в трапезарията. Само ако имаме важни гости. — Тя сбърчи лице в гримаса. — Като знаеш кой...

— Не, не знам.

Тя изви очи нагоре.

— Дяааадо Лиичфийлд. Той ме нарича Лусил. Гадно, нали? А на Бътън казва Биатрис, макар да знае, че тя мрази това име. Веднъж дори го замери. Направо беше изпаднала в истерия, нали, мамо?

Нийли видя как лицето на Мат смени изражението си, когато чу Луси да я нарича *мамо*, но не успя да разбере какви точно чувства го бяха завладели.

— Беше едно от най-добрите й изпълнения — успя да изрече като коментар.

Мат се облегна назад на стола си и я погледна. Дали си беше дал сметка до каква степен приличаха на нормално семейство?

— Как минаха срещите ти днес? Успя ли да склониш големите играчи за някаква промяна по отношение на корпоративната им политика?

— Минимална. — Не би могла да води с него непринуден разговор, така че се обърна към Бътън: — Картофките харесват ли ти?

Бебето извади омазаното си с храна юмруче от устата и го насочи към сестра си.

— Уус!

Луси се изкикоти.

— Това съм аз. Уус. Започна да ми вика така преди две седмици.

— Ма!

Нийли се усмихна и ѝ каза:

— Съвсем на място, нали, сладкишче?

— Та!

Мат погледна към Нийли вместо към бебето, казвайки:

— И това е съвсем на място.

Нийли нямаше да му позволи да постъпва по този начин. Не можеше просто така да нахлува подмолно в живота им, защото беше решил, че момичетата му липсват. Може и в крайна сметка да му разреши да ги вижда, но това не означаваше, че трябваше да приеме и тези псевдочувства, които той искаше да минат за нещо много повече.

Тя махна салфетката от коленете си, остави я до чинията си и се изправи.

— Нещо не се чувствам добре. Ако ми позволите... Тина, ще качиш ли Бътън горе, когато приключи с яденето?

— Разбира се.

Той се изправи.

— Нийли...

— Сбогом, Мат. Сигурна съм, че Луси ще се погрижи за доброто ти настроение.

И тя им обърна гръб и излезе от кухнята.

[1] БАСП (англ. WASP — White Anglo-Saxon Protestant) — бяла кожа, англосаксонски произход, протестантска религия, т.е. потомък на преселници от Северна Европа, които са оказали и оказват най-силно влияние върху всички сфери от живота в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Институт, основан от английския учен Джеймс Смитсон, с цел да развие и разпространи знанието сред хората. — Б.пр. ↑

[3] Типичният американски дом включва зона за гости и зона за домакините, т.е. както има официален хол и трапезария, така и отделно същите помещения за семейството, което го обитава. — Б.пр. ↑

[4] Град в Масачузетс, наричан родното място на американската свобода. За пръв път там, на 19 април 1775 г., местни жители стрелят

срещу британски войници. — Б.пр. ↑

[5] Бенедикт Арнолд (1741–1801) — американски офицер, преминавал няколко пъти на служба ту в американската, ту в британската армия, носител на високи офицерски звания в армията на САЩ, Канада и Англия. — Б.пр. ↑

[6] Кралят на Англия има три корони. — Б.пр. ↑

[7] В превод: нещо първокласно. — Б.пр. ↑

[8] Ястие от корените на растението ялана, което по принцип има силно очистително действие. — Б.пр. ↑

24.

Нийли се залови за работа в спалнята си, въоръжена с бележник-органайзера и лаптопа си, като направи дълга пауза, единствено за да почете на Бътън в леглото приказки преди сън, когато Тина я качи горе. Докато се връщаше в стаята си, чу Мат долу да разговаря с Луси. Заради явното му старание да говори тихо ѝ се прииска да може да ги чуе. Но вместо да направи опит, тя предпочете да се прибере в стаята си, да си пусне Шопен и да увеличи силата на звука.

Луси се качи горе час по-късно. Очите ѝ блестяха от вълнение, но вероятно се беше досетила, че на Нийли едва ли ще ѝ е приятно да слуша излияния колко щастлива е била заради присъствието на Мат, затова само я прегърна, пожела ѝ лека нощ и изчезна.

Сега, когато Мат си беше заминал, Нийли се почувства още по-потисната. Облече си любимата трикотажна пижама в бебешко синьо с пухкави бели облачета и аромат на омекотител. Опита да поработи, но любовната ѝ мъка се оказа по-силна. Вече беше станало почти единайсет часа, а тя не беше яла от сутринта. Отмести лаптопа си настрана и тихо запристъпва с боси крака по стълбите надолу.

Тина беше изгасила светлината над печката, преди да излезе, Тамара и Андре също си бяха легнали. Нийли отиде в кухненския килер и се наведе, за да си вземе кутия с мюсли от открития рафт. В този момент почувства как една ръка затулва устата ѝ.

Очите ѝ се разшириха от ужас. Сърцето ѝ заби учестено.

Мускулеста ръка я прихвана през кръста и я привлече към една много позната гръд.

— Представи си, че съм обществен враг — прошепна ѝ той — и току-що съм те отвлякъл.

Едва когато усети, че Мат я повлече към задната врата, Нийли разбра, че той изобщо не се шегува.

Изобщо не реагира, когато тя го срита по кокалчетата на прасеца. Защо не си беше обула обувки с високи токчета, преди да слезе долу?

Той някак успя да отвори задната врата, без нито за миг да я пуска. Усещаше топлия му дъх върху бузата си.

— Единственият начин да говоря с теб е да те измъкна от тази къща и точно това правя в момента. Може да крещиш, разбира се, но знай, че приятелите ти от Тайните служби веднага ще дотърчат, а те първо стрелят и после питат. Затова реши, много ли искаш да ме видиш мъртъв?

Нямаше представа колко много!

Понечи да го ухапе по ръката, но не можа да се накара да впие зъби в нея.

— Много добре, скъпа моя. Можеш да се бориш с мен, колкото си искаш. Но, моля те, не вдигай шум, защото ония приятели те пазят на сериозно.

Единият ѝ крак заора в нападалите листа, докато той наполовина я носеше, наполовина влачеше през верандата, после през тревата, без нито за миг да отпусна ръката, с която затулваше устата ѝ. Беше силен като вол, а тя в същото време беше извън себе си от чувство на безсилие. Сигурно би могла да произведе някакъв шум и така, но дори не се опита да го стори. Макар много да ѝ се искаше той да умре точно от насилствена смърт с много кръв наоколо, сама щеше да свърши цялата работа. Дори я беше страх да го ритне, за да не би да го принуди по този начин неволно да извика. О, как беше възможно да се случи подобно нещо! Що за побеснял, презрян и покварен беше той!

Тя започна да се гърчи в ръцете му, борейки се с всички сили, но без да издава нито звук. След което изведнъж видя познатите жълти очертания. Мабел! Водеше я в Мабел! Това беше добър знак. Дори чудесен! Не би могъл да влезе вътре, защото самата тя беше заключила караваната и отнесла ключовете...

Той отключи вратата.

Луси! Това чудовищно създание, тази сватовница! Тя знаеше къде Нийли държи ключовете за караваната и му ги беше дала.

Той я издърпа нагоре по стълбата сред мириса на мухъл и спарен въздух, после я повлече към задната част, отвори вратата на банята и я бутна вътре.

Тя отвори уста, за да го засипе с проклетия:

— Аз имам намерение да...

— После — заяви ѝ той и ѝ затвори вратата в лицето.

Тя се хвърли към бравата, но той явно беше подпъхнал нещо от другата ѝ страна, защото не успя да я задвижи. След малко чу припалването на двигателя.

Нийли едва не се разсмя. Изобщо не беше толкова хитър, за каквото се смяташе. Да не си мислеше, че може просто ей така ще премине през оборудваната с електроника порта? По всяка вероятност дори и не подозираше, че само специално обучен човек като гардовете, които я охраняваха, би могъл да я отвори без помощта на дистанционно управление...

Тя се отпусна и подпря на вратата на душкабината. Разбира се, че се беше сдобил с едно от дистанционните управления. Предателката тийнейджърка играеше в негова полза, защото винаги беше искала да има *истинско* семейство. За Луси би било детска игра да го открадне от гарда, който я караше на училище.

Почувства се длъжна да удари по страничната стена, макар предварително да знаеше, че опитът ѝ е обречен на неуспех в момента, когато усети, че унибагото потегля. Към камерата, наблюдаваща портата, имаше включен и микрофон, но едва ли някой би чул ударите ѝ сред грохота на двигателя на Мабел. Въпреки това тя продължаваше да удря, за да знае Мат, че няма да му се даде без бой.

Караваната спря за миг и тя си представи как Мат се взира в окото на камерата с невинен израз на лицето. И изведнъж прозря точно какво може да им е казала Луси. *Мама разреши на Мат да вземе унибагото за няколко дни.*

Заудря по-силно по стената, но щом си даде сметка, че вече излизат навън, се отказа. Отпусна се тежко върху тоалетната чиния. Краката ѝ бяха ледени, а маншетите на пижамата — мокри. Защо не се беше влюбила в някой обикновен човек? Някой добър човек от средите на Айви лийг, който ухажваше жените, канейки ги на романтични вечери на лунна светлина, вместо да ги отвлича на лунна светлина. Някой добър човек от средите на Айви лийг, който би я обичал заради самата нея, а не заради обкръжението ѝ. Реши да се концентрира върху гнева си, за да е готова да го посрещне както подобава, когато отвори вратата.

Мидълбърг беше живописен район с множество конни ферми, принадлежащи на известни личности, и огромни имения. Мат нямаше да има проблем да си избере уединено място където и да било, за да

кръстоса оръжие с нея, и тя изобщо не беше изненадана, когато усети, че той напуска асфалтираното шосе и завива по черен път. Който постепенно ставаше все по-неравен. Улови се за ръба на мивката, когато Мабел започна силно да се клатушка, докато най-накрая не реши да спре.

Тя присви устни в строга гримаса, изопна рамене и зачака вратата да се отвори. Не се наложи да чака дълго.

Тя скочи.

— Ако смяташ...

Той обгърна раменете ѝ и залепи страстна целувка на устните ѝ, а после я дръпна извън банята.

— Преди да продължиш, искам да ти кажа, че съжалявам за много неща, но не и за тази своя постъпка. Как бих могъл обаче да говоря с теб, като знам, че с едно щракване на пръстите би могла да извикаш придворните си пазачи, за да ме изхвърлят?

— Би могъл...

Мат я тласна леко и тя седна на кушетката, после коленичи пред нея.

— Би ми се искало обстановката да е по-романтична, но така или иначе започнахме в Мабел, затова, предполагам, е най-добре да си изясним нещата пак тук. — Улови ледените ѝ крака в шепи. — Имам да ти казвам много неща и искам да ме чуеш. Съгласна ли си?

Тя си даде сметка, че той изглежда повече разстроен, отколкото като победител. Топлината от ръцете му вече беше започнала да прониква в нея.

— Нямам голям избор, нали?

— Не, нямаш. — Той леко започна да масажира краката ѝ с палците си. — Обичам те, Нийли Кейс. Обичам те от дъното на душата си. — Пое си дълбоко дъх. — Не просто от цялото си сърце, разбираш ли? Обичам те от цялата си душа.

Пръстите на краката ѝ леко помръднаха в шепите му.

— Имам ужасното усещане, че не отвърщаш на чувствата ми, но това не променя моите чувства към теб, нито ги прави по-слаби. Дори и да ме изхвърлиш завинаги от живота си, искам да знаеш, че ти винаги ще бъдеш моята по-добра половина.

Гласът му премина в шепот, така натежал от чувства — тя имаше чувството, че може да го пипне.

— Ти си въздухът, който дишам, храната, която ям, водата, която пия. Ти си моят подслон и моето бягство, ти си моята енергия и вдъхновение, моята амбиция, моят ентузиазъм. Ти си моят покой.

Тя се усети лека като перце под този порой от поезия.

— Само като те погледна, имам чувството, че ме е огряло слънце. Преди да те познавах, все едно не бях жив. Мислех, че знам какво искам, но всъщност изобщо не съм знаел. Ти влезе в живота ми и го промени завинаги. Обичам те, възхищавам ти се, желая те, обожавам те!

Тя се почувства като в прегръдка — в прегръдката на тези любовни сонети, на тази рапсодия на привързаността. Този нецеремонящ се с никого мъж, който така силно се беше опитвал да се раздели с всичко женско в своя живот, беше всъщност мечтата на всяка жена.

— Ти ме накара да прогледна на света по абсолютно нов начин. Теб първа поздравявам, когато се събудя сутрин. Теб си представям вечер, преди да заспя.

Той плъзна ръце изпод краката ѝ и я улови за ръцете.

— Понякога през деня си мечтая за това, просто да държа ръката ти. Само това. Да те държа за ръка. И си представям как ще преминем през живота двамата с теб. Хванати ръка за ръка. Дори си представям, че бихме могли и да спорим така. Хванати ръка за ръка. Или просто така да седим на дивана заедно. Или...

В гласа му се появиха твърди нотки, докато се опитваше да обясни и защити точно тази своя представа.

— Съзнавам, че това, което говоря и правя, е малко старомодно, но не ме е грижа — виждам и два люлеещи се стола. — Той присви очи, само за да ѝ покаже, че не е такъв еснаф, какъвто може би изглеждаше в този момент. — Виждам това. Наистина го виждам — голяма веранда пред къщата и два люлеещи се стола един до друг и нас двамата в тях, побелели и със сбръчкани лица. — Твърдите нотки отстъпиха място на по-нежни. — Децата са си отишли, вече пораснали, и на мен ми се иска да целуна всяка бръчица по лицето ти, а после просто да поседим и да се полюеем.

Зави ѝ се свят. А сърцето ѝ буквално запя. А той в същото време лекичко галеше с палец дланта ѝ.

— Дори не мога да изразя колко обичам да се любя с теб. Знаеш ли, че издаваш най-изумителните звуци, докато се любим? И знаеш ли, че ме държиш в прегръдките си като че съм единственото, което имаш, и това ме кара да се чувствам като Бог.

Той я погали по бузата и после я погледна право в очите.

— Обичам да съм в теб, да докосвам лицето ти и да те гледам с широко отворени очи, за да се уверя, че наистина си ти.

Тя потрепери.

— И след като свършим, да чувствам как ме побиват тръпки само при мисълта за деня, когато отново ще съм в теб. Когато ще скрия сапуна и спра водата, за да може... по-дълго да остана в теб... да съм част от теб.

Кожата ѝ пламна. Той погали с палец долната ѝ устна, дрезгавият му глас излъчваше съблазън.

— После си представям как вървиш, разговаряш с хората и вършиш всичко, свързано с работата си, но само ние двамата знаем, че аз продължавам да съм част от теб.

Тя усети как като че цялата изгаря в пламъци.

— Най-накрая проумях какво представлява цялата тази невероятна красота двама души да станат едно цяло, защото именно това искам да бъдем двамата с теб.

В очите му блеснаха сълзи. И в нейните очи избиха сълзи и потекоха по бузите ѝ.

Гласът му ставаше все по-плътен и пламенен:

— Никога няма да намериш мъж, който да те обича така, както аз те обичам, да те защитава по-добре от мен — дори от теб самата — и който винаги ще бъде до теб, докато станеш такава, каквато искаш да бъдеш.

Хлип разтърси гърдите ѝ.

— Изобщо не се притеснявам, че ще се наложи да живея с цялото това наследство, което носиш със себе си, обвито в американското знаме. Всъщност обичам те точно защото то те е направило това, което си — най-добрата жена, която някога съм познавал, и единствената жена, която някога ще обичам.

Той спря да говори и остана загледан в нея. Думите бяха отстъпили място на емоциите.

Тя докосна лицето му с възглавничките на пръстите си, оставяйки влажни следи по красивите му високи скули, в същото време попивайки докрай истинността на всяка негова дума. Да. Точно за това си беше мечтала цял живот, но не беше вярвала, че най-накрая мечтата ѝ се е сбъднала.

Когато си възвърна дар слово, не можа да се сети за нищо друго, освен да изрече:

— Можеш ли отново да ми кажеш същите думи?

Той се разсмя дрезгаво, привлече я в прегръдките си и я люби точно както си беше представял, че го прави.

ЕПИЛОГ

Нийли никога не беше изглеждала така красива в очите на Мат, както в деня, когато беше застанала пред Капитолия^[1] на Съединените щати и слънцето проблясваше в косите ѝ. Вятърът беше подхванал единия край на шала ѝ в цветовете на американското знаме, наметнат върху вълненото ѝ палто, и сега той се ветрееше зад нея, давайки още една възможност на фотографите да заснемат кадър, пълен с многозначителна символика.

Цялото семейство се беше събрало около нея. Бътън държеше за ръка по една малка сестричка от двете си страни. Вече беше на девет, но продължаваше да проявява същата силна воля, каквато беше демонстрирала още като бебе и позволяваше да я наричат Бътън само в домашна обстановка. За останалия свят беше избрала да се нарича Трейси и това беше нейният начин да се справи с такова сериозно име като Биатрис. Дългата ѝ руса коса се развяваше от бриза, когато тя извърщаше глава, за да наглежда четиригодишната Холи, която проявяваше склонност към непредвидими реакции при струпване на много и непознати хора. От другата ѝ страна беше шестгодишната Шарлот. И макар тя сега да се държеше както подобава, Мат знаеше много добре, че това няма да трае дълго. И двете момичета бяха с черни коси като неговата и със сини очи като на майка си.

Луси — голямата сестра, която и трите момичета идолизираха, беше застанала точно зад тях, край нея бяха Бъртис, Чарли, повечето от сестрите му и старият козел, дядо ѝ, който я беше хванал за ръка. Най-голямата му дъщеря, вече станала на двацет и две години и току-що сдобила се с диплома по социални науки, гореше от желание да промени света. Макар и да се мръщеше, когато ѝ заговореше за политика, беше твърдо убеден, че няма да мине много време и тя ще се впусне по стъпките на майка си. Толкова беше горд с всички тях, че дори не можеше да намери думи да го изрази.

Нийли извърна глава към него, погледите им се срещнаха и той имаше чувството, че чува мислите ѝ. *Очаква ни ново приключение,*

любов моя. Готов ли си за него?

Очакваше го с най-голямо нетърпение. Бяха преминали през толкова много приключения заедно. Помисли си за изминалите осем години на радост и смях, но и на дълги часове тежка работа, на разгорещени дискусии и на още по-разгорещено любене. Толкова много щастие...

Не че и те не бяха имали тежки моменти. Най-тежкият момент беше, когато изгубиха любимата си детегледачка Тамара заради скоротечна пневмония, но дори и тогава се беше открил мъничък повод за радост. Сърцето му се изпълни с гордост, когато спря поглед на единствения им син, осемгодишния Андре.

Създаването на повечето семейства се основаваше на срещата между яйцеклетките на майката и спермата на бащата, но неговото семейство беше създадено не съвсем по обикновения начин и в него се беше смесила аристократична синя, обикновена селска червена и черна негърска кръв. Ако семействата се класифицираха по породи, тяхното щеше да попадне в графа *американска смесена*.

Даде си сметка, че е време вече да изпълни ролята си и той с гордост вдигна старичката Библия, притежание на рода Джорик. Ръката, която Нийли положи върху нея, не трепереше. Беше абсолютно спокойна на кормилото на държавния кораб.

Моментът беше тържествен и сериозен, но той не можа да съдържи усмивката си, когато тя заговори.

— Аз, Корнелия Личфийлд Кейс Джорик...

След всички тези години заедно той още не можеше да повярва, че тя беше приела фамилията му.

— ... тържествено се заклевам...

Той затаи дъх.

— ... че вярно ще изпълнявам...

По дяволите, наистина щеше да го стори.

— ... задълженията на президент на Съединените американски щати...

Президент на Съединените американски щати. Неговата съпруга най-накрая поемаше работата, за която беше родена.

Страната имаше късмет с такъв президент като нея. В допълнение към интелигентността си тя притежаваше и далновидност, опит, почтеност и наистина смайваща липса на егоизъм. Много важен

беше и фактът, че по време на работата ѝ в Конгреса тя беше демонстрирала рядко срещаната способност да сближава хората и да помирява дори дългогодишни политически врагове. Излъчваща ведро спокойствие, придобито, след като се беше научила как едновременно да бъде и обществена личност, и да остане вярна на себе си.

— ... и с всички свои сили...

Той доста беше размишлявал над новото си положение като първия в републиката *първи съпруг* и беше стигнал до решението да действа твърдо и открито. Беше човекът, комуто предстоеше да създаде прецеденти, които всички след него щяха да следват, и много добре си даваше сметка за приоритетите си в качеството си на своеобразен техен предшественик. Едновременно с промяната в положението на Нийли на дневен ред беше излязъл и въпросът за положението на петте му деца. След като вече бяха известни резултатите от президентските избори, в ежедневната си рубрика във вестника беше написал, че новият президент и той са родители на деца, които понякога се държат като ангелчета, понякога като зверчета, а често като нещо по средата. Президентът беше отговорен пред целия американски народ, беше писал той, но не и децата на президента. И всеки несъгласен с тази теза би могъл да си каже мнението, като гласува за друг кандидат на следващите президентски избори, а после да понесе и последствията от това свое решение.

— ... да спазвам, браня и отстоявам принципите на Конституцията на Съединените американски щати.

Изпитваше страхопочитание от мисълта, че жена му от този момент се превръщаше в бранител на този най-ценен документ на страната. И ако тя дори и за миг забравеше за високата отговорност, която беше поела, той щеше да бъде до нея и да ѝ я припомни. Беше вече време и един топжурналист да получи роля на вътрешен човек в дебрите на историята, затова гражданинът Матиас Джорик беше решил, че няма по-достойна роля за първия съпруг от тази да бъде застъпник на народа пред своя президент.

Следващите няколко часа изминаха като насън и дойде време за специалния парад при встъпването на президента в длъжност. Двамата с Нийли бяха решили да преминат целия маршрут пеша и сега тръгнаха един до друг, хванати ръка за ръка, а децата ги последваха. Не след дълго обаче Андре и Шарлот се сдърпаха и се наложи да ги

помиряват и разделят. Холи беше твърде малка, за да върви толкова дълго, и се наложи Мат да я вземе на ръце. Но тогава и Шарлот поиска да я носят и той предаде Холи в прегръдките на Луси.

Андре привличаше вниманието на насъбралите се хора и Мат започна да се безпокои дали той и Нийли не бяха прекалили с разясненията си за мястото му в историята като първото дете от африкано-американски произход на президент на Съединените щати. Двамата се спогледаха усмихнати, виждайки как осемгодишният им син поздравява хората с вдигната в юмрук ръка.

Ръцете на Луси отмаляха и Мат отнесе Холи в лимузината, която ги следваше, с Джейсън Уилямс и Тони Делука в ролята на почетни стражи. След което и Шарлот поиска от него да я отнесе в колата. Андре издържа почти до края на маршрута, преди да реши, че вдигнатият му юмрук би изглеждал още по-впечатляващо през отворения прозорец на президентската лимузина. Само след минута сестрите му окупираха отсрещния прозорец, за да демонстрират и те солидарността си с африкано-американската общност.

Най-накрая бяха останали отново само четиримата, като преди осем години. Нийли вървеше малко пред тях, наслаждавайки се на големия момент в своя живот, като махаше на дошлите да я приветстват. След нея вървеше Луси от едната страна на Мат и Бътън от другата.

Той ги прегърна и се усмихна при мисълта колко отчаяно навремето се беше борил, за да си възвърне семейството. Сега беше най-очевидно семейният мъж в свободния свят.

Красивата му най-голяма дъщеря също го прегърна.

— Беше едно голямо и много особено пътуване, нали, татко?

— Не бих се отказал от него за нищо на света.

— Аз също — каза Бътън.

После моментално притисна глава до гърдите му и той отправи малка молитва благодарност за това, че някога най-големият му кошмар — да се сдобие със семейство, се беше сбъднал. После свали ръце от раменете на дъщерите си, за да заеме мястото си до съпругата си.

Блесналите очи на новия капитан на републиката се извиха и погледнаха право в неговите.

— Като си помисля само, че някога рискувах всичко, за да напусна Белия дом...

— Това е второто ти най-добро решение след решението да се омъжиш за мен.

Тя се усмихна.

— Казах ли ти, че те обичам?

— Каза ми.

И тогава, точно по средата на Пенсилвания авеню, пред очите на целия свят той залепи една продължителна целувка върху устните на президента на Съединените американски щати.

[1] Там се намира зданието на Конгреса на САЩ. — Б.пр. ↑

Издание:

Сюзън Елизабет Филипс. Първата дама

Американска. Първо издание

ИК „Компас“, Варна, 2002

Редактор: Любен Любенов

ISBN: 954-701-114-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.